

கணபதி துணை.

இரண்டாஞ் சம்புடத்தின்.

முகவுரை.

கிளருந் திருவல்லிக் கேணிக்க ணன்பர்
தளருந் துயர்தீர்ப்பான் சார்ந்து—வளருந்
தோருகோட்டே கற்பகத்தா னுற்றேன் கலிக்கட்
டிருகோட்டே வெப்பொழியச் செய்து.

இந்நூலையும் இப்பதிப்பையுட்பற்றிய செய்திகள் பலவும், கடவுள் வாழ்த்தும் பாலைக்களியும் குறிஞ்சிக்களியும் அடங்கிய முதற்சம்புடத்தின் தலைப்பில் எழுதப்பெற்றுள்ளன.

இவ்விரண்டாஞ் சம்புடத்தில் மருதக்களியும் முல்லைக்களியும் அடங்கியுள்ளன. இதில் முதற்சம்புடத்திற்போலவே இப்பகுதிகளி லுள்ள செய்யுட்களோ செய்யுட்பகுதிகளோ மேற்கோளாகவந்துள்ள இடங்களும் ஓத்த பகுதிகளும் ஆங்காங்கு எண்கள் முதலியன இட்டுக்குறித்திருப்பதோடு, சொல்லாராய்ச்சிக்கும் விலங்கு பறவை மாஞ் செடி கொடிகளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கும் உதவியாக உரிய விடங்களில், சில குறிப்புக்களும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

முதற்சம்புடத்திலன்றி இச்சம்புடத்தில் பிற்கூறிய குறிப்புக் களைச் சேர்த்ததற்குக்காரணம், முதற்சம்புடத்தைப் பார்த்த தமிழி மாணிகளான அன்பர்களிற் சிலர், உரையிலுள்ள சொற்கள், பண்டை இலக்கியத்துள்ளன; இல்லன்; இவை இன்னசொல்லின் சிதைவு என்ற செய்திகளையும் இயன்ற அளவு தெரிவித்தில் நன்றென்றும், வேறு சிலர், உயிர்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து மிருகவிசேஷம் பகிவிசேஷம் விருகூ விசேஷமென்று சிறிதும் அறிய இயலாதபடி விட்டுவிடாமல் இப்பொருள் இன்னதென்று அறியும்படி அவற்றையும் இயன்ற அளவு விளக்கல் பேருபகாரமாமென்றும் விரும்பிக்கூறியனவாகும். ஆதலால் அவற்றையும் பற்றி இயன்ற அளவு குறித்திருக்கின்றேன்.

இம்முகவுரையின்பின், முதற்சம்புடத்திலுந் தி இச்சம்புடத்தில் வந்துள்ள நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதியும் செய்யுள் முதற் குறிப் பகராதியும் இப்பதிப்பைப்பற்றி மஹாமஹோபாத்தியாயர் தாக்ஷிணத்திய கலாநிதியென்னும் சிறப்புப் பட்டங்களைப்பெற்று விளங்கும்பிரஹ்மஜூ உ.வே. சாமிநாதையரவர்களும் மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களும் எழுதியுள்ள அபிப்பிராயங்களும் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

இந்நூல் விரைவில் இனிது நிறைவேறத் தமிழ்த்தெய்வத்தின் திருவருளை வேண்டுகின்றேன்.

திருவேட்டசுவரன்பேட்டை
குரோதனவஸ்
ஆனந்தர் உசஉ

}

இங்ஙனம்:

இ. வை. அனந்தராமையன்.

கணபதி துணை.

முதற்சம்புடத்திலன்றி இதில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற
நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி

அஷ்டாங்கவீருதயம்
சிகிதஸாஸ்தானம்

[இராமாயணம் (உத்தராமாயணம்)]
சந்திரகேதுநகர்ப்படலம்

இருசமயவிளக்கம்

இன்னொருப்பது

[உத்தரகோசமங்குடப்புராணம்]

அரித் துவசன் சாபந்தீர்த்தபடலம்

உதயணகுமாரகாவ்யம்

உஞ்சைக்காண்டம்

உரிச்சொனிகண்டு

[கந்தப்புராணம்]

அச்சினிமுகாசுரன்வதைப்படலம்

அசுரர் யாகப்படலம்

ஆற்றுப்படலம்

சுரம்புகுபடலம்

திக்குவிசயப்படலம்

திருவாதாரப்படலம்

தேவகிரிப்படலம்

பானுகோபன்வதைப்படலம்

மூவாயிரர்வதைப்படலம்

[சம்பராமாயணம்]

இராவணன்சோகப்படலம்

உருக்காட்டுப்படலம்

கடிமணப்படலம்

குடிப்படலம்

குடாமணிப்படலம்

சேதுபந்தனப்படலம்

திருவடிதொழுதபடலம்

தேரேறுபடலம்

நீர்த்தனைப்படலம்

படைக்காட்சிப்படலம்

படைத்தலைவர்வதைப்படலம்

பிணிவிட்டுப்படலம்

பிரமாத்நிரப்படலம்

மாரீசன்வதைப்படலம்

வாலிவதைப்படலம்

களவழிநாற்பது

[காசிகண்டம்]

அமுகேசன்முதலியலில்கத்தின்

சிறப்புரைத்தது

பஞ்சநத்தின் வரலாறு
யணிகன்னிகையின்சிறப்பு

[காஞ்சிப்புராணம்]

சித்திப்படலம்

குண்டலகேசி

[குறள்.]

பரிப்பெருமானரை

மணக்குடவுரை

[கூர்மபுராணம்]

ஆதவாரசிறப்புரைத்தது

இந்திரத்துய்மன் முத்திபெற்றது

இராமன்வைகுந்தமடைந்தது

தக்கனைச்சித்தது

திருக்கல்யாணம் [யுரைத்தது

நவகண்டத் துறைவோரியற்கை

கோவையார் (திருக்கோவையார்)

சிறம்பாமுமணிக்கோவை

[சீகான்திப்புராணம்]

நான்முகச்சுருக்கம்

சுக்கிரநீதி.

[குளாமணி]

அரசியற்சுருக்கம்

குமாரகாலச்சுருக்கம்

தூதுவிசுருக்கம்

நகரச்சுருக்கம்

சேந்தன்றிவாகரம்

[தணிகைப்புராணம்]

இந்திரனருள்பெறுபடலம்

வீராட்டகாசப்படலம்

திணைமொழியைப்பது

[திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்]

தீர்த்தச்சுருக்கம்

நகரச்சுருக்கம்

பசுவராகச்சுருக்கம்

திருக்கமூலமும்மணிக்கோவை

திருப்புகழ்

[திருவாணைக்காப்புராணம்]

புராணவரலாற்றுப்படலம்

[திருவிளையாடற்புராணம்]

திருநகரப்படலம்

நான்மாடக்கூடலாநபடலம்

தூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி

பரிநரியாக்கியப்படலம்
 பாயிரம் [லம்
 மாமனாகவந்து வழக்குரைத்தபட
 மாயப்பசுவைவைத்தபடலம்
 வரகுணனுக்குச் சிவலோகம் காட்
 டியப்படலம்
 வண்ணியுங்கிணறுமிலிங்கமுமழை
 தீர்த்தகிரிப்புராணம் [த்தபடலம்
 கந்ததீர்த்தச்சருக்கம்
 [நாலாயிரதிவ்வியப்பிரபந்தம்.]
 இயற்பா
 கிருச்சந்தவிருத்தம்
 பெரியாழ்வார் கிருமொழி
 நிகண்டு
 [நீலகேசி.]
 குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம்
 [கைடதம்.]
 அரசாட்சிப்படலம்
 கைக்கிளைப்படலம்
 கிறப்புப்பாயிரம்
 ககர்நீங்குப்படலம்
 போதுகொம்படலம்
 மாலைப்படலம்
 வேற்றுருவமைந்தபடலம்
 [பதினொர்திருமுறை.] [மலை
 மூத்தநாயனார் திருவிட்டமணன்
 [பாகவதம்.] [வத்தியாயம்
 (9) அரிச்சந்திரன் கதையுரைத்த
 உருக்குமிணியுடநீர்க்குவத்தியாயம்
 சகடமுறைத்த வத்தியாயம் [யம்
 சுபத்திரை மணமுறைத்த வத்தியா
 யிரத்தமுனன்மணம்புரியத்தியாயம்

சையாதிகதையுரைத்தவத்தியாயம்
 (8) வாமனவாதச் சமுரைத்த வத்தி
 யாயம்
 ஸ்ரீ நாரதர் கஞ்சனோடுரைத்தவத்
 [பிரபுலிங்கலீலை.] [தியாயம்
 பிரபுதேவர்வந்தகதி
 மாயையினுற்பத்திகதி
 [பிரமோத்தரகண்டம்.] [தியாயம்
 பத்திராயுவுக்கு அரங்கியலளித்தவத்
 புன்னிருக்கு வேலூர்க்கலம்பகம்
 [புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.]
 உழினைப்படலம்
 பெருந்திணைப்படலம்
 வென்றிப்பெருந்திணை
 [பெரியபுராணம்.]
 கழறிற்றறியார் நாயனார் புராணம்
 கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்
 புராணம்
 சிறுத்தொண்ட நாயனார் புராணம்
 சேக்கிழார்
 திருநாட்டுச்சிறப்பு
 வாட்போர்க்கலம்பகம்.
 [விநாயக புராணம்.]
 கெசானனார் திருவடவாரப்படலம்
 [வில்லிபாரதம்.]
 இராச்சுயச்சருக்கம்
 எட்டாம்போர்ச்சருக்கம்
 காண்டவதகனச்சருக்கம்
 நான்காம்போர்ச்சருக்கம்
 மணிமான்வதைச்சருக்கம்
 [வேதாரண்யபுராணம்.]
 சோரசச்சருக்கம்

இவற்றின் சில தூல்கள் முதற் சம்புடத்தில் எடுத்துக்காட்டப் பெற்
 றிருந்தும் உட்பிரிவுகளின் வேறுபாட்டால் இதிலும் எடுத்துக்காட்ட
 வேண்டியவையாயிருந்தமையால் அந் தூல்கள் இவைஎன்பதற்கு அறிகுறியாக
 அந் தூற்பெயர்களின் இருபக்கத்தும் இருதலைப் பகாம் [ ] அமைக்கப்
 பெற்றிருக்கிறது. அதனில் இல்லாது, இச்சம்புடத்தில் எடுத்துக் காட்டப்
 பெற்ற தூல்கள்;

(கௌ)

மற்றும் சில வாய்.

**மருதக்கவி முல்லக்கவிகளின்
சேய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.**

சேய்யுள்	பக்கம்	சேய்யுள்	பக்கம்	சேய்யுள்	பக்கம்.
அகன் றுறை	சௌ அ	காராப்பெய்த	௭௦௩	பொதுமொழி	௪௦௯
அரிநீ விழநிலம்	௩௪௨	கார்முற்றியிண	௪௦௩	பொய்கைப்பூப்	௪௪௨
அரைசுபடக்	௬௬௪	காலவை, சுடு	௩௦௪	போதவிழ்பனிப்	௪௧௩
அன்னைகடுஞ்	௩௧௨	ஞாலம்வறந்தீர	௪௮௬	மணிநிறமலர்	௪௨௬
இகல்வேந்தன்	௬௧௨	தளிபெறுதண்	௬௧௭	மலிதிரையூர்ந் து	௬௪௯
இணைபட்டிவந்த	௪௩௧	தீம்பால்கதந்த	௭௧௩	மாணவருக்கிய	௭௩௮
இணையிரண்டி	௪௩௬	தோழிநாங்	௭௩௨	மெல்லிணர்க்	௬௩௩
புண்டிரீர்மிசை	௬௧௧	நயந்தலைமாறு	௪௭௧	மைபடுசென்னி	௩௧௧
உறுவளிதுக்கு	௪௯௭	நலமிகநஞ்சிய	௭௨௨	மையறவிளங்கிய	௪௭௬
எல்லாவிர்தொன்	௬௮௬	நறவினைவரைந்	௬௦௩	யாரிவனெங்	௩௩௦
என்றோற்றனை	௩௬௩	நில்லாங்குநில்	௩௭௬	யாரிவனென்ன	௭௧௭
ஏந்தெழின்மார்ப	௩௮௩	நோர்செறுவி	௪௪௬	யாரைநீயெம்	௩௧௮
ஒருஉக்கொடி	௩௨௩	பன்மலர்ப்பழ	௪௬௨	வண்டுதுசாந்தம்	௩௩௭
ஒருஉநீயெங்	௩௨௦	யாங்கரும்பாட்	௭௩௩	வாரிகெறிப்பட்ட	௭௨௭
கடிகொளிருங்	௭௦௬	புள்ளியிழகல்வய	௬௬௭	விரிகதீர்மண்டி	௪௨௭
கண்டே...னின்	௩௩௩	புனவளர்ப்பூங்	௩௪௩	வீங்குநீர்விழ்	௩௯௭
கண்ணகனிரு	௬௨௮	புணையிழை	௪௩௨	ஆக செய்யுள்	௩௨
கழுமொழிகுடி	௬௭௭	பெருந்திருநிலை	௪௬௨	கலி. ச-க்கு	௧௧௭

உ

**ஆ. மாணிக்கம்,
மணவாழகு தமிழகம்,
செவ்வாயப்பேட்டை, சேலம்.**

கனித்தொகை விளம்பரம்.

இது மூன்று சப்புடமாகும்.

இருபது பவுண்டு பெதர்வெய்ட் பேபர்

டி.ம்.பி. எட். இப்பக்கம் ஸைஸ்.

நல்ல காலிகோ னாண்டு செய்பாற்பெற்று இதுவரை வெளிவந்த
சம்புடம் ௨.

அவற்றை,

க-ஆம் சம்புடம் பக்கம் ௩௬௫ விலே ரு ௦ ௦

உ-ஆம் சம்புடம் பக்கம் நுகள் - 6சந. விலை ரூ. 10 0 0

தடாற்கூவி வேறு.

ஈ-ஆம் சம்புடம் பதிப்பிக்கப்பெற்று வருகிறது; அது சுமார் ௪00 பக்கமாகும். அதில் செய்தற்களையும் ஆசிரியர்களின் சரித்திரமும் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் உளவாம். அதற்கு கிடை வெளிவந்தபின்-தறிக்கப்பெறும்.

கூஉதிரு செப்டம்பர் மாதத்துள் முன்பணமனுப்பும்

உள்ளாட்டாருக்கு, தபாற்கூவி உள்பட மூன்று சம்

புடத்தின் விலை ரூ.

கூட சி 1

வேண்டுவோர் அடியிற்குறித்த விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

இ. வை. அனந்தராமையர்.

பிரஸிடென்ஸி காலேஜ், தமிழ்ப் பண்டிதர்

கன. நாகிப்பையர் தெரு,

திருவல்லிக்கேணிப் போஸ்ட்,

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ

முதற்சம்புடத்தின் அபிப்பிராயம்.

(பிரஹ்மஸ்திரீ மஹாமஹோபாத்தியாய உ. வே. சாமிகாதையாவிக்கடி.)

சென்னைப் பிரவரிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய பிரஹ்மஸ்திரீ, இ வை. அநந்தராமையாவர்கள் பலவருடங்களாக மிக முயன்று நன்கு பரிசோதித்துப் பதிப்பித்துச் சில மாதங்களுக்கு முன்பு வெளிப்படுத்திய கலித்தொகையின் முதற்பகுதிப் புத்தகத் தைப் படித்துப்பார்த்துப் பரிசோதனைமுறை முதலியவற்றை யறிந்து மிக்க ஆநந்தமடைந்தேன். இருபது வருடங்களுக்குக் குறையாமற் பழகி இவர்களுடைய ஆற்றல்களை ஒருவகையாக யான் அறிந்திருப்பி னும் இதுகாறும் இவர்கள்பாற் கண்டறியப்படாமலிருந்த விசேட ஆற்றல்கள் பலவற்றை இப்பதிப்பால் நன்கு அறிந்தேன். சிறந்த ஒரு நூல் எத்தனைவகையாக ஆராய்ச்சிசெய்து பதிப்பிக்கப்பட வேண்டுமோ அத்தனைவகையிலும் சிறிதும் குறையின்றி ஆராய்ச்சி செய்யப்பெற்று இப்புத்தகம் விளங்குகின்றது. இப்பதிப்பிலுள்ள விசேடங்களெல்லாம் இதன் முகவுரையைப் படிப்பவர்களுக்கு நன்கு விளங்குமாதலின், இங்கே அவற்றை எழுதவில்லை.

அருந்தமிழ்ப்புலவர்கள், புதுமொழிகளும் புதியபொருள்களு மாகிய அமுதப்பெருக்கத்தைக் கூட்டுண்ணுதற்கு நல்விருந்தென்றும் செந்தமிழ்ச் செல்வர்களுக்கு வாய்த்த ஒரு கருவிலமென்றும் இப் புத்தகத்தைச் சொல்லலாம்.

தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகள் இதனை வாங்கிப்படித்து, இந்நன் முயற்சியிற் சிறிதும் சலிப்படையாதபடி இப்பதிப்பாகியுங்கூப் பொருளுதவிசெய்து ஊக்கமளிப்பார்களாயின், அவ்வதவி தமிழ்ப் பாஷைக்கே செய்த பெரியதோ ருதவியாகுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. எந்தக்காரியத்திற்கும் பொருள் இன்றியமையாததென்பது யாவரும் அறிந்ததன்றோ!

சென்னை,
திருவெட்டிசுவரம்பேட்டை,
திரைக்கோட்டை. 5-4-25.

இங்ஙனம்:
வே. சாமிகாதையர்.

(செந்தமிழ்.)

கலித்தொகை (பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலி) மூலமும் நச்சினூர்க்
கீனிய ருரையும்:—இப்புத்தகம் சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி
காலேஜின் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிறும்மபூ அனந்தராமையாவர்களால்,
பலபிரதிகளை வைத்து ஒப்புப்பார்த்து நன்குபரிசோதித்து அச்சிடப்
பட்டிருக்கிறது. இதற்குமுன்பு இந்நூல் ஸ்ரீமத். சி. வை. தாமோ
தரம் பிள்ளையவர்களால் பதிக்கப்பட்டிருப்பினும் இப்பதிப்பில்
மூலமும் உரையும் பல திருத்தமடைந்துள்ளன. பாட்டுக்களேனும்
அவற்றின் பகுதிகளேனும் பிறநூலுரைகளில் எடுத்தாளப்பட்ட
வற்றை அவற்றிற் குரிய விவரங்களுடன் ஆங்காங்குக் குறித்தும்
இன்னும் தோன்றிய பிற குறிப்புக்கள் வரைந்தும், முற்காலத்தவும்
பிற்காலத்தவுமான நூற்றுக்கணக்கான நூல்களிலிருந்து பிரயோகங்
கள் எடுத்துக்காட்டியும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. கஅ, கக-ம் பக்கங்
களில் ௩ - வது குறிப்பில் அருந்ததியைப்பற்றிய பல புராணங்களி
லுள்ளகதைகளும் பல நூல்களிலும் வழங்கிவந்தபெயர்களும் ஒருங்கு
சேர்த்துக் காட்டியிருப்பதும், இன்னும் கொல்லிப்பாவை முதலிய
சில பல குறிப்புக்கள் அருமையான ஆராய்ந் தெழுதியிருப்பதும்
பாராட்டத்தக்கன. (ரக்தாக்ஷிணு மார்கழிஸ்.)

(சுதேச மித்திரன்.)

கலித்தொகை மூலமும் நச்சினூர்க்கினியருரையும் (முதற் சஞ்சிகை.
பாலையும் குறிஞ்சியும்) சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்
பண்டிதர் ஸ்ரீமான் இ. வை. அனந்தராமையரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

.....இக்காலத்தவராலும் இது போற்றற்குரியதோவெனின்
உரியதே யென்பது பல துறைகளிலுமுழுதப்பவர் துணிபு. பண்டைக்
காலத்துத் தமிழரின் மதக் கோட்பாடுகள் எப்படிப்பட்டன. அவர்
நன்றென்றும் தீதென்றும், அழகியதென்றும், அல்லாததென்றும்
கருதியனயாவை. அவர்தம் அரசாட்சி எந்நிலையிலிருந்தது. அவ
ருண்ட உணவும், உடுத்த உடையும், காதலித்த முறையும், கைப்
பிடித்த ஒழுக்கங்களும் இன்றுபோலல்லாது வேறுபட்டிருந்தனவோ
என்றும் பலவும் ஆராய்ச்சி செய்வோர் கலித்தொகையை ஒரு பொற்
குவையேபோல் பாராட்டுவர்.

இஃதொரு புறமிருக்க,.....விரிவுஞ்சி மேற்கோட்கள்
சேர்க்காது விடுத்தாம்.

இனி, இந்நூலைக் காலம்சென்ற சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்
கள் கஅஅஎ-ஆம் வருடத்திற் பதிப்பித்தார்கள் அப்பதிப்பிலடங்கிய
பிரதிகளையாவும் செலவாகி விட்டமையான் அவை பணத்தாலும்
சினேகத்தாலும் மற்றெவ்விதத்தாலும் கொளற்கரியனவாய் முடிந்தன.
ஆதலின் வேறுவழிகாணாது எனக்கு இனியனவாத்தோன்றிய சிற்சில
பாட்டுக்களை மாத்திரம் கையெழுத்தில் பெயர்த்துக்கொண்டேன்.
என்னிப்போலவே பலரும் இப்புதிய பதிப்பை எதிர்ப்பார்த்திருப்ப
ராதலின் இதனை இரண்டாம்முறை அச்சிட்டு உதவியவருக்கு யாம்
பெரிதும் நன்றிபாராட்டக்கடமைப்பட்டவராயிருக்க, இதற்குத்தாம்
பல வாண்டுகளாக அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளும் சேர்த்தருளிய
பிரம்மஹீ அனந்தராமையருக்கு நாம் எத்துணைக் கடமைப்பட்டோ
மென்பது கூறாமலே விளங்கும்.....

(14-2-25.)

(நவசக்தி.)

கலித்தொகை என்பது பழைய சங்க நூல்களுள் ஒன்று.
அஃது எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாயிருப்பது. கலித்தொகையைக்
“கற்றறிந்தார் போற்றுவ கலி” என்று தமிழர்கள் போற்றி வருவது
கவனிக்கற்பாற்று.

கலித்தொகை, மக்கள் இன்பவாழ்விற்குரிய அகப்பொருளை
அறிவுறுத்தும் நூல். அகப்பொருளை யுணர்த்தும் நூல் பலவற்றுள்
கலித்தொகை தலையாயது என்று கூறுவது மிகையாகாது. அகப்
பொருளிலக்கணம் பயின்ற ஒருவன் கலித்தொகை வாசித்து வருவா
னாயின், அவன் உடல் உணவு முதலியவற்றையும் மறந்து இன்பத்
தால் விழுங்கப்படுவன் என்பது திண்ணம். அவன் துகரும் இன்
பத்தை எழுத்தால் எழுத முடியாது. அத்தகை இன்பத்தை யூட்
டும் நூலன்றோ நூல்? கலித்தொகையில் அத்தகைப் பேரின்ப
மிருப்பதாலன்றோ கற்று அறிந்தார் போற்றுவகலி என்று அந்நூல்
புகழப்படுகிறது? அவ்வின்பநூல் பயின்று இயற்கை யின்பத்தில்
திளைத்திருந்த நம்மவர்கள் இதுகாலை போலிநாவல்கள் பயின்று
களித்து, இன்பமிழந்து வருவது குறித்து எவரே வருந்தார்?

முன்னே நாளில் கலித்தொகை பயிலாத ஒருவனைக் கற்றவரென எவரும் போற்றார். திருத்தக்க தேவர் சேக்கிழார் கம்பன் சிவஞான முனிவர் முதலிய புலவர் பெருமக்கள் கலித்தொகை பயின்ற கல்வியாளர்கள் என்பதுகவனிக்கத்தக்கது. பாட்டின்பத்துக்குணற்றியுள்ள கலித்தொகை படியாத ஒருவன் எங்ஙனஞ் சிறந்த பாவலனாவன்?

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த கலித்தொகை, பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலி, மருதக்கலி, முல்லைக்கலி, நெய்தற்கலியென ஐந்து பகுதிகளையுடையது. ஆகவே இந்நூலில் ஐந்தினை காணலாம். இந்நூல், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினர்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியர் ஆட்சையையும் பெற்றது.

கலித்தொகை மூலமும், அதற்கு ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் வரைந்த அரிய உரையும் இற்றைக்குச் சமரர் நார்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வருள் ஒருவராய அன்பர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களால் வெளியிடப்பட்டன. இது போழ்து சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான், அனந்தராம ஐயர் அவர்களால் கலித்தொகையின்பாலையும், குறிஞ்சியும், நச்சினர்க்கினியர் உரையோடு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீமான் ஐயர் அவர்கள் தமிழ்ப்புலமையும் உழைப்பும் இக் கலித்தொகைப் பதிப்பில் நன்கு புலனாகின்றன. தமிழ்ப்புலமை மிக்க ஐயர் எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக் கலித்தொகை பயில்வோர்க்குப் பெருந்துணை செய்வதாகும். இப்பதிப்பிலுள்ள விசேடம் முகவுரையில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது வருமாறு:—

க. பல ஏட்டுச் சுவடிகளோடு ஒப்பிட்டதினாலும்.....
அகராதியும் எழுதிச் சேர்த்தல் முதலியவையாம்.*

அநபாயன் சடையப்பவள்ளல் போன்றார் இல்லா இந்நாளில், தமிழ்வளம் அருகிவரும் இக்காலத்தில், தமிழ்ப்புலவர்கள் மிடியால் பிடிக்கப்பட்டு வருந்தும் இச்சமயத்தில் ஸ்ரீமான் அனந்தராம ஐயர் சங்க நூல்களில் தலையாயதை ஆராய்ச்சிக்குறிப்புடன் வெளியிடப் புகுந்தது குறித்து எமது நன்றி யறிதலான வணக்கத்தை அத்தமிழ்ப் பெரியார்க்குச் செலுத்துகிறோம். ஏனையபகுதிகளும் ஸ்ரீமான் ஐயர் விரும்புமாறு விரைவில் வெளிவர எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள் செய்வானாக.

* முதற்சம்புடத்தின் முகவுரை பக்கம் 10-1, முதல் 11-9 வரை பார்க்க.

இப்பதிப்புக்குத் தமிழ்மக்கள் எத்தகை ஆதரவு நல்குதல் வேண்டுமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? தமிழ்ச்செல்வர்கள் தங்களாலியன்ற உதவி புரிந்து கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலியைத் தமிழ்நாட்டிற் பரப்புவாராக. (3-4-25.)

(பாரத மீத்தான்.)

கலித்தொகை: இந்நூல்கடைச்சங்கமேறிய பனுவல்களின் பகுப்பு ளொன்றாகிய எட்டுத்தொகையுள் ஆறாவதாக வுள்ளது.

இதனுள் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைகளினுடைய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் களும், அவற்றின் இயற்கையணிகளும் கற்றார்களிப்புறுமாறு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலி' என்பதனாலும், இவ்வுண்மை அறியலாம்.

இது, படிப்போருக்கு இன்பச்சுவையுடன் அந்தணர், அரசர், அமைச்சர், வணிகர், வேளாளர்களும் பிறருமாகிய ஆடவரும் மகளிரும் இளமையிலும் முதுமையிலும் அறிந்தொழுகவேண்டிய பலப்பலநீதிகளைக்கற்பித்து நன்னெறிகாட்டிப்பயன் நுய்க்கச்செய்வது.

இச்செந்நெறி நூலுக்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி உச்சி மேற் புலவர்கொள் நச்சினர்க்கினியர் உரை யெழுதியிருக்கின்றார். உரையோடு கூடிய இந்நூலை சென்னப்பட்டினம் அரசாங்கக் கல்லூரித் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ இ.வை. அனந்தராமையர் அவர்கள் பன்னெடுங்காலமாக ஆராய்ச்சிசெய்து அச்சிட்டு வருகின்றார்கள்.

கடவுள் வாழ்த்து, பாலை, குறிஞ்சி ஆகிய மூன்று பகுதியும் தொகுத்த முதற் புத்தகம் வெளிவந்து விட்டது. கசடு நூல்கள் லிருந்து மேற்கோள்களும் கதைகளும் எடுத்துக் காட்டி ஐயமகற்றி அச்சிட்டிருக்கின்றார்கள். இதனை ஊன்றிப் படிப்பவர்களுக்கு ஐய ரவர்களுடைய பேருழைப்பு விளங்காமற்போகாது.....(பெதர் வெர யட்டுக்காகிதத்தில் இச்சம்புடத்தின் விலை ரூ. ௫.).....தமிழ் மக்கள் பலரும் இச்சிறுதொகைப் பொருளைப் பொருட்படுத்தாது அனுப்பி ஒவ்வொரு காப்பி வாங்கிக்கொண்டால் ஐயரவர்கள் இதுபோன்ற பல நூல்களை அச்சிட்டு உதவிபுரிவார்களென்பது ஒருதலை. இதனைப் புகழும் புண்ணியமும் இரு பகுதியினர்களுக்கும் உண்டென்பதைத் தமிழறிஞர்கள் செவ்வனே அறியவேண்டும். (8-4-25.)

NEW INDIA, Thursday February 19, 1925.

REVIEW.

Kalithohai, Edited by Pandit E. V. Anantarama Iyer of the Presidency College, Madras; with the commentary of Nachinarkiniar and with notes of his own research, Vol. 1. pp. 395.

Tamil scholars and others who are interested in tamil literature are well aware of this work, "Kalithohai" being the sixth of the famous eight higher literary productions styled "The Ettuthohai" of the ancient Tamil Sangams. All the commentators of the world renowned work, "Tholkappiam" have sung in praise of the literary merit of this unique work, so much so that the famous "Nachinarkiniar" spared no pains to write an exhaustive commentary for this work which excites the admiration of the renowned scholars of Tamil Literature. This work is of the highest importance as it throws much light on the highly dignified civilisation of the Ancient Tamils. This production is admired as the best contribution to the Tamil literature of the Sangam Age.

Pandit E. V. Anantaramier has exhibited his scholarly erudition in his research notes in this edition of the work and has shown himself as fitted for bringing out a good edition of this famous literary production.

The present volume has brought out two of the five "Kalis" as well as the "Kadavul Vazh" of this work and the other three "Kalis" are expected to be out in a short time.

The HINDU, Saturday February 28, 1925.

VERNACULAR PUBLICATIONS.

THE TAMIL SANGAM CLASSICS.

Kalithohai:—Edited by pandit E. V. Anantarama Iyer of the Presidency College, Madras; with the commentary of Nachinarkiniar and with notes of his own research, Vol. 1, pp. 395.

Tamil Scholars and those others that are interested in Tamil literature are well aware of this work "Kalithohai" being the sixth of the famous eight higher literary productions styled "the Ettuthohai" of the ancient Tamil Sangams. All the Commentators of the world-renowned work "Tholkappiam" have sung in praise of

the literary merit of this unique work, so much so that the famous "Nachinarkiniar" spared no pains to write an exhaustive commentary for this work which excites the admiration of the renowned scholars of Tamil Literature. This work is of highest importance as it throws much light on the highly dignified civilization of the Ancient tamils. This production is admired as the best contribution to the Tamil literature of the Sangam age. A through knowledge and mastery over the other literary contributions of that age, such as the "Ahananooru", the "Natrinai," "The Kurunthohai," etc., as well as over "The Tholkappiam" and its commentaries are of the utmost necessity for bringing out a really good edition of this work.

*Pandit E. V. Anantharama Iyer has exhibited his talents in his research notes in this edition of the work and has brought out a good edition of this famous literary production. Not only the Tamil Nadu but also scholars all over the world have been placed under a deep debt of gratitude to our Pandit by this work of his. It is a praiseworthy effort in bringing out from obscure corners the light of ancient wisdom.

The present volume has brought out two of the five "Kalis" as well as the "Kadavul Vazth" of this work and the other three "Kalis" are expected to be out in a short time.

இரண்டாஞ் சம்புடத்தின் அபிப்பிராயம்.

மஹாமஹோபாத்தியாயர் தாக்ஷிணத்தியகலாநிதி,
பிரஹ்மணீ உ. வே. சாமீநாதையாவர்கள்.)

சென்னைப் பிரவலிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டித ராகிய
ப்ரஹ்மணீ இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள் பலவருடங்களாக
மிக முயன்று நன்காராய்ந்து பதிப்பித்துவரும் 'கலித்தொகை நச்சி
னார்க்கினியருரை' யின் மூன்றாவது மருதக்கலியும், நான்காவது
முல்லைக்கலியும் அடங்கிய உ - ஆம் பகுதிப் புத்தகத்தைப் பார்த்து
ஆனந்தம் அடைந்தேன். அவர்களுடைய தமிழ்க்கல்வியின் மேம்பாடு
இதற்குமுன் யான் பதித்துள்ள புத்தகங்களில் எழுதி யிருப்பவற்
றாலும், இவர்களுடைய பதிப்பின் அருமை, இந்தாவின் முதற்
பகுதிக்கு யான் எழுதியுள்ள அபிப்பிராயத்தாலும் யாவருக்கும்
நன்கு விளங்குமாயினும், இப்பகுதியைப் பற்றியும் எனக்குத்
தோற்றிப்பவற்றை எழுதும்படி இதன் பதிப்பாசிரியர் விரும்பினமை
யால் எழுதலானேன்.

“தன்னெஞ்சம் ஏடெனக் கற்றான் தழைமுத் தமிழையுமே”
என்றபடி, பிறருடைய சகாயத்தைச் சிறிதும் விரும்பாமல் தம்
முதைய மனத்தையும், மற்றைக் காணங்களையுமே துணையாகக்
கொண்டு இவ்வளவு பெருங்காரியத்தைச் செய்து முடித்த தொன்றே
இப்பதிப்பாசிரியரின் ஆற்றலை நன்கு அறிவிக்கும்.

இப்பதிப்பிற் காணப்படும் அரியவிஷயங்கள் பல.

க. இதுகாறும் நன்கு விளங்காமலிருந்த கடின பதங்களுக்கு
உரியபொருளை யறிந்து விளக்கித் தக்க மேற்கோள்களைக் காட்டி
யிருத்தல்.

உ. உரையிலிருந்த பிழைகளை மூலத்தைக் கொண்டும், மூலத்தி
லிருந்த பிழைகளை உரையைக் கொண்டும், இவ்விரண்டிலும் இருந்த
பிழைகளை வேறுபிரதிகளைக்கொண்டும்நீக்கிச் செப்பஞ்செய்திருத்தல்.

ங. ஒவ்வொரு பொருளினுடைய இயற்கையும் நன்கு புலப்
படும்படி பழைய நூல்களிலிருந்தும், பிற்காலத்து நூல்கள் பலவற்றி
லிருந்தும் பற்பல மேற்கோள்களைக் காட்டியிருத்தல்.

ச. இந்நூலிலிருந்தும், வேறு நூல்களிலிருந்தும் ஆங்காங்கு
ஒப்புமைப் பகுதிகள் பலவற்றைக் காட்டி யிருத்தல்.

ஞ. பழைய இலக்கண வுரையாசிரியர்கள், உரியவிடங்களில்
மேற்கோள்களாக ஆண்டிருக்கும் இடங்களைக் கண்டு பிடித்து
அவற்றை விளக்கி யிருத்தல்

இவை போல்வன பிறவும் காணப்படுகின்றன.

இயல்பாகவே கலித்தொகை மிக்க மதிப்புடையதாயினும், இப்
பதிப்பால் இந்நூல் இன்னும் மிக்க கௌரவத்தையடைந்து விளங்கு
கின்றதென்றே சொல்லலாம்.

மேற்படி ஐயரவர்களுடைய பெருமையைப்பற்றி இன்னும் பல
படக் கூறுவதற்கு மனமிருந்தும், இதன்மேலெழுதுதற்கு இப்
பொழுது நேரமில்லாமையால் இம்மட்டோடே நிறுத்துகின்றேன்.

சுதம்பரம்
சுரீ மீசாட்சி தமிழ்க்காலெஜ் }
18-7-25.

இங்கனம்:
வெகாபிரகாசம்

உ
தேவர்கோமான் துணை

கலித்தொகை

மூலமும்

நச்சினுர்க்கினியருரையும்.

முன்றாவது மருதக்கலி.

(சூரி) வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர்குழ்தந் தூர்புகுந்த வரிவண்
டோங்குய ரெழில்யாணைக் கணைகடாங் கமழ்நாற்ற
மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலான்
நி வீங்கிறை வடுக்கொள விழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேங்கமழ் கதுப்பினு ளாரும்பவிழ் நறுமுல்லை
பாய்ந்தாதிப் படர்தீர்த்து பண்டுதா மரீஇய
பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர;

கூ அணைமென்றோள் யாம்வாட வமர்துணைப் புணர்ந்துநீ
மணமணையா யெனவந்த மல்லலின் மாண்பன்றோ
பொதுக்கொண்ட கவ்வையுட் பூவணிப் பொலிந்தநின்
வதுவையங் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை;

கூ கனலுநோய்த் தலையுநீ கனங்குழை யவரொடு
புணுலுளா யெனவந்த பூசலிற் பெரிதன்றோ
தாரகொண்டா டலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின்
னீரணி சிதையாதெம் மில்வந்து நின்றதை;

கௌ தணந்ததன் றலையுநீ தளரிய லவரொடு
துணங்கையா யெனவந்த கவ்வையிற் கடப்பன்றோ

வொளியூத்த துதலாரோ டோரணிப் பொலிந்தநின்
களிதட்ப வந்தவிக் கவின்காண வியைந்ததை;

எனவாங்கு;

உஉ அளிபெற்றே மெம்மைநீ யருளினை விரியாது
வேட்டோர் திறத்து விரும்பியநின் பாகனு
நீட்டித்தா யென்று; கடாஅங் கடுந்திண்டேர்
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து.

இது பாத்தையிற்பிரிந்துவந்த தலைவன் *தனது ஆற்றுமையே வாய்
லாகத் தலைவியுழைச் சென்றற்கு, அவனிழைப் பதுவையயர்ந்ததாஉம்அப்
பொழுது புனலாடியதாஉம் இப்பொழுது துணங்கையாடியதாங் கூறிப்
புலந்தாள் + தலைவி, அவள் புலந்தவாறுகண்டு சென்றுசார்ந்த தலைமக
னுடன் ஊடல் தீர்கின்றள் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட

ஞாங்கர் மலர்குழிதந் தூர்புகுந்த (உ)வரிவண்

க. கலியடி பதினென்கெழுத்தாண்வந்ததற்கு, “வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர்
வயற்கொண்ட” என்பது மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௫. ‘அள
வடி’ இளம். (‘வீங்கு’ என்பதிலுள்ள குற்றியலுகரம் அவகுபெறுது.)

உ. (அ) “சுரும்புணக் களித்த புகர்முகவேழம்” ஐங். உ௩௬. (ஆ)
“வரினியி ருர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப், பொறிதூதற் பொலிந்த
வயக்களிற் றெருத்தல்” அகம். எஅ: ௩-௪. (இ) “மினிரார்க்கும் கமழ்
கடாஅத்து.....மழகளிறு” (ஈ) “வரினியி ருர்க்கும் வாய்புகு
கடாஅத், தண்ணல் யானை” புறம். உஉ. சு-அ, கூ௩: ௧௨ - ௩. (உ)
“வரிவண் டார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்த, வண்ணல்யானை” தொல்.
களவி. கு. ௧௧. ௩௪. ‘எண்ணியது’ மேற்கோள். (ஊ) “அந்தணற்றத்து,
மதக்களி ஈவைக்கு மணிநிறம் பறவை.....குஞ்சரம்” பெருங்.
(க) ௫அ: ௧௨ - அ. (எ) “கரிமதத் தளியைப் போன்றும்.....
தெரிவின்றி துகார்த்ததெல்லாம்” மேரு. அ: ௬௦. (ஏ) “வேழத்தின், வண்
ளொர் ஈறுமதமழையும்” (ஐ) “மூச வண்டின மும்மத யானையி, னாசை
கொண்டன போற்றொடர்ந் தாடின, வோசையொண்கடற் குன்றொ
டவைபுக, வேசை மங்கைய ராமென மீண்டவே” கம்ப. பம்பை. ௧௨.
சேதுபந்தன. ௫அ. (ஒ) “மடந்தைய ளளகமு மாந்தர் மாயையு, முடைந்
துகு கடகரி மதமு முன்னியே, தடந்தொறு முரலளி தமரி னண்
புறத், தொடர்ந்துடன் வரவரச் சோலையெய்தினார்” (ஐ) “தும்பி
மேன்மதத் திடைவிழும் தும்பிபோல்” (ஓவ) “வண்டின மொய்க்க
(பிரதிபேதம்) * தன்ஞற்றமும், + தலைவனை புலந்தவாறு.

டோங்குய ரெழில்யாணைக் கணை(க)கடாங் கமழ்நாற்ற
(உ.) மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்க்கக் கஞ்ஞலான்
ஞ வீங்கிவை வடுக்கொள விழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பனிழ் நறு*முல்லை
பாய்ந்(௩)தூதிப்(௪)படர்தீர்த்து பண்டுதா மீ இய
பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர

எ - து: பெருகுகின்றமீரி லவிழ்ந்த கருங்குவளையைக் கொண்டுவந்து
விற்பார் வயலிடத்தே பறித்துக்கொண்டவை சுமத்தலிற் றிலையிடத்தனவாகிய
மலரைச் சூழ்தலைச்செய்து ஊரிடத்தே புருத்த பாட்டினையுடைய வண்டுக்கு
† உத்தமவிலக்கணங்கள் ஒங்குஞ் சிறந்த அழகினையுடைத்தாகிய யானையி
னுடைய நாறுகின்ற நாற்றத்தையுடைய செறிந்த மதத்தை அம்மதத்தில்
முன் படிந்திருந்த (௩)வண்டுகள் விருந்துசெய்யப் பூவுவொடு வந்த வண்டுகள்
பகற்பொழுதெல்லார் தங்கிக் கங்குலிடத்து வீங்கின இறையிற் கிடந்த (௬)
தொடியாலே தங் கணவர் மேனி வடுக்கொள்ளும்படியாகத் தாம் விரும்பின

மதம்பொழி கரியும்” (௦) “இகலி யளிமுர லிருகவு வரினுமுட
னிழியு மதமழை குறிழிக னெழுவெழு..... முடுகின கரிகளே”
விலலை. சூதுபோர். ௧௧. எட்டாம்போர். ௩. பதினாரும்போர். ௪, ௨௦.
(௮௮) “வண்டு, முசுண்ட தான முசமா” திருவிளை. வரகுணனுக்கு. ௧௦.
என்பவைகளும் (௮௮) “தன்மதத் திவண்ட வண்டு சங்கிய காட்டுள்
வேழம், பின்மதஞ் செறித்திட் டஞ்சிப் பிடிமரத் திரிந்து போகும்,
வெண்மதக் களிற்று வெய்ய வசனிலே கத்தின் மேலான்” சீவக.
௨௩௧௩. என்பதும். (௮௮) “நிலயானை.....வண்டுபடி, பூநாறு
கடாஅஞ் செருக்கி” மணி. ௧௧. ௨௦-௨௨. என்பதும் இங்கே அறிதற்
பாலான.

க. யானைமதம் கமழுமென்பதனை, “கமழ்கடாஅத் தினம்பிரி யொருத்தல்”
(கலி. ௨.௧: ௨.) என்பதனாலும் அதன் குறிப்பாலும் உணர்க.

உ. “விருந்து அஃறிணைக்கு வருமென்பதற்கு “ஆங்கவை விருந்தாற்றப்
பகலல்கி” என்பது மேற்கோள்; நோல். கிளவி. கு. ௮௭. ௩௪.

௩. “ஊதுதல் - நுகருதல்” அகம். ௧௩௨: ௧௧; புறம். ௭௦: ௧௨.

௪. “படரே யுள்ளல்” நோல். ௨௩. கு. ௪௨.

௫. “இரிந்ததேன் குவளையி னெற்றி தைவூர, முரிந்துபோ தவிழ்ந்து
கெரற் குயிர்க்கு முல்லை, னரும்புசேர்ந் தணிஞியி ரூர்ப்ப வாய்பதம்,
விருந்தெதிர் கொண்டெனத் தழுவி வீழ்ந்தவே” சீவக. ௪௮.

௬. “தொடியுற்றவடு” (கலி. ௭௮: ௨௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும
பார்க்க.

பிரதிபேதம் * முல்லைப்பாய் † தம் உடலிலக்கணங்கள் ‡ பூயோடு,

செவ்வியல் கருத்து மகனிருடைய தேன் நாறுவின்ற மயிரினுள்ளே இடந்து
கருத்துரைத்தமை முற்றி விரிந்த கறிதாசிய முல்லைகளைப் பாய்த்து நகர்த்து
வேறுபெயர் பூக்களை நுகரவேண்டுமென்றும் நினைவின்றிப் பன்முகம் விரும்பும்
பின் பூக்களை யுடைய பொய்க்கையை மறந்து அதனை ஒரு காலத்தும் நினைவாத
புணர்வு யுறவின்து கல்ல ஊரணே; எ - று.

கடாம் - மதம்படுதுளை; ஆகுபெயர். வீங்கிறை, பிரிந்து வருந்தாமையின்
மெலியாவிறை.

(க)வீங்குநீர் பரத்தையர்சேரியாகவும், அதன்கணவிழந்தநிலம் காமச்
செவ்வி நிகழ்ந்த பரத்தையராகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத்தேரேற்றிக்
கொண்டுவரும் பாணர்முதலிய வாயில்களாகவும், அம்மலரைச சூழ்ந்த வண்டு
நிலைவாகவும், யானையின் கடாத்தை ஆண்டிறைந்த வண்டிகள் வந்த வண்
டிற்கு விருந்தாற்றதல் பகற்பொழுது புணர்வின்ற சேரிப்பரத்தையர் தமது
நலத்தை அத்தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலில் வண்டு முல்லை
ஊதுதல் இப்பரத்தையருடன் இரவுதுயிலுதலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்
கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும் பொருள் தந்து ஆண்டுப் புலப்
படக்கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கூறாத மருதத்திணைப்பொருட்கு
உள்ளுறையுலமமாயவாறுகாண்க. இது “கிழவோட்குலம(உ)மீரிடத்திரித்தே”
(க)என்பதனான் மருதத்துக்கண் உவமப்போலி கூறியுள்ள.

இது சேர்வைக்கலியாகவின் வரிவண் டோங்குயரென நேர்நிறியற்
சேரும் வந்தது.

க (சு) அணைமென்றோள் யாம்வாட வமர் துணைப் புணர்ந்துநீ
மணமணையா யெனவந்த மல்லலின் மாண்பன்றோ
பொதுக்கொண்ட||கவ்வையிற் பூவணிப் பொலிந்தநின்
வதுவையப் கமழ்நாற்றம் +வைகறைப் பெற்றதை

ச. நொல். அகத். சஅ - ஆம் குத்திரத்தினுரையில் இவ்வுரையாசிரியா
உள்ளுறை யுலமத்திற்கு “வீங்குநீர் . . . . . நல்லூர்” என்னும்
பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இக்குறிப்பையும் சிறிது வேறுபடச்
சுறித்துள்ளார். இ - வி. கு. ௫௮௬. உரையில் இ - வி. உரைகாரரும்
அதனையே எழுதினர்.

உ. சரிடம் - மருதமும் செய்தலும்.

உ. நொல். உலம, கு. உக.

உ (அ) “அணைமென்றோள்” (கலி. க: ௬, ௩௦:௬,௩௨:௬,௩௨) (ஆ) “அணை
மென்றோளாம்” (கலி. ௬:௬) (இ) “அணைத்தோளாய்” (கலி. ௩௮:௬
௩௮) (ஈ) “அணைக்கோளாம்” (ஈ) இத்தாற்புத்தம் ௩௮௬, ௮ - ஆம் குறிப்பு
பொருத்தப்படுக.

நாடுகளைச் சேர்வை மென்றும், நுகர்வித்த தாகவும், நுகர்வது இது நுகர்வை
சேர்வை மென்றும்.

எ-து: ஆரவாரத்தாற்*பொலிவுபெற்ற (க)சிறப்பில்லாமையக்கொண்ட(உ) பரத்தையரைப் பூப்பேசிக்கொள்கின்ற †கல்வியாணத்திலுண்டான நின்னுடைய அழகினையுடைய ‡நாறுகின்ற மணத்தினை விடியற்காலத்தே யாங்கன்பெற்றது யாம் ||அணைபோலும் மெல்லியதோள் மெலியும்படியாக நின் நெஞ்சிற்கு அமர்ந்த பரத்தையரைக் கூடி மணமணையிடத்தா பென்று பிறர்சொல்ல நினக்கு உண்டான ளைப்பத்திலும் மாட்சிமையுடையதொன்றன்றோ? எ-து.

+கௌவையிற் பொலிந்த பொதுக்கொண்ட பூவணி வதுவையென மாறுக.

(ங)மருதத்திற்குச் சிறுபொழுது வைகறையென்பதுதோன்ற x வைகறைப்பெற்றதை என்றாள்.

கங் கனலுநோய்த் தலையுநீ கனங்குழை யவரொடு

புனலுளா யெனவந்த பூசலிற் பெரிதன்றோ

(சி)தார்கொண்டா டலைக்கோதை தமொறிப் பூண்டநிள்

ளீரணி சிதையாதெம் மில்வந்து நின்றதை

(அ) பொதுவென்பது சிறப்பென்பதற்கு எதிர்மொழியாக வழங்கு தலும், (ஆ) “ஏதின் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது” (புறம். ௫௮: ௨௭) என்பழி, பொதுமொழியென்பதற்குச் சிறப்பில்லாதமொழி யையென்றும் (இ) “புலமிக் கவரைப் புலமை தெரிதல்,.....பொது மக்கட் காகாதே” (பழ.௫) என்பழி, பொதுமக்கட்கென்பதற்குச் சிறப் பில்லாத மக்கட்கென்றும் முன்னேரால் உரை எழுதப்பெற்றிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாவன.

உ. “தூறுபத் தடுக்கி யெட்டுக்கடை நிறுத்த, வீறுயர் பசும்பொன் பெறுவ திம் மாலை, மாலை வாங்குநர் சாலுநம் கொழக்கன ” சீலப். ந: ககச - ககச.

ங. தோல். அகத். சூ. அ. நச். உரையிலும் மருதத்திற்கு வைகறை வந்த தற்கு, “அணைமென்றேன்.....பெற்றதை” என்னும் பகுதி மேற்.

ச. (அ) “ததைந்தகோதை தாரொபொலியப், புணர்ந்துட னுடுமிசையே” (மது. ௨௬௫-௨௬௬.) (ஆ) “தாருங்கோதையும் - மைந்தர்தாரும்மகளிர் கோதையும்” (இ) “மகளிர் கோதை மைந்தர் புனையவு, மைந்தர் தண்டார் மகளிர் பெய்யவும்” (பரி. சு: ௪௬.உரை, ௨௦: ௨௦-௨௧.) (ஈ) “கோதையுந் தாரும் பிணக்கக் கொடுங்குழைக், காதன் மகளிரு மைந் தருந் காணிய” (சீவக. ௨௧௧௬) எனவும்(உ) “மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவு, மகளிர் கோதை மைந்தர்மலையவும்” (பட். ௧௦௬-௧௧௦.) எனவும்

(பிரதிடேதம்) * பொலிபெற்ற: † கல்வியாணத்தி னுண்டான ‡நாறுமணத்தினை || அணைபோல மெல்லிய+கௌவையுட்பொலிந்த. x வைகறைபெற்றதை

எ - து: நின் மார்பின் மாலையை வாங்கிக்கொண்டவளுடைய நெற்றிக் கட்டை வைகறையிலேவருதலின் மனந்தடுமாறிப் *பூண்ட இரண்டு அணியுக் கெடாமல் எம் இல்லிடத்தே வந்துநின்றது எம் மேனி கனலுதற்குக் காரண மான காமநோய்க்கு மேலேயும் நீ(க)பொன்னாற்செய்தமகர்க்குழையையுடைய (உ)பரத்தையருடனே புனலிடத்தே விளையாடுகின்றாயென்று பிற்சொல்ல நினக்கு உண்டான ஆரவாரத்திலும் பெரியதொன்றன்றோ? எ - து.

ஆடவர் கோலமும் மகளிர் கோலமும் கொண்டு வந்துநின்றலின் இரண்டணியென்றான்.

கஎ தணந்ததன் நலையுநீ (நு)தளரிய லவரொடு

(சு)துணங்கையா யெவ்வந்த கவ்வையிற் (ரு)தடப்பன்றோ

வொளியூத்த துதலாரோ டோரணிப் பொலிந்தநின்

களிதட்ப வந்தகிக் கவின்காண வியைந்ததை

எ - து: ஒளி பொலிவுபெற்ற துதலினையுடையாரோடே கூடுதலாலுண்டான (சு)பூணின்வடுக் கிடத்தலின் அவர்க்கும்நினக்கும் ஓரணியாகப் பொலிவு பெற்ற நின் செருக்குப் பிற்பாற் செல்லாமல் அமைதி பிறப்பித்துத் தடுக்கையினாலே வந்த இவ்வழகை யாங்கன் காணும்படி பொருந்தினது நீ! எங் களைப்பிரிந்த இதற்குமேலேயும் நின்னைப் பெருது-தளர்ந்த இயல்பினையுடையாரோடே துணங்கைக்கூத்தாடினாயென்று பிற்சொல்ல நினக்கு உண்டான ஆரவாரத்திலும் மிகுதியானதொன்றன்றோ? எ - து.

†எனவாங்கு

(ஊ) “தாரு மாலையு மயங்கிக் கையற்று” (சீலப். உ: ௩௫.) எனவும் வருவன ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. கனங்குழை யென்பதற்கு, பொன்னாற்செய்த மகர்க்குழை யென்றே பலவிடத்தும் இவர் பொருள் கூறிலும் இந்நூல். கக: எ. இல், பொன்னாற்செய்த கனவியகுழை என்று எழுதியிருத்தலால் பொன் மந்தைய உலோகங்களினும் கனமுடையதென்பது பற்றி இவ்வாறு பொருள் கொண்டனர்போலும்; துறள் ௧௦௮௧. பரி. உரையும் பார்க்க. கனமென்பது பொன்னின் பரியாயநாம மென்பாரு முள்ள.

உ. “கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினில்” (கலி. எஉ: ௧௫) என்பதும் அதன் குறிப்பும்பார்க்க.

௩. (அ) “தளரியால்” கலி. ௧௧௩: சு. (ஆ) “தளரியலாய்” காஈ. எ. (இ) “தளரியல்பொருட்டின்வந்தசீற்றமும்” கம்ப. இராவணவதை. உ௦௪.

ச. “துணங்கையுளவம்” கலி. ௭௦: ௧௪ என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.

ரு. “தடப் பன்றோ கனங்குழாய்” கலி. ௫௭: ௧௫.

க. “பொன்னணும் புக்கொளிப்பப் புல்லுவன்” நள. சுயம். ௮௪.

(பிரதிபேதம்) * பூண்டவிரண்டணியுக் கெடாமல்,† எனவாங்கு - ஆங்கன அளிபெற்றே யெம்மை.

எ-து: என்று யாங்கள் காணும்படியாக; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உஉ அளிபெற்றே மெம்மைநீ யருளினை விளியாது

(3)வேட்டோர் திறத்து விரும்பியநின் பாகனா

நீட்டித்தா யென்று கடாஅங் கமிந்திண்டோர்

பூட்டு விடாஅநிறுத்து.

† எ - து: நீ ஈண்டு வருதலாலே நினது அளியைப்பெற்றேம்; நீயும் எம்மை அருளினை; இதுவே அமையும்; இனி நீ விரும்பியோர்திறத்தே நீ செல்லுதலை விரும்பிய நின்பாகனும் பூட்டுதலைவிடாத கடிய திண்ணியதேரை நீ இவ்விடத்தே தாழ்த்தாயென்று கருதி அது நிற்கும் நிலையிலே செலுத்தும்; அதற்கு முன்னே சென்று அப்பாத்தையர் அன்பு கெடாமல் அவ்வன்பை நிறுத்துவாயாக; எ - று.

விளியாது நிறுத்து எனக் கூட்டுக.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா.

(க)

(3௭.) காாமுற்றி யிணருழ்த்த கமழ்தோட்ட மலர்வேய்ந்து

ரீர்முற்றிப் புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருநிலந்

தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த வையைதன்

னீர்முற்றி மதில்பொருஉம் பகையல்லா னேராதார்

போர்முற்றென் றறியாத புரிசைசூழ் புனலூரன்;

௭ நலத்தகை யெழிலுண்க ணல்லார்தங் கோதையா

லலைத்தபுண் வடுக்காட்டி யன்பின்றி வரினெல்லா

புலப்பேன்யா னென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்

கலப்பே னென்னுமிக் கையறு நெஞ்சே;

க. “காம நிலையுரைத்தலும்” என்னும் தோல். கற்பியல், உசு-ஆம் சூத்திரத்தின் இவருரையில் “பாங்கன் கூறுவன நோய்மருங் கறிநரு ளடக்கிக்கொண்டு எடுத்து மொழியப்படுதலன்றிக் கூற்று அவனின்மை உணர்க; அது: ‘வேட்டோர்.....நிறுத்து’ என[வும்] வரும்” என்பது காணப்படுகிறது; அதனை நோக்கப் பாங்கனை இங்குத்தேர்ப் பாகனா யிருந்தனனென்றுகொள்ள வேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. இஃது ஆராய்தற்பாலது.

(3௮திபேதம்) * நின்பாகன் நீட்டித்தாயென்று † எ - து என்று யாங்கள் காணும்படியாக நீவிண்டு நிறுத்துவாயென்று விளியாது நிறுத்தெனமாறுக இதனால்.

க0 கோடெழி லகலல்குற் கொடியன்னூர் முலைமுழ்கிப்

பாடழி சாந்தினன் பண்பின்றி வரினெல்லா
வூடுவே நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
கூடுவே நென்னுமிக் கொள்கையி னெஞ்சே;

கச இனிப்புணர்ந்த வெழினல்லா ரிலங்கெயி றுறாஅலி
னனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின் றி வரினெல்லா
துணிப்பேன்யா நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
மனித்தே தாழுமிக் தனியி னெஞ்சே;

எனவாங்கு;

கக பிறைபுரையேர் துதா நுமெண்ணி யவையெல்லாந்
துறைபோத லொல்லுமோ தூவாகா தாங்கே
யறைபோகு நெஞ்சடை யார்க்கு.

இது வாயின்மறுத்த தலைமகள் ஆற்றமைவாயிலாகப் புக்குக்கடிய
தலைமகனது நீக்கத்துக்கட் புக்க நோழிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

கார்முற்றி யினாளும்த் த கமழ்தோட்ட (௧)மலர்வேய்ந்து
சீர்முற்றிப் (௨)புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருநிலர்

க. (அ) “மலரு, நாறுபு நிகழும் யாறுவா லாறு” (ஆ) “மாறுமென் மல
ருந் தாருங் கோதையும்... ..மண்டி... ..வேறா கின்றிவ் விரி
புனல் வாடுவன” (இ) “மலையி னிழியருவி மல்கினர்ச் சார்ச்சார்ந்,
கரைமாஞ் சேர்ந்து கவினிமடவார், நனைசேர் கதுப்பினுட் டண்போது
மைந்தர், மலர்மார்பிற் சோர்ந்த மலரிதழ் தாஅய், மீனாம் பூத்த
வியன்கங்கை நந்திய, வானம்பெயர்ந்த மருங்கொத்த லெஞ்ஞானுந்,
தேனியிர் வையைக் கியல்பு” பரி. சு: சக - ௨, சு: சக - ௫௦, கச,
௩௨-௩௮. (ஈ) “வையையென்ற பெர்யயாக் குலக்கொடி,.....புண்
ண்ய நறுமல ராடை போர்த்து... ..புனல்யா மன்றிது பூம்புனல்
யாடுமன” சீலப். கங: கஎ௦ - கஎ௪. என்பவையும் (உ) “பூரி ரைத்து
மென் றுது பொருந்தியும்,.....வான வில்லை நிகர்த்தது வாரியே”
கம்ப. ஆற்று. ௮. (ஊ) “கொங்கு லாமலர்ந் கொன்றைகூ வினாரு
வுழிஞா, பொங்குமாசுணர் தாதகிபாடலம் புண்ணை, துங்க மாந்திருத்
தலைமிசைக் கொண்டோந் தொடர்பா, லெங்க னாயகன் மண்ணையு
மொத்ததவ் விருநீர்” கந்த. ஆற்றுப். கக என்பவையும் ஒப்புநோக்குக.

உ. (அ) “வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப, செய்யபரி பாடற்
றிமம்” (ஆ) “புலவர் நாவின் பொருந்திய பூங்கொடி, வையை

(க)தார்முற்றியதுபோலத் தகைபூத்த(உ)வையைதன்
(ங)னீர்முற்றிமதில்பொருஉம் பகையல்லா னேராதார்
போர்(ச)முற்றொன் றறியாத புரிசைசூழ் *புனவூரன்

யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி” சீலப். கந: ௧௪௬ - ௧௪௦. என்பன
எண்டறிதம் பாலன்.

௧. (அ)“மாநில மடந்தை.....ஆரம் போலச், செல்புன லுழந்த
சேய்வரம் கான்யாற்று” சிறுபாண். க - ந. (ஆ) “ஆரப் பேரியாற்று
..... மண்ணக மடந்தை” சீலப். இ: ௧ - ந. (இ)
“காவிரி, மாதர்மண் மடந்தைபொன் மாப்பிற் ருழந்ததோ, ரோதநீர்
நித்திலத் தாம மொக்குமால்” பேரிய. திருநாட்டுச். ௨.

௨. (அ) “அமிழ்த வெண்டிறை வையைபு மொருபுறத் தகழாம்” (ஆ)
(வையை) “கல்லென்றதிர் சம்மைப்புனல் கடிமாமதிற் புறம்போய்,
.....புல்லம்புரி சையுந்தள்ளியுள் புகுகின்றதை யன்றே”
திருவிளை. திருநகரப். ௧௪. பரிநரி. இள - அ. என்பனவும் (இ) “புனல்
பொரு புதவி னுறந்தை” அந். ௨௩௪: ௧௪. (ஈ) “புல்லிலை வஞ்சிப்
புறமதி லலைக்குந், கல்லென் பொருளை” புறம். ௩௮௪: ௩௩ - ௩௪.
என்பனவும் (உ) “நிவந்துகரை யிழிதரு நனந்தலைப் பேரியாற்றுச்,
சீருடை வியன்புலம் வாய்பரந்து மிகீஇய, ருவலை குடி யுருத்துவரு
மலிர்நிறைச், செந்நீர்ப் பூச லல்லது, வெம்மை யரிதுநின் னகன்றலை
நாடே” பதிற். ௨௮: ௧௦ - ௧௪. என்பதும் (ஊ) “ஒருகொம் பாணையு
மொராயிரத் திரட்டிவெண் கோட்டுச், செருவின் வேழமுந் திரளியிற்
றருமவென் னேறும், பொருவி லோகையிற் பொருதி[ய](டப்) படுவ
தல் லாது, மருவ லார்களிற் பொருகிடப் படாததவ் வரையே” திரு
வாணகீ. புராணவரலாற்றுப். ௬. என்பதும் (எ) “கோற்றொடிப்
புரிசை முற்றிக் குளிர்திழற் படப்பை சாய்த்தாத், தோற்றிடு நாட்டி
லுள்ள பல பொருள் சூறையாடி, யேற்றம ருடற்றும் வேந்தர் நாட்
டினி லிகலி னோடும், வேற்றா சிறுத்தா லென்ன மேவுமவை தரணி
யாறும்” கூடும். நவகண்டத். ௩௫. என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “அதிராச்சிறப்பின்மதுரைமூதார்” என்பதற்கு, ‘பகைவரால் நடுக்க
மில்லாத சிறப்பினையுடைய மதுரையாகிய மூதார்’ என்று பொருள்
கூறி அதற்கும், “முதிர்கடன் ஞாலம்” என்புழி ‘முதிர்ந்தல்’ என்ப
தற்கு, ‘முற்றுதல், சூழ்தலுமாம்’ என்று பொருள்கூறி அதற்கும்,
“நீர்முற்றி மதில்பொருஉம்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி
னர், அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். பதிகம். ௩௬, ௨: ௩௦.

௪. “முற்று - வளைத்தல்” பு - வே. உழிஞை. ௨௫.

(பிழற்பெரும். *புனவூரன்

எ - து: கார்காலம் முதிர்கையினுலே பூங்கொத்துக்கள் அலர்ந்த தமழ் கின்ற இதழ்களை யுடையனவாகிய மலர்களைச் சூடித் தலைமைமுதிர்ந்து புலவர் வாயிற் கவினைத் தான்பெற்று, ஊரைச் சூழ்ந்து வருதலிற் பெரிய நிலமடந் தைதான் ஒரு பூமாலையைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த தன்மைபோல அழகு பொலிவுபெற்ற வையையாற்றினது நீர் சூழ்ந்து மதிலைப்பொருள் பகை யன்றிப் பகைவர் போரால் *வளைத்தலைச் சிறிதும் அறியாத புரிசை சூழ்ந்த புனையுடைத்தாகிய மதுரையை யுடையவன்; எ - று.

புனலூரனென்றது பாண்டியனையாதலிற் பாட்டுடைத் தலைவனே கிளவித்தலைவனாகக்கூறிய அகப்புறமாயிற்று. இதற்கு விதி “காமப் பருதி கடவுளும் வரையா, ரேனோர் பாங்கினு மென்மனார் புலவர்” (க) என்பதனுள் ‘எனோர்பாங்கினும்’ என்பதனாற் கூறினும்.

சு நலத்தகை பெயறி லுண்க (உ) ணல்லார்தங் கோதையா லலைத்தபுண் வடுக்காட்டி யன்பின் றி வரினெல்லா (நு) புலப்பேன்யா னென்பேன் னந்நிலையே யவற்காணிற் கலப்பே னென்னுமிக் கையறு நெஞ்சே

க. தோல். புறத். சூ. உஅ. (அ) இதனுரையிலும் இவரால், குறிப்பினற் பாட்டுடைத்தலைவனாகக் கிளவித் தலைவனாகக் கூறியதற்கு, “சீர்முற்றி .....புனலூரன்” என்பது மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது; (ஆ) முன்னோர்கூறிய குறிப்பினு மென்பதற்கு, முதலாகியார் கூறிய காமக்குறிப்பினு மென்று பொருள்கூறி, அஃது இயற்பெயர் சார்த்தி வருதற்கு “வையைதன் னீர்முற்றி .....புனலூரன்” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, இது குறிப்பினற் பாட்டுடைத் தலைமகனைக் கிளவித் தலைமகனாகக் கூறியதென்பர், இளம்பூணரும்; தோல். புறத். சூ. உஉ. ‘வழக்கியன்’

உ. (அ) “குறுகலென் றெள்ளிழை கோதைகோ லாக, விறுகிறுகயாத்துப் புடைப்ப” (ஆ) “கமழ்கோதை கோலாப் புடைத்து” பரி. க: நக-சு, கஉ: நுஅ. (இ) “கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற, ஆதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்” கவி. கஉஅ: கஅ - க. (ஈ) “மகளி ரோச்சு, மட்டவீழ் மாலை போல மகிழ்ந்துபூண் மார்பத் தேற்று” (உ) “சந்தனத் தளிர்நீன் மாலை, யோக்கினாற் கண்ணி சுண்ண முடற்றினார்” கீவக. உஉகக. உசகக. (ஊ) “நீர்தலைக் கொண்ட நெடுமபெருந் துறைவயிற், போர்தலைக் கொண்டு பொங்குபு மறலிக், கொங்கலர் கோதை கொண்டுபுறத் தோச்சியும்” பெருங். (க) சஉ: கஅச - கஅக. (எ) “கோதைகொண் டோச்ச வாறும்” கம்ப. நீர்வினை. கு.

ந. “புலப்ப லெனச்சென்றேன் புல்லினே னெஞ்சம், கலத்த லுறுவது கண்டு” துறன். கஉருக.

(பிரதிபேதம்) * யனநிலை.

எ-து: எஃ ! எழிலையுடையவாகிய மைபுன்கண்ணினையுடைய பரத்தையார் தங்கோதைகளாலே அடித்தநலத்தினையுடைய அழகினையும் (க) நகத்தாலும் எயிற்றாலும் அலைத்தபுண்களையும் (உ) பூண்கள் பெரித்த வடிக்களையுங்காட்டி என்னிடத்து அன்பின்றி வருவானாயின் யான் புலப்பேனென்றிருப்பேன், அதனும் பெற்றதென் ? இச்செயலற்ற நெஞ்சு அவனைக்காணில் அத்தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே யான் கூடுவேனென்று கூறுநிற்கும்; எ-று.

க0 கோடெழி லகலல்தும் (ங) கொடியன்னார் முலைமுழுகிப்

பாடழி சாந்தினன் பண்பின் னி வரினெல்லா

ஹுவே நென்பேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்

கூடுவே நென்னுமிக் கொள்கையி நெஞ்சே

எ - து: எஃ ! பக்கமுயர்ந்த எழுச்சியையுடைய அகன்ற வல்குலையுடைய கொடியையெனக்கும் பரத்தையார் முலைகள் அழுந்திப் பூசின பாடழித்த சந்தனத்தையுடையாயுந் தன்மக்கள்குணமின்றி வருவானாயின் ஹுவியிருப்பேனென்று கூறுவேன், அதனும் பெற்றதென் ? யான் கூறியதனைக் கொள்ளுதலில்லாத ஹ்நெஞ்சு அவனைக் காணில் அத்தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே யான்கூடுவேனென்று கூறுநிற்கும் ; எ - று.

கச இனிப்புணர்ந்து வெழினல்லா ரிலங்கெயி றுறுஅவி

னனிச்சிவந்த வரிக்காட்டி நாணின் னி வரினெல்லா

துனிப்பென்பா நென்பென்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்

றனித்தே தாழுமித் ததனியி நெஞ்சே

எ-து: எஃ ! இப்பொழுது புதிதாகக் கூடிய அழகினையுடைய பரத்தையா டைய விளங்குகின்ற எயிறுகள் அழுந்துகையினாலே மிகுதியையுடைத்தாய்ச் வந்த வடிக்களைக் காட்டி நாணமின்றியே வரின். துணித்திருப்பேன் யான் என்று கூறுவேன், அதனும் பெற்றதென் ? †இத்தனிமையான மனத்தைத் தனக்கு †உரித்தாக்குதலில்லாத நெஞ்சு அவனைக்காணில் அத்தவறுகளோடு கூடிய அந்நிலைதன்னிலே என்னை நீக்கித் தான் அவனிடத்தேதாமும்; எ - று.

உருஅல், விகாரம்.

க. “பேணெனன் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடிவினான், மேனான் ன் றோன்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை” கலி. எஃ. கச-உ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “தொடி வடிக்காணிய” கலி. எஃ. கச. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டறிதற் பாலன.

ங. “அலமர லுண்கண்ண ராய்கோதை குழைத்தநின், மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தமவ் துரையாக்கால்” கலி. எஃ. கஉ-ங. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு ஒப்புக்கோக்கற்பாலன.

ரதிபேதம்) *பெற்றதென் இத்தயான், †தனிநெஞ்சே, †இத்ததனிமனத்தை, † உரிதாக்குதலில்லாத.

இத்தாழிசைமூன்றும்(க)மறுத்துரைப்பதுபோல்உவகைபற்றிக்கூறியன.
“உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலு, மென்னுற்றனகொ விவையெனி னல்லது,
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை” (உ) என்பதனால் இந்நெஞ்சிற்குத் தன்
மன்மை*யென்பதொன்றன்றியது என்னென்றவாறுகாண்க.

†எனவாங்கு

எ - து. என்று ; எ - று.

ஆங்கு, அகை.

கக பிறைபுரை †யோர்நுதலா (ங)யெண்ணியவை யெல்லாம்
துறைபோத லொல்லுமோ தூவாகா தாங்கே
(ச)யறைபோகு நெஞ்சடை யார்க்கு

எ-து: பிறையையொத்த ||அழகினையுடைய நுதலினையுடையாய்| தமக்கு
வலியாகாதே அவனிடத்தே கீழ் ஆற்றச் செல்லும் நெஞ்சினையுடைய
மகளிர்க்குத் தாம் நினைத்தவையெல்லாம் முடிவபோல் பொருந்துமோ?
பொருந்தாதன்றே! என்றான் ; எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு இனிவுபிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரித்தகத்தால் இற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ)

க. மறுத்துரைப் பதுபோல் உவகைபற்றிக் கூறியதற்கு, “கோடெழில்
.....கொள்கையி னெஞ்சே” என்பது (தொல். பொருளி.
கு. உ. நச்.) மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றள்ளது.

உ. “தொல். பொருளியல். கு. கூ. இக்குத்தித்தின் இவருளையில் இனிப்
புணர்ந்த.....நெஞ்சே” என்பது மேற்கோளாக “இதனால் யான்
துணித்தல் வல்லேன் என்னெஞ்சிற்குத் தன்மன்மை யென்பதொன்
றில்லை; ஈதென் னென்றலின் அவ்வாறு காண்க” என்றும் குறிப்புச்
காணப்படுகின்றது.

ங. (அ) “நின்மார்பு தோயல மென்னு, மிடையு நிறையு மெளிகோநிற்
காணிற், கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்சென்னுந் தம்மோ, மென்வாய்
பகையுடை யார்க்கு” கலி. எ: ௨௧ - ச. (ஆ) “நின்நீமை, பொறை
யாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ, நிறையாற்றா நெஞ்சடை
யேம்” கலி. ௧௦: ௨௭ - கூ.

ச. (அ)“நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்றே” அகம். ௨௬: ௨௬. (ஆ)
“அறைபோய் நெஞ்ச மவன்பா லணுகினு, மிறைவளை முன்கை யீங்
கிவன் பற்றினுந், தொன்று காத்தலன் சொல்லெதிர் மறுத்த, னன்றி
யன்றென நடுக்கின்ண் மயங்கி” மணி. ௧௮: ௧௩௦-௧௩௩. (இ) “நின்ற
(பிரதிபேதம்) *என்பதொன்றின்றியது. †எனவாங்கு ஆக்கை, ‡ வர்தலாய்தாமெண்ணிய
வெல்லாம், ஏர்தலாருமெண்ணியையெல்லாம்; ||அழகியதலின்.

(கூஅ.) (க)பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானஞ் செல்வர்க்கு

மதுமொழி யிடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்

செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக

முதுமொழி நீராப் புலனா வழுவர்

புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனலூர;

கூ ஊன்மன் னுரனல்ல னாமக்கென்ன வுடன்வானா

தோளுந்தொக் கிருந்தநின் பெண்டிரு னேராகிக்

கலையாநின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சேர்ந் தசைத்தகை

வலையின்வாய் விடன்மாலை மகளிரை நேவேமோ

கோல னாமக்கவன் குறுகன்மி னெனமற்றெந்

தோனொடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம்;

கூஉ ஊடியார் நலந்தேம்ப வொடியெறிந் தவர்வயின்

மாறிக்கு மவன்மாற்பென் நெழுந்தசொன் னேவேமோ

முனைவாய்த்த முலைபாயக் குழைந்தநின் றுரெள்ள

வகைவரிச் செப்பினுன் வைகிய கோதையேம்;

கூச சேரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தவில் வினாயின்

நேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ

நெஞ்சு, மறைபோன தன்றிங் கவன்வழியே” அம்பிகா. ௧௩௨. (க) “மகிழ்நர் தம்மே, லன்போடு நன்னெஞ் சறிவறை போக” தஞ்சை. ௩௭௮. என்பவைகளும் (உ) “மொய்கொண் டெழுந்த வமரகத்து மாற்றார் வாய்ப், பொய்கொண் டறைபோய்த் திரிபவர்க்கு” பழ. ௨௪௧. (ஊ) “அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத் திறை” சீலப். ௨௦: ௨௩. (எ) “அறைபோக் கமைச்சின் முறைபோக் கெண்ணிலும்” பெருங். (ஈ) கள: ௧௩. (ஏ) “கீழ்ந்தறை போகிய கிளை ராமென” கந்த. மார்க்கண்டேய. அசு. (ஐ) “காசண்ட பூனா னறை போய கருத்த னாண்” (ஒ) “நானறைபோய மனத்தோ டிற்குப், பரிவுறலும்” திருவிளை. வரகுணனுக்குச். ௧௦; வன்னியுக். ௨௨ என்பவைகளும் (ஓ) “ஒட்டை நெஞ்சின ராய்” (கீவக. ௧௪௨) என்பதற்கு, ‘அறைபோய நெஞ்சினராய்’ என்றெழுதியிருக்கும் உரையும் இங்கு ஒப்புரோக்கற் பாலன.

க. புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக்கண் காமக்கிழத்தியர் உற்று நிகழ்தற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, இது மூவகை யார்க்கும் பொது வென்பர், இளம்; தோல். கம்பி. கு. ௮. ‘புல்லுதன் மயக்கும்’

வொலிகொண்ட சும்மையான் மணமனை குறித்தெம்மிற்
பொலிகெனப் புகுந்தநின் புலையனைக் கண்டயாம்;

எனவாங்கு;

உக நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்க
மனைவறிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
வினைய ரெனவுணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றாங்குக்
கனவினா நெய்திய செல்வத் தனையதே
பைய வெமக்குநின் மார்பு.

இது பாத்நையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவனோடு ஊடிய தாமக்
கிழத்தி தன்காதன்மீதுதி கூறி ஊடியவாறு கண்டு சென்று சாரிந்த தலைமக
னுடன் ஊடல் தீர்கின்றான் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானான் செல்வர்க்கு
மதிமொழி யிடன்மாலை (உ)வினைவர்போல் (ஈ)வல்லவர்

க. (அ)“வையங்காவலர்வழிமொழிந்தொழுகப், போகம்வேண்டிப்பொதுச்
சொற்பொறாஅ, திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந்துரப்ப, வொடுங்கா வுள்
எத்து.....சேரலாதனை” (ஆ) “வழுதி, தண்டமிழ் பொது
வெனப் பொறாஅன்” புறம். அ: க-இ; இக: ச - இ. (இ) “பெருநில
முழுதானும் பெருமகன்” சீலப். க: ஈக. (ஈ) “ஞாலம் பொதுவெனப்
பொறாவரசர்” துறந். சகஉ. பரி. (உ) “கோச்செவகட் செம்பியர்
கோன், பூவலயம் பொதுரிக்கி யாண்டருளி” பெரிய. கோச்செவகட்.
கள. (ஊ) “உலகம்பொது வறநான்முறை யோராழி செலுத்தி” கூர்ம.
இந்திரத்துய்மன். உஉ. (எ) “நிலமுழு தாண்டநேயி, காலிகிர்த்தியான
ன்னன்னு நாமமேந்தன்” வில்லி. அருசகனன்மல. கி. 10. (ஐ) “முழு
துவகம் பொதுரிக்கி முழுச்செங்கோல் செலுத்தாள்” உயர்கோ.
அரித்துவசன் சாபந்திர்த்த. உ. (ஐ) “கொடிய நாயகன் தெய்வமென
குடையும், பிறர்கொளப் பொறாஅன்முனை கொண்டென பொதுரிக்கி
திசிரி திசை திசை போக்கி” திருப்பாழ்வாணர். உரு

உ. (அ) “கொலையஞ்சா வண்ணரான” திருப்பாழ்வாணர். உயர்கோ.
போல்” கலி. க: சு, சக: அ. (இ) “தெய்வமெனத் தகைத்தெய்வ
ராவிலும்” பெருந். (க) ஈஅ: கள.

ஈ. “வல்லவர் செதுமொழி சித்தசெய்த வாயது மூன்றும்பெற்றவன்”
தொகைக்குமேற்கோள்; தொல். எச்சி. கு. கள. க.

(பிரதிபேதம்) *மொழிவிடன்மாலை; வினையர்

(க)செதுமொழி சீத்த (உ)செளி(ந)செறு வாக

முதுமொழி *ரீரப் (ச)புலனு வழவர்

(டு)புதுமொழி கூட்டுண்ணும் (கி)புரிசைசூழ் புனலூர

எ-து: பிறர்க்கும் இம் மண்ணுலகம் பொதுவென்னும் மொழி இன்றாக மண்ணுலகமுமுதையும் ஆளுஞ் சக்கரவர்த்திகளுக்கு(எ)அறிவாகிய சொல்லைச் சொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய அமைச்சரைப்போல, தூல்வல்ல ஆசிரிய ராலே பொல்லாவாகியசொற்கள் இடையிற் புருதாமற் போக்கப்பட்ட தஞ்

க. (அ) “செதுகாற் குரம்பை”(ஆ)“செதுகாழ் சாய்த்த” அகம். சுரு: கச; ந.எரு: ச; (இ) “புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்க னார” புறம். உசு: க. (ஈ) “செதுமதித்தக்கன்” தே. திருநா. அம்பர். ‘படியுளார்’ டி. (உ) “செதுமதிச்சமன்” திருவிசைப்பா. கள.(ஊ) “செதுமகப் பெற்று” சீவக. ககஉச. (எ) செதுவன் மரத்தில்” பெருங். (ந) கடு: உ௦. (ள) “செதுநெறி நிலையினரே” (ஐ) “செதுகைப் பெருந்தானவர்” கம்ப, இலங்கைகாண். சு; நாகபாசப். உஉ. (ஒ) “செதுவதட்டு” தணிகை. திருநாட்டு. கக௦. என்பவற்றால் செதுவென்பதன் பொருள் துணிக.

உ. (அ) “வுள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி, வித்தித்தா, முன்னியது முடிக்கு முரனுடை யுள்ளத்து.....பரிசிலர்க்கு” (ஆ) “பொய்த்த லறியா வுரவோன் செவிமுதல், வித்திய பணுவல் வினைத் தன்று நன்றென” புறம். உ௦சு: உ - டி. உரு: ச - டி. (இ) “மறை யோன் மறைநா வுழுது வரன்பொரு, ளிறையோன் செவிசெறு வாக வித்தலின்” சீலப். உஅ: கஅஎ - கஅஅ.

க. செய்யைச் செறுவென்பது அருவா காட்டு வழக்கு; தோல். எச்ச. சூ. ச. நச்.

ச. “புலனுழு துண்மார்” புறம். சசு: ந.

டு. (அ) “புதுமொழிகூட் ணெத்தமிழாற் புனைதல் செய்தான்” நைடதம். சிறப்புப். (ஆ) “சுண்டெலங் தருதல் வேண்டிப் பாண்டியர், பாடுதமிழ் வளர்த்த கூடலின்” ஆசிரிய. ‘சிறுசெவி யன்னே’

க. “புரிசைசூழ் புனலூரன்” கலி. சுள: டி.

எ. (அ) “தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலு மொருதலையாச், சொல்லலும், வல்ல தமைச்சு” (ஆ) “அறனறிந் தான்றமைந்த சொல்லானெஞ் ஞான்றன், திறனறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை” (இ) “மதிநுட்ப னுவோ டைய யார்க் கதிநுட்பம், யாவுள முன்னிற் பவை” (ஈ) “அறிகொன் றறியா னெனினு முறுதி, புழையிருந்தான் கூறல் கடன்.” (உ) “சொல்ல வல்லன் சோர்வில னஞ்சா னவனை, யிகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது” குறங். சுருச, சுருகி, சுருக, சுருஅ, சுருஎ. (ஊ) “செறிந்தவர் தெளிந்த

பாதிபேதம்) *ரீரப்புலன்,† சக்கரவர்த்திகளுக்கு.

செவிகள்(க)செய்யுத, முன்னுள்ளசான்றோர்கூறிய செய்யுட்கள்தஞ்சொல்லை வளர்க்கும் நீராக, அறிவினையுடைய நாவாகிய ஏராலே உழுதுண்ணும் புலவருடைய புதிய கவிதைக் கொள்ளுகொண்டு உண்ணும் மதில் குழந்த புனைபுடைத்தாகிய மதுரையையுடையவினை; எ - று.

|இதுவும் பாட்டுடைத்தலைவினைக் கிளவித்தலைவனாகக் கூறியது.

சு ஊரன்முன் னுரனல்ல *எனக்கென்ன வுடன்வானா
தோளூர்தொக் கிருந்தநின் பெண்டிரு னேராசிக்
|கனையாரின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சேர்ந் தனைத்தனை
வனையின்(உ)வாய் விடன்மாலை மகளிரை தோவோடு
தேளால் எனக்கவன் குறுகன்மி னெனநற்றெர்
தோனொடு பதைபட்டு டினைவாடு தெஞ்சத்தேம்

எ - து: நமக்கு ஊரன் மிகவும் பற்றுக்கோடல்லனெனச் சொல்லிப் பின்னர் ஒருவர்கூறியது ஒருவர்கூறுதே ஈரார் குடியேற்றவேண்டுவாராய்த் திரண்டிருந்த நின் சேரிப்பாதையருடனே யாங்கனும் ஒப்பாகி, நமக்கு டிஅவன் உறவல்லன் அவனை முயங்காதேகொள்ளும்கோனெனச் || சொல்லி முயங்கக்கருதின எத்தோள்களுடனே மாறுபட்டுப் பின்னை முயங்கக்கருதின

நூலார் சிறத்தவை தெரிந்து சொன்ற, லறித்தவை யமர்ந்து செய்யு
மமைதியா னரச னாவான், செறித்தவர் தெளித்த நூலார் சிறத்தவை
தெரிந்து கூறி, யறித்தவை யியற்றுகிற்றே மமைதியா ரமைச்ச ராவார்”
துளா. மந்திரசாலை. கூ. (எ) “தம்முமிர்க்குறுதி யெண்ணுர் தலைமகன்
வெகுண்ட போதும்; வெம்மையைத் தாங்கி நீதிவிடாதுதின் றுரைக்கு
மெய்யர்” கம்ப. அயோத்தி. மந்திப். கூ. (ஏ) “மன்னவர் செவி
யழன் மடுத்த தாமென, நன்னெறி தருவதோர் நடுவுநீதியைச், சொன்
னவ ரமைச்சர்கள்” கந்த. .... (ஐ) “மதிதுட்பரு மாகிச்
சோர்வில், சொல்லா லடைபார் மனமுங்களி தூங்கச் சொல்லிப்,
பல்லார் பிறர்சொற் பயனுய்ந்து கவர வல்லார” திருவிளை. பன்றிக்
குட்டிகளை. கசு. (ஓ) “செவிசுடச் சென்றும் கிடித்தறிவு மூட்டி, வெகு
ளினும் வாய்வோ இப் பேரா.....யமைச்ச” நீதிநேறி. சதி. (ஓ)
“சுருக்கமெய் விளக்கி யினிமையும் பயனுற் தொகுத்தய லார்மொழிக்
கிடையாத், திருக்கிளர் மொழியைச் சோர்வற வவைக்கட் ,செல்லுமா
றஞ்சுத லின்றி, யுரைக்கவல் லவரே யமைச்சர்க ளாவார்” விநாயக.
அரசியற்கை. ௧௦௬.

க. “பன்றி நாட்டார் செறுவைச் செய்யென்று வழங்குவர்” நன். பெயரி.
கு. கசு. மயிலை.

உ. “வாய்விடேந் தானென்ப” கலி. சசு: கதி.

(199திபேதம்) *எனக்கென்னவுடன்வானாது, |நினையாகு, |இவறுறவல்லன், ||சொல்லமுயங்க,

நினைவு கெடுகின்ற நெஞ்சத்தினையுடைய யாங்கள் நிற்பெண்டிருள் நேராகி ஊரன் உரனல்லனென்ற வார்த்தையைக் களைந்து நின்றோயிடத்தே வந்து ஆண்டுக் காணாமையின் எம்மிடத்தே வந்தாயென்று கருதி எவ் கதவத்தைச் சேர்ந்து தட்டின கையின் வளையினாலே தம் வரவியைச் * சொல்லுதலை இயல்பாகவுடைய அப்பரத்தையரை நோவேமோ? அதற்கு யாங்கள் உரியே மல்லேமே; எ - று.

இது †“வண்ணம் பசந்து புலம்புறு காலே, புணர்ந்த போலவுறுப்பினைக் கிழவி, புணர்ந்த வகையில் புணர்க்கவும் பெறுமே”(௧) என்பதனால் உறுப்பினை உணர்வுடையதுபோற் கூறிற்று.

கஉ ஊடிபார் நலந்தேம்ப வொடிபெறிந் தவ்வயின்
மாழிக்கு மவன்மார்பென் றெழுந்தசொன் னோவேமோ
முறைவாய்த்த (உ)முலைபாயக் குழைத்தநின் றுரெள்ள
(௩)வகைவரிச் (௪)செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்

எ-து: முகையின் தன்மை வாய்த்த முலைகள் முயங்குகையினாலே + செவ்வி குலைந்த நினைதுமலை எம்மை இகழ்ந்துகூறக், கூறுபாட்டினையுடையதாயிற்று. ∴ வரியினையுடைய பூச்செப்பிலே பயன்படாது தங்கிய மாலத்தன்மையை புடைய யாங்கள் இப்பரத்தையர் ஊடினமகளிர் ஊடலைத்தீர்த்துமுயங்காதே

க. நூல். பொருளி. கு. அ. இச்சுத்திரத்தினுடையிலும் இவர், தலைவி தன்மேனி பசந்து தனிப்பட ருறும் காலத்துத் தனது உறுப்பினை உணர்ந்ததுபோலக் கூறினதற்கு, “கேள்.....நெஞ்சத்தேம்” என்பதை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

உ. “தல்லா முயக்கிடைச் குழைகவென் றுரே” புறம். எங். ௧௪.

௩. “வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போற், தகைநலம் வாடி மலர் வணம் புகு-; மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு” மணி. ௪; ௧௬-௧௭.

௪. (அ) “பெய்யாது வைகிய கோதை போல, மெய்சா யினையவர் செட் குறி பிழைப்ப” நற். ௧௧:௧-௨. (ஆ) “மடைமாண் செப்பிற் ருமிய வைகிய, பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினனே” குறுந். ௬. (இ) “பீர்தங்கிப் பெய்யா மலரிந் பிறி தாயி னனே” சீவக. ௧௧௧௦. என்பவையும் (ஈ) “பாதிரிச் குறு மயிர் மாமலர், நறுமோரோடொரு டெனெறிந் தடைச்சிய, செப்பிடந் தன்ன நாற்றம்” நற். ௩௩௭:௪-௬. (உ) “செப்புவாயவிழ்ந்த தேம்பொதி நறுவினா, நறுமலர்” சீலப். ௨௨: ௧௨௧ - ௧௨௨. (ஊ) “பித்திகைக் கோதை செப்புவாய் மலரவும்” பெருந். (௧) ௩௩: ௭௬. (எ) “கற்பக

ரதிபேதம்) * சொல்லுதலையுடைய பரத்தையரை † வண்ணத்திரிந்த புலம்புறுகலை ‡ உறுப்பினைக்கிளவி புணர்ந்த; || வாய்த்த, + செவ்விகுலைத் தாலையெம்மை x ஊடத்தாலே வச்செப்பிலே ∴ வரியினையுடைய செப்பிலே

அவர்கள் நலங்கெடும்படி அவரை (க) இடையன்கொன்ற மரமாக்கிவைத்து
அச்சேரிப்பரத்தையரிடத்து வேட்கையைத்தீர்க்கும், அவனுடையமார்பென்று
ஊறிப்பிறந்தசொல்லைநோவேமோ; அதற்கு யாங்கன்உரியேமல்லேமே; ஏ - று.

ஒடியவெறிந்தென்பது, (உ) ஒடியெறிந்தெனவிகாரமாயிற்று.

கக சேரியாற் சென்றுநீ சோந்தவில் ினியினன்

றேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ

||வொலிகொண்ட சம்மையான் மண + மனை குறித்தெம்மிற்

பொலிகெனப் புகுந்தநின் புலையனைக் கண்டயாம்

ஏ - து: ஆரவாரத்தை மாறாமற் தன்னிடத்தேகொண்ட ஆரவாரத்தாலே
மணஞ்செய்கின்ற மணியாகக் கருதி எம்முடைய x மனையிலே பொலிக
பொலிகவென்று கூறிப் *புகுந்த நின்னுடைய புலைத்தொழிலையுடைய பாண
னக் கண்ட யாங்கள் சேரிகோறுஞ் சென்று நீ ++சேர்ந்த இல்லை வினியின
றும் தேரோடே கூடத் திரிதலைச்செய்யும் பாகனைக் குறைகூறுவேமோ?
அதற்கு யாங்கள் ++உரியேமல்லேமே; ஏ - று.

சேரியான் என்றது “ஊரானோர்தேவருலம்” என்றார்போல் நின்றது.
ம்மையை ஒலி விசேடித்து நின்றது. ||| புலையன், செற்றசொல்.

x x எனவாங்கு, அசை.

மாலையுஞ், சேம மணிநகைச் செப்பினு னேந்துபு” துணை. மந்திர.
கூக. என்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “இடைய னெறிந்த மரம்” பழமொழி. ௩௧௪. (ஆ) “இடைய
னெறிந்த மரமேயொத் திராமே” பெரியதிருமொழி. (௧௧) அ : க. (இ)
“இடைமகன் கொன்ற வினா மாத்தினேன்” கீவக. ௧௧௧௪. (ஈ)
“பொதுவனோர்மகன், கொன்றிடுமுலவையின்கொள்கையாயினேன்”
கந்த. மூவாயிராவதை. எக. (உ) “நன்றுங் கேள்வ னருளென
வெண்ணி காப்புலர் துள்ளழிந் தாயன், கொன்றனை மரம்போ
லெழினலம்வாழிக் குற்றையி ரொடும்பதை பதைத்தான்” கூரிம.
இராமன் வைகுந்த. ௩௧. (ஊ) “ஆயன் கொன்ற மரம்பொர, முரண
விந்தொரு பற்று மின்றி முடிந்த பாணியின்” தணிகை. இத்திர
னருள். ௧௨.

உ. (அ) “ஒடியெறியத் தீரா பகை” பழமொழி. ௩௮௭. (ஆ) “செறியினை
யொடியெறி கிற்பவ ரொத்து” கலிங்க. ௪௧௧. (இ) “ஒடியெறித்து
மூரிவா ரொழுக்கினர்” விநாயக. சிந்தாமணி. ௭௮.

நீர்திபேதம் * மரமாக்கிவைத்துச் சேரிப்பரத்தை ஒடியெறித்தெனவிகாரம் சேரியாற்
சென்று, ினியினன் || வலிகொண்ட + மனைக்குறித், x மனையிலேபொலிக
வென்று **புகுந்த அம்முடைய ++சேர்நிலை ++உரியமல்லேமே ||| புல
யன் செற்றச்சொல் x x எனவாங்கு ஆங்கை எனவினா;

உரு நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்க

*மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
வினைய ரெனவுணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றுங்குக்
(க)கனவினா னெய்திய செல்வத் தீனையதே
(உ)யைய வெமக்குநின் மார்பு.

எ - து: எம்மனைக்கண்ணே நீ ஒருகாலத்தே தீ வந்தாயாயின் மின்னைப்
பற்று மகிழ்ந்து நீ நீங்கிய பின் எந் தோள் மெலிகையினாலே அதனை
ணர்ந்தவர்கள் இக்காலத்து இவரும் || இவரும் இத்தன்மையராயினானென்று
றங்குறுதலின் அக்கூர்றைய யாம் ஏற்றுக்கொண்டு பழையநிலையைப் பெறு
ற்கு ஏக்கற்று முயங்குமாறுபோலே வியக்கத்தக்க நீன் மார்பினிடத்தே
யங்கினும் உண்மையிடத்து வேறாயிருக்கும் நீ விரும்பாத முயக்கம் எமக்குக்
கனவின்கண் வரப்பெற்ற செல்வத்தையொப்ப தொன்றாய் இருக்கும்; எ-று.

இதனால் பயனின்றென ஊழினான். X நனவினான் கனவினென்பன,
டப்பொருள். நனவு - உண்மை; கனவு - பொய்.

ஐயென்னும் உரிச்சொல், ஐயவென ஈறு = தீரித்தது.

இது மெய்யன்றிப்பொய்யாகக்கோடலிற் (ங)பொய்யாகக்கோடலென்னு
யப்பாடு.

இஃது ÷ ஈரடிமிக்க தாழ்சையும் வருதலிற்கொச்சம். (ங)

3a.) போதவிழ் பனிப்பொய்கைப் புதுவது தனைவிட்ட

தாதுகும் தாமரைத் தனிமலர்ப் புறஞ்சேர்பு

காதல்கொள் வதுவைநாட் கலிங்கத்து னொடுங்கிய

மாதர்கொண் மாடுனோக்கின் மடந்தைதன் றுணையாக

க. (அ) “கனவுகண்டது நனவினெய்துத, தேவர் வேண்டினு யிசைதல்
செல்லாது, காவ லான கற்றோர் கேட்பிற், பெருககை யிதவெனப்
பேர்த்துரை கொடாஅ” பெருங். (ச) எ: கக0 - ஈ. (ஆ) “செம்பொன்
கனவினாற் காண்டல் கைப்புருமோ” இந்நாமய. (ங) எ: க, க. (இ)
“கண்டகனவின் பொருள்போல யாவும் பொய்” திருவாங்கத். சஉ.

“ஐவியப்பாரும்” நோல். உரி. கு. அஎ.

பொய்யாகக்கோடலென்பதற்கு மெய்யைப் பொய்யாகக்கோடலென்று
பொருள்கூறி அம்மெய்ப்பாட்டிற்கு “கனவினா னெய்திய.....
கூர்பு” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; நோல்.
பெய். கு. உஉ. இ - வி. உரைகாரரும் இதனையே பின்பற்றினர்;
பெய். கு. அ0.

பெற்று தீனையதே தீ வந்தாயினினை || இவரும் இத்தன்மையராயினானென்று
றங்குறுதலின் அக்கூர்றைய யாம் ஏற்றுக்கொண்டு பழையநிலையைப் பெறு
ற்கு ஏக்கற்று முயங்குமாறுபோலே வியக்கத்தக்க நீன் மார்பினிடத்தே
யங்கினும் உண்மையிடத்து வேறாயிருக்கும் நீ விரும்பாத முயக்கம் எமக்குக்
கனவின்கண் வரப்பெற்ற செல்வத்தையொப்ப தொன்றாய் இருக்கும்; எ-று.

ரு வோதுடை யந்தண னெரிவலஞ் செய்வான்போ
லாய்நூவி யன்னந்தன் னணிநடைப் பெடையொடு
மேதகத் திரிதருஉ மிகுபுன னல்லூர ;

அ தெள்ளரிச் சிலம்பார்ப்பத் தெருவின்கட் டாக்கிநின்
னுள்ள ன்மொன் டொழிந்தானைக் குறை கூறிக் கொள நின்றப்
துணிந்தது பிறிதா தத் துணியில் ளிவனொன்
பணிந்தாய்போல் வந்திண் டிப் பவனில் மொழிவாயோ ;

கஉ பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரொடுந்
விட்டவன் வரனோங்கி விந்ந்தேற்றக் கொளநின்றப்
நெஞ்சத்த பிறவாக நிறையில ளிவனொன்
வஞ்சத்தான் வந்திவ்ரு வலியலைத் திவாயோ ;

கக இணர்ததை தண்மாவி ளியன்றநின் குறிவர்தான்
புணர்வினிற் புகன்றாங்கே புனலாடப் பண்ணியாய்
தருங்கிய பிறவாகத் தன்னில் ளிவனொன்
செருக்கினால் வந்திங்குச் சொல்லுருத் திவாயோ ;

எனவாங்கு ;

உக தருக்கேம் பெருமரின் னல்கல் ளி ருப்பற்றத்
தாழ்த்தாய்போல் வந்து தகநில செய்பாது
சூழ்ந்தவை செய்துமற் றெர்மையு முன் னவாய்
வீழ்ந்தார் ளிருப்பற்றத் கால்.

இதுவும் அத்.

இதன் போருள்.

போதவிழ் பனிப்பொய்கைப் புதுவது தனைவிட்ட
தாதுசூழ் தாமரைத் தனிமலர்ப் புறஞ்சேர்பு
காதல்கொள் (க)வதுவைநாட் கடுங்கத்து *கொடுங்கிய

- க. (அ)“சாண்டை நெடிய வாட்கண்டனையவிழ் குவளை பூப்பப், பூணுடை
முலையின் பாரம் பொறுக்கலாச் சுளிவின் மேலு, நாண்ட நடுங்கிக்
கையா னகை முகம் புதைத்த தோற்றஞ், சேண்டை யரவு சேர்த்த
திங்களை யொத்ததன்றே” கீவக. உசகக. (ஆ)“கைம்மலரின் வீணவன்
கைம்முகிழ் பிடிப்ப, மெய்ம்மயி ரெறிந்துமணி வேர்ந்து வரும்பிச்
செ.....சேடிகள் செவ்வனிட மாட்டா, வம்மயிலி ஞ்ணதனை

(பிரதிபேதம்) * ஒங்கிய.

முன்கூவுதல் மருதம் ச.

(க) மாதுகொண் மாளேக்கின் மடக்கைதன் துணியாக
 (உ) சுவோதுடை யந்தண(ரு) னெரிவலஞ் செய்வான்போ
 (ச) லாய்துவி யன்னந்தன் னணிநடைப் பெடையொடு
 மேதகத் திரிதருஉ மிகுபுன னல்லூர

எ-து: வந்தரியத்தன்னேகாணல் ஒடுகுகிசோக்குகின்ற (இ) காதல் கொண்
மாதுகொண் மாளேக்கின் மடக்கைதன் தனக்கு (எ) இம்மை மதுகைக்குத்

யாவரரை கிற்பார்” துண. கல்யாண. உளவு. என்பனவாகும் (இ)
 “வதுவையுயர்தல் வேண்டிலவாகருப், புதுவை போலுந் தவையுயர்வது
 வதுவையா னெடுக்கமுத காண்குவல் யானே” (கலி. இட: ௨௩ - ௨௪)
 என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. “மாதுகொண் மாளேக்கின் மடக்கல்லாய்” கலி. இட: ௨௪.

௨. (அ) “வந்தண ரோத்துடை மை யாற்ற மிகவினிதே” இளியது. அ.
 (ஆ) “வந்தண ரோத்துடை மை யாற்ற மிகவினிதே” மணி. கரு: ௨௩.

௨. (அ) “சாலி யொருமீன் தகையானைக் கோவலன், மாமுது பரப்பான்
 மறைவழி காட்டிடத், தீவலஞ் செய்வது காண்பார்க ளேன்
 பெண்ணை” சிலப். க: இட - இட. (ஆ) “இட்ட வந்தரியமின்னு மெரி
மணிப்பருமுத்தார, மட்டவழிகோதை வெய்ய வுருமுநீதாக்கை நீ,
மெட்டிருத் உத்த லாட னோவனை முன்கை பற்றிக், கட்டழல் வலன்
கொண்டாப் பொற் கட்டிருநேறினே” (இ) “ருளிர்க்கி கொண்ட
காகை கோள்விடுக் கின்றதே போற், தளிப்புரை கோதை மாது தாமரை
முக்கை தச்சேர்ந்த வொளிர்வனை க்கையை செல்வன் வியித்தவ விட
கை பற்றி, வனரெரி வலகொண் டாய்பொற் கட்டிரு நேறி ருனே”
 சிலக. அரு. ௨௪௨௪. (ஈ) “தகழல் வேள்விமுத்தித் தையலக் கரீ
யோமும், பொங்கழல் வலஞ்செய் போழ்தில்” துண. சயம்வர. ௨௪௨௪.
 (உ) “இடம்படு தோளவ தோடியை வேள்வி, தொடங்கிய வெங்கன
முழுவரு போதின், மடம்படு சுந்தையன் மாறு பிறப்பி, இடம்படு
காத்தொடர் கின்றதை யொத்தான்” கம்ப. கடிமண. ௨௪. (ஈ)
 “தன்மல் கலந்த மனத்தோனையத் தைய லோடு, தொன்மல் கல
செஞ் கடர்த்தீவலஞ் குழுவித்தார்” வில்லி. திரேளபதி. ௨௪.
 (எ) “பொங்கு செத்தழல் முழுவத்த” தைடநம். மணம். ௨௪.

“வந்தரிய யனமென” கலி. இட: ௨௩.

“மாது காதல்” என்பது நொல். உரிச். கு. ௨௪. மாது காதல்
திரிதருஉ மிகுபுன னல்லூர.

மாது பொது ரோக்கு - மாலை பொது ரோக்கு

“மாலை பொது ரோக்கு - மாலை பொது ரோக்கு”
 “மாலை பொது ரோக்கு - மாலை பொது ரோக்கு”
 “மாலை பொது ரோக்கு - மாலை பொது ரோக்கு”
 “மாலை பொது ரோக்கு - மாலை பொது ரோக்கு”

துணையாகக் காதலித்தலைக்கொள்கின்ற கவியாணநாளிலே ஒத்திணையுடைய அந்தணன் அங்கியங்கடவுளை வலஞ்செய்வான் போலே (க) மெல்லிதானியசூட்டு மயிரிணையுடைய அன்னம் தன்னுடைய அழகிய நடையிணையுடைய பேட்டோடே கூடிப் பூக்கள் அலர்ந்த குளிர்ச்சியிணையுடைய பொய்கையிடத்தே நின்ற தாமரையினது புதிதாக முறுக்கு நெகிழ்த்த தாது சூழ்ந்த தனித்த மலரைப் புறத்தே சேர்ந்து பெருமை தரும்படி திரிதரும் பரந்த புணை யுடைய நல்ல ஊரிணையுடையவனே; எ - று.

வலஞ்செய்வான் போலென்ற வினையுமாம் பயவுமயின்றி வினையும மாத்திரையை மேல்வருகின்ற கருப்பொருட்டுக் கொடுத்து †அதனைச் சிறப் பித்துகின்றது, †அன்னத்திற்கு அங்கியங்கடவுள் அறிகரியாக மந்திர || விதியாற் சூழும் கருத்தின்றித் தாமரையைச் சூழவருகின்ற தொழின் மாத்திரையே கோடவின். அந்தணன் எரிவலஞ்செய்வான் = போல அக்கருத்தில்லாத அன்னம் பெடையோடே தனிமலரைச் சூழத் திரியும் ஊரவென்றதனால் நீயும் அக் கருத்தின்றித் குலமகளிரைத் தீவலஞ்செய்துவரைத்துகொண்டு பாதுகா வாது ஒழுகுகின்ற நினக்கு எம்மைப் பாதுகாத்தலுளதாமோவெனக் காமக் கிழத்தியும் உள்ளறையுமவன கூறிஞளாகவுரைக்க. இதனை, “ஏனோர்க் தெல்லா மிடம்வரை வின்றே” (உ) என்று உவமப்போலிபிற் கூறிய விதியாற் கொள்க.

அ (ந) தெள்ளரிச் சிலம்பார்ப்பத் தெருவின்கட் டடாக்கினின் னுள்ளன்கொண் டொழித்தானைக் குறைகூறித் கொள்கின்றாய் துணிந்தது 19 நிதாகத் துணியில் எரிவனொன்ப பணிந்தாய்போல் வந்தின்பு (சு) பயனில் மொழிவாயோ

எ - று: தெனிந்த உள்ளிடுமணியையுடைய சிலம்பு ஆரவாரிப்ப வந்து தெருவிடத்தே (ஊ) தாக்கணங்கு போலத் தாக்கி நின்னெஞ்சை அகப்படுத்தித்

க. “நய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅ. யாவயினுன்கு முன்னத னுணுக்கம்”
தொல். உரி. சூ. ௩௨.

உ. தொல். உவம. சூ. ௨௭.

உ. “தெள்ளரிப் பொற்சிலம்பு” மது. ௪௪௪.

ச. குறக். ‘பயனில் சொல்லாமை’ என்னும் ௨௦-ஆம் அதிகாரம் இங்கே அறிதற்பாலது.

ஊ. தாக்கணங்கென்பதற்கு, தாக்கி வருத்துவதோரணங்கு (குறக் ௪௦௮௨. பரி) தீண்ட வருத்தஞ்செய்யுந் தெய்வம்; சீதேவியுமாம் (சீலப். ௧௪: ௧௧௦. அரும்பத்) தீண்ட வருத்துந் தெய்வமதன் (சீலப். ௧௪: ௪௧௦ அடியார்க்கு) தீண்டி வருத்துந் தெய்வம் (மணி. ௩: ௫௭. உரை) வருத்துந்

(பிறிதிலையும்) * கவியாண நாளிலே. † அதனைப்பிறப்பித்தனின்றது, † அன்னத்திற்கு அங்கியங்கடவுள், || விதிப்பதற்கும் உபோகக்கருத்தினைத் தாதுசூழிற் றுவித்தனின்.

கொண்டிபின்னர்க்கைவிட்டவளை நின்(க)வருத்தத்தைச்சொல்லி அழைத்துக் கொள்ளக் கருதிநின்ற நீ அறுதியிட்டு வந்த காரியம் வேறொன்றாயிருக்க இவர் தனக்கென ஓர் (உ) அறுதியுடையவல்லவென்று கருதி இவ்விடத்தே தாழ்த்தாணய்ப்போல வந்து பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லக்கடவையோ? அது நினைவருத்தாதோ? ஏ - று.

கஉ (நு)பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரொடும்
விட்டவள் வரனைக்கி விருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய்
(சு)நெஞ்சத்த பிறவாக கிறையில எரிவொன்ன
வஞ்சத்தான் + வந்திங்கு வளியலைத் தீவாயோ

எ-து: † நீ செல்லாதே அகப்பட்ட (நு)பரத்தையரதுநெஞ்ச வலிதென்று || அறியாது பாகனைத்தேரொடும்போகவிட்டு அவன் உன்னைவிருந்தாக எதிர் கொள்ள அவன் வரவினைக் கருதிநின்ற நீ அவன் வரக்காணாமையினாலே நின்னெஞ்சத்திடத்தன வேறுசிலவாயிருக்க இவன் (சு) நிறையெய்தினர்

தெய்வம் (அகம். எ:ச. உரை) என்று பொருளுழுதப்பெற்றிருத்தவான் அவ்வணாகாரர் பலரும் பெரும்பரவும் ஒரு கொள்கையர்; ஈச்சினர்க் கினியர் “வேய்கெடுந் தோளியொர், தாக்கணம் கோமக னோனெனத் தாழ்த்தான்” (சீவக. ௧௪௭௩) என்புழியும் இச்சொற்குத் திருவென்றே பொருள் கூறியுள்ளார். இவர் கொள்கைக்கு, “தாக்கணக்குறை யுந்நீர்தாமரை” (சீவக. ௮௭௧) என்பதும் சீலப். அரும்பத. இரண் டாவதுரையும் நிகண்டுகளும் ஒத்தனவாம்.

க. குறை - ஆகவேண்டிய காரியமுமாம்.

உ. அறுதி - வரையறை; நிச்சயம்.

கூ. “உன்னது வந்ததல்” என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு, “பட்டுழி ..... கொள நின்றாய்” என்பது மேற்கோள்; நோல். மெய்ப். கு. உச. பே.

ச. தோழிக்குத் தலைவிக்கும் உரித்தாகிய வெளிப்படக் கூறுதலான், ஆற்றாமை வாயிலாகத் தலைவன் வந்துத் தலைவி வெளிப்படக் கூறிய தற்கு, “நெஞ்சத்த பிறவாக... .. ஈவாயோ” என்பது மேற் கோள்; நோல். பொருளி. கு. சௌ. ௧௪.

இ. “இரும்பியன் தன்ன கருவிகோட் டெருமை” (அகம். இக: ௩) என்பதற்கு, ‘இரும்பு போன்ற கெஞ்சினை புடையாராகிய பரத்தையர்’ என்று எழுதியிருக்கும் உள்ளுறை இக்கே அறிதற்பாவது.

க. நிறையென்பதற்கு ‘முறை பிறறியாமை’ என்று எவ்வந்துவனரும், ‘ஐம்பொறிகளையும் அடக்குதல்’ என்று பேராசிரியரும், ‘சரப்பண சாத்துத் கடிவண கடிந்தொழுகு மொழுக்கம்’ என்று மணக்குடனும், ‘சரப்பண சாத்துத் கடிவண கடிந்தொழுகு மொழுக்கம்’ என்றும் ‘சரப்பண’ என்றும் பரிப்பெருமானும், ‘கெஞ்சைக்கற்பெறிநித் திறத்துதல்’ என்றும் ‘மணத்து அடக்கற்பாவணவந்தை அடக்குதல்’ என்றும் ‘முறை

(3௪3பேறும்) * நிறைவில விலனை + வந்திண்டு வந்தெனத் தினவோ. † நீசென்றது தெய்வப்பட்டு அறிபதப்பாவோ.

குணமுடைய எல்லவென்று கருதிப் பொய்வன்மையாலே இவ்விடத்தே வந்து உன் (௧)ஊராண்மையாலே ஆகக்கடவையோ? அது சின்னை வருத்தாதோ? எ - று.

கொஞ்சத்தவென்ற பன்மை தன்வயத்த னாக்கிக்கொள்ளக் கருதிய தொழில்களை.

௧௬ (௨)இனார்ததை தண்காவி னியன்றின் குறிவந்தாள்
புணர்வினிற் புகன்றாங்கே புனலாடப் பண்ணியாய்
தருக்கிய பிறவாகத் தன்னில னிவனெனச்
செருக்கினால் வந்திருச் (௩)சொல்லுகுத் தீவாயோ

எ-து: பூங்கொத்து கொருங்கின குளிர்த்த பொழிவிலே நீ செய்த குறியிடத்தே வந்தவளைப் புணர்ச்சியிடத்தே கொண்டாடி அப்பொழுதே கூடப் புனலாடும்படி பண்ணின நீ சின்னெஞ்சின் மிக்குகடக்கின்றவை வேறொன்றாயிருக்க இவள் (௪) தனக்கென *௨௨ கொஞ்சமுடையெல்லவென்று கருதி மனசு செருக்காலே இவ்விடத்தேவந்து பரத்தையார்க்குக்கூடும் பயன்படுசொற்களைப் பாழே †போகக்கடவையோ? அது சின்னை வருத்தாதோ? எ - று.

“வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த, றுவின் றுரிய தத்தக கூற்றே” (௫)என்பதால், துணர்விலன் திறையிலென ஆற்றமைவாயிலாகத் தலைவன் வந்துழி வெளிப்படக்கறிஞன்.

எனவாங்கு, அசை.

௧௭ (௩)தருக்கேட் பெருமகின் னலகல் விருப்பமுற்றுத்
தாழ்ந்தாய்போல் வந்து தக்கில செய்யரது

பிரறியாமை’ என்றும் பரிமேலழகரும், ‘மனத்தையிறுத்ததல்’ என்றும் ‘மறைபிரறியாமை’ என்றும் நச்சினார்க்கினியரும் பொருள் கூறவர்.

௧. “ஊராண்மைக் கொத்த படிமுடைதது” (கலி. அக: ௨) என்பதும் அதன் உரையும் குறிப்பும் பார்க்க.

௨. “இனார்ததையும் பூங்கானல்” சீலப். எ: ௩௧.

௩. (அ) “கானலத் துறைவற்குச் சொல்லுகுப்போயே” ஐங். ௧௩௧. (ஆ) “புகுபா லன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே”

௪. “அவர்கொஞ்சவர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நீயெயம் காகாதது” தருங். ௧௨௧௧. என்பதும் கலி. ௬௭: தாழிசைகளின் நற்றிழைகளும் இத்தாற்பக்கம் ௪௦௮: ௩ - ஆம் குறிப்பும் காக்குக.

௫. தொல். பொருளி. கு. ௪௭.

௬. “தருக்கேம் பெரும ..... விருப்பற்றக்கால்” என்பது ஊடவர்க்கு மேற்கோள். தொல். அகத்தினாயியல். கு. ௧௪, ௧௪.

பிரதிபெதம் * ஓங்கெழு; † போகக்கடவையோ வாயிற்றிவ்.

சூழ்த்தவை செய்துமற் றெம்மையு முள்ளுவாய்
விழ்ந்தார் விருப்பற்றக் கால்

எ-து: பெருமா! நிண்ணுனா யாங்கள் *மனஞ்செருத்தேம்; எம்மிடத்தே
விருப்பமுற்றுக் (க) குறைந்தாய்போலேவந்துநின்று நினக்குத் தகுதிப்பா
டிவ்வாதவற்றைச் செய்யாதே நீவிரும்பினுரித்து துகரக்கருதியவற்றைச்
செய்துமுடித்து, ஆண்டென்ன விருப்பமற்றஇத்துப் பின்புஎம்மையும் நினைப்பா
யென ஊடல் தீர்வின்றான் கூறினான்; எ - ம.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடையதை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

(ச)

(எ0.) மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்த்தாடு மன்னத்தன்
னணிமிசு சேவலை யகலடை மறைததெனக்
கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
மதிநிழ னீருட்கண் டதுவென வுவந்தோடித்
துன்னத்தன் நெதிரவருஉர் துணைகண்டு மிகநாணிப்
பன்மல ரிடைப்புடும் பழனஞ்சே ருரகேள்;

எ நலரீப்பத் துறந்தெம்மை கல்காய்நீ விடுதலிற்
பலநாளும் பட்டாதகண் பாயல்கொண் டியைப்பவாற்
றுணைமலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட
மணமனைத் ததும்புநின் மணமுழுவந் தெடுப்புமே;

கக அகலநீ துறத்தலி னீழ்தோவா வுண்கணெம்
புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துத ளியைப்பவா
னினக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
றமர்பாடுந் துணங்கையு ளரவம்வந் தெடுப்புமே;

கடு வாராய்நீ துறத்தலின் வருந்திய வெமக்காங்கே
நீரிதழ் புலராக்கண் ணிமைகூம்ப வியைப்பவா
னேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
றோழ்நூண்ட நெடுநன்மான் நெண்மணிவந் தெடுப்புமே;

எனவாங்கு;

க. தாழ்த்தலென்பது குறைதலென்னும் பொருளில் வருமென்பதை
“தாழ்த்தான்” “தாழ்த்து” (சீவக. ௧௪௭௩, ௨௧௫௭) என்பவற்றிற்
இவர் எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிமேதம்) * மனச்செருத்தேம்.

உ0 மெல்லியான் செவிமுதன் மேல்வந்தான் காலைபோ
லெல்லார் துயிலோ வெடுப்புத நின்றபெண்டி
ரில்லி நெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்.

இது பாத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைவன் நோழியை வாயில்வேண்ட
அவன் வாயினேர்வான் நெருங்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடு (உ)மன்னந்தன்
னணிமிசு சேவலை யக(நு)லடை மறைத்தெனத்
கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
மதி(சு)நிழ னீருட்கண் டதுவென வுவந்தோடித்
துன்னத்தன் நெதிர்வருஉந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
(நு)பன்மல ரிடைப்புருஉம் பழனஞ்சே (கூ)ஞரகேள்

எ - து: புலமணிகள் போலும் நிறகுதோயுடையவாகிய மலர்களை யுடைய
பொய்கையிலே சேவலோடு மகிழ்ந்து விளையாடும் அன்னப்பெடை தனது
அழகுமிக்க சேவலன்னத்தை அகன்ற தாமரையிலே மறைத்ததாக அதனைக்
காணாமற் (எ) கதுமெனக்கலங்கி அந்த அறியாமையை யுடையபெடை மதியி
னுடைய நிழலை நீருக்குள்ளே கண்டு அச்சேவலென்று உவந்து ஒடிச்சென்று

க. “மணிநிற மலர்ப்பொய்கை வளர்த்தருளு மயிலோனை” நோல். செய்.
சூ. கஉ. நச். மேற். “மணிநிற நெய்தல்” ஐங். கக; ஐந் - எழ. சு0.
உ. “அன்னச் சேவ லயர்த்துவீள யாடிய, தன்னுறு பெடையைத்
தாமரை யடக்கப், பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண்,
டோங்கிருந் தெங்கி னுயர்மட லேர” மணி. இ: கஉ௩-கஉ௪.

ந. இந்நூற்பக்கம் உசு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. “வண்ணிறப் பவன” செவ்வாய்ப் பெடையன்ன மடமை கூரத், தண்
கய நீருட் கண்ட தன்னிழல் பிறிதென் றெண்ணிக், கண்டனங் கன்வ
மற்றுன் காதலி தன்னை நீர்க்கீழ்ப், பண்டைய மல்லம் வேண்டா
படுக்கவென் றாடிற் றன்றே” சீவக. ககஉ௩.

இ. “பன்மலர்ப் பழனத்த” கலி. எஅ: க.

க. “ஊரகேள்” கலி. எஎ: எ; எக: சு. அண்மைசட்டிய விளிரினைக்கிளவியின்
முன் வல்வெழுத்து இயல்பாய் வந்ததற்கு இப்பகுதி மேற்கோள்;
நோல். உயிர்மயன். சூ. அ. நச்.

எ. கதுமென - விரைய. (அ) “கதுமெனச், சிறகுடி தயிலெழுஉம்” (கூ)
“கதுமென வெரிது” (இ) “கதுமெனக் கண்டவர்க், முன்னின்ற சேரம்”

தண்ணீர் சேருதற்கு எதிரெவருகின்ற சேவிலக்கண்டு மிகவும் காணிப் பல்
பூக்களின் செறிவுக்குட் புக்கு ஒளித்திருக்கும்(க)பழனநிலஞ்ஞழந்த னானே!
யான் உறுகின்றதனைக்கேள், எ - று.

பரத்தையர்சேரியிலே இருந்து நின்னோடே புணர்ந்து விளையாடுகின்ற
பரத்தை வேறொரு பரத்தை களவொழுக்கத்தாலே மறைத்துக் கொண்டு
போனானாக நின்னைக் காணாது கதுமெனக் கலங்கி அந்தப் பரத்தையை
வேறோர் தலைவன் வதுவையயர்கின்றதனை நீ வதுவையயர்கின்றாயென்று
கருதி உவந்து சென்று கண்ணைக் கூடுதற்கு எதிரெவருகின்ற நின்னைக் கண்டு
இவன் தானே வருகின்றதனை அறியாது நான் தேடிவந்தோமேயென்று
அதற்குநானித் தன் சுற்றத்திடத்தேயிருந்து நின்னை வருகதுகின்றாயென்று
உள்ளுறை புலமவகூறித் தலைவினைத் தோழ்நெருங்கினள்.

எ நலநீப்பத் (உ) துறந்தெம்மை கல்காய்நீ விடுதலிற்

பலநாளும் படாததன் பாயல்கொண் டியைபவாற்

றுணைமலர்க் கோதையார் வைகலும் பாராட்ட

மணமனைத் (ங) ததும்புநின் மணமுழவர் தெடுப்புமே

எ - று. நீ எம்மை நலம்போம்படியாக நீவகிப் பின்னர் ஒருகாலத்தும்
அருளாயாய்க் கைவிடுகையினாலே பலநாளாந் துயிலாத கண்கள் வருத்தயிருதி
யால் யாவகள் இருத்தலாறாது ஒருநாட் (ச) படுக்கையையும் இடமாகக்

மிக வுயிரெஞ்சு துயாசெயதல்” (ஈ) “கதுமென நோக்கி” (உ) “கது
மெனதகாம்வாதார்”(ஊ) “கதுமெனவந்து” (ஏ) “கதுமெனநோக்கன்
மின்வந்து” என்று இந்நூலுள் வருவனவும். (எ) “கதுமென” விரை
வுணர்ந்துமென்று (தொல். இடை. கு. சஅ. நச.) எழுதப்பெற்றிருத்த
லும் நோக்குக. (ஐ) “கதுமென் விரைவில” என்றார் சேக்கிழாரும்.

க. (அ) பழனம் பொதுநிலமென்பா ஐவருது துற்றரைகாரர்; ஐங். ச.
(ஆ) நீர்தலைசெறவென்பர் அடியார்க்குநல்லார் சிலப். கஃ. ககங்.

உ. “எல்காது துறந்த காதலர்” அகம். ககங். க.

ங. ததும்புதல் - ஒலித்தல்; (அ) “அருவி, முதுவாய்க் கோடியர் முழுவிற்
மதும்பி” குறுத் எஅ. (ஆ) “வெண்ணெ லரிசர் பின்மைத் ததும்புத்,
தண்ணுமை” அகம். சஃ. கங் - ச. (இ) “அருவி, தாழ்த்து வீழ்தலை
முழுவிற் மதும்பின்” சேவக. கடுகஃ. (ஈ) “இயிழ்முழாத் ததும்பு,
மரங்கம்” (உ) “முழவொடு பல்லிய முன்றிற மதும்ப” பெருங். (க)
உச: கசஃ-கசக; (இ) க: ச. என்பவை இங்கே ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

ச. பாயல், உறக்கமென்னும் பொருளிலும் வரும்; இதனை இத்திறப்பக்கம்
கடுக: க-ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

(பிரதிபேதம்) செறிவுக்குள்ளே புக்கு தேடிவந்தோமே! ஒருகாலம்

கொள்கையினாலே *இமைப்பொருத்துதலுங் கூடும், அதனை இணைந்த மலராத் செய்த கோலையினையுடைய (க) கலைகளெல்லாம் முற்றக்கற்று † முதிர்ந்த பரத்தையர் கன்மென்று கொண்டாடும்படி நடோதும் மணஞ் செய்யும் ‡ மனைகளிடத்தே நின்று முழங்கும் நின் மணத்தை எமக்கு உணர்த்தும் முழவோசை வந்து போக்கும், அதுவே குறை; ௭ - து.

இயைபு, அகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர். ஆல், ஐயப்பொருட்டு.

கக (உ) அகலநீ துறத்தலி னமுதோவா வுண்கணெம்

|| புதல்வனை மெய்திண்டப் பொருந்துத - சிபைபவா

க. கலைகளென்றது. (அ) “வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்துக், கூத்தும் பாட்டுந் தூக்குந் துணீவும், பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடாடப் பாடலுந், தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்த்தி குழலுந். கந்துகக் கருத்து மடைதூறு செய்தியுந். சுந்தாச சுண்ணமூந் தூநீ ராடலும், பாயந் பள்ளியும் பருவக் தொழுந்குழை, காயக் கரணமூக கண்ணிய துணர்தலுந், கட்டுரை வகையுந் கரந்துறை கண்க்கும், வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்ந்து தொடுக்கலுந், கோலங் கோடலுந்கோலையின் கோப்புந். காலக் கணிதமுந்கலைகளின் றுணிவு, நாடக மகளிர்க்கு நன் கனம் வகுத்த, வோவியசு செந்து லுரைதூற் கிடக்கையும்” (மணி. உ: கஅ - நக.) எனக் கூறப் பட்டனவும் பிறவுமாகிய மகளிர்க் குரிய அறுபத்துநான்கு கலைகளை; இவை பரத்தையார்க்கு இன்றி யமையாதவை யென்பது (அ) ‘எண்ணென் கலைபு மிசைந்துடன்... பசந்த மேனியன்’ (இ) “எண்ணென் கலையோர்” (ஈ) “எண்ணென் கிரட்டி பிருகலை பரினது, பண்ணியன் மடந்தையர்” சீலப். அ: சுச-சுஅ, சுச சுச, உஉ கநஅ - கநக (உ) “தலையுணர் மகளிர்” (ஊ) “கலைவலார்” சீவக. ககஉடு, உக௦௭. (ஃ) “கலையுணர் மகளிர்” பெருங். (க) ௪௦: கஅச. (ஏ) “கலையுணர் நெஞ்சிற் கூத்தி யர்” கூர்ம. நவகண்டத். இ௦. என்பவற்றாலும் அறியலாகும்; (ஐ) இக்கலைகளை, “யாழ்முதலாக அறுபத்தொருநான்கு” என்பர், தொங்கு வேளிர்; பெருங். (க) நடு: அச.

உ. (அ) கிழவோன் விளையாட்டும் காமததின் மிகுதியைத் தாட்டு மென்ப தற்கு, “அகலநீ .. வந்தெடுப்புமே” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, விளையாட்டாற் காமமிக்கு உறங்காமை கண்டு கொள்க வென்பர்; இனம்; தேவல். கற்பி. கு. உ௦. “கிழவோன்விளை” (ஆ) இப்பகுதியை வாயிலாய் வந்தார்க்கு மறுத்துத் தலைவனது பழிகளைத் தலைவி

(பிரதிபேதம்) * இமைப்பொருத்துதலுங்கூடும் அதனை இணைந்த மலராத் செய்த பொருதுமதுவேகுறை இணைந்த. † முதிர்ந்தபரத்தையர். ‡ மனை கிடத்தே நின்றுமுழங்கு முழவென்று முழவிறையையாக்குக. இயைபு அகரவீற் றுத் தொழிற்பெயர் || புதல்வன், + இயைபுதான்.

வினக்கொத்த நல்லாரை நெடுகர்த் தந்துநின்
மரம்பாடு (க) துணங்கையு ளாவம்வர் தெடுப்பிமே

எ - து: நீ எம்மை நீங்கத் தாம் *துயிலத் துறக்கையினாலே அழுது
மாருத மைபுண்கண் * எம்மெய் புதல்வனைத் தீண்டுகையினாலே பொருத்து
தனும் உடும்; அதனை நின் இளமைமைப்பருவச்செவ்விக் கொத்த பரத்தையரை
அவர்க்கென்று சமைத்த நெடிய ழிணியிலே கொண்டுவந்து (உ) நின் சந்திரமாயிய
பரத்தையர் நின்ற பாடு துணங்கைக்கூத்தில் எழுந்த ஆரவாரம் உந்து
போக்கும்; அதுவே குறை. எ - து.

கரு வாராய்நீ துறத்தலின் வருந்திய வெமக்காங்கே

*நீரிதழ் புலராக்கண் ணிமைகூம்ப லியைபவா

வெளிப்படையாகக் கூறியதற்கு, மேற்கோள் காட்டுவர் எச்சினியார்க்
கினியர்; நோல். பொருளி. கு. சஎ.

க. “துணங்கை, இங்கே மகளி ராடுத் துணங்கைக் கூத்து; சிங்கிக்
கூத்தென்றும் சொல்லப்படும்; இது மகிழ்ச்சிக்காலத்தில் தமருடன்
ஆடப்படுவது; இகற்கு முழவு முதலிய வாச்சியத்தானும் பாட்டானும்
ஒலிபுண்மையின் ‘துணங்கையுளரவும்’ என்றார். (அ) “துணங்கையத்
தழுஉவின் மணங்கமழ் சேரி” மது. ந.உக. என்பதும் (ஆ) “இவற்கு
வனை மடமங்கையர், துணங்கை யஞ்சீர்” மது. கடுக-கக௦. (இ)
“மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்” குறுந். நக. (ஈ) “கவிசெழு
துணங்கை யாடிய ம்ருவகின்” (உ) “முழா அலியிழ் துணங்கைக்குத்
தழுஉப்புணை யாகச், சிலைப்புலவல்லேற்றிற் றிலைக்கைத்துநீ, எளித்தனை
வருத லுடன்றன ளாகி” பதிந். கந: இ; இஉ: கச - கக. (ஊ)
“தனரிய வவரொடு, துணங்கையாய்” (எ) “நிரைதொடி கல்லவர்
துணங்கையுட் டிகைக்கொள்ளத், கரையிடைத் திழித்தநின் காமுகம்
துரையாக்கால்” கலி. கக: கஎ - கஅ; எக: கக - கஎ. (ஐ) “முழ
வியிழ் துணங்கைதூக்கும் விழவின்” அகம். நகக: கக. என்பனவையும்
என்கு அறிதற்பாலன; இதற்கு இலக்கணம் (ஐ) “பழப்புடை யிருகை
முடக்கி யடிக்கத், துடக்கிய கடையது துணங்கையாகும்” என்பது
வீரர் வென்றாடு துணங்கையும் பேய்கள் ஆடும் துணங்கையும்
இதனின் வேறு.

உ. ‘நின் மரம்பாடும்’ என்ற தொடரை ‘நின்ற அம்பு ஆடும்’ எனச்
சொற்பிடிசெய்து, நின்ற விரும்பி யாடுகின்ற வெணப் பொருள்
கொண்டனர், இளம்பூணர்; நோல்.

(பித்தியுதல்) * எம்மெய் புதல்வன். † நீரிதழ்.

(க)னேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
நேர்பூண்ட நெடுநன்மான் நெண்மணிவந் தெடுப்புமே

எ - து: நீ ஈண்டு வாராயாய் யாந் துயிலைத் துறக்கையினுலே வருந்திய
எமக்கு நீர் வீழ்கின்ற இதழ்போல் நீர் மாறுத கண்கள் பாயலிலே இமை
பொருந்துதலுந் கூடும்; அதனை ஒத்த இழையினைபுடைய பரத்தையரைத்
தமக்குச் * சமைத்த நெடிய இல்லிலே கொண்டுவருகையினுலே பிறந்த நின்
தேரிலே பூண்ட உயர்ந்த நல்ல குகிரையிற் கட்டின தெளிந்த மணியோசை
வந்து போக்கும்; அதுவே குறை. எ - று.

எனவாங்கு, †அசை.

௨௦ (௨)மெல்லியான் செவிமுதன் மேல்வந்தான் காலிபோ
லெல்லார் துயிலோ வெடுப்புக நின்பெண்டி
நில்லி நெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்

எ - து: நாற்படையாற் குறைந்த (௩)அகத்துழிஞையான் செவியிடத்தே
மேலே வந்துவிட்ட புறத்துழிஞையானுடைய பன்னியெழுச்சி முரசுபோல
முற்கூறியவெல்லாம் ஆரிகிற்பெற்றதுயிலையோபோக்குக. பரத்தையரில்லிலே
வாசித்த யாழைத் தழுவிக்கொண்டு வாயிலாய்ததிகின்றதொழியுப்பாட்டைத்
திருந்தக்கல்லாத வாயினைபுடைய பாணன் நம் இல்லின்கண் வாராதவிடத்து;
அவன்வரவேகாண் எமக்கு வருத்தமென நெருங்கிக்கூறினான். எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுலகை பிறத்தது.

|“வாயிற்கிளவி வெளிப்படக் கிளந்த, றுவின் றுரிய தத்தவ கூற்றே” (சு)
என்பதனால், தோழி தாழிசைகளில் வெளிப்படக் கூறினாள்.

இது வெள்ளைச்சுகிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (௫)

க. “நேரிழை மகளிர்” பட்ட. ௨௨.

௨. கவிப்பாவி னிறுதி வெண்பாவியலினைப் பண்புற வந்ததற்கு, “மெல்லி
யான் செவிமுதல் . . . . . புகுதராக்கால்” என்பது மேற்கோள்;
தொல். செய். கு. எள. பேர். ௩௪.

௩. அகத்துழிஞை புறத்துழிஞை யென்னும் வழக்கினை, தொல். புறத்.
கு. க - ௧௩. ௩௪. உரைகளானுணர்க. அகத்துழிஞையை நொச்சி
யென்பர் பிறநூலார்.

௪. தொல். பொருளி. கு. ௪௪.

(பிறநூலார்) * சமைத்தவில்கிலே, † ஆக்கை மெல்லியான்.

(௭௧.) விரிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசும் பூர்தரப்
புரிதலை தனையவிழ்ந்த பூவங்கட் புணர்ந்தாடி
வரிவண்டு வாய்குழும் வளங்கெழு பொய்கையுட்
னெகிறந் திழிதருங் கண்ணினீ ரறல்வார

இ வினிதமர் காதல னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு
நனிவிரைந் தளித்தவி னகுபவண் முகம்போலப்
பனியொரு திறம்வாரப் பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தனையிடேந் தண்டுறை நல்லூர;

௭௨ ஒருநீ பிறரில்லை யவன்பெண்டி டொனவுரைத்துத்
தேரொடுத் தேற்றிய பாகன்வந் தியான்கொ
லோறிற்றான் கொணர்ந்துய்த்தார் புலவியுட் பொறித்தபுண்
பாரித்துப் புணர்ந்ததின் பரத்தைமை காணிய;

௭௩ மடுத்தவன் புகுவழி மறைபேனென் றியாமொடு
மெடுத்துச்சூள் பலவுற்ற பாணன்வந் தியான்கொ
லடுத்துத்தன் பொய்யுண்டார்ப் புணர்ந்ததின் னெருத்தின்க
ணெடுத்துக்கொள் வதுபோலுந் தொடிவடுக் காணிய;

௭௪ தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவறோரா தெமக்குநின்
குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வந் தியான்கொல்
கணக்குழை நல்வவர் கதுப்பற லனைத்துஞ்சி
யணங்குபோற் கமழுவின் னலர்மாப்பு காணிய;

என்றுநின்;

௭௫ தீரா முயக்கம் பெறுநர்ப் புலப்பவர்
யார்நீ வருநாட்போ லமைகுவம்யாம் புக்கீமோ
மாரிக் கவாவுற்றுப் பிள்வாடு நெல்லிற்காங்
காராத் துவலை யளித்தது போலுநீ
யோர்யாட் டொருகால் வரவு.

இது பாத்தையீந் பிரிந்துவந்த தலைவனது வாவுகண்டு ஊடிய காமக்
கிழத்தி ஊடியவாறுகண்டு சென்று சார்த்த தலைவனுடன் அவக ஊடல் தீர
கின்றது உறியது.

இதன் பொருள்.

(3) விரிததிர் மண்டிலம் வியல்விசம் *பூர்தரப்
புரிதலை தனையவிழ்ந்த பூவங்கட் புணர்ந்தாடி
வரிவண்டு வாய்குமும் †வளங்கெழு பொய்கையுட்
வேசிறற் திழிதருங் கண்ணினீ ரறல்வார

இ வினிதமர் (2)காதல விறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு
 நனி(௩)வினார் தனித்தலி னகுபவண் முகம்போலப்
 பனியொரு திறம்வாரப் (௪)பாசடைத் தாமரைத்
 தனிமலர் தனாவீடேந் (௫)தண்டுறை நல்லூர

எ - து: மேல் விரியுங் கதிரையுடைய இளஞாயிறு அகற்சியையுடைய
 விசம்பிலே பூவா ரிந்த விடியற்காலத்தே இதழ்கள் முறுக்குண்ட தலைகள்
 அம்முறுக்கு நெகிழ்ந்த செவ்விப்பூவிடத்து அழகியதேனை(௬)வரியினை யுடைய
 வண்டுகள் அனைத்துங் கூடி நுகர்ந்து அதனாலும் அமையாது (௭) பின்னும்
 நுகர்தற்கு அவ்விடத்தைச் சூழ்ந்து திரியுஞ் செவ்வம் மிக்க†பொய்கையிடத்தே
 (௮)துணியிருதலாலே பெருக்கு மாறாது வீழ்கின்ற கண்ணினுடைய நீர் காமத்

க. “உள்ளறையுலகம்” என்னும் தொல்.அகத். ௪௪-ஆம் சூத்திரவுரையில்
 “விரிகதிர்.....நல்லூர” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, இதனிற
 சிறிது வேறுபடப் பொழிப்புரையும் விசேடவுரையுமெழுதி இது சிறப்
 பென்னு முள்ளறையுலகம் என்று கூறி, தொல். பொருளி. ௪௮-ஆம்
 சூத்திரவுரையினும் “விரிகதிர் மண்டிலமென்னும் மருதக் கலியுட்
 சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது காட்டிலும்” என வலியுறுத்தினார்; ௩௪.
 காரிரதன் கவிராயரும் “இசுசிறப்பென்ற உள்ளறை, ‘விரிகதிர் மண்
 டிலம்’ என்னும் மருதக்கலியுள்ளும் வர்த்தமை காண்க” என்பர்; மாறு
 னாலங். உ.அக. மேற்கோளுரை.

உ. “மறங்கொள் வெங்கதிர் வேலவன் வாரங்கழல், கறங்க வேகித்தன்
 காதலி யூடலை, யுறைந்த வொண்மலர்ச சென்னியி னீக்கினு, விறைந்த
 தின்ப கெடுங்கணிக் கென்பவே” சீவக. ௧௦௩௪.

௩. “துனிகொ டெயர்நீரக் காதலர் துளைதா” கலி. ௧௨௦: உக.

௪. “பாசடைத் தாமரை” கலி. ௫௧: க; எங - உ; எஃ: க.

௫. “தண்ணறை யூரன்” ஐங். ௧௩, உக, அ௩, அஃ; கலி. எக: க.

௬. ‘வரிவண்டு’ கலி. ௪௪: உ; எச: க; ௧௨: உக. முன்பு இத்தொடர்
 மொழியில் வரியென்பதற்குப் பாட்டென்று பொருள்கூறியுள்ளார்;
 கோடுகளுமாம்.

௭. கலி. எச: தாலும், அதன் முதலாவது குறிப்பும் பார்க்க.

௮. துணி - கையிசந்த யூடல்.

(பிரதிபாதி) * ஊராமப்பிரிதலை, † வயங்கெழு†பொய்கையிடத்தே பரிவளிக்கின்றே.

தீயாற் சுவரி அறுதலுபுடைத்தாய் ஒழுக் அவ்வருத்தத்தைக் கண்டு இனிதரச
அமர்ந்த கணவன் தன் அடியைச் சேர்த்து இறைஞ்சி மிகவினாந்து அளித்
தலாலே சிறிது மகிழ்பவன் முகம்போலப் பசிய இலைக்குள்ளே நின்ற தாமரை
யினது தனித்த மலர் தனக்கு வருத்தத்தைச்செய்யும் பனி ஒருகூற்றிலே
வடியாநிற்கத் தான் மிகச் செவ்வியின்றி அவருங் குளிர்ந்த துறையினை
புடைய நல்ல ஊரனே ! எ - று.

இதனால் வைகறைக்காலத்து மனைவயிற் செல்லாது இனைய செவ்வியை
புடைய பரத்தையரைப் புணர்ந்து வினையாடி அதனினும் அமைபாது பின்
னும் அவரைப் புணர்த்துக் குழந்துதிரிகின்ற இவ்வூரிடத்தே நின்றாப்
பெருது சுற்றத்திடத்தேயிருந்து *கண்ணீர் வாராநிற்க, கீ ஒருகாலத்து அளித்
தலிற் சிறிது செவ்வி பெற்றாளாயிருக்கும்படி தலைவியை வைத்தாய்; என்னை
வருத்துதல்கூறவேண்டுமோவெனக்காமக்கிழத்தி உள்ளுறையுமமக்குகறிஞர்.

முகம்போலவென்ற வினையுமம் காமரைமலர் பனிவாரத் தலைவி
மென்ற உள்ளுறையுமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புத்
கொடுத்து நின்றது. இஃது உவமப்போலி. “இனிதுறு கிளவியுத் துனிபுறு
கிளவியு, முவம் மருவகிற ரேன்று மென்பு” (க) என்பதனான் இரண்டே
தோன்றுகின்றது.

க ஒருகீ பிறரில்லை யவன்பெண்டி ரெனவுரைத்துத்
||தேரொடுத் தேற்றிய பாகன்வந் தீயான்கொ
லோரிற்றான் கொணர்ந்துப்த்தார் புலவியுட் பொறித்தபுண்
பாரித்துப் புணர்ந்தநின் ட்பாத்தைமை காணிய

எ - து: அவன்பெண்டிா சின்னையொழியப் பிறர் இல்லை; அதனை ஓர்ந்து
பாரெனக் கூறித் தனக்குத் தெய்வமாகிய தேரைத் தொட்டுச் சூழ்ந்த பாகன்
நண்டு வாரானே? தான் கொண்டுவந்த பாகதையரெல்லாரும் வருத்தஞ்ச்
Xசமைத்ததோர் இல்லிலேவிட்ட பாகதையாபுலவியாலே அழுந்தின வடுக்கன்
காணியின்மையின் இவைகிடக்க**வேண்டுமென்றபுரப்பிட்டுள்ளவைக்கையினால்
அவை மறையாமற் கூடிக்கிடத்த நின் ட்பாத்தைமையைக் காண்டற்கு. எ - து.

உம்மை, சிறப்பு. வந்தீயான், டீ வினைத்திரிகொல். ஓர் ஏண்ணுஞ்சொல்,
உகரம் பெற்று வந்தது.

க. தோல். உவம. கு. உஅ.

(பிரதிபேதம்) * கண்ணீரால் வாராநிற்க, † கூறிஞர் துனிமருதலாலே.....சிறிது
மகிழ்பவன் முகம்போலவென்ற வினையுமம். ‡ கின்றது ஒன்றினால்
சொல்லுதலும் பெற்றமருஉ ஒழுகீ. || தேரொடு தேற்றிய, † பாத்தைமை. X
சமைத்தலோரின்மையே, ** வேண்டுமென்றபுரப்பி, †† பாத்தைமையை
|| வினைத்திரிகொல் ஒன்றினால் சொல்லுதலும் பெற்று வந்தது பரிந்துரை.

கவி. (க) மடுத்தவன் புகுவழி மறையேனென் றியாமொடு
மெடுத்துச்சூள் பலவுற்ற பாணன்வந் தியான்கொ
லடுத்துத்தன் பொய்யுண்டார்ப் புணர்ந்தின் னெருத்தின்
ணெடுத்துக்கொள் வதுடோலுந்(உ) தொடிவடுக் காணிய

எ - து: அப்பரத்தையர் உடன்பா டின்றித் தானே செல்லுமிடத்து
நின்றன மறையேனென்று கூறி யாழாகிய தெய்வத்தோடும் பல தெய்வங்
களையுங் கூட்டிப் பலருளுஞ் சூழ்ந்த பாணன் வாராளோ? இவன்செய்தி
பொய்யென்று அறிந்துவைத்தும் மருண்டு அப்பொய்யைப் பலகாலும் அனு
பவித்தவர்களைக் கூடின நின் கழுத்தின்கண்ணே அள்ளிக்கொள்ளவரவு
தொன்மபோலும் மறையாமற் கிடக்கின்ற தொடித்தழும்பைக் காண்டற்கு.
எ - து.

கள தணந்தனை பெனக்கேட்டுத் தவறோரா தெமக்குநின்
குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வந் தியான்கொல்
(ந) கணங்குழை நல்லவர் (ச) கதுப்பற லணைத்துஞ்சி
(ரு) யணங்குபோற் காழுவின் னலர்மாப்பு காணிய

எ - து: நின் தீயகுணங்களை உணர்ந்திருக்கின்ற எமக்கு நீ எங்களை
நீங்கினென்று பிறர்கூறக் கேட்டிருந்து நின் தவறுகளை ஓராநே நினக்கு
நற்குணங்கள் உளவாகக் கொண்டாடுந் தோழன் வாறோ? துடச்சிபுடைத்
தாகிய குழையினையுடைய மகவிருடைய புணர்ச்சிபாற் சூலித்து வீழ்த்த
அறையுடைய கதுப்பாகிய அணையிலே துஞ்சுகையினிலே தெய்வம்போல
மணக்கும் நின் அலர்ந்த மார்க்பைக் காண்டற்கு. எ - து.

இது நூற்றச்செவ்வி சூலையாமல் வந்தமைகூறலின் (சு) மருத்து விடியத்
காலங் கூற்றிற்கும்.

க. (அ) “சுனத்தாயர் மடுப்பவு முண்ணன்”. அகம். ௧௦௫: ௬. (ஆ) “மடுத்
தவா யெல்லாம்” துறள். ௬௨௪.

உ. (அ) “தொடியுற்ற வடுக்காட்டி” (ஆ) “தொடியு முகிரும்படையாக
துத்தை, கடியுடைமார்பிற் சிறுகண்ணுமுட்கான், வடுவுக்குறித்தாங்கே
செய்யும்” (இ) “செறிதொடியுற்ற வடுவும்” கலி. எசி. ௨௨, அஉ:
௨௮ - ௩௦, ௧௧: ௧௧.

ஈ. “கணங்குழை” என்பதற்கு, ‘பலவாய்த் திரண்ட குழை’ என்று
பொருள் கூறுவர், பிறர்; துறள். ௧௦௮௧. பரி. உரைபார்க்க.

ச. “கூர்த்தம் றயில்பெறுத” கலி: ௧௦௪: ௨௦; என்பதும் அதன் குறிப்
பும் பார்க்க.

இ. “மணக்கமழ் தெய்வத் திளகலம்” முருகு. ௨௧௦.

ஈ. “மருத்துத் தாலைவந்ததற்கு, “தணந்தனை..... மாப்பு காணிய”
என்பது (தொல். அகத். கு. ௮. ௪௪. உரையிலும்) மேற்கோள்.

என்றான்

உஉ நீரா முயக்கம் பெறுநர்ப் புலப்பவர்

யாரை வருநாட்போ லமைகுலம்யாம் புத்திமோ

(க)மாரிக் கவாவுற்றுப் (உ)பூள்வாடு செல்விந்காங்

காராத் *துவலை யளித்தது போலுநீ

யோர்யாட் டொருகால் வரவு

எ - து: இங்ஙனம் நின்னன்புநிகராதமுயக்கத்தை என்றும் பெறுகின்ற பரத்தையரை வெறுப்பார் யார்? நீ ஓர் யாண்டிடத்து ஒருகால் வருகின்ற வரவு எம்க்கு மழைக்கு அவாவுற்றத தோன்றின துதிர் உலரும் செல்விந்கு அப்பருவத்தே நிறையப்பெய்யாதே ஆராக சிறுதுவலையைப் பெய்த தன்மை போல மிக்க வருத்தத்தைத் தரும்; ஆதலான் நீ வருநாட்போல யாம் ஆற்றி யிருப்போம்; நீ அவர் வருந்தாமல் அவர்மனைக்கட் செல்வாயாக. எ - து.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சியுலகை தோன்றிற்று.

இது வெள்ளைசசரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிகைக்கவி.

(௧)

(௭௨.) இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுட்

மணைபுண ரன்னத்தின் றாவிமெல் லணையசைஇச்

சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி

யூடுமென் சிறுகளி யுணர்ப்பவண் முகம்போலப்

புதுநீர புதலொற்றப் புணர்திரைப் பிதிர்மல்க

மதிநோக்கி யலாவித்த வார்பல்வான் மலர்நண்ணிக்

கடிக்கயத் தாமரைக் கம்பிமுனை கரைமாவின்

வடிதிண்ட வாய்விடேம் வயலணி நல்லூர;

௧ கண்ணிநீ கடிக்கொண்டார்க் கணைதொறும் யாமழப்

பண்ணினாற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டென்றானே

௧. (அ) “சாலிகள் வளரு மெல்லைத் தடம்புனல் வறமைத் தாக, வாவிது ருரல் வாக காது வருத்தொடு மாய்வதே போன், மேலவ னருனாற் போகம் வெறுத்தலிற் கருமல் கின்றி, ஞாலமன் னுயிர்கண் மூற்று காடொறுக் குறைந்த வன்றே” கந்த. மேருப். உஅ. என்பதும் (ஆ) “உலகம், கயங்க ணற்ற பைதறு காலிப், பீனொடு நிரங்கிய றெல் லிற்கு, என்னென் யாமத்து மழைபொழிந் தான்கே” நநீ. உஉ. ௮-௧௧ என்பதும் இங்கே அறிதற்பாவன.

௨. (அ) “பூள்விக் கிறைஞ்சிய பிறங்குககிர்க் கழனி” அகம். உ௪௨: ௧.

(ஆ) “பொன்னிறச் செஞ்செந் பொதியொடு பூள்வாட்” நாலடி. ௨௧௧.

(பிரதிபேதம்) *நிலை,† கிளைகளும்.

பேண்ணென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினன்
மேனாணின் றோள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை;

கரு நாடிநின் றாதாடித் துறைச்செல்லா னூரவ
ரடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்திகாட் டென்றாளோ
கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்க்கினி
லாடியா ரெறிதர வொளினிட்ட வரக்கினை;

கள வெறிதுநின் புகற்களை வேண்டாரினெடுத்தேத்து
மறிவுடை யந்தன நவனோக்காட் டென்றானோ
களிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேற்
குறிபெற்றார் குரற்கூந்தற் கோளொர்ந்த துகளினை;

எனவாங்கு;

செறிவுற்றே மெம்மைநீ செறிய வறிவுற்
றழிந்துது நெஞ்சத்தே மல்ல லுழப்பக்
கழிந்தவை யுள்ளாது கண்ட விடத்தே
யழிந்துநிற் பேணிக் கொளலி னிழிந்ததோ
விந்நோ யுழத்த லெமக்கு.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க) இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுட்
புணைபுண ரன்னத்தின் றாவிமெல் லணையசைஇச்

க. (அ) “மெல்லிதின் விரித்த சேக்கை மேம்படத், துணைபுண ரன்னத்
துநிறத் தூவி, யிணையணை மேம்படப் பாயணையிட்டு” (நெடுநல்.
கருக - கருக) என்பதும் (ஆ) ‘என்பருகி மிக்க அன்போடு புணர்த
லிற் குட்டிற்ரு மென்மை பிறக்குமென்பது தோன்றத் துணைபுண
ரன்னத் துநிறத் தூவி யென்றார்’ என்னும் அதன் விசேடவுரைப்
பகுதியும், (இ) “துணைபுண ரன்னத் தூவியிற் செறித்த, விணை
யணை” (சிலப். ச: கக-எ.) என்பதும் (ஈ) ‘தன் சேவலோடு புணர்ந்த
அன்னப்பேடை அப்புணர்ச்சியான் உருகியுதிர்ந்த வயிற்றின் மயிர்
எஃகிப் பெய்தபலவகை அணை’ என்னும் அதன் விசேடவுரைப் பகுதி
யும், (உ) “ஆதாம் பெருகு கின்ற அன்பினு லன்ன மொத்தும்” (சீவக.
க அக) என்பழி, “ஆதாம் பெருகுமன்பாவது: புணர்வதன் முன்னும்
பின்னும் ஒருதன்மைத்தாய்ச் செயற்கையால் மிகுமன்பு. அன்னம்,
புணர்ச்சியால் மெய்யுருகு மென்மைக்கு உவமம். பலரும், ‘துணைபுண
ரன்னத்தின் றூவி’ என்று புணர்ச்சியால் தூவிக்கு மென்மை பிறக்கு

சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி
 யுடுமென் (க)சிறுகிளி யுணர்ப்பவண் முகம்போலப்
 *புதுநீர புதலொற்றப் புணர்திரைப் பிதிர்மல்க
 மதினோக்கி †யலர்வீத்த வரம்பல்லான் மலர்நண்ணிக்
 கடிசுபத் தாமரைக் கமழ்முனை கரைமாவின்
 வடிதீண்ட வாய்விடும் வயலணி நல்லூர

எ - து: (2)ஜ்ஜுவைப்படப் படுத்தலால் உயர்ந்த நிலப்பாற்செய்த
 மெல்லிய படுக்கையிடத்துக்கிடத்த, துணையோடேகூடிய அன்னத்தின் (உ) தாவி
 யாற் செய்த மெல்லிய அணையைச் சார்ந்திருந்து, பெருமையின்ற வெள்ளி
 வட்டியிலே வார்த்த பாலைச் சிறிது † காட்டி அப்பாலையுணர்து வெறுத்திருந்த
 கிளி அதனை உண்டற்கு வேண்டும் மொழிகளைக் கூறி உண்ணப்பண்ணுவீந்து
 அவ்வண்ணினான் மகிழ்ந்து முத்தக்கொள்பவன் || முகம்போல, மிகுதியுடைய
 கயத்திடத்துநின்ற புதிய நீரிடத்தனவாகிய பசிய தூறுகளின்மேலே இடை
 விடாது வருகின்ற திரைகள் மோதுகையினாலே அதன் துவலை மிகாநிற்க
 இடை நின்ற தாமரையினது கமழாநின்ற முனை தனக்குரிய வண்டு துறா
 அலராமல் நின்று கரையில் நின்ற மாவினது வடு மதியைநோக்கி அலர்ந்த
 ஆம்பலினது வெள்ளிதாகிய மலரை முத்த நீண்டிப் பின்னர்த் தன்னைத்
 தீண்ட அலரும் வயலனர்த்த கல்ல ஈ:னே! எ - து.

மென்னுர்” என்றுஇதனை மேற்கோள்காட்டி எழுதியிருத்தலும் இங்கே
 அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “கோக்கலர் சேர்ந்த மாக்களி தன்னைப், பாங்குற விருந்த பல்
 பொறி மஞ்ஞையைச், செம்பொற் றட்டிற் றீம்பா லேத்திப், பைக்கிளி
 யூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்” மணி. கக: சுஎ - எ௦. (ஆ) “வண்
 டளிர் மாஅத்துக், கிளிபோல் காய கிளைத்துணர்” அகம். நஎ: எ-அ.
- உ. (அ) “ஐத்துமூன் றடுத்த செல்வத் தமளி” சேவக. அகஅ. (ஆ) “பதி
 னைர் தமைத்த படையமை சேக்கையன்” பெருங். (ச) இ: இக. (ஐ)
 “தாயமென் பஞ்சியன்னத் துவியு றினிய செய்யு, மாய்மயிர் முதல
 ஸ்ரவைத் தடுக்கிய வமணி” நைடநம். மணம். உக.
- ஊ. தாவியென்றது சிறகினை; இச்சொல் அன்னத்தின்சிறகிற்குப் பெரும்
 பான்மையாயும், கிளி வெள்ளங்குருகு காணா காக்கை மயில் முதலிய
 வற்றின் சிறகிற்குச் சிறுபான்மையாயும் வரும்.

(பித்திரமம்) *புதுநீர்ப்புதல், † அலர்வீத்தவாம்பல், ஆவித்த வாய்ப்பு, ‡ காட்டிப் பாலை,
 || முகம்போல வென்ற வேளையுமம்.

முதம்போலவென்ற வினையுமம் மேல்வருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்துகின்றது. “சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேனை; (க)முது *துவி தாயிவையோ ரைந்து.” (உ)துணையைப் புணர்ந்த காலத்து மெய்யுருகி உதிர்ந்த துவிதானும் மிக மெல்லிதாயிருக்குமென்பது உணர்த்தற்குத் துணை புணர்ன்னமென்றார். பாலைச் சிறிதென்னது (ங)சிலவென்றல்மருஉ.

தாமரை வண்டுநுகர்வதற்குப்பயன்கொடாது வுத்தீண்டி அலருமென் பதனால் நின் தலைவி நீ துகர்ந்த செவ்விபெறாமற் || சேக்கை யிடத்தே இருந்து பால் உண்ணை புதல்வன் பால் உணப் பெற்றதற்கு அவனை முத்தம் கொண்டு மகிழ்ந்திருக்குமாறுபோல(சு)ஆற்றியிருக்குந்தன்மை எமக்கின்றெனக் + காமக் கிழத்தி உள்ளுறையுமம் கூறினாள்.

க. (ரு)கண்ணிநீ கடிகொண்டார்க் கண்தொறும் யாமழப் பண்ணினாற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டென்றானே

க. “உறுதுவி சேக்கையோ ரைந்து” நெடுநல். கருக. ரு - உரை. சேவக. அருஅ. உரை.

உ. பறவைகள் போகத்தால் உவசமாகி மெய்யுருகுமென்பதை, “அருந் தளிர் நயந்து நல்கி யலகுட னலகு டேரப், பொருந்துமுன் னவச மாகிப் போகமென் குயிலும் பேடி, மிருந்துமெய் யுருகுங் காவில்” என்பதும் வலியுறுத்தும். வில்லி. சம்பவச்சுருக்கம். கக. இந்துற் பக்கம் சருஉ: க - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. இந்துற் பக்கம் எங்: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. (அ) “அகலநீ துரத்தலி னருதோவா வுண்கணெம், புதல்வனை மெய் தீண்டப் பொருந்துத லியைப்பால்” (கலி. எ: கக - கஉ) என்பதும், (ஆ) “ஊடி யவரை யுணராமை வாடிய, வள்ளி முதலநிற் தற்று” (குறள். கரு௦ச) என்பதன் விசேட வுரையில் பரிமேலழகர் “நீர் பரத்தையரிடத்திராயவழி எம்புதல்வரைக்கண்டு ஆற்றியிருக்கற்பால மாய யாம் நம்மோடு ஊடுதற் குரியமல்லம்; அண்மையின், எம்மை யுணர்த்தல் வேண்டா; உரியராயுடிய பரத்தையரையே உணர்த்தல் வேண்டுவது; அதனால் ஆண்டிச்சென்மி னென்பதாம்.” என்று எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ரு. பாணன் முதலியோர் வாயிலாயதற்கு, “கண்ணிநீ.....துகளினை” என்னும் பகுதிகள் மேற்கோள்; தொல். கற்பி. கு. க. நச.

(பித்திபேதம்) * துவி சையையோ ரைந்து, †மரு மிருதியையுடைய.....தாமரை வண்டு, ‡அலரும் என்பதிகளுத்த இறனும் நின் தலைவி, || செங்கையிடத்தே, + காமக்கிழத்தியு முன்னுறை,

(க)பேணுனென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுகினுன்
மேளுணின் றோள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை

எ - து: நம்மைப் பேணுகின்றிலனென்று கோபித்தவர் தம்மைப் பேணு
தற்காக உகிராற்செய்த வடுக்காரணமாக அவர்க்குப் பின்னுள்ள நாளிலே கின்
தோளைச் சேர்ந்த பரத்தையருடைய எயிறு அழுந்தின இத்ழைத்தல் கூட்டத்
திற்பிறந்த இன்பத்தைக் கருதி நீ காவல்கொண்ட 'பரத்தையரைச் செறியுந்
தோறும் யாம் அழும்படி நின்னைப் பண்ணலேகளிப்பிக்கும் பாணன்னைக்குக்
காட்டென்று சொன்னாலே? எ - று.

மேளுனென்றது, பின்னுள். யாம்அழப் பண்ணினாற் களிப்பிக்குமென்றது,
இவ்வறம் நிகழ்த்துவதற்கு உரியனவற்றைப் பாடிக்காட்டி யாம் வருந்தாதபடி
பண்ணாது (2) பரத்தையரிடத்தே ஒழுகுதற்குவேண்வெனவற்றைப் பாடிச்
காட்டிக் களிப்பிப்பனென்றவாறு.

கக (ங)நாடிநின் றா(சு)தாடித் துறைச்செல்லா னுரவ

ராடைகொண் டொலிக் குநின் புலத்திகாட்டென்றானோ

க. (அ) "தொடிய முகிரும் படையாக றுக்கை, கடியுடை மார்பிற் சிறு
கண்ணு முட்டான், வடுவுங் குறித்தங்கே செய்யம்" (ஆ) "புள்ளிக்
களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல், வள்ளுகிர் போழ்த்தனவும்
வானெயி றற்றனவும்" (இ) "கருகிர் சாடிய மார்பும்" கலி. அஉ:
உஅ - நப. அஅ: ௧௦ - ௧௧. கூ: ௧௨. (ஈ) "கன்னுபிர்க்குமென் குழ
லியர் முகிற் விரற் கதிரவான். வள்ளுகிர் பெருங் குறிகளும் புயன்
களின் வயங்க" (உ)"மடந்தையர் ..... தங் கூருகிர் பெருங்
குறி தோண்மேற், கவச ிங்கினர்க் கண்டுகண் டாருயிர் கழித்தார்"
கம்ப. பிளவீட்டி. நக; படைத்தலைவர். கூக. (ஊ) "அகனமர் கணி
கைய ரடிகள் குடியி, முகனுறு முவகையான் முயங்கி யன்னவர்,
நகனுறு குறிகொய்இ நாளாக் காமதூர், தகைமைசெய் காணையர்
தொகுதி சான்றதே" (எ) "ஆறறி முனிவர னாகக் துன்முறை,
வீரோடு புணர்த்தலும் வெப்ப மாயவன், தீறின னைத்திலு" கந்த.
திருகாட்டிப். இக. அசுராதோற்று. கடு.

உ. "நிறைநீ ருர் கெஞ்சகம் பிரிக்கும், பிணிமொழிப் பாணன்" கல்.இக.

ங. ஆடை கழுவுவாளை வாயிலென்றதற்கு "நாடிநின்.....அரக்கினை"
என்பது மேற்கோள்; தொல். கற்பியல். கு. க. ௩௪.

ச. "கண்ணாடி வென்று" (சேவக. உஉ.௭) என்பதற்கு, 'கண் எல்லாரிடத்
திலும் உலாவி வென்று' என்று பொருள் கூறி, "காலாடு போழ்
தின்" (நாலடி: ௧௩௩.) 'என்றாற்போல்' என இவ்வுரையாசிரியர்
பொருள் விளக்கியிருப்பதும், "வானாடு கூத்தியர் கண்போல்"
(நாலடி: ௧௧௧) என்பதும் இங்கே அறிதற்படிவன.

(க)கடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினி

ஹடியா ரெறிதர வொளிகிட்ட வரக்கினை

எ - து: கடியாமகளிர் புனலாடுதற்குத் தெப்பமாகிய மார்பிலே அப் புனலாட்டுப்பெருது ஹடியாமகளிர் சாதிலிங்கம்இருந்த(உ)செப்போடேஅதனை எறிதலைச் செய்கையினாலே விளக்கம் மிக்க சாதிலிங்கத்தை, கிணக்குக் கடலாம் பரத்தையடைத் தேடித் தூதாய்த் திரிந்து துறையிற் செல்லாள் ஹரி ஹள்ளாருடைய ஆடைகளை இடுவித்துக்கொண்டு ஒலியாமற் றிரியும் கிண ஹுடைய புலைத்தி எனக்குக் காட்டென்று சொன்னாளோ? எ - று.

ஒலிக்கும், * இடழ்ச்சிக்குறிப்பு. ஒளிக்குமென்றும் பாடம். (ங) புலைத்தி, † செறற்சொல்.

கஎ வெறிதுகின் புழங்களை வேண்டாரி லெடுத்தேத்து

(சு)மறிவுடை யந்தண னவளைக்காட் டென்றானே

க. “தாழ்நீ ரிமிழ்சனை நாப்பட் குளித்தவன், மீநீர் நிவந்த விறலிழை கேள்வனை, வேய்நீ ரழுந்துதன் கையின் விடுகெனப், பூநீர்பெய் வட்ட மெறியப் புண்பெரு, தருநிலை நீரி னவடியர் கண்டு, கொழுநன் மகிழ் தூங்கிக் கொய்ப்பும் புனல் வீழ்த்து, தழுவுந் தனைவகைத்துத் தண்பரங் குன்று” பரி. உக: ௩௩-௪௦.

உ. (அ) “வண்ணநீர் கசந்த வட்டியிட் டெறிவோரும்” (ஆ) “புல்லா தாடிப் புலந்து நின்றவன், பூவெழில் வண்ணநீர் பூரித்த வட்டெறிய” பரி. ௧௧: ௫௫; ௧௨: ௧௭ - ௮. (இ) “சூலிகநீர் நிறைந்த பந்திற் கொம்பொ ரோச்சமைந்தர், மெலிவுகண் டிவந்து மாதோ விருப்பொடு மறவி னாரே” சீவக. ௧௬௮. (ஈ) “காதன் மங்கைய ராகத் தெறியுஞ், சாதிக் குளிகமுஞ் சந்தனத் தேய்வையும்” (உ) “அஞ்செஞ் சாந்த மாகத் தெறிந்தும்” பெருங். (ச) ௪௧: ௧௨௬ - ௩௦; ௪௨: ௧௮௭.

௩. (அ) “அறனில்புலைத்தி யெல்லித் தோய்த்த, புகாப்புகா(க்) கொண்ட புன்பூங் கலிக்கமொடு” நற். ௧௦: ௩ - ௪. (ஆ) “நலத்தகைப் புலைத்தி பசைதோய்த் தெடுத்தத், தலைப்புடைப் போக்கித் தன்கயத் திட்ட, நீரிற் பிரியாப் பருஉத்திரி” குறுந். ௩௩௦. (இ) “பசைகொன் மெல் விரற் பெருந்தோட் புலைத்தி” (ஈ) “பசைவிரற் புலைத்தி ரெழுது பிசைத் தூட்டிய, பூந்துகில்” அகம். ௩௪: ௧௧. ௩௮௭, ௧ - ௭. என்ப வையும் (உ) “கனர்ப்படு கூவற்றேண்டி நாளுந், புலைத்தி சழீஇய துவெள்ளறுவை” புறம். ௩௧௧: ௧-௨. என்பதும்சுண்டுஅறிதற்பாலன.

௪. (அ) “தவ்வையைக் காட்டி” என்புழி, தவ்வைக்குக்காட்டி யென்று பொருள்வறி, “தவ்வையைக் காட்டியென்பது ‘அறிவுடை யந்தண (பிரதிபேதம்) *இடழ்ச்சிக்குறிப்பு † செறற்சொல், ‡ புழினை வேண்டாரின்.

(க): களிப்பட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேற்
குறிபெற்றார் குரற்கூந்தற் கோளொர்ந்த துகளின்

எ - து: கூட்டத்தார் களித்தல் பிறந்தவருடைய கமழ்கின்ற மாண
முயக்கத்தான் மென்மைபெற்றதற்குக் காரணமான வடிவின்மேலே, அதற்குப்
பின்பு நின்றார் குறியிடம்பெற்றருடைய பற்றத்தினையுடைத்தாகிய மயிரி
னுடைய முடியை நீ வளிந்து கைசெய்து முடிக்கையினுடைய வீழ்த்துடித்த
பூத்துகளைநின்புகழ்களைக்கேட்கவேண்டாதவர்கள் இல்லிலே (உ) ஒருபயனின்றி
யிருத்துக்கொண்டாடும் அறிவில்லாத அந்தணன் அவளைக்காணப்பண்ணென்று
சொன்னானோ? எ - து.

(ங) கயம் - மென்மை; ஈண்டுத் துவட்சியை உணர்த்திற்று. அறிவுடை
யந்தணன், இகழ்ச்சி. அவட்கு என உருபு முயக்கமாம்.

|| எனவாங்கு, அசை.

உஉ + செறிவுற்றே மெம்மைச் செறிய; வறிவுற்
றழித்துகு நெஞ்சத்தே; மல்ல லுழப்பக்
கழிந்தவை யுள்ளாது கண்ட விடத்தே

னவளைக் காட்டென்றானோ என்பதுபோல உருபுமயக்கம்” என்று
இலக்கணமும் கூறி, (ஆ) “களித்தாணக் காரணங்காட்டுதல்” என்
புழி, “களித்தானபென்னும் இரண்டாவது, ‘அறிவுடை.....
என்றானோ’ என்புழிப்போல நின்றது” என்றும் எழுதினர், பரி,
தருண். ௧௬௭; ௧௨௧. (இ) உருபுமயக்கத்திற்கு இவ்வடியை மேற்கோள்
காட்டி, ஐயைக்குவ்வாகக்கொள்வென்றனர் மயிலை; நன். பெயரி. கு.
௧௦. (ஈ) சம்பந்தானம் வடநூலார்கூறாத இரண்டினோடும் வந்ததென்று
இவ்வடியை யெடுத்துக் காட்டுவர் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர்; பிரயோக.
௧௫. (உ) “யாரே யாயினு மிவன்மக னொருத்தியைச், சீர்கெழு
வீணை சிறப்பொடு காட்டி” என்பது, பெருங். (க) ௩௪: ௮௦ - ௮௧.

ச: “வெறிது” பெருங். (ங) உ: ௨௮. கம்ப. மாயாசேதை. எ.

உ. “களிப்பட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேல்” என்பது;
கழைமோனைக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௨. ௩௪.

ங. கயவென்பது உரிச்சொல்லாதலின், அது விகாரவகையாற் கயமென
நின்றது; “வயவென்னுமுரிச்சொல் விகாரவகையால் வயமென நின்
றது; சிறபாண்மை மெல்லெழுத்துப் பெற்றதெனினும் அமைபும்”
(கோவையாரி. ௩௦. கொளு. உரை) என்று பேராசிரியர் எழுதியிருத்
தல் இங்கு அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * வழிபட்டார், † வளிந்த வகையெது, ‡ மயக்கமுமாம் || எனவாங்கு
கூடுகை, + செறிவுற்றதெய்க்கை,

யழிந்துநிற் பேணிக் கொளவி னிழிந்ததோ
விந்நோ யுழத்த லெமக்கு

எ - து: முன்பு எம்மை நீ செறிகையினாலே யாரும் நின்னோடு செறிதலை
புற்றேம்; இக்காலத்து நீ செய்யுங் குறைகளை அறியலுற்று அதனானே
அழிந்துகொடுகின்ற நெஞ்சத்தினையுடையேம்; அதன்மேலே வருத்தத்திலே
தங்கும்படியாக நீ செய்து கழிந்த இக்குறைகளைக் குறையென்று நினையாதே
நின்னைக் கண்டித்துத் நெஞ்சு அழிந்து நின்னைப்பேணிக்கொள்ளுதலின்,
இக்காலமோயிலே தங்குதல் எமக்குத் தாழ்த்ததொரு * தொழிலோ? இஃது
இழித்ததன்றுகாண். எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவுகை பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

(எ)

(எங்.) அகன்றுறை யணிபெறப் புதலொடு தாழ்ந்த
பகன்னைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத் தாமரை
கண்பொர வொளியிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தாற்
றண்கமழ் நறுத்தேற லுண்பவண் முகம்போல
வண்பிணி தளைவிடேம் வயலணி நல்லூர ;

க. நோதக்கா யெனநின்னை நொந்திவா நில்வழித்
திதிலேன் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்
ஞெகிழ்தொடி யிளைய விலைமுலைத் தாறுசோர்ந்
திதழ்வனப் பிழுத்தின் கண்ணிவந் துரையாக்கால்;

க. கனற்றிநீ செய்வது கடிந்திவா நில்வழி
மனத்திற்றீ திலனென மயங்கிய வருதிம
னலமர லுண்கண்ண ராய்கோதை குழைத்தின்
மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம்வந் துரையாக்கால்;

க. என்னை நீ செய்யினு முரைத்திவா நில்வழி
முன்னடிப் பணிந்தெம்மை யுணர்த்திய வருதிமன்
னிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுட் டலைக்கொள்ளக்
கரையிடைக் கிழிந்தின் காழகம்வந் துரையாக்கால்;

எனவாங்கு;

க. மண்மீ ராரா மலிகடல் போலுநின்
றண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும்

(பிரதிபதம்) * தொழிலேவிது இழித்தன்று காணென வுழிந்தான் இதனால்.

புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெனிற்
ரோலாமோ நின்றொய் மருண்டு.

இது “தங்கிய வொழக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி, யெங்கையர்க்
தரையென விரத்தற்கண்” (க)தலைவி கூறியது.

இதன் பொருள்.

அகன்றுறை யணிபெறப் புதலொடு தாழ்ந்த
(உ)பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத் தாமரை
கண்பொர வொளியிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தாற்
(ங)றண்கமழ் நறுந்தேற லுண்பவன் முகம்போல
வண்டிணி தளைவிடும் வயலணி நல்லூர

எ-து: அகன்ற நீருண்ணுந்துறை அழகுபெறும்படி சிறுதுறையே லுண்
தாழ்த்து கிடந்த பகன்றையினது பூவைச்சேரும்படி வளர்ந்த பசிய இலை
யிணையுடைய தாமரைமுகை, கண்வெறுகொள்ளும்படி ஒளிவிட்ட (சு)*வெள்ளி
வள்ளத்தாலே குளிர்த்த நதிய கள்ளை உண்பவன் முகம்போல வளவிய
முறுக்குநெகிழும் வயலணிந்த நல்ல ஊரே ! எ - று.

க. தொல். கற்பி. கு. சு. இச்சூத்திரவுரையில் “அகன்றுறை யென்னு
மருதக்கலியுள் கோக்காய்... .. உரையாக்கால்” எனவும்
‘மண்டு ராரா... .. மருண்டு’ எனவும் கூறுதலால், தலைவி
தான் தாழ்த்தவாறும் பின்னர் எங்கையர்க்கு உரையெனக் கூறிய
வாறும் காண்க” என்றனர் இளம்பூரணர்; நச்சினுர்க்கினியரும்
இதனையே தழுவினர்.

உ. (அ) “பகன்றைப்பூ வுறநீண்ட பாசடைத்தாமரை” என்பது பகன்றை
கிலுகிலுப்பையன்று; சிவையென்பதற்குமேற், துறிகீ. அ.அ. உரை.
(ஆ) “பாண்டிலொப்பிற்பகன்றைமலருங், கெம்பனியற்சிரம்” நற். அ.க.
(இ) “வெள்ளிதழ்ப், பகன்மதி யுருவிற் பகன்றை மாமலர்” ஐங்குண.
ச.க.க. (ஈ) “பாசிலை பொதுளிய புதலொறும் பகன்றை, நீலன்... ..
... .. கோலெறி பாண்டிலின் வாலியமலர்” (உ) “பகன்றை வான்
மலர் பனிரிறைந்ததுபோற், பால்பெய்வனனஞ் சால்கைபற்றி” அகநி.
உ.க.எ: சு - அ. உ.க.க: ச - இ.

உ. (அ) “தண்கமழ் தேறல்” புறம். உ.ச. ௩.உ. (ஆ) “தண்ணை வுண்
களி நீ” கோவையாந். ௧௨.உ. (இ) “மணங்கமழ் தேறல்” மது. எ.அ.௦.
(ஈ) “தேங்கமழ் தேறல்” பெருங். (உ) ௧௪: ௧௧.

ச. “வள்ளத் துழுகறவு வாக்குந், ரரவுசெறி புவவுமதியென வக்கையிற்
ருக்கி, யெறிமகர வய மணிநிகழ் ததலியர், மதியுரை மகனென
வரம்பல்வாய் மடுப்ப” பரி. ௧௦: எஃ-எ.அ.

(பிரதிபேதம்) * வெள்ளிய வள்ளத்தாலே.

வெள்ளியவள்ளமென்பது அம்முச்சாரியையின் மகரம் கெட்டு அகரம் யகரவுடம்படு மெய்பெற்று நின்றது; “மென்மை யு மிடைமையும் ஒரு உங் காலை, யின்மை வேண்டு மென்மனார் புலவர்” (க) என்பதனால்.

அகன்றதுறை பரத்தையர்சேரியாகவும், அமுகுபெறும்படி புதலொடு வந்து தாழ்ந்த(உ)மணயில்லாத பகன்றைப்பூப்பாணர்முதலியவாயில்களோடே வந்து தங்கின அன்பில்லாத பரத்தையராகவும்; அதனை உற நீண்ட தாமரை அப்பரத்தையரிடத்தே சேர்ந்த தலைவளுகவும், அத்தாமரை, கன்னைத் தீதென்று உணர்ந்துவைத்தும் அதனை உண்டு களிக்கின்றவள் முகம்போலத் தனைவிதெல் அன்பில்லாத மகளிரிடத்துப் பெறுகின்ற இன்பநுகர்ச்சி தீதென்று உணர்ந்துவைத்தும் அதனை நுகர்ந்து மகிழ்கின்ற தலைவளுகவும் உள்ளுறை யுவமம் கொள்க. முகம்போல வென்னும் ஏனை யுவமம் கருப் பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது.

க. (ங)நோதுக்கா யெனநின்னை நொந்தீவா ரில்வழித்
தீதிலேன் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்
ஞெகிழ்தொடி யினையவ (சு)ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந்
திதழ்வனப் பிழந்தநின் (ரு)கண்ணிவந் துரையாக்கால்

எ - து: நீ கீங்குதலான் நெகிழ்த்த தொடியினையுடைய பரத்தைய ருடைய முலையிடையிலே தாதுகள் உதிர்ந்து இகழ்கன் அழகிழந்த நின் கண்ணி நினக்கு உட்பகையாய்வந்து நின் பரத்தைமையை எமக்கு உரையாத பொழுது நீ யாங்கள் வெறுக்கத்தக்க பரத்தைமையை யென்று ஒருகாலத்தும் நின்னை வெறுப்பார் இல்லாத இடத்தே யான் தீதிலேனென்று தேற்றாதற்கு வருவாய்; அதனால் பெற்றதென்? எ - து.

க0 கனற்றிநீ செய்வது கடிந்தீவா ரில்வழி
†மனத்திற்றீ திலனென முயக்கிய வருதிம

1. நோல். புணரியல். ரு. உஅ.

உ. “பேரிலைப் பகன்றைப் பொதியவழி வான்பு, வின்கடுங் கள்ளின் மணவில் கமழும், புன்கண் மாலையும்” என்று (குறுந். நூ.௩௦.) காணப்படுவது ஆராயத்தக்கது; பகன்றை, பெருங்கையா வென்னும் கொடியென்பர் அடியார்க்கு நல்லார். சீலப். கக: கடுஎ. உரை.

ங. “நின்னண்க் குற்றவர் நீ செய்யுங் கொடுமைக, நென்னுழை வந்து நொந் துரையாமற் பெறுகற்பின்” கலி. எஎ: கச - டி.

ச. “இடைமுலை” கலி. கஉ: கங.

டு. “கரிடறுங் கண்ணியை யீக்கெம்மில் வருவதை” கலி. எஅ: கச.

(பிரதிபேதம்) * என்று மொருகாலத்த நின்னை, † மனத்தினிற் நீயில நென்மயங்கி வருதிமன்.

(க)னலமர லுண்கண்ண ராய்கோதை குழைத்தநின்
மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம்வந் துரையாக்கால்

எ-து: தம்வயத்தராதற்கு உரியானாத் தேடிச்(உ)சுழல்கின்றமைபுண்கண்
ணியுடைய பரத்தையருடைய அழகுப மாலைகள் முயக்கத்தாற் குழைவித்த
நின் மலர்ந்த மார்பிற் பூசின பாடிந்த சக்தனம் நினக்கு உட்பகையாய் வந்து
நின் பரத்தைமையை எமக்கு உயராதபொழுது செஞ்சைக்கனலப்பண்ணி
நீ ஒழுகின்ற பரத்தைமையை வெறுப்பாரில்லாதஇத்தே யான் துடையே
னல்லேனென்று எங்கள் மனத்திடத்தே உடலுணர்ந்துதற்கு வருவாய்;
அதனும் பெற்றதென் ? எ -று.

கச எண்ணீ செய்யிற்று *முறைத்தீவா நிலாபுரி

(ங)முன்னடிப் பணிந்தெம்மை யுணர்த்திப் வருதிற

னிரைதொடி நல்லவர் (சு)துணங்கையுட் டலைக்கொள்ளக்

கறாரிடைக் கிழிந்தநின் காழகந்வந் துரையாக்கால்

எ - து: நினக்க கொடியினையுடைய பரத்தைசுயர் அடித் துணங்கைக்
கூத்திடத்தே ? சென்ற (ங) தலைக்கொடுத்தற் றொழிவை நின்னிடத்தே
கொங்கையினுலே அவர் திலம்பு தொடக்கிச் கறாரிடத்தே கிழிந்த நின்
னுடைய டலை ஆடை நினக்கு உட்பகையாய் வந்து நின் பரத்தைமையை எமக்கு
உயராதபொழுது எப்படிப் பெரிய குறைகளைச் செய்யிலும் இக்குறைகளைச்

க. (அ) கலி. கக: ௧௦-௧௧; (ஆ) கலி. கஉ: ௧௩. (இ)பு-வே. பெருக். கஉ.

உ. (அ) “அலமர லமருந்த ணக்கல்லார்” கலி. ககக: உ. (ஆ) “மண்
ணிற் பாய்வன மாசின் குச்சுவன, விண்ணிற் றுவல வீதியிற் செல்
வன, வெண்ணிற் பல்பொரு ளிச்சைகொள் ளெயிர், கண்ணிற்கொப்
பன கத்துக ராகியே” சுந்த. அக்கினி முகாசன்வதை. உச. (இ)
“கூற்ற மோகொடும் பசுட்டோ வெனக்குளிர் முகத்துத், தோற்ற
வான்விழி கொட்புற தொழிலினை சோக்கி, யாற்றல் சான்றதன்னெஞ்
சு மு மலமர முனிவன், மாற்றி னெனமு விழைவினை மாற்றிடு முன்
வர்” விநாயக. அங்காரக. ௩.

௩. (அ) “முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும்”(ஆ) “தலைபுற முன்னடிப்
பணிவான் போலவும்” (இ) “மணங்கம ழைம்பாலா ருடலை யாங்கே,
வணங்கி யுணர்ப்பான் றுறை” கலி. கஉ: ௫௧; கஉஅ: ௧௭; ககக:
௩௧ - ௪௦.

ச இத்தூற்பக்கம் ௪௨௫: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

இ. “மெல்லினர்க் கண்ணி யிலைந்த மைந்த, பெல்வனை மகளிர் தலைக்கை
தருஉத்து” புறம். உச: அ - ௬.

1. திபேதம் * உணர்த்தியார், + சிலம்புதடக்கி.

செய்யாரின்றாயென்று உறவாரில்லாத இடத்தே அடிமுன்னே பணிந்து
எம்மை ஊடலுணர்த்துதற்கு வருவாய்; அதனாற்பெற்றதென் ? எ - று.

“பயங்கெழு*துணையனை புல்லிய புல்லா, துயங்குவனன் கிடங்க கிழத்தி
யைக் குறுகிப், புல்கென முன்னிய நிறையழி பொழுதின், மெல்லென்
தேடி புல்லிய வீர்விலும்” (க) என்பதனால் முன்னடிப்பணிந்தென்றார்.

† எனவாங்கு, அசை.

கக மண்டுநீ ராரா மலிகடல் போலுநின்

றண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும்

புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றி†மற் றியாமெனிற

ரோலாமோ நிற்பொய் மருண்டு.

எ - து: யாற்றினின்று மிக்குச்சென்றுவீழ்கின்ற நீரால் நிறையாத மிகு
கடல்போலும் நின் அமைபாத || பரத்தைமை மேலிடுகையினாலே நாடோறும்
நின்றொடு புலக்குத் தகுதியையுடைய பெண்டிரைத் தெரிவிப்பாய்; பின்னை,
யாமாயின் நிற்பொய்யை மெய்யாக நினைத்து நினக்குத் தோலாதிருப்பே
மோ ? தோற்பேமன்றோ ? என்று எங்கையர்க்கு உரையென்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு முனிவு பிறந்தது.

இது வெள்ளைச்சரித்தகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

(அ)

(எசு.) பொய்கைப்பூப் புதிது நாட வரிவ ன்நி கழிப்பூக்க

நெய்தற்று தமர்ந்தாடிப் பாசடைச் சேப்பினுட்

செய்தியற்றி யதுபோல வயற்பூக்க தாமரை

மைதபு கிளர்கொட்டை மாண்பதிப் படர்தருஉங்

கொய்குழை யகைகாஞ்சித் துறைபணி நல்லூர் ;

க அனடில னறனில னெனப்படா னெனவேத்தி

நின்புகழ் பலபாடும் பாணனு மேமுற்றார் ;

அ நஞ்சுயிர் செகுத்தலு மறிந்துண்டாக் களியின்மை

கண்டுநின் மொழிதேறும் பெண்டிரு மேமுற்றார் ;

க0 முன்பகற் றலைக்கூடி நன்பக லவனித்துப்

பின்பகற் பிறர்த்தேரு நெஞ்சமு மேமுற்றாய்;

க. தொல். சுற்பி. கு. இ. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையில் மெல்லென்
தேடி புல்லிய இரவினைத் தலைவிகூறியதற்கு ‘என்னை நீ செய்யினும்
.....வந்துரையாக்கால்’ என்னும் இப்பகுதி மேற்கோள்.

(19திபேதம்) * துணையனைப் புல்லிப் புல்லா, துயங்குவன்.....குறுகி, யல்கன முன்னிய
நிறை, † ஆக்கை மண்டு, ‡ மற்றியாமேற், || பரத்தைமை,

எனவாங்கு;

கக. கிண்கிணி மணித்தாரோ டொலித்தார்ப்ப வொண்டொடிப்
பேரமர்க் கண்ணுக்கும் படுவலை யிதுவென
ஹவ ருடனகந் திரிதருத்
தேரே முற்றன்று நின்னினும் பெரிதே.

இது பாத்தையிப்பிரிந்து வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்கிழத்தியை
அவன் இவ்வகையன கூற நீ ஏழற்றயோவென்றத அவன் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட (உ) வரிவண்டு கழிப்பூத்த
நெய்தற்று தமந்தாடிப் பாசடைச் செப்பினுட்
செய்திபற்றி யதுபோல வயற்பூத்த தாமரை
ஈமைது கிளர்கொட்டை மாண்பதிப் படர்தருஉங்
(ஈ) கொய்குழையகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர்

எ - து: பொய்கையிடத்துப் பூவினுடைய தேனையுண்ட வரியினையுடைய
வண்டு கழியிடத்துப் பூத்த செய்தப்பூவிற்றுகை மணம்பொருந்து துகர்த்து

க. (அ) “வெறிவொ ளினைச்சரும்பு மேய்த்தோர் காவிக், குறைபலிதேன்
வேட்டுவ குறகும்-ஈறமது சேர்ச், துண்டாடுத் தன்முகத்தே செவ்வி
யுடையதோர், வண்டா மரைபார்த்த வண்டு” தொல். அகம். கு. 6க
இள. மேற். (ஆ) “முழுகிப் பொய்கையுட் பொழுதொடு விரிந்த,
செழுமலர்த் தாமரைச் செவ்விப் பைந்தாது, வைக லூதா வந்தக்
கடைத்து, மெய்வத் தீராத நெய்தற் கவாவும், வண்டே யினையர்
மாந்த னென்பது, பண்டே டுரைத்த பழமொழி மெய்யாக், கண்டே
னொழிகினிக் காமக்கலப்பென” பெருங். (உ) கக: ௩௨ - ௩௮ (இ)
“செவ்வகதிர் விரித்தசெச் திருமலர்த் தாமரைப், பெருந்தே னருத்தி
யெப் பெரிசை யனைத்தினு, முதலிசைச் செவ்வழிவிதிபெறப் பாடியத்,
தாதுடறுகைத் மெய் தழைச்சிறை வண்டினம், பசுந்தாட்புல்லிதழ்க்
கருந்தா ளாம்பற், சிறிதுவா மதுவமும் குறைபெற வருத்தியப்,
பாசடைக் குலகவர் பயிலாத் தாரிபை, மருளொழி குறிக்கும் புனவணி
யூர்” கல். ௧௨: ௧௧ - ௨௩. (ஈ) “கன்னி நறுத்தேரன் மாத்திக் கம
லத்தின், மன்னித் துயின்ற வரிவண்டு, பின்னையும் போய், நெய்தற்
கவாவு செனாட” நள. கல். 10க்கு. ௧௧.

உ. இத்தூத்பக்கம் ௧௨௮: ௧ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. குழையென்னு முறப்பு மாத்திர்கு வருதற்கு “கொய்குழை.....
நல்லூர்” என்பது மேற்கோள்; தொல். மரபி. கு. ௮௮. பேர். ௧௧.

95திபேறு செப்பினுள், + போதும் யுய்த், + மைதயழ்புகிள்,

வயலித்துப் பசிய இலையினையுடைய தான்றோன்றும் கிழங்கிடத்தைக்கை
செய்து பண்ணினதுபோலப் *பூத்த, கரிய இதழ்பொசித்த, நீங்குகின்ற
தாமரைப்பூவினது விளங்குகின்ற கொட்டையாகிய மாட்சிமையையுடைய
பதியிடத்தே மீண்டுவரும் (கு)மகளிர்கொப்புத் தழை தளிர்த்தின்றுகாஞ்சிமரத்
தினையுடைய துறையணிந்த நல்ல ஊரணை ! எ - று.

மைதபுதாமரையெனக் + கூட்டிக், தேரேற்றிக்கொண்டுவந்த பாதையரை
முற்படநகர்ந்து பின்னர்ச் செரிபரத்தைப்படை நகர்ந்து விடியர்த்காலத்துக்
தலைவிமனைவயிற் செல்கின்ற உரணென்று காமக்கிழந்தி புலந்துகற்றினாள்.

சா (உ) அன்பில் னறவில னென்பபடா னெனவேந்தி

நின்புகற் பலபாடுப் பாணனு மேழுற்றார்

எ - து: அவன் உன்புடையனல்லனென்றும் அறணை யனல்லனென்றும்
நீ சொல்லப்படுவனென்று நினைப் புகூத்து நீன் புகழ் பலவற்றையும்
பாடிக்காட்டும் பாணனும் பித்தேற்றினான். எ - று.

அ (நு) நஞ்சுயிர் செருந்தது மதிந்நாடாந் துறியோனா.

கண்ணின் ரொழிதேறும் பெண்டி ரு வோற்றார்

எ - து: நஞ்சு தன்னை தகித்தாருயினைப் போக்குதலையும் அறிந்து
வைத்து உண்டாந் போல நீன் மனக்குத்து அருளினிற் றுருதுதலைக்கண்ட
|| வைத்தும் பின்னும் நீன்பொய்மொழியை மெய்யாகத் தெரிபும்புத்தையரும்
பத்தேற்றினாள். எ - று.

+ செருத்தலுமென்ற உம்மை, சிறப்பு.

க. | துதைத்த காஞ்சி யென்பதற்கு “விடியாட்டிமகளிர் பலரும் தளிரும்
முறியும் தாதும் பூவும் த்காடலார் சிதைவுபட்டித்திடக்கின்ற காஞ்சி”
என்று எழுதியிருக்கும் விளக்கம் இயைக்க அறிபத்தந்தது; பதிப். உரு:
கக-உரை.

உ. (அ) “அருளு மன்பு நீக்கித் துணதுந்ந்து, பொருள்வயிற் பிரிவோ
ருரவோராயி, னுரவோ ருரவோ ராக, மடவ மாக மடத்தை நாமே.”
| துறந். உ௦. (ஆ) “அன்பு மறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை, பண்பும்
பயனு மது” துறன். சடு.

ங. (அ) “முத்தை யிருந்து நடட்டோர் கொடுப்பி, னஞ்சு முண்பர் நளி
நா கரிசர்” நப். கடுகு: சு - எ. (ஆ) “பெயக்கண்டு ரஞ்சுண்டடைவர்
நயத்தக்க, நாசரிதம் வேண்டு பவர்” துறன். கிஅ௦.

(மீதுதிப்பதம்) * பூத்த தாமரைப்பூவினது, + கூட்டிக் கரியவிதழ் பொசித்த நீங்குகின்ற
தாமரையென்க. தேரேற்றி. † காலத்துத் தலைத்தளிரி || வைத்துப்பின்னும்
+ செருத்தலுமென உம்மை சிறப்பு.

க0 (க)முன்பகற் றிலைக்கடி (2)நன்பத லவணீத்துப்
பின்பகற் பறர்த்தேரு நெஞ்சமு மேமுற்றாய்

எ - து: நாட்டாலமெல்லாம் ஒருத்தியிடத்தே கூடியிருந்து உச்சிக்கால
மெல்லாம் அவளைக்கைவிட்டுப் பலரிடத்தே சென்று அங்கிக்காலத்திற் கூடி
தற்கு வேறுசிலரை ஆராயும் சின்னெஞ்சமும் பித்தேறினாப். எ - று.

அவளையென்னும் இரண்டாவது * "ஒடியாதுவருதலும்" (உ) என்றதனான்
சிறப்பான்மை ஒழித்தின்றுது. நெஞ்சமுமேமுற்றியவனச் சின்னவினை முத
லொடு முடிந்தது. உம்மைகள், என்னும்மை.

† எனவாங்கு, அனா.

கஉ கிண்கலி மணிந்தாமோ டொலித்தாப்பிப் பொன்டொடிப்
பொடிக் டுகண்ணிக்கும் படுவல் யிதுவென

பூரவ நுடவாகத் திரிதருந்

(+)தேவா முற்றன்று எனினும் பெரிதே

எ - து: ||சந்தைத் தந்தை சிறுயண்கள் கோத்த தாருடனே ஒலி
யெழுந்து ஆரவாரிப்ப நள்ளிதாகிப் தொடியினைபுடைய பெருந்து (ரு)அமர்த்த

க. "முற்பகல் பிப்பக லென்பன, பன் முன்னகத் தொக்க ஆறும்
வேறுயுகத்தானை" என்பர், பரி; துறன். உக்க.

உ. பொசிப்பொழுது என்னும் பொருளில் என்பகலென்பதே யன்றி நன்
பக லென்பதும் உருபுப்பதும், "என்பகலத்தி" (பொருத. சக.)
"என்பகலக் கூறல் கரு" (பு - வெ. வஞ்சி. ச.) என்புழி என்பக
லென்பதற்கு எழுதப்பற்றிற் றும் உரையும் "பைங்கருங் காலிச்
பெருகலியானது. என்பகல சுமைக் கவந்துவரக் காபு; மிருங்கண்
மாலிக்குப் பெரும்புழை கடும், வைகறைத் சுமைக் கைபுனைத்
தியற்றிய, வின்றி வினாஇப் விளம்பகடாகயும்" (பெருங். (ங) கச:
அக - அந்) என்று வரும் பகுதியும் வலியுறுத்தும்.

ங. தொல். தொகை. கு. கடு.

ச. (அ)ஏழுறுதல் என்பதற்கு மயக்கமு உத்தென்று பொருள்கூறி, "தேரே
முற்றன்று நின்னினும் பெரிதே" என்பதனை மேற்காண் காட்டினர்
கச; தொல். களவி. கு. கஅ. கீஸக. உஅசக. (ஆ) பித்துறுதலென்று
பொருள்கூறவர், பரி; துறன் அஎங்.

இ. அமர்க்கனென்பதற்கு, (கலி. எநி: எ) பொறுச்செய்யுள் கண்
னென்று எழுதியிருக்கும் உரை இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * ஒழியா நெறதமும் சிறப்பன், † எனவாங்கு சூங்கை, ‡ கண்ணுக்குப்
படுவல், || சந்தைத்தந்தை.

கண்ணினையுடைய *பாத்தையர்க்கும் அவர்கள் அகப்படுத்தற்குக் கார்ண்
மான வலை இதுவென்று சொல்லி ஊரிலுள்ளார் சேரச் சிரிக்கும்படி திரிதருந்
தேர் நின்னினும் பெரிதாகப் பித்தேறிற்று ; யான் † பித்தேறிலேனென்று
ஊடினான். எ - று.

தேரென்றது, ‡ ஆகுபெயராய்ப் பாகனையுணர்த்திற்று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறத்தது.

இது சிறுமைக்கெல்லாகுறிய ஈரடித்தாழிசையான்வந்தொத்தாழிசைக்கலி

(எரு.) (க) நீரார் செறுவி நெய்தலொடு நீடிய

நேரித ழாம்ப னிரையிதழ் கொண்மாந்

சீரார் சேயிழை யொப்ப வோடு

மோரை மகளி ரோதை வெரீஇயெழுந்

நு தார லார்கை யஞ்சிறைத் தொழுதி

யுயர்ந்த பொங்க ருயர்மா மேறி

யமாக்கண் மகளி ரலப்பிய வந்தோப்

தமர்க் குரைப் பனபோற் பஸ்தூல் பயிற்று

ருயர்ந்த போரி னொலில் ஹரன்

க0 புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னாரின்

வதுவை நாளால் வைதலு மஃதிபா

னோவென் றோழி கோவாய் நீபென

வெற்பார்த் துறுவோப் மேளினித் தெற்றென ;

கச எல்லினை வருதி யெவன் துறித் தனைபெனச்

சொல்லா திருப்பே னாயி னெல்லென

விரியுனைக் கலிமான் நேரொடு வந்த

விருந்தெதிர் கோடலின் மறப்ப லென்றும்.

கஅ வாடிய பூவொடு வாரலெம் மனையென

லுடி யிருப்பே னாயி னீடா

தச்சா முக வுணரிய வருபவன்

பொய்ச்சு ளஞ்சிப் புலவே னுருவல் ;

க. | இச்செய்யுள் கற்பின்கண் தலைவிகூற்றுப் பெட்பின்கண் வந்ததற்கு
மேற்கோள்; தொல். கற்பி. கு. க. இளம். நச்.

(பிரதிபெதம்) * பாத்தையர்க்கவர்க்கு, † பித்தேறிற்றிலே எனன்று, ‡ ஆகுபெயராத
பாகனை, இதனால்.

௨௨ பகலாண் டல்கினை பரத்த வென்றியா
 னிகலி யிருப்பே னுயிற் றுன்றன்
 முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற
 புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயி றஞ்சும் ;

ஆங்க;

௨௭ விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பெயர்ச்சு ளஞ்சவு
 மரும்பெறற் புதல்வனை முபங்கக் காணவு
 மாங்கனித் தொழியுமென் புலவி தாங்கா
 தவ்வவ் விடந்தா னையயனை காணர்
 பூங்கனா மகனிர் புனைவல் சிதைக்ரு
 மாய மகிழ்தள் பரத்ததை
 கோமான் றேழி கடனாக் கொனோ.

இது தலைவன் தாடோறும் வதுவையயிந்து வந்தால் யான் அதந்தப்
 பொறேறிக் கீ ஊடலின்றி அவன் வந்தபொழுதே எதிர் கொள்ளுகியென்ற
 தோழிக்குத் தலைமகன் அதந்தக் காணங் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)*ரீரார் செறுவி னெய்தலொடு றீடிய
கேரித ழாப்ப னிரையிதற் றுகொணாமார்
ரீரார் சேயிதை பொப்பேப் போடு
மோரை மகனி ரோதை றுவேரீஇபெழத்
 ௫ தார லார்கை யஞ்சிறைத் தொழுதி
யுயர்ந்த பொங்க ளுயர்மா மேறி
யமர்க்கண் மகனி டரல்ப்பிய வந்தோய்
தமர்க்குரைப் பனபோற் பஸ்துரல் பயிற்று
முயர்ந்த =போரி னொடுகல் லாரன்

க. (அ)தரவு தனக்குப் பேரெல்லையாகிய பன்னிரண்டடியை விகத்து
 புகின்முன்றடியான் வந்ததற்கு. "ரீரார்.....தெற்றன்" என்னும்
 இப்பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். கு. ககக. கச. பன்னிரண்
 டடியின் இகந்தன துள்ளலோசையான் வாராமையின் இலேசிறை
 கொண்டாணென்பா போ.

(ஆ)"நீர்ச்செறுவி னீணெய்தல்" பட். கக. இந்நூற்பக்கம் ௪௧௧: ௩-ஆம்
 குறிப்பும் ௪௨௩: ௧-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) *ரீரேர் செறுவி, றுகொய்ம்மார், றுவேரீஇயால். || ஊர்மாய், டு அணப்பிய,
 = போர்வினோ,

க0 புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னுரி
வதுவை நானால் வைகலு முஃதிபா
னேவேன் நேழி நோவாய் நீபென
வெற்பார்த் துறவோய் கேறிவிக் தெற்றென

எ - து: நீர் நிறைந்த செய்யில் னெரந்த ஒத்த இதழையுடைய செய்தற்
பூவோடே ஆம்பலினது* நிறைந்த இதழையுடைய புக்களைப்பறித்துக்கோடற்குக்
தலைமை நிறைந்த சுவைத் சிலம்புமுல்லியன ஒலிப்ப நிகின்ற வினையாட்டினை
யுடைய மகளிருடைய ஆரவாரத்திற்கு வெருவியெழுந்து ஆவ்வினை புண்டலை
யுடைய அழகிய சிந்தனையுடைய பூவைத்தின் உயர்த்த மர்த்தில் உயர்ந்த
கொம்பிலே எறியிருந்து போலச் செய்யுங் கண்ணையுடைய மகளிர்
தம்மை + அலைத்த அத்தோயை அம்மகளிருடைய சுற்றத்தார்க்குக் கூறுவன
போலப் பலகுரலாலே பலகாலஞ் சொல்லும் உயர்த்த போர்களால்
உண்டாகிய ஆவாத்தினையுடைய சல்ல நாளினையுடையவன் புதிய பந்தை
யுறா மணஞ்செய்தலைக்காலமும்விரும்பவெனின். அதற்கேற்ப(+) நான்களும்
வதுவைக்கு உரிபாராவிருக்குமாயின். அத்தொழுகத்திற்குக்கோழி யான்
வருத்துவேன்; † அதற்கு முடிவாகும் வருத்தாயெனச் சொல்லி என்னைப்
பார்த்து வருத்தமுறுகின்றவன! இஃது அவன் செய்தியை இன் கொஞ்ச
தெனியும்படியாகக் கேள். எ - 2.

உயர்த்தாரோடு இழிந்தாயும் தத்தம் மனைகளினின்றும் கொண்டு
போந்து வருந்த விடுகற்கு விடலி முகலிய வாழிலோர் செங்கின்ற ஆவாக்க
தைக் கேட்டு வெருவி அவனை அறிதிற்பெற்று, நுகர்வ வருத்திருக்கின்ற
சேரிப்பந்தையர் பின்பு அவன் கொடுத்துகின்றவாயில்பட்டு எந்தாத இடம்
களிலே புலந்திருந்து அவன் வாய்க்கன் தம்மை வருத்தின கோவை அவர்
சுற்றத்தார்க்குப் பலகாலம் முறைப்பட்டுக்கூறும். * உபனை உள்ளையுடைய
கொள்க.

கச (2) † எல்லினை வருதி யொவன் துறிக் கனைபெனச்
சொல்லா திருப்பே னுரி || னெல்லென

- க. கல்ல நாளில் வதுவை செய்தல் மரபென்பதை, கலி. கூட: கட - ச -
ஆம் அடிகளின் குறிப்பாலுணர்க.
- உ. "இடை நிலைப்பாட்டே தரவகப்பட்ட மர்ப்பினது" என்பழி அதப்படு
தல் என்பதற்கு அதம்புறமென்றிரு கூறு செய்தவழி முற்கூற்றினுட்
பரிதல்; முன், காலமுன்னும்; எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிகாறும்
வரப்பெறமென்று கொள்க. .... பன்னிடிகந்த "நிரார்
செறுவின்" என்ற தாலிற்கும் "எல்லிவருதி. .... மறைப்ப
(பிரதிபேதம்) * நிறைந்தவிதழை. † அலைக்க, ‡ வெண்ணையருதி, எல்லியருதி, || எல்லென.

(க)*விரியுனைக் கவிமான் தேரொடு வந்த

(உ)விருந்தெதிர் +கோடலின் மறப்ப லென்றும்

எ - து: வதுவை அயர்ந்தபின்பு விளக்கத்தினைபுடையாய் வாராநின் றாய், எம்மை எத்தன்மையாகக் கருதியெனப் புலந்துகறிப் பின்னர் ஒரு மொழியைக் கூறுதிரும்பேனெயின் அது||சீக்கப்பரந்த கழுத்தின்மயிரினைபும் மனச்செருக்கினைபுமுடைய குதிரை பூண்ட தேரிலே ஆரவாரிப்பக் கொண்டு வந்த விருத்தினரை எதிர்கொள்ளுகையினாலே எந்நாளும் புலவியை(உ) + மறப் பேன். எ - று.

கஅ வாடிய பூவொடு வாரலெம் மனையென

வடி. யிருப்பெ னாயி னீடா

லென்றும்” எனத் துவகப்பட்ட தாழிசை வருதல் கொள்கவென்பர், நச; தொல். செய். கு. கநச.

க. தனக்கொத்த இல்லறம் இன்னதென்று தலைமகள் மனத்துட்படுத லாகிய “புரையாற் தெளிதல்” என்பதற்கு, “விரியுனை.....மறப்ப லென்றும்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இது அவனொடு சொல்லாடாது வாடியிருப்பேனெயின் விருத்து கொண்டு புகுதரும்; அதனால் ஊடில் மறப்பேனென்றமைபிற் புரையாற்றெளிதலாயிற் றென்பர், பேர்; தொல். மெய்ப். கு. உச; இ - வி. தூவாரும் இத னையே எழுதுவர்; இ - வி. கு. ௫௮௦.

உ. “உருவிலாள் றொருபெருஞ் சேனை, யிகமல ராட்டி யெதிர்கின்ற விலக்கியவ, மெழுதுவரி கோல முழுமெயு முற்றி, விருந்தொடு புக்க பெருத்தோட் கணவொ, டுடனுறைவு மரீஇ யொழுக்கொடுபுணர்த்த, வடமீன் கற்பின் மனையுறை மகளிர், மாதர்வாண் முகத்து மணித் தோட்டுக்குவிளைப், போது புறங்கொடுத்துப் போகிய செங்கடை, விருத்திற் தீர்த்திவ தாயின் யாவது, மருத்துத் தருங்கொலிம் மாநில வரைப்பெனக், கையற்று நடுங்கு நல்வினை நடுகாள்” சீலப். இ: ௨௨௪ - ௨௩௪.

ங. “மறைப்ப லென்றும்” என்று தொல். செய். கு. கநச. நச. உரை மேற்கோளிற்காணப்படு மூலமும்; மறைப்பேனென்று ஒரு பிரதியிற் காணப்படும் உரையு மாகிய பிரதிபேதம், ‘விருத்து கண்டொளித்த லூடல் பள்ளிபிடத்து வெளிப்படல்’ என்னும் கோவைக்கிளவியை கோக்கப் பொருத்தமுடையதாய்த் தோற்றுகிறது; ஒலித்தொகை ஏடு ஒல்லாவற்றின் மூலமும் பலவற்றினுரையும் அவ்வாறு இல்லை.

(பிரதிபேதம்) *விரியுழைக்கவிமான் தேரொடும் வந்த, + கொண்டலின் மறப்பயல். † பின் விளக்கத்தினை, || சீக்கத்தேரிலே கொண்டு வந்த, + மறைப்பேன் பந்தகழுத் தின் மயி.....கொண்டி வந்தவிழுத்த. வாடிய பூவொடு.

(க)தச்சா ருத *வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சு ளஞ்சிப் புலவே னுதவல்

எ - து: முயக்கத்தால் வாடிய பூவோடே எம்மனையிடத்து காராதே கொள்ளென்று கூறியான் ஊடியிருப்பேனாயின் † நீடியாமல், (2)தன்பொய்ச் குளுக்கு நாம் அஞ்சும் அச்சமே தான் ‡ ஊடலுணர்ந்தும் வழியாக ஊடலுணர்ந்ததற்கு வருபவனுடைய பொய்யாகிய குளுக்கு அஞ்சிப் புலவேனு யிருப்பேன். எ - து.

“அஞ்சியச்சுறுத்தலும்” (ங)என்றற்போல (ச)அச்சம் அச்ச என விகார மாய் நின்றுது.

உஉ பகலான் டல்கினை பரத்த வென்றியா

னிகவி யிருப்பே னுயிற் றுன்றன்

(ரு)முதல்வன் பெரும்பெயர் ||முறையுளிப் பெற்ற
புதல்வன் புல்கிப் பொய்த்துயி றுஞ்சும்

க. “தெய்வ மஞ்சல்” என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு, “அச்சாருத..... ஆகுதல்” என்பது மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். கு. உச. பே. இ - வி. கு. இஅ௦.

உ. “என்னை யருளி யருண்முருகு குஞ்சுளி, னின்னை யருளி லணங்கான் மெய் வேறின்னும், விறல்வெய்யோ னார்மயில் வேனிழ னேக்கி, யறவ ரடிதொடினு மாங்கவை சூளேல், குறவன் மகளானை கூதேலா கூதே, லைய சூளி னடிதொடு குன்றோடி, வையைக்குத் தக்க மணற்சீர் குள் கூறல்.” பரி. அ: சுரு - எக.

உ. தோல். கள. கு. உஉ. இதுனுடையில் இவர் ‘அஞ்சுதல் அச்சென்ற யிற்று’ என்று எழுதியிருக்கிறார்.

ச. (அ) “அச்சற் றேம மாகி” (பதிற். கூ: உ.) என்பழி, அச்சமென்பது கடைக்குறைந்த தென்று எழுதியிருத்தலும். (பு) “நகையச் சாக நல்லமிர்து கலந்த” பரி. நட: நட.” (இ) “அச்சிடை யிட்டித் திரியின்” பழ. உகக. என்பவையும் ஈண்டறிதற்பாலன.

இ. “புதல்வன் பொன்மகுடம் பொறுத்தலான், முதல்வன் பேருவகைக்கு முத்துவா, னுதவும் பூமகள் சேர வொண்மலர்க், கதவஞ்செய்ய கரத்தி னீக்கினுன்” கம்ப. அசியற். உக. என்பதனால் முதல்வனென்பது தகப்பனர் பெயராய் வருதலையும் “அறைதரு மாந்தா தாமுன முயிர்த்தோ ரம்பரீ டன்புரு குச்ச, னெறிபுறு புகழ்சார் தருமுகு ருத்த னிகழ்த்துமீம் மூவரின் முன்றோன், குறைவறு குணஞ்சாலொருமகவென்னக்குலவி.....பிதாமகனாகு, முறைமையின் புலனஞ் சுவனெனு நாம மூதுல கிற்பெறிஞ்ச் சிறந்தான்” பாக. (யிரதிபெதம்) * வுணரிய, † நீடியாமல், ‡ ஊடலுண ராதலம் வழி. || முறையுளிப்பெற்ற.

எ - து: *பரத்தைமையையுடையவனே! பகற்பொழுதெல்லாம் பரத்தை யர் மனையிலே தங்கினாயென்று கூறி யான் அவனுடனே மாறுபட்டிருப்பே னாயின், தான் தன்னுடைய தந்தையுடைய பெரிய பெயரைப் பெறு(க) முறையாற் பெற்றபுதல்வனைத் தழுவிப்(2) பொய்யாகியதுயிலைக்கொண்டவருந்தும். எ-று

துஞ்சுதல் - இறந்துபடுதல். 'பகலாண்டல்கினை' 'எனவே உண்டிக் காலத்தும் வந்திலையென்றான்.

† ஆங்க, அசை.

உ௭ (ந) விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சு ளஞ்சவு
மரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவு
† மாங்கனிக் தொழியுமென் புலனி தாங்கா
|| தவ்வவ் விடத்தா னவையவை காணப்
பூங்கண் மகளிர் புனைநலஞ் சிதைக்கு
(சு) மாய + மகிழ்நன் பரத்தைமை
நோவேன் நோழி (ரு) கடனமக் கெனவே

(க) அரிச்சத்தின்கதையுடைத்த. க. என்பதனாலும் "ஏந்தை பெயரனை யாங் கொள்வேம்" கலி. அக: ௩௫. எனப் பின்பு இந்துலுள்ளே வருதலாலும் ஒருவன் தன்தகப்பனாபெயரைத் தன்பிள்ளைக்கு இடு தல் மடபென் பதையும் அறிக.

க. உளியென்பது மூன்றும் வேற்றுமைப்பொருள் படுவதோ ரிடைச்சொல்.

உ. (அ) "சிந்தையெய்த் திரு வினைகப், பூவிப லமளி மேலாப் பொய்யுறக் குறங்குவானை" கம்ப. ௩௭௭ தேடு. உக௩. (ஆ) "பொலங்கொடி காணி னோடும் பொய்த்துயில் கூர்ந்தா னன்றே" நைடத. மணம். சஉ.

௩. கற்பென்னுங் கைகோரில் உணர்த்தலுக்கு "விருந்தெதிர்.....புலவி" என்னும் இப்பகுதி மேற்கோள். தொல். செய். கு. கஅ௩. பேர். ௩௪.

ச. (அ) "அன்புடைக் கணவ ரழிதகச் செயினும், பெண்பிறந் தோர்க்குப் பொறையே பெருமை" பேருங். (ச) ௩௪: ௧௮-௧. (ஆ) "சிறமையும் பெருமையுந் தெரிந்தி லாபெனப், பொறுமையொன் றின்றியே பொங்கும் கங்கையை, யறமல குலயினர்க் கன்பர் பாற்செயுந், திறமல சிவமென வருணன் மேற்றுவான்" திருக்கழக்துறப். திர்த்தச்சருக்கம். உ௩.

டு. புறையரத் தெளிதலாவது: தனக்கேற்ற அரம் இன்னதெனத் தெளி தல்; "கடனமக்கெனவே பென்றவழி, 'பரத்தைமைகண்டு புலவாது *ஆதனைப்பொறுத்தல்[*] இதுனைப் பொத்துவது என்றும் பிரதிபேதம். (பிரதிபேதம்) * பரத்தைமையுடையவனே, † எனவாய்த் துங்க அசை. - உக௩. ‡ ஆம் வல் தொழியும் || அய்வவிடத்தான், + மகி

எ - து: தோழி! பூப்போலுங் கண்ணையுடைய மகளிருடைய கைசெய்த
கலத்தைக் கெடுக்கும் பொய்ப்பைவல்ல மகிழ்நனது * பரத்தைமையாலேவதுவை
யயர்ந்து வந்த மனதோறும் அவர் புலவியாற் செய்த வடுக்களைக் கண்டிருக்க
நமக்கு முறைமையாயிற்றென்று கருதியான் நொந்திருப்பேன்; ஆயின் யான்
இவ்வனமாகவும் விருந்தினரை எதிர்கொள்ளுதலைச் செய்கையினாலும் அவன்
பொய்யாகிய ருளால் நமக்கு வருத்தம் வருமென்று அஞ்சுகையினாலும் பெறு
தற்கரிய புதல்வனை முயங்கிக்கொண்டு வருத்தக்காண்கையினாலும் என்
னெஞ்சு புலவியை முழுக்கத் தாங்காது; † தாங்காதபடியாலே அவ்விடத்துப்
புலவி டெட்டிப்போகாநிற்கும்; இதுகாண் யான் உறுகின்ற துன்பமென்றால்,
எ - து.

இதனால், பிறர் இகழ்ந்தமைபற்றித் தலைவிக்கு என்னல் பிறந்தது.

இது “தாவே தானு நாலடி யிழிபா; யாறிரண்டியா வேறவும் பெறுமே”
(க) என்றதனில் ஏறவுமென்ற உம்மையாற் சிறுபான்மை பதின்மூன்றடியும்
வருமென்றலிற் பதின்மூன்றடியான் வந்த தாவும் || தாழப்பட்ட திசை
யின்றித்தாவகப்பட்ட இடைநிலைப்பாட்டும்கூங்கவென்னுந் X தனிச்சொல்லும்
ஏழடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (க௦)

(எசு.) புணையிழை நோக்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்ந்து
மணிவரி தைஇயுகம் மில்வந்து வணங்கியு
நினையுபு வருந்துமிந் நெடுந்தகை திறத்திவ்வு
நினையனென் நெடுத்தோதற் கனையையோ நீபென
வினவுதி யாயின் விளங்கியாய் கேளினி;

சு செவ்விரல் சிவப்பூச் சேட்சென்று பென்றவர்
பொவநீர்ச் சாய்க்கொழுதிப் பாவைத் தனைத்தற்கோ
கொவைநேர யுற்றவர் காணா கடுத்தசொல்
லொவ்வாவென்றுணராய்நீ யொருநிலையே யுரைத்ததை;

க௦ ஒடுங்கியாம் புகலொல்லேம் பெயர்தர வவன்கண்டு
நெடுங்கய மலர்வாங்கி நெறித்துத்தந் தனைத்தற்கோ
கிடுந்தவர் விரகின்றி யெடுத்தசொற் பொய்யாகக்
கடிந்தது மிலையாய்நீ கழறிய வந்ததை;

இவ்வுரைமகளிர்க்கு இயல்பென்னும் அறத்தினனே எனக்கறிய
வாறு கண்டுகொள்க” என்பர், இனம்; நொல். மெய்ப். கு. உச.

க. நொல்: செய். கு. கருட. இந்துற்பக்கம். சசஎ: க-ஆம் குறிப்புப்
பார்க்க.

(பிரதிபேரம்) * பரத்தைமையாலே, † கங்காத படியாலே, ‡ உயர்பேற்பவும் படுமே, உயர்
பேறவும்பெறுமே, உயர்வென்றையவும் படுமே, || தாழப்பட்ட, X தனி
நிலைச்சொல்லும்.

கச வரிதேற்றாய் நீயென வணங்கிறை யவன்பற்றித்
 / தெரிவேய்த்தோட் கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய்தனைத்தற்கோ
 புரிபுரம் மாயத்தார் பொய்யாக வெடுத்தசொல்
 ஹரிதென வுணராய் நீ யுலமந்தாய் போன்றதை;
 எனவாங்கு;

கக அரிதினி பாயிழா யதுதேற்றல் புரிபொருங்
 கன்றுநம் வதுவையு ணமர்செய்வ தின்றிங்கே
 தானயந் திருத்த திவ்வு ராயி னெவன்கொலோ
 நாஞ்செயற் பால தினி.

இஃது “அச்ச நீடினும்” (க) என்றதனற் கூட்டமுண்மை உணர்ந்த
 தோழிக்கு உண்மைகூறுத்த அச்சிய அச்சம் நீட்டித்துத் தலைவி கூறியது.
 இது “திணைமயக் குறுதலுங்கடிநிலையிலவே”என்னும்(உ)குத்திராவிதியான்
 மருதத்துக் குறிஞ்சி வந்தது.

இதன் பொருள்.

புனையிழை நோக்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்த்து
 மணிவரி தைஇயுடம் மில்வந்து வணங்கியு
 நினையுபு வருந்துமிந் கெடுத்ததை திறத்திவ்வு
 நினைபொன் றெடுத்தோதற் கணையையா நீபென
 (ங)வினவுதி யாயிந் வினங்கிழாய் கேளினி

எ - து: கைசெய்த பூண்களைக் கிடக்கும் முறைமையிலே கிடக்கத்
 திருத்தியும், நாம் நீரிலே விளையாட நமக்கு ஒரேதம் வாராமற் புறத்தே
 சூழ்த்து கிரித்தும் அழியு தொய்யிலெழுதியும் நம்முடைய சிறுநிலிலே வந்து
 எவற்றொழிலைச் செய்துந் கூட்டத்தை + நினைந்து வருந்துகின்ற இத்தப்
 பெரிய தகுதிப்பாட்டையுடையவனிடத்தே கூட்டத்தையுடையவனென்று இவ்
 ஹரிஜன்னார் பலகாலங் கூறுதற்கு நீ அங்கனம் ஒருகூட்டத்தையுடைய
 யோவென்று கேட்கின்றாயாயின், வினங்குகின்ற இழையினைபுடையாய்!
 இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக்கேள். எ - து.

க. தோல். கள. கு. 20. இச்சூத்திர வுரையிலும் இச்செய்திகளே இக்
 குறிப்போடு இச்செய்யுளை இவர் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

உ. தோல். அகத். கு. 84. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் மருதத்துக்
 குறிஞ்சி மயங்கியதற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்.

ங. “வினவுதி யாயிந் கேண்மதி” சூசிரிய. ‘ஒளிவிடு’
 (பரிபேரம்) * ஸங்குறுதலும், + கிரித்தம் கின்ற.

டு (க)செவ்விரல் சிவப்பூர்ச் சேட்சென்று யென்றவன்
பெளவநீர்ச் (உ)சாய்க்கொழுதிப் பாவைதந் தனைத்தற்கோ
*கெளவைவோ யுற்றவர் காணுது கடித்தசொல்
லொவ்வாவென் றுணராய்நீ யொருநிலையே (நு)யுரைத்ததை.

எ - து: ஆலர்துற்றுத் தில்லாதபொழுது வருத்தமுற்றிருந்த மகளிர் இது தகாதென்று ஆராயாதே ஐயுற்றுக் கூறுயசொல் இவட்குப் +பொருந்தா வென்று அறியாயாய் நீயும் அவர்கள் சொன்ன நிலையிலேசொன்னது, சிவந்த விரல் மிகச் சிவப்புப் பரக்கும்படியாக நெடும்பொழுதுகின்ற வாங்கின யென்றுசொல்லி அவன் கடல் நீர் வந்து ஏறின கழியிடத்துத் தண்டான் கோரையைப் பறித்துக் கிழித்துப் பாவையாக்கித் தந்த அச்சிற்றுபகாரத் திற்கோ? எ - று.

நீர், ஆகுபெயர்: “ஒன்றேவேறே” (சு) என்பதனால் வேற்றுநிலமாயிற்று. மருத்தத்துத் தலைவி செய்தலில் நேரப்பட்டமையின்.

க0 ஒடுங்கியாம் புகலொல்லேம் பெயர்தர வவன்கண்டு
நெடுங்கய மலர்வாங்கி நெறித்துத்தந் தனைத்தற்கோ
| †விடுத்தவர் விரகின்றி யெடுத்தசொற் பொய்யாகக்
கடிந்தது மிலையாய்நீ கழறிய (நு)வந்ததை

எ - து: தீயரென்று எல்லாருங் கைவிடப்பட்ட மகளிர் அவ்வனங் கூறுதல் தீதென்று உணராவல்ல விரகின்றிப் பங்காற் கூறிய சொல் பொய்யாகக் கெடும்படி தவிர்ந்ததுவுமில்லைபாய் நீ என்னைக் கோபித்தார்கு வந்தது, கூடியாம் உட்புகுதலைப்பொருந்தேமாய்மீள அவன் அத்தைக்கண்டு நெடிய

க. (அ) “ஒவற்ற நெடுஞ்சுவர் நான் பல வெழுதிச், செவ்விரல் சிவந்த...
.....அரிவையர் பதீழ். சுஅ: சுஎ-கூ, (ஆ) “சேந்தக ணதிகமுஞ்
செவந்து நீருத” கம்ப. மாரீசன்வதை. நுஅ. (இ) “சிவந்த தளிர்க்கை
சிவப்பூர்” பாக, உருக்குமிணி யூதநீர்த்த. உ.

உ. “சாய்தாட் பின்னா தந்து கொடுத்தும்” கல். கந: உச.

ந. “வளர்ந்ததை” என்பது வினைத்திரி சொல்லென்பதற்கு ‘உரைத்ததை’
என்பது மேற்கோள்; சீவக. உஉந - உரை.

ச. தொல். களவி. கு. உ. இச்சூத்திர வுரையில் “செவ்விரல்.....
உரைத்ததை” என்னும் பகுதியை மேற்கோள்காட்டி ‘இது மருத்தத்துத்
தலைவி களவொழுக்கங் கூறுவான் பெளவநீர்ச் சாய்ப்பாவை தந்தா
னொருவனென செய்தனிலத்தெதிர்ப் பட்டமைகூறியது’ என்பர். கச.

டு. வந்ததை யென்பது வினைமுற்றாக வருதல். கந்த. தேவகிரி. உஉ.
(பிரதிபேதம்) * கெளவையோவுற்றவர். † பொருந்தாதென்று. ‡ விடுத்தவர்.

கயத்தின் மலரைப் பறித்துப் *புறவிதழையொடித்துத் தந்த அச்சிற்றுபகாரத் திற்கோ? எ - று.

தந்த, விடுத்த: இவை விகாரம்.

௧௪ வரிதேற்றாய் நீயென வணங்கிறை யவன்பற்றித்

தெரிவேய்த்தோட்கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய் தனைத்தற்கோ

புரிபுநம் மாயத்தார் பொய்யாக வெறித்தசொல்

(க)† ஊரிதென வுணராய்‡ ‡(உ)யுலமந்தாய் போன்றதை

எ - து: காவல்புரிந்து காக்கின்ற நம் ஆயத்தார் காவல் || பொய்யாய்ப் போம்படி இவ்வுரார் பலகாற் கூறியு கூற்றை நீ பொய்யென்றுணராயாய் இவட்கு உரித்தென்றுகருதி - அலமந்தாரைப்போலே இருத்தது, நீ தொய்யிலெழுத அறியாயென்று கூறி வளைந்த முன்னையை அவன் பிடித்துத் தெரிந்தவேய்ப்போலுந்தோளிலே கரும்பைஎழுதித்தொய்யிற்குழம்பான்(க)மற்றம் எழுதுதற்கு உரியவனவற்றை எழுதின அச்சிற்றுபகாரத்திற்கோ? எ - று

செய்த, உரித்து: இவை விகாரம்.

∴ எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் கின்க்குக் கூறும்படியாக. எ - று.

ஆங்கு, அகை.

௧௬ அரிதினி யாழிமா யதுதேற்றல் புரிபொருங்

கன்றுநம் வதுவையு ணமர்செய்வ தின்றிங்கே

தானயந் திருந்த திவ்வு ராயி னெவன்கொலோ

நாஞ்செயற் பால்தினி.

எ - து: x நின்னெஞ்சிடத்து நிகழ்ந்த இக்காரியம் ஆயிழாய்! இனித் தெளிவித்தல் அரிது; இனி நம்முடைய வதுவையிடத்தே நஞ்சுற்றத்தார் சேரவிரும்பி அன்று செய்யுங் காரியத்தை இன்று இவ்விடத்தே இவ்வுர் விரும்பி யிருந்ததாயின் அதற்கு நாம் + செய்தற்பகுதியையுடைய காரியம் எக்காரியம்? = எ - று.

௧. “உரிது” குறித்தி. ௬௫; பரி. ௧௩; ௧௩; ௧௩: ௫௫; கலி. ௧௨; எ; அகம். ௩௧௨; உ. சீலப். உ: ௪௦.

உ. “உலமரல், சொப்புற நடையாற் கொள்க” என்பர், நச்; தெகல். உரி. ௫. ௧௩. கலி. அரு. உ: ௧௩௩; ௩; ௧௩௩: ௫; ௧௪௫: ௪; அகம். ௧௩: ௩௧௫: ௧௦. கம்ப. மீட்சி. ௨௨௪.

௩. “தரும்பும் வல்லியும் பெருந்தோ னெழுதி” சீலப். உ: ௨௬.

(பிரதிபேதம்) * புறவிதழையொடித்து, † உரித்தென, ‡ உலமந்தாய், || பொய்யாய்ப்படி, + உலமந்தாரை, ∴ ஆங்ககை. என அரிதினி, x என்றுயான் கின்க்கும் கூறும் படியாக நின் + செய்தற்குப் பகுதியை, = எனத்தலை தோழிக்குக்கறிஞன் பந்துறு.

இது தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

“பன்னூறு வகையினுந் தன்வயின் வருஉ, நன்னய மருங்கி னூட்டம் வேண்டலிற், துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந், துணையோர் கரும் மாக லான” (க) என்பதனால் வினவுதியாயினென நாட்டம் நிகழ்த்தவாறும் சரிதகத்துக் கூட்டங் கூறித்துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவியதாயவாறுங்காண்க.

இதனால், தலைவிக்கு அச்சம் நிகழ்ந்தது. இதனைத் தோழி கூற்றாக் ஊரப்பாரும் உளர்.

இஃது † ஆசிரியத்தனையும் கலித்தனையும் விரவி ஐஞ்சீரடி வந்த வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. “வெண்பாவியலினும் பண்புற முடியும்”(உ) என்பதனால் வெள்ளைச்சரிதகத்தாலிற்றது. இது “வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு, மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப்” (ங) என்பத னன் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. (கக)

(எஎ.) இணையிரண் டியைத்தொத்த முகைநாப்பட் பிறிதியாதுந் துணையின் றித் தளைவிட்ட தாமரைத் தனிமலர் திருமுக மிறைஞ்சினள் வீழ்பவற் றீனைபவ ளரிமதர் மழைக்கண்ணி ரல்முலைமேற் றெறிப்பபோற் று நைகமலர்ப் பழனத்த புன்னொற்ற வொசித்தொல்கி மிகநனி சேர்ந்தவம் முகைமிசை யம்மல ரகவிதழ்த் தண்பனி யுறைத்தரு முரகேள் ;

அ தண்டளிர்த் தகைபூத்த தாதெழி னலஞ்செலத் கொண்டுநீ மாறிய களின்பெறல் வேண்டேன்ம னுண்டாதல் சாலாவென் னுயிர்சாத லுணர்ந்துரின் பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின்;

கஉ பொன்னெனப் பசந்தகண் போதெழி னலஞ்செலத் தொன்னல மிழந்தகண் டியில்பெறல் வேண்டேன்ம னின்னணங் குற்றவர் நீசெய்யுங் கொடுமைக ளென்னுழை வந்துநொந் துரையாமற் பெறுகற்பின்;

க. தோல். கள. கு. ஈஉ. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில் “புனையிழை நோக்கியுமென்னும் மருதக்கவியுள் ‘வினீவுதியாயின்’ என நாட்டம் நிகழ்த்தவாறும் அதன் சரிதகத்துக் கூட்டமுண்மை கூறுதலின் துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவியதாயவாறுங் காண்க” என்பது காணப் படுகிறது.

உ. தோல். செய். கு. எஎ. ஈ. தோல். செய். கு. கஈ. (பிரதிபேதம்) * கிளவியதாயவாறும், † ஆசிரியத்தனையும் விவி ஐஞ்சீரடியும்.

கக மாசற மண்ணுற்ற மணியேசு மிருங்குந்தல்
விசேர்ந்து வண்டார்க்குங் கவின்பெறல் வேண்டேன்ம
னோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினாய் வாராமற் பெறுகற்பின்;
ஆங்க;

உக கடைஇய நின்மார்பு தோயல மென்று
மிடையு நிறையு மெளிதோநிற் காணிற்
கடவுபு கைத்தங்கா செஞ்சென்னுந் தம்மோ
டுன்வாழ் பகையுடை யார்க்கு.

இது பாத்தையர் *சேரியிற்சென்றுவந்தலைவனோடு ஊடிய தலைவி
ஊடநீர்கின்றள் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) இணையிரன் டிபைந்தொத்த முகைகாப்பட் டிறிதியாதுத்
துணையின்றித் தனை விட்டதாமைத் தனிமலர்;
திருமுக மிறைஞ்சுவன் விழ்பவற் கினைபவ
(உ) ஸ்ரிமதர் (ந) மனைக்கண்ணி ரலர்முலைமேற் றெறிப்போற்
நி றகைமலர்ப் பழனத்த புன்னொற்ற வெசுக்கொல்க
மிகநனி சேர்ந்தவர் முகையிசை யம்மல
ரகனிதழ்த் தன்பணி யுறைத்தரு முரகேன்

எ - து: தாமரையிற் தனித்த மலர்கள் இரண்டு தம்மிற் சேர்ந்து ஒப்
பொத்த முகைகளுக்கு கடுவே நின்று † வேறொரு பூசு சிறிதுத் தம் அருகு
சேர்தலின்றி முறுக்கு ‡ அவிழ்ந்தன; தான் விரும்பப்பட்டவனுக்கு அழகினை
யுடைய முகங் கவிழ்த்து அழகின்ரவளுடைய செவ்வரியினையுஞ் செருக்
கினையுங் குளிர்ச்சியினையுமுடைய கண்ணின் நீர் அடிக்கொண்ட முலைமேல்

க. இவ்வடி இணைமோனைக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கட. நச்.

உ. இவ்வடி பொழிப்பு மோனைக்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு.
கட. நச்.

ந. (அ) “கண்ணீர் றிதுத்தல்செவ்லான், முலைமுக னனைப்ப” புறம். கசக:
கக - கச. (ஆ) “முலைமேல், வடிக்கேழ் மலர்நெடுங்கண்வார்புயலுங்
காலும்” சிவக. உபசக. (இ) “வாரும் கண்ணீர் வளர்கொற்றை வரைமே
லருவி யெனவீழ” வில்லி. குதுபோர். உகக. (ஈ) “மைக்க ணில
வாலி சிந்த வையிய, மங்கை மென்மு லைத்த டத்து” நைடதம்.
கைக்கினை. க.

(பிரதிபேதம்) * சேரிச்சென்றுவந்தலைவனோடு மூடிய, † வேறொரு பூக்கன், ‡ அவிழ்ந்தன
வென முற்றுகையுக்க, அப்பூக்கன் அழகினை.....வணானே.

வீழ்வன * போல், அப்பூக்கள் அழகினாயுடைத்தாகிய மலர்க்காயுடைய பழனத்திடத்தனவாகிய பரவைகள் வந்து தூக்க மிகவுஞ் சாய்ந்து வீணந்து மிகவும் இணைந்த † அந்த முகைகளின்மேலே தம்முடைய உள்ளிதழினின்ற ரீரைத் துளித்தலைத் தருகின்ற ஊரே! †கேள். எ - று.

அம்மலர் புள்ளொற்ற ஒல்கி அம்முகைகளின்மேலே தன்பனி யுறைத் தரும் ஊர என்றதனாற் சேரிப்பாத்தையர் நின்மனைவியரை இசுழ்த்து வந்து அவர்மனை தோறும் நின்னைத் தேடுகையினாலே அவர் வருத்தி அழுகின்ற ஊரெனத் தலைவி புலந்துகூறினாள்.

அவழ்த்தன என வினைமுற்றாக உடைக்க.

அ தண்டளிர்ந்த கதைபூத்த தாகெழி னலஞ்செலக்

(க)கொண்டுநீ மாறிய கன்கன்பெறல் வேண்டேன்ம

ணுண்டாதல் சாலாவென் றாயிர் ||சாத றுனாந்து(உ)நின்

(ங)பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழி மாறப் பெறுகற்பின்

எ - து: உண்டென்று கூறதல் அமையாத என்னுயிர் அந்நிலையினும். நில்லாமற் சாதலை உணர்ந்துவைத்தும் நின் பெண்டென்று பிறர்கூறும் பழி போகப்பெறின், குளிர்ந்த(சு)தாரிபிடத்தே வீழ்த்து அழகுபொலிவுபெற்றதாது

- க. (அ)“பிறனைக், சொலையொக்குங் கொண்டுதன்மாதல்” நா ன்மணி. அ.
(ஆ)“கொண்டுகண் மாதல் கொடுமையிற் றவ்வாது” முதுமொழி. க.எ.

- உ. (அ)“சட்டிமுதலாகிய அன்னும் அனும், அவைமுதலாகிய பெண்டென் கிளவியும்” என்பதன் விசேடவுண்மையில் என்னை, ‘நின், பெண்டெனப் பிறர் கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின்’ எனச் சான்றோர் கூறலின் பெண்டென்பதே பாடமென்றும் அப்பெண்டெண்ணஞ் சுட்டு, “தடி சொல்லிலை” என்பதனால் பெண்டென நின்றது என்றும் கூறுவர் நச்சு; தொல். பெயரி. கு. கூ. (ஆ) தொல்காப்பியர் காலத்தே பெண் டென்னும் சொல் வுண்டென்பது, “வண்டும் பெண்டு மின்னெடு சிவனும்” “பெண்டென் கிளவிக் கன்னும் வையார்” தொல். குந். கு. கடு, கக. என்பவற்றால் விளங்குகின்றது. இச்சொல் பிறவற்றிலும் வந்துள்ளதெனும் ஐங்குறுநூற்றில் மிக வந்துள்ளது. (இ)“இன்னன்” என்பதனால் பெண்பாற் பெயர்களுள் பெண்டென்பது மொன்றென்று கூறி அதற்கு: “நின் பெண்டென..... பெறுகற்பின்” என்பதனை மேற்கோள்காட்டுவர், இ - வி. உரைகாரர்; இ - வி. கு. கஎஅ.

- ங. ஒருமோனைக்கு இவ்வடி மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றிருக்கிறது; தொல். செய். கு. கூஉ. நச்சு. வேறுசிலர் கருத்தின்படி இது மேழக் கதுவாய் மோனையாகும்.

- ச. இத்தூறப்பக்கம், கடுஅ: ஈ - ஆம் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்கு ஒத்தன ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிழைபேதம்) * போல் அம்மலர் புள்ளொற்ற.....கூறினாள், தண்டளிர்ந்த † அம்முகை களின் †கேளென்க. தான் விரும்பப்பட்ட.. || சாய்துணர்ந்த.

போலும் எழிலையுடைய மாமையுஞ் சூணங்கும் எம்மிடத்தினின்றும் போம்படியாக வாங்கிக்கொண்டு நீ பின்பு ஒருகாலந்தாராதவிட்ட அழகை யான் பெறுதலை விரும்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? பெண்டென்னும் பெயர் போகாதாயிற்றே! எ - று.

(க) பெறுகற்பின், வினைத்திரிசொல். மன், கழிவு.

சாதலுணர்ந்துமென்பது செடுங்காலங் கைவிட்டமை தோன்ற நின்றது.

௧௨ (உ) பொன்னெனப் பசந்தகண் போதெழி னலஞ்செலத்

தொன்னல மிழந்தகண் டியில்பெறல் வேண்டேன்ம

(ஈ) னின்னணங் குற்றவர் நீசெய்யுங் கொடுமைக

ளென்னுழை வந்துநொந்(சு) - துரையாமற் பெறுகற்பின்

எ - து: *கண்கள் பூவினது அழகையுடைய நலம்போம்படியாகப் (நு) பொன்போலப் பசந்தகண்; நின்னல் வருத்தமுற்ற பரத்தையர் நீ செய்யுங் கொடுமைகளை என்னிடத்தே வந்து வெறுத்துச் சொல்லாமையை யான் ப் பெறின், இயற்கைநலத்தையும் இழந்த அக்கண் துயில்பெறுதலை விரும்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? அவ்வனம் என்னை இகழ்த்து கூறுதல் || தவிராரே! எ - று.

க. 'பெறுகற்பின்' என்பதற்குப் பெறின் என்னும் பொருள் இங்கே காணப்படுகின்றது. இதைப்போலத் திருக்குறளின் 'செல்கற்பின்' என ஒரு வாய்பாடு காணப்படுகின்றது; அதற்கெழுதியுள்ளபொருளை நோக்க அது 'செல்கிற்பின்' என்றிருக்க வேண்டுமெனத் தோற்று கிறது. இஃது ஆராயத்தர்பாலது.

உ. இந்துற்பக்கம் சுகக: ஈ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ஈ. (அ) பரத்தையர்தாமுற்ற துன்பத்தினைக்கூறக்கேட்டலைமகன் அதனைப் புலவியின்கண் தலைமகற்குக் கூறியதற்கு "நின்னணங்கு..... .. பெறுகற்பின்" என்பது மேற்கோள்; தோல். பொருளி. ரு. ௩௧. 'தம்முறு விழுமம்' இளம்.

(ஆ) "நோதக்கா யெனகின்னை சொந்தீவா ரில்வழி" கலி. எக. ௧.

ச. (அ) "பிறவாம னஸ்து பெரியோம்" 'கம்ப. நாசபாச. ௨௫அ. (ஆ) "தற்பழி யாமலுஞ் சந்திர வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைநக, கற்பழி யாமலுங் காரணமாக" தஞ்சை. ௨௨௭. (இ) "என்சொல் வரு வுறாமல் வேண்டி மென்ன" வில்லி. பதினென்காம். ௧௭. (ஈ) "விரைத் திழுத்துக் குட்டா மலுக்கு" தனிப்பாடல். என்பவற்றாலும் 'மல்' எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர் விருதியாய் வருதல் அறியலாகும்.

ஊ. "பூப்போ லுண்கண் பொன்போர்த் தனவே" ஐங். ௧௧.

(பிரதிபேதம்) * உலையாமை பெறு, † பசந்தகணெ முற்றாக்குக, இயற்கை லைத்தையிழந்த அக்கண்ணெனச் சொட்டியுண்கக. நின்னல், ‡ பெறின் அக்கண் துயில்பெறுதல். || தவிராரேயென்க. மாசுத.

பசந்தனவென முற்றுக்குக. இயற்கை நலத்தையும் இழந்த அக்கண்
ணெனச் சுட்டாக்கி உரைக்க.

கசு (ங)மாசற (உ)மண்ணுற்ற (ஈ)மணியேசு மிருங்கூந்தல்
(ச)வீசேர்ந்து வண்டார்க்குங் கவின்பெறல் வேண்டேன்ம
(ரு)னேய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி விற்பாண நெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினுப் வாராமற் பெறுகற்சின்

எ - து: நின்னுடைய பாணன் (சு)ரோவுசேர்ந்த திறப்பண்ணைப்பண்ணி
எம்முடைய மனையிடத்தே நீ சென்று சேர்ந்த பரத்தையர் மனையை என்னைக்
கேட்டு வாராதிருத்தலை யான் பெறின், மாசறக் கழுவதலுற்ற நிலமணியை நீ
எனக்கு ஒவ்வாயென்று எசங் கரியகூந்தல் பூவணிந்து வண்டுகள் ஆரவாரிக்
கும் அழகைப்பெறுதலை யான் விரும்பேன்; அத்தொற் பெற்றதென்? அவன்
வினாவுதலைத் தவிரானே. எ - று.

எம்மனை, *வேண்டேனென்ப, ஒருமைப்பன்மையக்கம்.

ஆங்க, அசை.

க. “நெய்பொடு துறத்த மையிருங் கூந்தன், மண்ணுறு மனையின் மாசற
மண்ணிப், புதுமலர் கருவ” புறம். கசுஎ: சு - அ.

உ. “மண்ணுர் மணியின் வணர்குல் வண்டார்ப்ப” பரி. சு௦: அசு.

ங. “அணிக்கயிற் தவழ்ந்த மணக்குர லைம்பால்” “நீல மாமணி நிமிர்ந்தி
யன்றன்ன, கோலங்கொண்ட குறநெறிக் கூழை” “மணியிருங் கூத்
தல்” பெருங். (க) சு௦: கடுஅ, (உ) கடு: சு௦ - கக. (ங) க: கடுங்.

ச. (அ) “அருந்துய ருழக்குநின் றிருத்திழை யரிவை, கலியிற் காவங்
கால்குவித் தன்ன, வொலிமென் கூந்தற் கமழ்புகை கொளீஇத், தன்ன
கமழ் கோதை புனைய” (ஆ) “புணர்த்தோர் பூவணி யணய” புறம்.
கசுசு: எ-க௦; கசுசு: ங. (இ) “பெறுக நின் செவ்வி பெருமகன் வந்தா,
னறுமலர்க் கூந்த ஞ்ளணி பெறுகென” சிலப்.உஎ: உகடு - உகசு.
எனவும் (ஈ) “போதில் வறுங் கூந்தல்” கலி. அ௦: உங். (உ) “தன்ன
வன் றணந்த காலைப், பூமனும் புனைதலின்றி” சீவக. கடுகஅ. எனவும்
வருவன இங்கு அறிதற்பாலன.

டு. “நோய் சேர்ந்த .....பெறுகற்பின்” என்பது கூர்பின்கண் மடத்தப
வுரைத்தலென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கும் (தொல். மெய்ப். கு. கக.
பேர்.) ஊடலுக்கும் (தொல். செய். கஅஎ. போ, கசு.) மேற்கோள்.

க. பரி. பதின்மூன்றும்பாடலின்பண் நோதிமென்றிருத்தலும் சீலப்.
ச: எடு. “பாண்வாய் வண்டு நோதிமப்பாட” என்றிருத்தலும் இங்கு
கருதற்பாலன.

பிரதிபேதம்) * வேண்டேனென்பது.

௨௧ (க) கடையு நின்மார்பு தோயல மென்று
மிடையு நிறையு மெனினோநிற் காணிற்
 கடவுபு கைத்தங்கா (௨) நெஞ்சென்னுந் தம்மோ
 டுடன்வாழ் பகையுடை யார்க்கு.

எ - து: “தம்முறு விழுமம் பந்தையர் கூறினு, மெய்ம்மையாக வவர்வயி
 னுணர்ந்து, தலைத்தாட் கழறதம் + மெனிர்பொழு தின்றே, மலிதலு மூடலு
 மவையலங் கடையே” (௩) என்பதனும் பரத்தையர் முன்னரன்மையின்
 மலிதலும் ஊடலும் + நிகழ்த்துதலைக்கழறினார். நின்னைக் காணில் என்னை
 உன்னிடத்தே செல்லுதல் தாழ்வும் நினைவிடத்தே ||தங்கி வருந்துநெஞ்
 சென்று சொல்லப்படுங் தடமோடு ஒன்றும் வாழப்படுகின்ற உட்பகையை
 யுடையார்க்கு முன்னர் எம்மை சின்மேல் வீழ்வித்த நின் மார்பைக் கூடக்
 கடவேமல்லேமென்று + கருதும் (௪) நிறையென்னுந் குணத்தையும் பெறுத
 லெனினோ? அஃது அரிதன்றோ? என ஊட்டித்தான். எ - று.

இடையும் - நெஞ்சென்க, நிறையுமென்னும் உம்மை, சிறப்பு.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுடையதை பிரத்தது.

× “அருணமுந் துறுத்த வண்டிபொதி கிளவி, பொருள்பட மொழிதல்கிழ
 னோட்டு முரித்தே.” (௩) என்பதனால் = ‘வாழாமற் பெறுகற்பின்’ என்ற தலைவி
 ‘நீர்காணற் கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்சு’ என அவளுற்றாமை கண்டருளி
 நெஞ்சு எவல் செய்ததென வேறொ பொருள்பயப்பத் தன் அன்பினுக்
 கரத்தவாறு காண்க.

இது வெள்ளைச் சுரிதகத்தா லிற்று நத்தாதினாக்கலி.

(௧௨)

௧. பெயரெச்ச வினைத்தரி சொல்லுக்கு, ‘கடையு நின் மார்பு’ என்பது
 மேற்கோள்; தொல். எச்ச. கு. சுக. நச.

௨. (அ) “அவநெஞ் சவாங்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நியெமக் காகா
 தது” துறள ௧௨௬௧. என்பதும் (ஆ) “அரைபோகு நெஞ்சுடையார்க்கு”
 (கலி. சுள: ௨௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. தொல். பொருளி. கு. சக. இசுக்குத்திரத்தின் இவருரையில் “பொன்
 னென . . . உரையாமற் பெறுகற்பின்” என்பதுமேற்கோளாக “இது
 பரத்தையர்முன்னரன்மையின் மலிதலும் ஊடலும் நிகழ்த்து தலைத்
 தாட்கழறினது” என்னும் திருத்தமான குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

௪. இத்தூற பக்கம் ௪௧௬ சு - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. தொல். கற்பி கு. ௨௦ இசுக்குத்திரத்தின் இவருரையிலும் இப்பாட்டு
 மேற்கோளாக இக்குறிப்பு, சிறிது வேறுபடக் குறிக்கப்பெற்றனது.

(பிரதிமேதம் *கடையு, + எரிப்பொழுது, + நிகழ்த்துதலைக்கழறினார், ||தங்கியருந்து நெஞ்
 சென்று + கருதியுடையதை + நெஞ்செனக் கூட்டுக. × அருணமுந் துறுத்த
 வவாய்மை பெறுகற்பின். ∴ செய்ததென வென்றே.

(எஅ.) பன்மலர்ப் பழனத்த பாசடைத் தாமரை
யின்மல ரிமிர்சூதுந் துணைபுண ரிருந்தும்பி
யுண்டிறை யுடைந்தபூப் புனல்சாய்ப்பப் புலந்தூடிப்
பண்புடை நன்னாட்டுப் பகைதலை வந்தென

நு வதுகைவிட் டகன்றொரீஇக் காக்கிற்பான் குடைநீழற்
பதிபடர்ந் திறைகொள்ளுங் குடிபோலப் பிறிதுமொரு
பொய்கைதேர்ந் தலமரும் பொழுதினன் மொய்தப
விறைபகை தணிப்பவக் குடிபதிப் பெயர்ந்தாங்கு
நிறைபுன னீங்கவந் தத்தும்பி யம்மலர்ப்
பறைதவிர் பசைவிடும் பாய்புன னல்லூர ;

கக நீங்குங்கா னிறஞ்சாய்ந் து புணருங்காற் புகழ்பூத்து
நாங்கொண்ட குறிப்பிவ ணலமென்னுந் தகையோதா
னெரியிதழ் சோர்ந்துக வேதிலார்ப் புணர்ந்தமை
கரிசு றுங் கண்ணியை யீங்கெம்மில் வருவதை ;

கரு கடர்நோக்கி மலர்ந்தாங்கே படிந்குட்பு மலர்போலென்
றொடர்நீப்பிற் றெகுமிவ ணலமென்னுந் தகையோதா
னலநாணிக் கரத்தநோப் கைம்மிகப் பிறர்கூந்தன்
மலர்நாறு மார்பினை யீங்கெம்மில் வருவதை ;

கக பெயினந்தி வறப்பிற் சாம் புலந்திற் துப் பெயல்போல்யான்
செலினந்திச் செறிந்சாம்பு மிவனென்னுந் தகையோதான்
முடியுற்ற கோதைபோல் யாம்வாட வேதிலார்
தொடியுற்ற வடுக்காட்டி யீங்கெம்மில் வருவதை ;

ஐங்க;

உச ஐய வமைந்தன் றினைத்தாகப் புக்கமோ
வெய்யாரும் வீழ்வாரும் வேறுகக் கையின்
முமைமலர்ந் தன்ன முயக்கிற் றகையின்றே
தன்பனி வைக லெமக்கு.

இது பரத்தையர் *சேரியிற் சென்று வந்த தலைவனோடு ஊடிய காமக்
கிழந்தி ஊடறிகின்றள் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(பிரதிபேதம்) *சேரிச்சென்று.

பன்மலர்ப் பழனத்த (க)பாசடைத் தாமரை
யின்மல ரிமிர்பூதுந் துணைபுண ரிருந்தும்பி
யுண்டுறை யுடைந்த பூப் புணல்சாய்ப்பப் புலந்துடிப்
பண்புடை (உ)நன்னாட்டுப் பகைதலை வந்தென
ரு வதுகைவிட் டகன்றோரீஇக் காக்கிற்பான் குடைநீழற்
பதிபடர்ந் திறைகொள்ளுங் குடிபோலப் *பிறிதுமொரு
பொய்கைதேர்ந் ததலாரும் பொழுதினான் மொய்தப
விறைபகை தணிப்பவக் (நு)குடிபதிப் பெயர்த்தாங்கு
நிறைபுன வீங்கவந் தத்தும்பி யர்மலர்ப்
(சு)பறைதளிர் (ரு)பசைவீழைப் (ஈ)பாய்புன னல்லூர

எ - து: பலமலர்நளையுடைத்தாகிய மருதநிலத்திடத்தனவாகிய பசிய
இலைகளையுடைய தாமரையினது தட்கினிய மலரை ஆரவாரித்துச் சென்று

க. “பாசடைத் தாமரை” கலி. எச: எ.

உ. ஒரு நாட்டிப் பகைவரார் மூன்பம் வந்துழி அங்குள்ள குடிகள் அந்நாட்
டைக் கைவிட்டுச் செல்லுகல்*மாபு: (அ)“பதியெழு வறியாப் பழங்குடி
கெழீஇ” மலைபடு. சுக. (ஆ) “பதியெழு வறியாப் பழங்குடி
கெழீஇய” சிலப். க: கநி என்பவையும் ‘பதியெழு வறியா-பதியினின்
றும் பெயர்தலை யறியாத்; எனவே பகையின்மை கூறிற்று’ என்று
அடியார்க்கு நல்லாடொழுதியிருப்பதும் (இ) “அதிராச்சிறப்பின் மதுரை
மூதூர்” (சிலப். பதி. ௩௬) என்புழி ‘அதிராச்சிறப்பு’ என்பதற்கு,
‘பகைவரால் அதிர்ச்சியில்லாத சிறப்பு’ என்று அரும்பத வுரையாகிரி
யுரும், ‘பகைவரால் நடுக்கமில்லாத சிறப்பு’ என்று அடியார்க்கு நல்
லாரும் எழுதியிருப்பவையும், (ஈ) “ஆனெலா மழிந் தேரு மாணையு
மாடன் மாவு, காளெலா, மெண்ண னூலுந் தொலைவிலா நாதினீறித்,
தாளெலாம் குலைய வேடித் திரிவன தாக்க லாற்றுங், கோளிலா
மன்ன னாட்டிற் குடியெனத் குலவ கண்டான்” கம்ப. பி.மாத்திர.
கசஎ. என்பதும் சண்டு அறிதற்பாலன.

ந. “சூறை யாட்டயர் வார்தொலை வெய்தலும், பாறினோர்படர்ந் தாங்குப்
படுகளை, கோரல் செய்தவர் நீங்கலுங் கொம்மெனச், சேற ருடையந்
செறையின புள்ளெலாம்” தணிகைப். திருநாட்டிப். ககஉ.

ச. பறை - பறத்தல்; இஃது ஆகுபெயராய்ப் பறவைக்கும் வரும்.

டு. அசை, முதலிலைத் தொழிற் பெயர்.

க. (அ) புரந்தலென்பது பரத்தலாகிய குறிப்புணர்த்தி வருதற்கு, ‘பாய்
புணல்’ என்பது மேற்கோள். தொல். உரிச். கு. சுடு. சே. கு. இ-

(பிரதிபேதம்) *பிறிதுமோர், † அலம்மையும்.

ஊதுத் துணையப்புணர்ந்த கரிய தும்பி பலரும் நீர் உண்ணுந் துறையில் அலர்ந்த பூவைப் பெருகிவந்த நீர்சாயப்பண்ணுகையிலே அப்பூவிலிருத்தலை வெறுத்து * அப்புனலுடனே ஊடி நற்குணங்கையுடைய நல்ல நாட்டிற்கு உரிய பகை தம்மிடத்தே வந்ததாக அந்நாட்டை † இருப்பல்லவென்று ஊக விட்டு நீங்கிப் போய்த் தன்னுட்டைக் காக்கின்றவனுடைய குடைநிழலி லூர்ச்சு இருப்பாக நினைத்துத் தங்குதல் கொள்ளுந் குடிமக்களைப்போல வேறுமொரு பொய்க்கையைத் தனக்கு இருப்பாக ஆராய்ந்திருந்து பழைய பொய்க்கையை நினைத்துச் சமூகின்ற காலத்தே ‡ அவ்விழைவன் வந்தபகை யின் வலிகெடும்படியாக அப்பகையைப்போக்க அக்குடிமக்கள் பதியிடத்தே மீண்டு சென்றாற்போல அந்நிலத்துள்ளார் போக்க அப்பெரும்புனல் நீங்கு கையிலுலே || மீண்டுவந்து அத்தும்பி அந்தக் தாமரைப்பூவிலே பறத்தலைத் தவிர்த்து இளைப்பாறும் பந்த புனலையுடைய நல்ல ஊரென ! எ - று.

பகைதலைவந்தென இறையகொள்ளுந் குடிபோலத் தும்பி ஊடித்தேர்ந்து அலமரும்பொழுதிலே அவ்விழை பகைதனிப்ப அக்குடி பதிப் X பெயர்ந் தாற்போலே புனனிகக் மீண்டுவந்து அத்தும்பி அம்மலரிலே அசைவிடும் ஊர என்றதனாற் பல பந்தக்கையையுடைய பந்தைபர் சேரியிலே சிலநாள் ஒரு பரத்தையை ஆரவாப்துடனே ிவதுவைபயர அவளை நின் காதற்பரத்தை வந்து கோபித்துத் தீங்கு கூறுகையிலுலே வதுவையயர்ந்தவரிடத்துக் கூட்டத்தையும்வெறுத்துக் காதற்பரத்தைபொடும் ஊடி வேறொர் பரத்தையர் சேரியிலே சென்றிருந்து ிவதுவையயர்ந்தவளை நினைத்து + வருந்துகின்ற காலத்தே அவள் சுற்றத்தார் காதற்பரத்தைக் கோபம்மைபிக்க மீண்டு சென்று அவரிடத்தே தங்குகின்றயுனக் காமக்கிழத்தி புலந்து கூறினாள். இது வினையுவம்போலி. வினையுவமும் வினையுவமும்.

கக (க)நீங்குங்கா னிறஞ்சாய்த்து புணர்ந்நாற் புகழ்பூக்து
நாங்கொண்ட குறிப்பிவி னாலமென்னுந் தகைப்போதா
னெரியிதழ் சோர்ந்துத (உ)வேதலாப் புணர்ந்தனை
கரிசூறுந் கண்ணியை பீங்கெம்மில் வருவதை

‘ஞெம்தலும்’ தெய். (ஐ) வினையியலுள் ஐதாமையாற் பெயரெச்ச உம்மை இடைச்சொலென்று கொள்ளப்படும். பாயும் புனலென்பது பாய்புனலெனத் தொக்குழி வேற்றுமைப்பொருட்கண் உருபு பெயர் நிற்ப்தொக்க வாறுபோல வினை நிற்ப உருபு தொகுதலானும் செய்யு மென்பது வினையு முருபுமாகிய இரு நிலைமைத்தென்று கொள்க. என்பர் தெய்; தொல். இடை. கு. எ. ‘எச்சஞ்’

க. கலி. ஈ.அ. இன்தாழிணைகள் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. கலி. எ.க: கஎ - கஅ. அடிகள் ஒப்புநோக்குக.

(பிரதிபேதம்) * அப்புனலுடனே நற்குணங்களை. † விருப்பல்ல, ‡ அவ்விழைவந்த || மீண்டு வந்தவத்தும்பி. + ஊரென்க பகை x பெயர்ந்தாய்போலே + வரு கின்றகாலத்தே.

எ - து: எரிபோலும் நிறத்தைபுடைய இதழ்கள் வாடி உதிரப் பரத்தை யரைப் புணர்ந்தபடியைச் சான்றாய் எமக்குக் கூறுங் கண்ணியையுடைய யாய் எம்முடைய இல்லில் யாமிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற நிலைமை, இவளுடைய *நலம், யாம் பிரியுங்காலத்து நிறங்கெட்டுப் புணருங்காலத்துப் பிறர் புகழ்தல் பொலிவுபெற்று நாம் மணத்திற் கொண்ட கருத்தாயிருக்கு மென்று நீ குறித்திருக்குத் தகைமைப்பாடோதான். எ - று.

கநி (க)சுடர்நோக்கி மலர்ந்த:ங்கே படிந்கும்பு மலர்போலென் றொடர்நீப்பிற் றொதுமிவ னலமென்னுந் தகையோதா னலர்நாணிக் காரந்தோய் தைம்மிதப் பிறர்(உ)கூர்தன் மலர்நாறு மார்பினை யீங்கெடர்மில் வருவதை

எ - து: பிறர் கூறும் அலருக்கு காணி மறைத்த காமகோய் ஒழுக்கத் தெல்லையைக் கடவாரிந்தப் பிறர் கூர்கலின் மணம் நாறுகின்ற மார்பினை யுடையயாய் எம்முடைய இல்லிலே யாமிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்ற நிலைமை இவன் நலம் ஆதித்தனைக் கண்டு அலர்ந்தாமரைப்பு அந்தஆதித்தன் அடங்குமளவிற குவிந்தாற்போல ||எனது தொடர்ச்சி நீக்கின் வறிதுபட் டிருக்குமென்னுந் தகைமைப்பாடோதான். எ - று.

கக (ங)பெயினாந்தி வறப்பிற்சாய் புவந்திற்குப் பெயல்போல்யான் செலினந்திச் செறிற்சாய்பு மிவனென்னுந் தகையோதான்

க. (அ)“கொழுநனைக் காளு. . . . .அவன் வடிவெலா நோக்கித், தென்னு தெண்டினைஞ்ஞப் பொலங்கிரி முகட்டிற் சேட்டினம்பரிதிகண்டாக்கே, முன்னரை முளரி முறுக்கவிழ்ந் தென்ன முகமலர்ந் தகமலர்ந் தனனே” பிரமோத்தர. உமாமகேசவாபுசாபல. ௧௨. (ஆ) “தணந்த வென் கணவன் வல்லே சார்தர வருளு தென்னப், பணந்தழை யரவ மாலைப் பகவனைக் கரங்கன் கூப்பு, மணந்தவழ் கமல மென்றுழ் வருதலுந் தழவி மார்பம், புணர்ந்திடக் கூப்புந் கைகள் .பொருக் கென விடுத்த நின்ற” பேரூர்ப். குழகன் குளப்புச் சவடுற்ற. ௧௫.

உ. (அ)“சார்த நூறு நறியோன், கூந்த னாறுநின்மார்பே தெய்யோ” ஐங். ௨௪௦. (ஆ) “வேர்த, னெரிமணி யார மார்பி னின்றியில் பொருத்தி னானே” நாடநம். மண. சக.

ங. (அ) “வறனுழக்கும்பைக்கூழ்க்கு வான்சோர்வினிடே” இளியது. கக. (ஆ) “துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றந்தே வேர்த, னளியின்மை வாழுமுயிர்க்கு” நறங். ௫௫௭. என்பவையும்.(இ)“வைபெயிற்றெய்யா மகளிர் திறயினிப், பெய்ய வுழக்கு மழைக்காமற் றைய” பரி. க: ௩௩-௩௪. என்பதும்அதனுள் ‘மழைக்கா’என்பதனை விளக்குகின்றது.

(பிரதிபெறும்) * கைம்பிரியுங் + யானிருக்கின்றவிடத்தே, † நிலைமை ஆதித்தனைக். ||எனது.

(க)முடியுற்ற கோதைபோல் யாம்வாட வேதிலார்

(உ)தொடியுற்ற வடுக்காட்டி யீங்கெம்மில் வருவதை

எ - து: முடியிலே பொருத்தும் மாலைபோல யாம் வாட நின் பரத்தைய ரது தொடியினாலுற்ற வடுவினைக் காட்டி இவ்விடத்து எம் இல்லிலே யாமிருக்கின்ற இடத்தே வருகின்றநிலைமை, இவள் மழைபெய்யிற் செருக்கி அது பெய்யாதொழியிற் புலர்கின்ற நிலத்திற்கு (ங) † அப்பெயல் பெய்து வினைவித்தும் பெய்யாது கெடுத்தும் போமாறுபோல யான் சென்றேனாயிற் செருக்கிச் செல்லாமல் வருத்திற் கெடுமென்று நீ குறித்திருக்குந் தகைமைப் பாடோதான். எ - று.

‡ஆங்க, அசை.

உச ஐய வமைந்தன் றனைத்தாகப் புக்கீமோ

(ச)வெய்யாரும் ||வீழ்வாரும் வேறாகக் கையின்

முனை X மலர் தன்ன = முயக்கிற் றகையின்றே

தண்பனி வைக லெமக்கு

“காவையொத்தலாவது: கா, தனக்கு இன்றி யமையாத மழையை வருவித்துக்கொள்ள மாட்டாது அது தானேவந்துழிப் பொலிந்து வாராதவழியும் ஆமளவும் ஆற்றி ஆகாதஎல்லைக்கண் இறந்துபடுதல்” என்றெழுதி யிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “சேக்கை யாகி மலர்ந்தசெந் தாமரைப், பூக்கள் பட்டதப் பூவையும் பட்டன்” (ஆ) “அரக்கர், ...புறத்தினோடின ரோடிய குருதியேபோல” (இ) “கரைவித்தா னுயிரைக் கண்போல்” கம்ப. மிதிலைக். எக: கும்பகருணப். உஉசு. நாகபாச. உக௦. (ஈ) “நின் னிடை யெனத்தா, மெய்வண்ணம்வாடி” நஞ்சை. கஉ௦. (உ) “மாலை யென வேதுவளுறும்” விநாயக.

உ. “தொடிவடு” கலி. எக: கசு. இன் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச சார்வாய்மற் றுங்கே, யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை” குறள். கடு. என்பதும் அதன் பரி. உரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. உள்ள துவர்த்த லென்பதற்கு உள்ளதனை உவர்த்துக்கூறுதலென்று பொருள் கூறி “வெய்யாரும்.....லெமக்கு” என்பதை மேற்கோள் காட்டி இது தலைவன் செய்கின்ற தலையளியை வெறுத்த லென்பர் இளம்; தொல். மெய்ப்பாட். கு. உச.

(பிரதிபேதம்) *யானிருக்கின்றவிடத்தே, † அப்பெயல்கள்பெய்து, ‡ ஆங்கை. || வின்பா கும். X அலர்ந்தன்ன, = முயக்கிற்.

எ - து: தும் பரத்தைமையாற் பலரும் வியக்கத்தக்கனல்லாம்துமக்குப் பொருத்திற்று; (க) தும்மைவிரும்புவாரும் நீர்தாம்விரும்புவாருமாகியபரத்தையரும் உமக்கு வேறுபடும்படியாக ஈண்டு நிலலாதே அவர் மனைக்கண்ணே செல்வீராக; தன் செவ்வியான் அலராது கையினாலே வலிய அலர்த்துதலின் முகையலர்த்தாற்போல இனிதல்லாத முயக்கத்தில் எமக்குக் குளிர்ந்த பனிக் காலம் அப்படிச் கொடிதாயிருக்க, தும்மையின்றித் தங்குதல் தகைமையில்லையோ அது தகைமையுண்டோவென ஊடல்தீர்கின்றான் *உறிஞன். எ - று.

தண்பனி அனைத்தாகவென்க.

இது கைம்பிகலும் †இழிவுமென்னும் மெய்ப்பாடுகள் உணர்த்திற்று.

இது தரவும் தாழ்சையும் ‡அசைநிலையாகிய அடைநிலைக்கெளவியும், வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழ்சைக்கலி. (௧௩)

(௭௯.) (உ) புள்ளிமிழகல்வாய் லொடிகெட்டுந் லிடைப்பூத்த

முள்ளரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்

வள்ளித முறநீடி வயங்கிய வொருகதி

ரவைபுக முரங்கின்மே லாடுவா னணிநுதல்

வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகம் போற்றோன்றுந்

தகைபெறு கழனிபந் தண்டுறை யூரகேள்;

எ அணிபொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி

மணிபுரை செவ்வாயின் மார்பகல நனைப்பதாற்

றோய்ந்தாரை பறிகுவென் யானெனக் கமமுநின்

சாந்தினுற் குறிகொண்டாள் சாய்குவ ளல்லளோ;

கக புல்லெலம் புதல்வனைப் புகலக நின்மார்பிற்

பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவானால்

மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பிற்

பூணிணற் குறிகொண்டாள் புலக்குவ ளல்லளோ;

ககி கண்டேயெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி

வண்டியிற் வகையிணர் வாங்கினன் பரிவானு

௧. "தினவெய்ய னுயி னவன்வெய்யை நியாயின்" கலி. ௧௦௭: ௨௧.

௨. ஏனையவாயில்களை மறுத்தவழி இன்னகைப் புதல்வனைத்தழிஇ இழையணிந்து அவன் வாயிலாக வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்; தொல். கற்பி. கு. ௧௦. இளம்.

(பிரதிபேதம்) * உறியது தண்பனி † இழிவுமென்னும், ‡ அசைநிலையாகிய அடைநிலை.

னண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமமுநின்
கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவ எல்லனோ;

எனவாங்கு;

உ0 பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
யாங்கே யவர்வயிற் சென்றி யணிசதைப்பா
னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து.

இது செல்லாக் காலைச் செல்கெனக்கறிவிடுத்தது. (க) அது தலைவன்
ஒளிச் செல்லானென்பது இடமங் காலமும்பற்றி அறிந்த காலத்து ஊட
லுள்ளத்தாற் கூடப் பெறதான் செல்கெனக் கூறி விடுத்தாற்றுவதலாம்.

இதன் பொருள்.

புள்ளிமி முகல் (உ) வய லொலிசெந்நெ லிடைப்பூத்த
முள்ளரைத் தாபரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்
வள்ளித முறகீழ் வயங்கிய வொருகதி
ரவைபுக முரங்கின்மே லாடுவா னணிநுதல்
வகைபெறச் செரீஇய டவயந்தகம் போற்றோன்றும்
தகைபெறு கமுனியந் தண்டுறை யூரகேள்

எ - து: பறவைகள், ஒலிக்கின்ற அகன்ற வயலிடத்து (உ) ஒலிக்கின்ற செந்
நெல்லையிலே பூத்த முள்ளை அரையிலே யுடைய தாமரையை ஒன்றாகிய
செந்நென் முதல் டசாய்க்கையினால் அதுனுடைய வள்ளிய இதழையுறும்படி
வளர்ந்து அப்பூவிலே கிடந்து விளங்கின ஒரு கதிர் அவையினுள்ளார் புகழப்
பட்ட அரங்கின்மேலே ஆடுகின்றவளுடைய தலைக்கோலத்தினின்றும் துதலிலே

க. தோல். கற்பி. கு. சு. இதனுடையில் இளம் பூனரும் நச்சினராக்
கினியரும் செல்லாக் காலை செல்கென விடுத்தற்கு, “பூங்கட் புதல்வனை
..... தந்து” என்பதனை மேற்கேள் காட்டி யுள்ளா.

உ. (அ) “செந்தாமரைப்பூ வுநிமிர்ந்த செந்நெலின், பைந்தார்ப் புனல்
வாய்ப்பாய்ந் தாடுவா-ளந்தார், வயந்தகம்போற்றோன்றும் வயலூரன்”
திணைமாலை. ௧௨௮. (ஆ) “கரும்பணி வளவயற் காமர் தாமரை, வரம்
பணைத் ததனுதற் கிடந்த வார் செநெ, லரங்கணி நாடக மகளி ராய்
துதற், கரும்புகு ழிலம்பகத் தோற்ற மொத்ததே.” கீவக. ௧௪௪௨.

௩. ஒலித்தல் - தழைத்தல்.

பிரதிபேதம்) *செல்லென விடுத்தது. † வயந்தகமேபோற்றோன்றும் ‡ சாய்க்கையினால்
யிதனுடைய.

தாழும்படி ஒரு வடமாகச் செருகி வைத்த வயந்தகமென்னும் அணிபோலத் தோன்றும் அழகு பெறுகின்ற கழனியையுடைத்தாகிய அழகினை யுடைய குளிர்த் துறையினை யுடைய ஊரே! கேள். எ - று.

சாய்த்துவயங்கியவென முடிக்க. அணி - தலைத்தோலும். பரத்தையர் சேரியிற் பரத்தையரிடத்தே பொலிவுபெற்ற நின்னை அவர்கள் தம்வசமாகக் கொள்கையினாலே அவர்களில் ஒருத்தி நின்னிடத்தே விடாமற் றங்கி நினக்கு அணியாய்த் தோன்றா ந்ருளென உன்னுறையுமவம் கொள்க.

எ அணிமொடு வந்திங்கெம் புதல்வனைத் கொள்ளாதி
(க) மணிபுரை செவ்வாயின் (உ) பார்பகலு *நனைப்பதாற்
(ங) நேயந்தாரை பறிசுவைப் பாடுனாக் காழுதின்
சாந்தினைத் துறிகொண்டான் சாய்வு வாய்லனோ

எ - று: பரத்தையரிடத்து அணந்த அணியுடனே இவ்விடத்தே வந்து எம்புதல்வனை ஊரே! கேள்; அவனுடைய மனையை ஒக்கின்ற சிவந்த(ச)வாயி னீர் நின் யார்பிணையுடைய பரப்பையெல்லாம் நனைக்கப்படுவதொன்றும் இரா கின்றது; அஃது அந்நமையினைத்தால் யான் நின் மார்பின் முயங்கினுரை அறிவேனெனச் சொல்லக் கமழ்வின்ற உன்னுடைய சத்தனத்தாலே பிறர் முயக்கத்தைத் தான் கருதுதலே மனத்தாற்கொண்டவன் வருத்துவ ளல்லனோ? எ - று.

கக புல்லல்லம் புதல்வனைப் புதலக (ரு) நின்மார்பிற்
பங்காழ்முத தணியாரம் பற்றினன் பரிவானன்

க. (அ) மணிபுரை செவ்வாய் அகம். கக: கச. (ஆ) மண்மருனவ்வாய்
(கலி. அக - உ.) என்பதும் அ.ன் குறப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) மலைமாதமும் திருமார்பகலு, தீசன் தேவாரம். (ஆ) உற்றவா யம்புதம் பரிசையுங் கருவியும், முருவிமார் பசலமு முருவிவீழ் செருகர் கலிங்க. சஅஉ.

ங. நந். குரு: ஈ-கஉ.

ச. (அ) “மணிபுரை செவ்வாய் மலையம் கிளவி, புலர்த்தகைச் சாத்தம் புலர்தொறு நனைப்பந், காண யாகலோ கொடிதே.” தோல். கற்பி. கு. க. கச. மேற்கோள். (ஆ) “மைவார் குழன்மட மங்கையர் தங்கன் வதுவை யுன்னிக், கைவார ணங்கட வும்பெரு மாணிக் கலுழ்த்தழைத்துன், செவ்வா யமுத மனைந்து செஞ் சாத்தஞ் சிதையப்புல்லி, யிவ்வாறு செய்ததெல் லாமவர் மேனியி லேறவதே” அம்பிகா. குரு.

இ. “நுத்தை வியன்மார்பிற்,.....கோதை பரிபாட” கலி. அ0: உச-க.
(பிரதிபேதம்) *நனைப்பவன், புதலகம், புதலகம் நின்.

மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பிற்

(க)பூணிழை குறிகொண்டாள் புலக்குவ எல்லனோ

எ - து: எம் புதல்வனை நீ தழுவாதேகொள்; பரத்தையர் கொண்டாடு தலைபுடைத்தாகிய நின்னுடைய அகன்ற மார்பிற் கிடக்கின்ற பல வடங்களை புடைத்தாகிய முத்து அணிந்த ஆரத்தைப் பிடித்து அறுப்பானெருவனாய் இராகின்றான்; அவன் அறுத்தால் மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையும் மடப்பத் தினைபுமுடைய மகளிர் முயங்கின முயக்கத்தை நின் மார்பிற் கிடக்கின்ற பூணிலே கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவள் புலப்பளல்லனோ? எ - று.

கரு கண்டேயெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி வண்டியிற் வகையினர் வாங்கினன் பரிவான

(உ)னண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமமுரின் கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் தாய்குற எல்லனோ

எ - து: எம் புதல்வனைத் தேடி எடுத்துக்கொள்ளாமல் அவன்தானேவரக் கண்டு எடாதேகொள்; நின்னுடையதலையில்வண்டுகள்ஒலிக்கின்ற கூறுபாட்டை புடைய பூங்கொத்திற் பூக்களை வாங்கி அம்மாலையை அறுப்பானெருவனாய் இராகின்றான்; அவன் அறுத்தால் நின்னை முயங்கினவர்களை அறிவிப்பது இக்கண்ணியென்று கூறி மணக்கின்ற நின்கண்ணியாளே பிறர்முயக்கத்தைத் தான் கருதுதலை மனத்தாற்கொண்டவள் கோபிப்பளல்லனோ? எ - று.

*எனவாங்கு, அசை.

உ0 (ந)பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி

நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி

யாங்கே யவர்வயிற் சென்றி யணிசிறைப்பா

னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து

எ - து: பூப்போலங் கண்ணினையுடைய புதல்வனைப் பல பொய்தளைச் சொல்லிப்பாராட்டிப் புதல்வனைவிட்டுக்கூடியாய்ப்பரத்தையர்குறிக்கொண்ட நிலைமையைக் கடவாயாய்ப் பெரிய வாயிலில் நில்லாதேகொள்; நின்றால்

சு. “ஒளிபூத்த துதலாரோ டோரணிப் பொலிந்தநின், களிதட்ப” (கலி. கக: கக - உ0.) என்பதும் அதனுரையும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. கலி. எஅ: கந - கச.

ந. (அ) வாயிலின் வருடம் வகைகளுட் புதல்வனைவாயிலாக்கொண்டு சென்றதற்கு, “பூங்கட்.....பாராட்டி” என்பது மேற்கோள்; நொல். கம்பி. கு. சு. கச.(ஆ) “பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி” அகம். கக: கஉ.

(இ) “பூங்கட் புதல்வன்” ஐந் - யெழ. சஎ.

(பிரதிபேதம்) * சூக்கை பூங்கட், + சென்றி.

அவன் அணியைச் சிதைப்பானொருவனாயிருப்பான்; ஆதலால் எம்புதல்வனை (க)இங்கேதந்து அப்பரத்தையர்சேரியிலே அங்கனங்குறிக்கொண்டபரத்தைய ரிடத்தே செல்வாயாக. எ - று.

‘சுங்கெம் புதல்வனைத் தந்து’ என்றது (2) தலைவனிடத்தினின்றும் புதல் வனைச் சிறைத்தது.

(இகலால்) தலைவருக்கைம்மிகலும் தலைவிக்கு இளவரலும் பிறந்தது.

*இது தரவும் தாழிசையும் அசைநிலைத் தனிச்சொல்லும் கட்டளையாகிய வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிகைக்கலி. (சஎ)

(அ0.) (நு)நயந்தலை மாறுவார் மாறுக மாறாக்

கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு முக்காழ்ப்
பயந்தவெங் கண்ணார யாங்காண நல்கித்
திகழொளி முத்தங் கரும்பாகத் தைஇப்

நி பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்பக்
கவழ மறியாநின் கைபுனை வேழம்
புரிபுனை பூங்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி
யரிபுனை புட்டிலி னாங்கனீர்த் தீங்கே
வருகவெம் பாக மகன்;

க0 கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச்சாஅய்ச் செல்லுந்
தளர்நடை காண்ட லினிதுமற் றின்னதே
புளமென்ன நுந்தைமாட் டெவ்வ முழப்பார்
வளைநெகிழ் பியாங்காணுங் கால்;

கச ஐய, காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
மேமொழி கேட்ட லினிதுமற் றின்னதே

க. இவ்வுரைகாரர் “ஒழிக்காம மீங்கென” சேவக. எஉ என்பதன் விசேட வுரையில் “சங்கு; தன்மையை உணர்த்துதல், ‘செலவினும் வரவினும்’ என்னும் (தொல். கிளவி. ௨௮) சூத்திரத்துக் கூறினும்” என்று எழுதி யிருத்தலும், அச்சூத்திரத்தின் உரையில், “சங்கு முதலியன தன்மைக்கண்ணும் ஆங்குமுதலியன படர்நகைக்கண்ணும் அடக்கப் பட்டன” என்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாவன.

உ. தலைவனிடத்தினின்றும் புதல்வனைச் சிறைத்ததற்கு “அணியொடு வந்தீங்கெம்.....புதல்வனைத் தந்து” என்பது மேற்கோள்; தொல். கற்பியல். கு. க.

ந. பல்வேறு புதல்வர்க்கண்டு நனியுவந்து கூறினதற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்; தொல். கற்பி. கு. க0.

(பரிபேரம்) * இது அசைநிலை.

யுயின்னி நுந்தை நலனுணச் சா அய்ச்சா அய்மா
ரெவ்வநோ யாங்காணுங் கால்;

கஅ ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யானின்னை
யம்புலி காட்ட லினிதுமற் நின்னாதே
நல்காது நுந்தை புறமாறப் பட்டவ
ரல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்;

உஉ ஐயஎங்; காதிற் கனந்துழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்
போதில் வறுங்கூத்தற் கொள்வதை கின்னையா
னேதிலார் கண்சாய நந்தை வியன்மார்டிற்
றுதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடக் கா ன்ந்நும்.

இது பாத்தையிப்பிந்து வந்த தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவி
மகனுக்கு உரைத்தது.

இதன் பொருள்.

நயந்தலை மாறுவார் மாறுத மாறாக்
(க)கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு முக்காழ்ப்
பயந்தவெங் கண்ணொர யாங்காண நல்கித்
†திகமொளி முத்தங் கருப்பாகத் தைஇப்
(உ)பவழம் ‡புனைந்த பருதி சுரப்பக்
கவழ மறியாநின் (ங)கைபுனை வேழம்
புரிபுனை ||பூங்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி

க. (அ) “கைபுனை முக்காழ் கயந்தலை தாழ்” கலி. அசு: உ. (ஆ) “மயிர்ப்
புறஞ் சுற்றிய கயிர்க்கடை முக்காழ், பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்
பெறத் தாழ்” மணி. ந: கநடு - கநசு.

உ. (அ) “கவழத் களியியன்மால் யானைசிறுளரி, தவழத்தா னில்லாதது
போற் - பவழத், கழிகை யிடைமுத்தம் காண்டொறு நில்லா” தீணை
மாலை. சஉ. (ஆ) “பவழமே யனையன பன்மயிர்ப் பேரெலி, யகழுமிங்
குலிகமஞ் சனவரைச் சொரிவன, கவழயா னையினுதற் தவழுங்கச்
சொத்தவே” சேவக. கஅகஅ. (இ) “பவழவரை யன்னதிர டோட்பரவை
மார்பன், தவழுமண். யாரமொடு தார்மணி தயங்கக், கவழமுனை மேவு
களி யானையென வந்தாங்கு” துளா. துறவுச். ககக. என்பவற்றால்,
பவழம் கவழமென்னும் வழக்குண்மை அறியலாகும்.

ங. “கை புனைவேழம்.....வந்திக” கலி. அசு: ஏ - கஃ.

(19தபேதம்) *முக்காழ்ப்பந்த, †திகமொளி; ‡புனைந்த, ||பூங்கயிற்றிடையுடையவாங்கி,

யரிபுனை புட்டிவி * னுங்கனீர்த் தீங்கே
வருகவெம் பாக மகன்

எ - து: நின்னிடத்து அன்பு ஒழிவார் ஒழிந்தேபோக; நின்னைப் பெற்ற எம்முடைய கண்ணிறைய அன்பு மாறாத † யான் நின் வரவைக் காணும்படி அருளி மென்மையையுடைய தலையிடத்தே கிடந்து மின்னும் ஒளிவிடுகின்ற மூன்று வடத்தையுடைய பாகனாகிய மகன்! விளிம்பிடத்தே விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய முத்தை அரும்பாக அழுத்திப் பவழத்தாற்செய்த வட்டப் பலகை சுமந்துநிற்ப நின்ற கவழத்தைக் கொள்ளுதலறியாத கையாற்புனைந்த வேழத்தை ‡ நின்னுடையகாலிற் கட்டிணைள்ளிமெனியாற் புனைந்தகெச்சையாலே (யாரவாரிப்ப) நீ வளைத்து முப்புரியாக முறுக்கினகயிற்றாலே || பையப் பைய சுர்த்து இங்கே வருவாயாக. எ - து.

கயந்தலை, வல்லெழுத்து மிருவழி மெலிப்பொடுதோன்றியது. (க)மகனென்றது, இயல்புவிளி.

க0 கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சூஅப்ச்சூஅப்ச் செல்லுச்
(உ)தளர்நடை ÷ காண்ட வினிதமுற் றின்னோதே
யுளமென்னு தந்தைமாட் டெவ்வ முழப்பார்
வளை + செகிழ் டியாங்காணுங் கால்.

எ - து: விளங்கின மணிகள் ஆரவாரிப்ப ஆரவாரிப்ப அசைத்தசைத்து நடக்குந் தளர்ந்த நடையைக் கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல் எமக்கு இனிது; ஆஃ தொழிந்துநுந்தையிடத்து எங்களுள்ளமென்றுகூறி வளைகெகிழாகின்றவருத் தத்திலே தங்கும் மகளிரை யாவ் காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்னது. எ - து.

மற்று, வினைமாற்று. இது(உ)நின் தந்தையாலுற்றவருத்தம் நீங்குதற்கு நின்னைக்கொண்டு பொழுதுபோக்குவென்பது போதா நின்றது. மேல் வருவனவும் அன்ன.

க. தொல். தொகை. கு. கடு. கயந்தலை, பண்புத்தொகையென்பது சிவர்தருத்து.

உ. (அ) “தேரோடு, தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளி” (ஆ) “சிறுதேருருட்டுந் தளர்நடை” ஐங். ௧௧, ௪௦௩. (இ) “குழவி தளர்நடையைக் காண்ட வினிதே” இளியது. கடு. (ஈ) “தளர்நடை தாங்காச் கிளர்ப்புட் புதல்வரை” மணி. நு: ௧௪௧.

ஊ. இத்தாற்பக்சம் ௪௩௪: ௪-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * னுங்கனித்தீங்கே, † யானினி ‡ நின்காலிற் || பெயாவிழுத்த இங்கே + கண்டவினிது, + செகிழ்ப்பியாம்.

கச ஐய, காமரு நோக்கினை (க) யத்தத்தா வென்னுநின்
மேமொழி கேட்ட லினிதமற் றின்னாதே
*புய்வின்றி நுந்தை நலனுணச் சாஅய்ச்சாஅய்மா
ரெவ்வநொ யாங்காணுங் கால்

எ - து: †ஐயனே! விரும்பமருவுகின்ற ஆழகிளையுடையயாய் அத்தா
அத்தாவென்று கூறும் (உ) சினது இனிய மொழியைக்கேட்டு மகிழ்ந்திருத்தல்
இனிது; அஃதொழிந்து நுந்தை மகளிர் நலஞ் சாய்தற்கு அவர் நலத்தை
உண்கையினாலே உய்வின்றிச் சாய்த்துற்ற எவ்வத்தைத் தரும் நோயை யாங்
காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்னது. எ - று.

(ங) †காமர் கடைக்குறைத்து நின்றது. மருவும்சுற்றுமிசை உகரம் மெய்
யொடுங்கெட்டி மவ்வீறு சந்தியாற் கெட்டது. அத்தா கடைக்குறைத்து
நின்றது. சாய்மார், ||மாரீற்றுமுற்று எதிர்காலமுணர்த்திற்று. அது நலனுண
வென்னும் வினையோடு முடிந்தது.

க. “ஒவா தடுத்தடுத்தத் தத்தாவென் பான்” கலி. அக: கக.

உ. (அ) “யாமொடுங்கொள்ளா பொழுதொடும்புணரா, பொருளறி வாபா
வாயினுச் தந்தையர், கருள்வர் தணவாற்புத்தல்வர்தம் மழலை” புறம்.
 கட: க - ஈ. (ஆ) “அவர்மழலை கேட்ட லமிழ்தி னினிதே” இனியது.
 கடு. (இ) “குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கண், மழலைச்சொற்
கேளா தவர்” குறள். சுசு. (ஈ) “எழுத்தி னுறழாது வழத்து பொரு
ளின்றிக், குறிப்பொடு படாது வெறித்த புன்சொல்லே, யாயினும்
பயந்ததஞ் சேயவர் சொலுமொழி, குழலினும் யாழினு மழகிதாம்”
திருக்கழமலழம். உஅ: உ - ஈ. (உ) “குழலும் யாழ் மினியவெனச்
கூறு வண்ண மென்கனிவாய், மழலை மொழித்து” பிரபு. மாயையின்
இஉ. (ஊ) “குழலினும் யாழினுங் குறைத்த செவ்வியாய், மழலையஞ்
சிறுவர்சொன் மருந்தி லின்பமாம்” தீர்த்தகிரி. கந்ததீர்த்த. உஎ.

ங. காம ரென்பதற்கு, விரும்பமென்ற பொருளே (புறம். ககஅ: அ.
 மது. உஅஉ.) உரைகளிற் காணப்படுகின்றது; (ஆ) “காமர் கண்டுகை”
சீலப். சு: அக. என்புழி, ‘காமம், காமமென விகாரமாயிற்று’ என்று
அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருக்கிறார். இவ்வரையாசிரியரோ
பல விடத்து முருது. எடு. சீறுபான். எள. மது. சௌ.) அதற்கு
விரும்ப மருவின என்றும் எழுதியிருக்கிறார். அடியார்க்கு நல்லார்
(ஆ) “காமரு குவின” (சீலப். ச: சௌ.) என்புழி, ‘காமம்வருமென்பது
விகாரத்தாம் காமருவென நின்று கண்டார்க்கு விரும்பம் வருமென்ப
தாயிற்று’ என்ற எழுதியிருக்கிறார். இவை ஆராய்தற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * எய்வின்றி, † ஐயெனவிரும்பம், ‡ காம்கடைக்குறைத்து. || மாரீற்று எதிர்
 காலமுற்றுணர்த்திற்று.

இஃது (க)ஒப்புவிழியுவத்தல்; காமருநோக்கு இனிதென்றவின்.

கஅ ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யானின்னை

(2)யம்புலி காட்ட லினிதுமற் நின்னாதே

(ஈ)நல்காது துந்தை புறமாறப் பட்டவ

*ரல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்

எ - து: ஐயனே! திங்களாகிய குழவி! நீ இவனுடனே விளையாடும்படி வருவாயாகவென்று கூறி அவ்வம்புலிக்கு யான் நினைக்க காட்டி மகிழ்தல் எமக்கினிது. அஃதொழிந்து துந்தை அருளாதே தனக்குப் புறஞ்சொல் உண்டாக அருளைக்கைவிடப்பட்ட மகளிருடைய அல்குலிற் பசப்பொழுங்கை யாங் காணுமிடத்து அக்காட்சி இன்னது. எ - து.

(ச)உயர்திணைமருங்கின் ஒழிந்துஞ்சிறுபான்மைவருமென்றவின் † எவ்வ முழப்பார் நலனுணப்பட்டாரென இரண்டாவது விரியாதுநின்றது.

உஉ ஐயஎங், கதிற் காங்குமை வாங்கிப் பெயர்தொறும்

(ஈ)பேரதில் வறுங்கூர்தற் கொள்வதை நினையா

மேதிலா தன்சாய(சு)துந்தை வியன்மாட்டிற்

க. (அ) “காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின், மேமொழி கேட்ட லினிதுமற் நின்னாதே, என்பது ஒப்புவிழியுவத்தது; என்னை? காமரு நோக்கினை பென்றமைபின்” என்ற குறிப்பு நோல். மெய்ப். கு. உஉ. பேராசிரிய ருரையிற் காணப்படுகின்றது. (ஆ) இ - வி. நூலாரும் இதனையே பின்பற்றுவர். இ-வி. கு. ௫௮௦. (இ) “துந்தைய டொப்பர் மக்கள்” (தொல். கற். கு. சு.) (ஈ) “நின்னோ ரன்ன நின் புதல்வர்” புறம். ககஅ: கச. என்பவையும். (உ) “புதல்வனை .....செத்தனப்பேன்” (அகம். கச: ௫-அ.) என்பழி, ‘செத்து, ஒப்பு மாம்; ஒப்பு - தலைவனை யொப்பு’ என்று எழுகியிருக்கும் உரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ)நாலாயிரதீவியப்ரபந்தம் பெரியாழ்வார் திருமொழி. முதற்பத்தில் ௫-ஆவது ‘சன்முகத்து’ என்னும் தொடக்கத்த பாசர முதலானவை இங்கே அறிதற்பாலன. (ஆ) “அங்கண் விசம்பி னகளிலார்க் காண் பினிதே” இளியது. க௦. (இ) “பின்னை சனைமருட்டித் தாயர்போ லும் புலமே, லொள்ளிய காட்டு” பழ. ௩௨௩.

ங. “நல்காள்கண் மாறி விடின” கலி. சுச: ௨௪.

ச. |தொல். தொகை. மாபு. கு. கடு. இன. நச. உரைபார்க்க.

டு. இந்துற்பக்கம் சசு: ச-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க. “பூவில் வறுத்தலை” தறுநீ. கக.

சு. “புல்லலெம் புதல்வனைப் புகலக னின்மார்பிற், பல்காழ்முத் தணி யாரம் பற்றினன் பரிவாளு” கலி. எக: கக - கஉ.

(பிரதிபேதம்) *அல்குலாயாக், † எவ்வமுழப்பான்மை நலனுணப்பட்டாரென,

குறுதேர் வண்டின் *கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடத் †காண்கும்

எ - து: ஐயனே! எம்முடைய காதிற் பொன்னாற்செய்த மகரக்குழையை வாங்கிக்கொண்டுபோய் எம்மிடத்தே மீண்டுவருந்தோறும் எம்முடைய பூ இல்லாத வறுவிய கூந்தலிலே நின்னை யாங்கள் வைத்துக்கொள்வது, நன்னை அகற்சியையுடைய மார்பிற் கோதையை அறுத்து நீ விளையாடிதற்கு; நீ அங் கன்ம் விளையாடினால் ‡ யாமும் எமக்குப் பகையாயவரிடத்து அவன் வைத்த அன்பு தேயக் || காண்போம், எ - து.

இனி, ஏதிலார் இடஞ்சாயக் ÷ காண்போமென்றுமாம்.

தாதைத் தேமும் வண்டின் சுற்றம் விழும்படி கட்டினு +கோதை.

(இதனால்) தலைவிக்கு இழிவும் தலைவர்க்குக் கைம்மிகலும் பிறந்தது.

இது தாவு வெண்பாவாய் எனவெண்பாக்கள் ஐயவென்பதனோடுங் கூடி ஐஞ்சேர்க்கிவருதலிற் கலவெண்பாட்டு. “தாவும்போக்கும்” எனப் போக்கினைத் தரவோடு கூறியவதனால், தரவிற்றுப் போல இது x காண்கும் எனத்(க)தேமாவாவிற்றது. (கடு)

(அக) மையற விளங்கிய மணிமரு எவ்வாய்தன்

மெய்பெரு மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தரப்

பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புனைவினை யுருள்கல

னலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வர

டு வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ ல்லந்துகி

லரிபொலி கிண்கிணி யார்ப்போவா வடிதட்பப்

பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்

கால்வறேர் கையி னியக்கி நடைபயிற்றா

வாலமர் செல்வ னணிசால் பெருவிரல்

போல வருமென் னுயிர் ;

க. வெள்ளைச்சரிதகம் ஓரோவழிச சீரானிறுமென்றுகூறி அதற்கு “ஐய, என்.....காண்கும்” என்பதை நச்சினார்க்கினியரும் “தாறுதேர் வண்டின்.....காண்கும்” என்பதைப் பேராசிரியரும் மேற்கோள் காட்டிச் சிறிதுவேறபட இக்குறிப்பையுமெழுதியுள்ளார். தொல். செய். கு. கடுச.

(பிரதிபேதம்) * கிளைபாட. † காண்கு. ‡ யாமும், || காண்பெனெனக் கூறினான் இனி, + காண்பே னென்றுமாம். தாதைத்தேமும், + கோதை தலைவிக்கு இழிவும் x காண்குவெனத்தேமாவால்.

௧௧ பெரும, விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையு மு6.

பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள்யாங் கேட்ப
மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்த மயின்றற்றாப்
பெருந்தகாய் கூறு சில ;

௧௬ எல்லிழாய், சேய்நின்று நாங்கொணர்ந்த பாணன்சிதைந்தாங்கே

வாயோடி யேனாதிப் பாடிய மென்றற்று
நோய்நாந் தணிக்கு மருந்தெனப் பாராட்ட
வோவா தடுத்தடுத்தத் தத்தாவென் பான்மாண
வேய்மென்றோள் வேப்த்திறஞ் சேர்த்தலு மற்றிவன்
வாயுள்ளிற் போகா னரோ ;

௨௨ உள்ளி யுழையே பொருங்கு படைவிடக்

களளர் படர்தந் ததுபோலத் தாமெம்மை
யெள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு ;

௨௫ ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்

கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
னாணை கடக்கிற்பார் யார் ;

௨௬ அதிர்வில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்

முதிர்பூண் முல்பொருத வேதிலான் முச்சி
யுதிர்துக ளுக்கின் னாடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல் ;

௩௩ இனியெல்லாயாம், தீதிலே மென்று தெளிப்பவுங் கைநீவி

யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின்
மேதக்க வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு
மாபோற் படர்தக நாம்.

இது தலைவன் பாத்தையிற்பிரிந்து வந்துழித் தலைவி தன் மகனைத்
தழிஇ வினையாடுகின்ற வினையாட்டின்கண், தன்வரவு அறியாமையி் சென்று
நின்ற தலைவன் அவன் ஊடலுணர்வனவும் உறழ்த்து சொல்லி மகன்வாழி
லாக ஊடலிநீந்தது.

இதன் பொருள்.

(க)மையற விளங்கிய (உ)மணிமரு (ங)ளவ்வாய்தன்
(ச)மெய்ப்பெறு (ரு)மழையின் விளங்குபு ணனைத்தரப்
பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புனைவினை யுருள்கல
னலம்பெறு கமழ் (ஈ)சென்னி நகையொடு துயல்வர
டு வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ லத்துகி
லரிபொலி (ஏ)கிண்கிணி யார்ப்போவா வடித்தப்ப

- க. மெய்ப்பாடென்னும் செய்யுளுதற்பிற்கு, “மையற.....என்னுயிர்” என்பது (தொல். செய். கு. உ௦௪. நச. உரையிலும்) “மையற.....பூணனைத்தர” என்பது (தொல். செய். கு. உ௦௪. பே. இ - வி. கு. ௫௭௮. உரையிலும்) மேற்கோள்.
- உ. (அ) “மணிமருளவ்வாய் ...புதல்வனை” அகம். கசு: ௩-௫. (ஆ) “மணிமருளவ்வாய்க் கிண்கிண்ப்புதல்வர்” புறம். கசுஅ: ௪ - ௫. (இ) “மணிபுரை செவ்வாய்” கலி. எசு. அ; அகம். கசு: கசு.
- ங. (அ) “மயிர்ப்புறஞ் சற்றய கயிற்ஃடை முக்காழ், பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழச், செவ்வாய்க் குழலை மெப்பெறு மழலை, சிந்துபு சின்னீ ரைம்படை நனைப்ப, வற்றங் காவாச் சற்றுடைப் பூந்துகி, றெடுத்தமணிக் கோவை யுடுப்பொடி துயல்வரத், தளர்ஃடை தாங்காக் கிளர்பூட் புதல்வரைப், பொலந்தீதர்மீமைப்புக்ரமுக வேழத், நிலங்கு தொடி நல்லார் சிலர்ின் மேற்றி, யாலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள், காண்டி னோவெணக் கண்டிரிற் குந்ரும்” மணி. ௩: க௩௫ - க௪௫. (ஆ) “அழகிய வாயி லமுத் ளூ ரெளியுரு, மழலை முற்றுத் விளஞ்சொல்லால்” நாலா. பெரியாழ்வார். (க) ௫: ௫.
- ச. “மெய்ப்பெறு வெழுத்துயிர்க்கு மழலை” சீவக. கஅக.
- ரு. மழலை - இளஞ்சொல்; (அ) “வீளையா மழலையின்” சீலப். அ: க௭. (ஆ) “வீளையா மழலை விளைந்து” மணி. ச: க௯.
- க. “மத்தக நித்திலம்” பரி. கசு: ௫.
- எ. (அ) “செல்வச் சிறுஅர் சீறடிப் பொலந்த, தவ்வாவாய் பொலஞ்செய் கிண்கிணி” தறுநீ. கசுஅ. (ஆ) “தாலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றெடு, பொடியழற் புறந்தந்த செய்வுறு கிண்கிணி” (இ) “கிண்கிணி யார்ப்ப. வியலமென், போர்யானை” கலி: அடு: க-உ. அசு: க-௧௦; (ஈ) “கிண்கிணி களைந்தகா லொண்கழ றெட்டு” (உ) “கிண்கிணிப் புதல்வர்” புறம். எள: க. கசுஅ: ௫ (ஊ) “தாளரிச் சதங்கை யார்ப்பத் தவழ்கின்ற பருவந் தன்னில்” கம்ப. இராவணன்

- (க)பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்
(உ)கால்வறேர் கையி னியக்கி நடை பயிற்று
(ங)வாலமர் செல்வ னணிசால்(ச)பெருவிறல்
போல வருமென் னுயிர்

எ - து: மாசற விளங்கிய (ந)மணியை ஒக்கின்ற அழகினையுடைய வாய் தன்னுடைய எழுத்துவடிவு பெறுத(சு)மழலைச்சொல்லைக் கூறுதலாற் பிறந்த ரோலே விளங்குகின்ற பூனை நனைத்தலைச் செய்பாநிற்க. நன்மை பெறுகின்ற கமழந்தலையிற் கிடந்த பொன்னுந்தெய்தக் பிறையுட் சேர்த்த முத்துவடத் தோடே கெற்றியிலே ஞான்ற *புனைந்த வினையினையுடைய உருண்ட சுட்டி விளக்கத்தோடே அசைய, நிறத்தை ஒழியாமல் நன் நடுவே தோற்றுவிக்கும்

சோக. சக. (எ) “கிண்கிணிக்கான் மைந்தர்” கூர்ம. தக்கனைச்சபித்த.

அ. (ஏ) கிண்கிணிக்காற் புதல்வன்” காசி. அமுதேசன். எ.

க. “காலத்திற் றேன்றிய சொண்பூப்போ லெம்முலை, பாலொடு வீங்க”
கலி. அஉ: உ - ங.

உ. “வைக, லெண்டேர் செய்யுந் தச்சன், நிற்கள் வலித்த காலன் றேனை” (புறநி. அஎ: உ - ச) என்பதும் “தேர்க்காலோடு உவமை விரைவுந் திண்மையுமாகக்கொண்” என்னும் அதன்பகுதியின் விசேட வுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. (அ) சிறப்புச்சொல், உயிர்போற் சிறந்தானே உயிரென்றல் என்பர். சேனாவரையர்; தோல். கிளவி. கு. டுக. (ஆ) நச்சினுர்க்கினியர் இவ வாறுகறி, “ஆலமர் ..... உயிர்” என்பதை மேற்கோளும் காட்டுவர். (இ) உயர்திணை அஃறிணையாய்ச் சிறப்பின்கண் திணைமயங்கி வந்த தற்கு இதனை மேற்கோள்காட்டுவர். இ-வி. தூலார்; இ-வி. கு. உகக. (ஈ) “ஆலமர் செல்வன் மகன்” கலி. அங: கச என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. “பெருவிறல்” விறற்சொல்லென்பர் சேனாவரையும். நச்சினுர்க்கினியர் நும். தோல். கிளவி. கு. டுக. டிள.

டு. மணி - பவனம்; மாணக்கமுமாம்.

க. (அ) “பொன்னொடு குயின்ற பன்மணித் தாலித், தன்மாற்பு நனைப் பதன் நலையு மிலேதோ, மணித்தகைச் செவ்வாய் மழலையுந் கிளவி, புலர்த்தகைச் சாந்தம் புலர்கொறு நனைப்ப” தோல். கம். கு. க. நச. மேற்கோள்; (ஆ) “செத்துகிர்வா, யூறு நீர்நனை மாற்பிணை டினமகா ருந்தி, யேறு மின்பமுன் ளதனையே யுடம்பென விசைப்பார்” கீகாளத்தி. கண்ணப்பர். கஃ.

(பிரதிபேதம்) * புனைந்த விழையினை.

உடுத்ததல் கழன்ற அழகினையுடைய(க)துகில்(உ)உள்ளிமெணியாற்பொலிந்த
சதங்கையொலிக்கும் ஒலிமாறாத அடியைத் தடுக்க, பாலாலே விம்மின
முலைபயமற்றது முற்றத்தே உருளையோடுதல்(ங)வல்ல(சு)தேரைக் கையாலே
செலுத்தி நடத்தலைக் கற்று ஆலிங்கீழ் அமர்ந்த இறைவனுடைய அழகமைந்த
முருகனைப்போல வரும் என்னுயிரே! எ - று.

கால்விறேர் வினைத்தொகையாதலின் ‘மருவின்பாத்திய’ வாய் நின்றது.
*வினைத்தரத் துயல்வரத் தட்ப மறத்து †இயக்கிப் பரிற்றாப் பெருவிறல்போல
வரும் என்னுயிரே! பெருமா! பெருந்தகாய்! யாங் கேட்பச் சில உறென
மேலுறுப்போடுமுடிக்க.

கக (ரு)பெரும, விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையு முள்ளாப்
பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி (கூ)ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள் ‡யாங் கேட்ப
மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்த மயின்மற்றாப்
பெருந்தகாய் கூறு சில.

||எ - து: பெருமா! பெருந்தகாய்! நினைது (எ)மழலைச்சொல்லைக்கேட்டு
அவ்வினிமை மாறாத மனத்திற்கு, அமுதக்கை உண்டாற்போல இன்னும்
இனிதாக, விருத்தினர் வருதலாற் கையொழியாத எம்மையும் நினையாயாய்த்

க. துகில், சிறத்த உடைவகையுள்ளன்று, “பட்டிங் துகிலுமுடித்து” நாலடி.
உசச. “அரையது துகிலே மார்பினதாரம்” ஆசிரிய. “வண்ணத்துகி
லுடுப்பின் வாய் விட்டழுவதுபோல் வருந்தும்புக்குல்” நீவக. உசஉடு.
இது பல்வகைப்படுமென்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; சிலப் கச:க௦அ.
விசேடவுரை. கலி. சுரு. ச. அரு. டு.

உ. அரியென்பதற்கு, தவளையென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்; “தேரை
வாய்க் கிண்கிணி” கலி. அச: கூ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. ‘கால்விறேர், வினைத்தொகை’ என்பதை நோக்க வல்லின்பென்றாவது
வல்லுமென்றாவது இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.

ச. ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ்களில் சிறுதேர்ப்பருவமென்பபடம்.

டு. தலைவியும் காமக்கிழத்தியைப் போலத் தன்மகனைக்கொண்டு வினை
யாடியவாழி, தலைவிமாட்டுக் கூற்றுநிகழ்த்ததற்கு, “பெரும, விருத்
தொடு கைதூவா.....என்னுமார் வந்தாரே யீங்கு” என்னும்
பகுதிகள் மேற்கோள். தொல். கற்பி. கு. சு. இசம்.

க. ஞாயர் - நின்றாயர்; என்றது, ஐவகைத்தாயருள் கொடி பயிற்றவாரை.

எ. “அவர் மழலை கேட்ட லமிழ்தி னினிதே” இனியது. கடு.

(பிரதிபேதம்) * வினைக்கத், † இயக்கிம் இயற்றிப்பெருவிறல், ‡ யாங் கேட்பவருந்தோவா
நெஞ்சிற் கமிழ்தயின்றற்றாது, || எ - து: நினைதுமழை.

தாய்மார் பெரிய தெருவிலே நினைந் *கொண்டாடிக் கற்பிக்கக் கற்பிக்க நீ அவர்பால் திருந்திக்கற்றசொற்களை யாங் கேட்கும்படி அதிலே சிலவற்றைக் கூறு. எ - று.

இது புதல்வனை நோக்கிக் கூறியது. மேல் தோழியை நோக்கிச் செய்தி கூறுகின்றாள்.

ககச எல்லிழாய்

எ - து: ஒளியுடைத்தாகிய பூணினையுடையாய்! †எ - று.

சேய்நின்று || நாக் கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்தாங்கே

வாயோடி யேனாதிப் + பாடிய மென்றற்ற

நோய்கார் தணிக்கு மருந்தெனப் பாராட்ட

வேவா + தடுத்திடுக்கித் தத்தாவென் பான்மாண

X வேய்மென்றோர் வேய்திறந் சேர்த்தலு மற்றிவன்

வாயுள்ளிற் போகா னரோ.

எ - து: நாம் பழக்கங்கொண்டு போந்த பாணன், நீ இப்பொழுது எவ் விடத்தாயென்று வினாவு, பரத்தையர் கூற்றிலே மனம் தங்கி நமக்குச் சேயுறையின் று = வாயிற்கூறும் மொழிசிகைத்து ஏனாதிப்பாடியிடத்தேமென்ற தன்மைத்தாக, நாம் நம்முடையகேரையைத்தணித்தற்குக்காரணமாகிய மருந் தென்று கருதிப், . பாராட்டாநிற்க, மாறாமல் அடுத்திடுத்து அத்தா அத்தா வென்று கூறுகின்றவனை அவன் தவறு பாராது நம்முடைய வேய்போலும் மெல்லிய தோள்களிலே மாட்சிமைப்பட ஏறட்டுக்கொள்ளும் கூற்றிலே ஏறட்டுக்கொண்ட அனவிலும், பின்னையும் இவனுடைய வாயிடத்தினின்றும் போகாளுயிராநின்றான்; இதற்குக் காரணமென்னென்றான். எ - று.

வாய்சிதைத்தென்க. ஏனாதிப்பாடி-(உ)ஏனாதிப்பட்டக் கட்டினாலெருவன் ஏற்றிய பரத்தையர்சேரி. தான் இவ்வறமே பூண்டு புதல்வனைக்கொண்டு

க. “அத்தத்தாவென்னு நின், தேமொழி” கலி. அ: கச - கதி.

உ. ராஜ பதத்திற்கு அடுத்தபதம் சேனாபதிபதமென்றும் அது மத்திரி பதத்தினும் சிறந்ததென்றும் தெரிகிறது. ஏனாதி யென்னுஞ் சொல், ‘பாண்டியன் ஏனாதி கெடுக்கண்ணாள்’ அகம். ஈ.௩௩. ‘ஏனாதி திருக்கிள்ளி’, ‘மலையமான் சோழியவேனாதி திருக்கண்ணன்’, ‘சோழிய ஏனாதி திருக்குடிலன்’ புறம். கச௩, க௭௪, ௩௧௪. என உரை கடை யிலும், “சோழிக வேனாதி தன் முக நோக்கி” மணி. ௨௨: ௨௦௫. எனச் செய்யுண்டையிலும் பயின்றுவருகிறது. இதனை நுறுகுறைந்த சொல்

(பிரதிபேதம்) * கொண்டாடிக்கற்பிக்க, † கூறெனப் புதல்வனை நோக்கிக்கூறினான் எல் லிழாய். ‡ வனத்தோழியைநோக்கிப் பின்னைச்செய்திகூறினான் சேய். || நாக் கொணர்ந்த, + பாடியோ மென்றாக, + எடுத்தெடுத்த, X வேய்மென் றோளதிறந் = வாயாறகூறுக்கூற்று மொழிந்த, . பாராட்டிநிற்க.

லென்றும் நன். பத. கு. கஉ. சிறப்புப் பெயரென்றும் நன். பொது. கு. சஉ. கூறுவர் மயிலைநாதர். இவனைத் தளவீரருக்கு மேலதிகாரி என்பர் நீலகேசி யுரையாசிரியர். நீலகேசி. ஈ. குண்டல. சஅ. இவனுக்கு அரசன் தன் பேரவையில் நன்கையினாலே நெற்றிக்கு ஏறுதிப்பட்டமும், விலங்கு ஏறுதிமோதிரமும் அணிவது மாபு. இதனை, “போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குத், கார் கடல் பெற்ற கரையன்றோ - போர்க்கெல்லாந், தானுதியாகிய தார் வேந்தன் மோதிரஞ்சே, னேறுதிப் பட்டத் திவன்” என்னும் (தொல். புறத். கு. அ. மேற்கோள்). செய்யுளும் “உலகையின் மகிழ்தாண் மிறையுங் காலை, யுயர்பெருந் டொல்கி ருருமண்ணுவாவிற், கெழுநா டோறு முழுநகர் புகழ்ப், படிவ முத்திக் கடினைக் கண்ணு, மைம் பெரும் குழவு மத்தி கோசமு, மன்பெருந் சிறப்பின் மனைப்பெருந் சனமுந், தேனோர் தீஞ்சொற் தேவி மார்களுந், தானையுந் சூழத் தானே யணிந்துதன், னை மோதி நன்னுட்கொண்டு, சேன பதியில னுகெனச் செறித்துப், பன்னாறயிற் பழுகின்ற வருவன், மன்னார் வேண்டுவ மற்றவந் தீத்துக், குதியுந் தேருந் கொலைமருந் பியானையு, மெதியிய சிறப்போ டெனைப்பலவ்கி” பெருங். (ச) க: க-கச. என்னுஞ் செய்யுட்பகுதியும். “ஆழிதொட்டான்” என்பதற்கு ஏறுதிமோதிரஞ்செறித்த சேனபதி என்று “ஆழ்கடல் வையத்தில்தா வருந் தியரசு நல்ல, சூழ்மன் யாழி செம்பொற் சூட்டுடொடு கண்ணி காதற், நேழற்கட் கருளி” என்பதற்கு, “மன்னவன். காதற்நேழர் கட்டு உலகில் வேறுசிலர்க்கில்லாத பழைய அணையும் ஏறுதி மோதிரத்தையும் செம்பொறை செங்கட்டத்தையும் கண்ணியை யும் நிதியையும் அருளி” என்றும் எழுதியிருக்கும் உரைகளும். சீவக. உகசஎ. உகசக. “மண்பட்ட வர்த்தனரு மணிமகுட வர்த்தனரு முறையால்வணங்க வொளிகா, னன்பட்டமுத்தனது கையா லணிந்து படை நாலுக்கு நாயகமென, மின்பட்ட வோடைநுத லிபராசன் வன்பிடரின் மிசைவைத் துகர்த்தன னரோ, வென்பட்ட கப்பொழுது தருசேனை மெய்ப்புகை மெழுவொண்கண் முத்த மெழுவோ” வில்லி. பதினெட்டாம்போர். சு. என்னுஞ் செய்யுளும் வலிபுறத்துந். கந்த. திருவிளையாட்டுப். கஉ-கஉக - ஆம் செய்யுட்களும் இங்கே அறித்த பாலன்.

க. நோல். கற்பி. கு. சு. இப்பகுதியினுரையில் இச்செய்திக்கு இச்
செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் நச்சினர்க்கினியர்.

யறத்தினைக் காணவேண்டி மறைந்து இவன்பின்னேறிப், எதிராக நின்ற தலைவனைக் கண்டு பிள்ளை அத்தா அத்தாவெனவும், எதிரின்ற தோழி முதலியோர் தன்னைக் கண்டு (க) ஆசாரஞ்செய்தாற் தலைவி அறிவனென்று அவர்களை ஆசாரஞ்செய்யாமற் கைகவித்தலிற் றோழி ஆசாரஞ்செய்யா திருத்த லின், தலைவன் அவன் பன்னின்றதை உணராமல் தோழியை வினாவினான்.

உஉ உள்ளி யுழையே பொருங்கு படைவிடக்

கள்ளர் படர்தந் ததுபோலத் தாமெம்மை

(உ)யெள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு.

எ-து: அங்ஙனம் வினாவின தலைவி தோழிகுறிப்பானும் புதல்வன் அத்தா அத்தாவென்றதனாலும் தலைவன் வந்தவாறு (ங) கண்டு பகைவரைநினைத்து அவரிடத்தே படைக்கலங்களைச் சேர் விடுதற்குக் கள்ளர் வருதலைச் செய்தல் போல இவ்விடத்தே தாம் எம்மை இகழ்கற்கே வந்தார்; நம்மேல் அன்பாக வந்தாரல்லவெனத் தலைவன் சேட்பத் தோழியைநோக்கிக் கூறினான். எ - று.

தலைவி துனி போக்குதற்கு, தலைவன் இங்ஙனம் வந்தான்.

உரு ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை விபலுள்ளோர்

கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்

சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவ(உ)னின்

னீணை கடக்கிற்பார் யார்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் மதிமையுடைய ஊறிற் காவலாளர் கள் வரைக் கண்ணை நாணாதிருக்கவும் அவரால் வருங் குற்றத்தைக்கருதி இங்கே கள்வரைக் கண்டேமென்று கூறுவாரைப்போலே முன் நில்லாது ஒருசிறைப்

க. எழுந்து வணங்குதல் முதலிய ஒழுக்க முறை.

உ. மாரீற்று வினைமுற்றுச்சொல் பல்லோர்படக்கையாய்ப் பெயர்கொன் னாது வினைகொண்டு முடிதற்கு, “எள்ளுமார் வந்தார்” என்பது மேற்கோள்; தோல். வினை. கு. க௦. சேனா. நச்சினுர்க்கினியரும் இ - வி. உரையாசிரியரும் இடற்கு இவ்வடியை மேற்கோள் காட்டி, மார் உகரத்தை அடுத்துநின்றது என்பர். தோல். வினை. கு. க௦. இ - வி. கு. உகஉ. “சாய்மார்” (கலி. ௮௦: கசு.) என்பதற்கு நச்சினுர்க் கினியர் எழுதியிருக்கும் இலக்கணக்குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாவது.

ங. காணல் - விளங்க அறிதல்.

ச. தலைவன் தன்நவறு பெரிதாகிய இடத்துத் தலைவிமுன் பணிந்து கூறுங் கூற்றிற்கு, “நின், னீணை கடக்கிற்பார் யார்” என்பது மேற் கோள்; தோல். கற்ப. கு. கக. நச்.

(பிரதிபேதம்) * கள்ளர் படைத்தது.

போய் நின்று யான் செய்யாத குறைகளைக்கூறிச் சினவாதேகோன்; நின் ஆணைவழி ஒழுதலன்றி ஈண்டு நின் ஆணையைத் தப்புவார் யாரென்றான். எ - று.

“சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவல்” என்றது(க)புலவிபொருளாக அச்சம்பிறந்தது. அது “நின்றுநனி பிரிவி னஞ்சிய பையுளும்” என்னும்(உ) விதியான் உணர்க.

உக ஆதிர்வில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்பூண் முலைபொருத (ங)வேதுலாண் முச்சி
யுதிர்க்கு ஞக்கநின் னாடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்கீ செல்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி முக்கமில்லாத வஞ்சனையாலே வருந்தி என் மகன்மேல் வேட்கைநிழிந் னையாயாய் வந்து, பூண்னையுடைய முதிர்ந்த முலைகளால் நின் மார்பொடு பொருத பட்டைமுடியினின்றும் உதிர்ந்த துகள் சித்திக்கிடந்த நின்னாடையது துகளை விளக்கக் காற்றின் எதிரே நின்றாய்; இவ்வனம் நில்லாதே போவென்றான். எ - று.

படிநெருக்கி - வஞ்சனையைப்போக்கியென்றமாம். ஆடையெதிர்ப்பவும் பாடம்.

ஙங இனியெல்லாயாம், (சு)நீதிலே மென்று தெளிப்பவும் கைக்கீளி யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின்

க. புலவிபொருளாக அச்சம் பிறந்ததற்கு, “சேய் நின்று ... யார்” என பதை மேற்கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். கு. அ.

உ. தோல். கற்ப. கு. டி. இசுருத்திரப் பகுதியின் உடையில், “எத்ப்பா டெண்ண் ..... கடக்கிற்பார்யார்” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, “சேய் நின்று என்றதனால் துணித்து நின்றவாறும் சினவென்றதனால் பிரிவுநீட்டித்தவாறும் நின்னாளை கடக்கிற்பார்யா ரென்றதனால் அஞ்சியவாறு கூறியவாறும் காண்க. என்றனர், இவ்வுரைகாரர்.

ங. “ஒருடக், கொடிய்ய னல்லார் குரனற்றத் துற்ற, முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ப்பின வாகத், கொடிய வெமக்கு யாரை” கலி. அடிக. க-ங.

ச. கற்பிடத்துத் தலைவி ஊடியவழித் தலைவன்தேற்றத் தேறுமெல்லு இகத்த பொழுது தலைவன் ஊடுதற்கு, “நீதிலே மென்று ..... மறுத்தர வில்லாயின்” என்பது மேற்கோள்; தோல். கற்ப. கு. கடு. நச்.

மேதக்க (க) வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்

தாவா (உ) விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு

*மாபோற் படர்தக நாம்

எ - து: அது கேட்ட தலைவன், எழு! யாம் தீங்குடையேமல்லேமென்று குளுறவும், அசுகுளுறவைக் கைகடந்து எம்மிடத்துச் சிறிதும் துனித்தநிலைமை மீட்சியில்லையாயின், தன்கன்றைக்கட்டின இடத்தே கொடாத்விருப்பத்தோடே செல்லும் பசப்போலத் தாம் இனி நம்பாற் படர்தல் தகுமபடி, மேம்பாடுதக்க எந்தை பெயரனை யாம் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். § எ - று.

(ங) நாமென்றது இடவழிவமைதி. நாமென்றும் பாடம். “முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுசரோ, நிலைக்குரிமையி னிருவீற்று முரித்தே” (சு) என்பதனால் எல்லா — வென்றான். புதல்வனை வாக்கவே துனிதீர்த்தா

க. “அகன்பெருஞ் சிறப்பற் றந்தை பெயரன்” ஐயிதறு. ௪௦௩. என்பதும், கலி. எடு: ௨௪-இன் குறிப்பிலுள்ள பாகவதச்செய்யுளும் சண்டு அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “கன்றமர் கரவை யான, ... வருமே.” (ஆ) “கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டிவனே” (இ) “கன்றுகான் கரவையிற் சென்றவட் பொருந்த” (ஈ) “தனிக்கன் றள்ளிய புனிற்றுப் போல, வினைவற் செல்லும் விருப்பன னாக” (உ) “கன்றுபிரி கற்றப்போற் கதறுவித்தி” (ஊ) “கன்றுகான் கரவை யன்னான்” (எ) “கன்று பிரித்துழிக், கரவையொப்பக் கரைத்து கலங்கினன்” (ஏ) “தாயருக் கன்று சார்ந்த கன்றெனத் தகைய னான” (ஐ) “கனைத்ததன் கன்றை றோக்கிக் கடைத்துசெல் புனிற்றுப் போல, ... எதிர் போர்தான்” என்பவைகளும் (ஒ) “கரவைதம் பதிவயிற், கன்றமர் விருப்பொடு மன்று கிறை புருதர்” (கலி. ககக: ௬ - ௧௦.) (ஓ) “கொடுக்கொழுவி ஓட்பட்ட கன்றிற்ருச் சூழும், கடுஞ்சூலா” கலி. கக௦: ௧௩-௧௪. (ஔ) “கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவிற்றாய் சென்றருங்கு, வன்கண்ண னாய்” (கலி. கக௬.) என்பவைகளும் அவற்றின் குறிப்புக்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. தலைவன், நாமென்றது தலைவியை ஆகலின் இடவழிவமைதியென்றார். “நங்கையிவ பென்றெருந் னடங்கவிரோ நாமென்ன” (கம்ப. சூர்ப்ப. ககஅ) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

ச. நொல். பொருளி. கு. ௩௬. இக்குறையில் இவ்வகைகார், “அதிர்வில் . . . . . நீ செல்; இனியெல்லா” என்ற பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, தலைவன் தலைவியை எல்லாவெனவிளித்துக்கூறலின் வருவாய்மைத்தென்பார்.

(பிரதிபதம்) * குபோல் படா, † நாம் இனி, தன் இனி. ‡ என்று புதல்வனை வாக்கியே, || அமைதி முறைப்பெயர். ÷ எஞ்ஞன் சென்றுகை,

ளாயிற்று. மறத்தர வில்லாயி னெனவே இறந்துபடுவென்று * துனி
தீர்த்தான். “கரணத்தி னமைத்து” என்னும் (க) சூத்திரத்தில், “சென்றகை
யிகத்து பெயர்த் துள்ளிய † வழியும்” என்பதனான் உணர்க.

இதனால், தலைவிக்கு என்னலும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தது.

இது “வெளிப்பட” (2) என்றதனால், இயற்சீர்நினையொன்றிப் பாவேறு
பட்ட தரவும் போக்கும் ஐஞ்சீட்டுக்கிவந்த யாட்டும் வந்த கவிவெண்பா. (கக)

(அட.) ஞாலம் வறந்திரப் பெய்யக் குணக்கீக்பு

காலத்திற் றென்றிப் கொண்டும்போ லெம்முலை

பாலொடு வீங்கத் தவறெடி தாயினை

புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செப் திவனொடு

புக்க வழியெல்லாங் கூறு;

கூறுவேன், மேயாயே போல னினனி வழிமுறைக்

காயாமை வேண்டுவல் யான் ;

காயேய்;

கூ மடக்குறு மாக்கனோ டோரை யாபு

மடக்கமில் போத்தின்கட் டத்தைகா முற்ற

தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு

மருப்புப்பூண் கையுறை பாக வணிந்து

பெருமா னகைமுகங் காட்டெவ்வாள் கண்ணிர்

சொரிமுத்தங் காழ்சேர்வ போன்றன மற்றும்

கரு வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு

மயங்குநோய் தாங்கி பகனெதிர் வந்து

முயங்கினண் முத்தின னேக்கி நினைந்தே

க. தோல். கற்பியல். கு. நு. இசூத்திரிப் பகுதிக்கு, தலைவன் ஆற்று
றாய்த் துனியைத்தீர்த்தற்கு அவனோ அணுகச்சென்று. அவன் மெய்க்
கட்கிடந்த தவறுகண்டு தலைவி ஆற்றாளாய் நீக்கிநிறுத்தலானே அவன்
ஒருவாற்றான் அவளாறாமைமையைச் சிறிது மீட்கையினாலே அவன்
கூடக்கருதிய விடத்தும் தலைவன் கூற்று நிகழும் என்ற பொருள்
கூறி, “அதிர்வில்..... நாம்” என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்
காட்டினர்; இவ்வுணர்வார்.

உ. தோல். செய். கு. கரு.

(பிரதிபேதம்) * துனிதீர்த்தான் காமென்றது. † யகையாதுணாக.

நினக்கியாம் யாரே மாகுது மென்று
வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தன

உ௦ ளாங்கே, யரிமத ருண்கண் பசப்பநோய் செய்யும்
பெருமான் பரத்தையை யொவ்வாதி யென்று
ளவட்குனி தாகி விடுத்தனன் போகித்
தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்
புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கா னலைக்கொரு

உ௧ கோரு நினக்கவன் யாராது பெல்லா
வருத்தியா நோய்கூட நந்தையை யென்றும்
பருந்தெறிந் தற்றாகக் கொள் ளுங்கொண் டாங்கே
தொடியு முகிரும் படையாக நந்தை
கடியுடை மாட்டிற் சிறுகண்ணு முட்காள்

௩௦ லடுவுங் குறித்தாங்கே செய்யும் விடுவினி
யன்ன பிறவும் பெருமா னவன் வயிற்
றுன்னுத லோம்பித் திறவதின் முன்னிநீ
யையமில் லாதவ ில்லொழிப வெர் போலக்
கையா றுடையவ ில்லல்லாற் செல்ல

௩௧ லமைந்த தினிநின் றொழிந்

இது புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செய்விந் துக்கொண்டு வந்தத்தி
சேடியருடன் மகப் போக்கிய தலைமகன் அவன் நீட்டித்து வந்தவழித்
“தாயர் கண்ணிய நல்லணிப புதல்வனை, மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வழி”
(க)யால், தலைமகன் சிறைப்புறந்தானாகச் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

(உ)ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யக் (௩)குணக்கேர்பு
காலத்திற் றோன்றிய கொண்மூப்போ (௪)லெம்முலை

க. தொல். கற். கு. சு.

உ. “காடுவறங் கூரினுமில் வோடுவறங் கூராது” மணி. கச: கஉ.

௩. (அ)“குணகடல் கொண்டு.....வாண்டுவிந்து, சிதரற் பெரும்பெயல்
சிறத்தலின்” மது. உ௩௮ - உ௪௪. (ஆ)“குணகடன் முகத்த கொள்ளை
வானம் .....பெருமலை மீமிசை முற்றின வாயின” அகம்.
உ௭௮: க - சு.

௪. “சென்று, புனைவிலை, யூட்டலென் றீம்பால் பெருகு மனவெல்லா;
நீட்டித்த காரணமென்” கலி. அந: ௪.- ௬.

(க)பாலோடு விங்கத் தவநெடி தாயினை

(உ)புத்தேளிர் கோட்டம் வலஞ்செய் திவனொடு
புக்க வழியெல்லாங் கூறு

எ - து: உலகம் வற்கடம் நீங்கும்படி பெய்தற்குக் கிழக்கே எழுந்து
கூதிக் காலத்தே தோன்றிய மேகம்போல எம்முடைய முலை பாலாலே
விம்மும்படி நீபோனகாலம் மிகவும்நீட்டித்ததெனக் கூறும்நிலையிலே யாயினை;
ஆதலால், தேவர்கோயில் வலம்வந்து பின்னர் இவ்வேறோடே நீ சென்ற இடங்
களையெல்லாம் எமக்குச்சொல்லென்றான். எ - று.

ஈ கூறுவேன், மேயாயே போல வினவி வழிமுறைந்
காயாமை வேண்டுவல் யான்

எ - து: அது கேட்ட கோழி. யான்கூறுவேன்; கூறுகின்றதனை மேவி
னையேபோலக் கேட்டு அதன்பிள்ளைக் கோபியாதிருத்தலை யான் நின்
விடத்தே பெற வேண்டுவேனென்றான். எ - று.

காயேம்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, யான் நினைக்க கோபியேன்? கூறுகின்ற
வற்றையெல்லாங் கூறென்றான். எ - று.

கூ மடக்(நு)குறு மாக்கனோ (சு)டோனா பயரு
(ரு)மடக்கமில் போழ்தின்கட் டந்தைகா முற்ற

க. “பாலோ டலர்க்க முலை மறந்து” கலி. அக: எ.

உ. (அ) “காத்தியா னார்க்கவந், கைநிலா மீங்கி, சுரந்தவென் மென்
முலைப் பால்பழு தாககீ. நல்வாயிற் போ ட்ந்த பொழுதினு னெல்லா,
கடவுட் கடிநகர்தோறு மிவனை, வலங் கொளி இவாவெனச் சென்றாய்
விலங்கினை. யீர மிலாத விவன்றந்தை பெண்டிருள், யாரிர் றவிர்த்தனை
கூறு” கலி. அச: கூ - கூ. (ஆ) “குன்றே ய’னைய கடவுட் குலம்வலங்
கொண்டு வ[ந்த, தெ](ரு, கெ)ன்றே விடுதத்திருவினை யேயினர் பெங்
கையர்பார், சென்றே வருக மறக்கவின ரேசெம்ம லாபன்செல்வக்,
கன்றே புனக்குங் கசத்தன வோவித் கனதனமே” அம்பிகா. ௧௦௦௬.

கூ. (அ) “ஒன்றாமாக்கன்” மது. சகக. (ஆ) “சிறுமுறுமாக்கன்” நற். ௨௨௦:
ச. (இ) “ஊர்க்குறு மாக்கன் வெண்கோடு கழால்லின்” (ஈ) “ஊர்க்குறு
மாக்க ளாட” (உ) “பல்குறு மாக்கன்” புறம். கூச: க, க௦ச: உ,
கடுக: எ. (ஊ) “அடர்க்குறு மாக்கனொடு” (எ) “ஊர்க்குறு மாக்களும்”
மணி. கக: ச௦; கடு: ௧௬.

ச. “தற்றறித்தார் கண்ட தடக்கம்”

கூ. “பல்வேறுபுதல்வார் கண்டு நனி யுவப்பினும்” என்னுஞ் சூத்திரப்
பகுதியுரையில், “ஞாலம் வறந்தீர வென்னும் மருதக் கலியன்,

தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மருப்புப்பூண் கையுறை யாக வணிந்து
பெருமா னகைமுகம் காட்டென்பாள் (கு)கண்ணீர்
சொரி(உ)முத்தங் காழ்சோர்வ போன்றன மற்றும்
கரு வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து

‘அடக்கமில் .....போன்றன’ என்பது முதிர்ந்தான் உண்ணவந்து
கூறியது. ‘மற்றும், வழிமுறை .....அணிந்தனன்’ இதனுள் கோப்
தாங்கின னென இளமைப்பருவத்து மகிழ்ச்சியும் முதிர்ந்த பருவத்து
மறவியுந்தோன்றக் கூறுமையினனும் வழிமுறைத்தாய் என்றமை
யானும் இஃது இடை நிலைப்பருவத்தான் கூற்று. ‘அவட்கினிதாடு
.....புக்கான்’ என்றவழி, புத்தேனென்றதும் தலைநின்றொழு
மியேயோனாக் கூறியது’ என்று (தொல். கற்பி. கு. ௧௦.) கச்சினர்க்
கினியரும், “முதலொடு புணர்ந்த” என்பதனுடைய, “ஞாலம்வறந்தீர
வென்னு மருதக்கலியுன், ‘அடக்கமில் .....புக்கான்’ எனவும்
‘வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்கான்’ எனவும் ‘புத்தவனில் புக்கான்’
எனவும் வருவனவற்றுள், தொடக்கத்துத்தாய், வழிமுறைத்தாய்,
புத்தவன் இவ்வாறு வருத்துக் கூறக் கேட்கின்ற காமக்கிழத்தி
யென மனைவியர் நால்வருளான்றோ! அவரெல்லாரையும் கூருது
மனைக்கிழத்தியர் இருவரென்றதன்ற பயனின்றேயெனின், அவ
ரெல்லாரும் இங்கிழத்தி காமக்கிழத்தியென்ற இரண்டொருப்பினுள்
அடங்குப் என்க” என்றும். (தொல். களவி. கு. ௧௧.) “புல்லுதன்
மயக்கும்” என்பதனுடைய, ‘பிறவும்’ என்றதனால், தலைமகட்குரித்
தாகச் சொல்லப்பட்டவற்றுள் ஒப்பன கொள்ளப்படும் என்று கூறி,
“ஞாலம் வறந்தீரவென்னு மருதக்கலியுன், ‘அடக்கமில் .....
புக்கான்’ எனவும், ‘வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்கான்’ எனவும் ‘தலைக்
கொண்டு .....புக்கான்’ எனவும் கூறுதலிற் புதல்வனை நன்
ருள் முன்னுங் காமக்கிழத்தி யாபினவாறும் இவன் மாட்டித் தாயர்
கண்ணிய நல்வணிப் புதல்வனை, மாயப்பாத்தை புள்ளிக் கூற்று
நிகழ்த்த வாறும் கண்கொள்க” என்றும் (தொல். கற்பி. கு. ௧௦.)
இனம்புரணரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே ஆராய்தற்பாலன.

௧. “கலங்காவுள்ளக் கலங்கக் கடைசிவந்து, விலங்கி நிமிர் செல்க்கன்
புலம்புமுத் துறைப்ப” சீலப். ச: ௭௦ - ௭௧.

௨. “முத்து கோபு புணர்காழ்” பரி. ௧௧: ௩.

முயங்கினன் *முத்தின னேக்கி நினைந்தே

†நினக்கியாம் யாரோ மாசுது மென்று

வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தன

உ௦ னாங்கிது யரிமத ருண்(க)கண் பசப்பநோய் செய்யும்

பெருமான் ‡பரத்தமை யொவ்வாதி யென்று

(உ)ளவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்

தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்

புலத்தகைப் || புத்தேளில் புக்கா(ங்)னலைக்கொரு

உரு கோறு நினக்கவர் யாராசு மெல்லா

வருந்திபா நோய்கூர துந்தையை யென்றும்

(ச)பருந்தெறித் தற்றுகக் கொள்ளுங்கொண் டாங்கே

(ரு)தொடியு முகிரும் படைபாக துந்தை

÷ கடியுடை மாட்டிற் சிறுகண்ணு முட்கார்

ங௦ வடுவுங் குறித்தாங்கே செய்யும் விடுகினி

யன்ன டிறவும் பெருமா னவன்வயிற்

றுன்னுத லோம்ரித் × திறவதின் முன்னிநீ

யையமில் லாதவ ரில்லொழிய வெம்போலக்

கையா றுடையவ ரில்லல்லாற் செல்ல

ங.ரு (ங்)லமைந்த தினிநின் றெழில்.

க. இந்நூற்பக்கம் உஎசு: ச, ஓ. ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

உ. தலைவனிலும் தான் புதல்வற்குச் சிறந்தாளாகி அவன் காதலித்த பரத்தையர் மாட்டிச்செல்லாமல் புதல்வனைத் தன்பாற் சிறைசெய்த கற்கு “அவட்கினிதாகி..... நின்றொழில்” என்பது மேற்கோள்; தொல். கற்பியல். கு. க. நச.

ங. “மகனொடு, தானே புருதந் தோனே யானது, படுத்தனெ னுருத னாணி யிடித்திவந், கலக்கினன் போலு மிக் கொடியோ னெனச்சென், தலைக்குங் கோலொடுகுறுகத் தலைக்கொண்டு” அகம். கக: கஎ-உக.

ச. “பாறுங்கெனப் புதப்பாய்ந்தவ னெடுவில்லினைப் பறித்தான்” கம்ப. அதிகாயன். ககஅ.

ஓ. இந்நூற்பக்கம் சகூ: உ-ஆம் குறிப்பும் சகூ: க-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. “அமைதல்” என்பது தவிந்தலென்னும் பொருளில் வருதற்கு இவ் வடி மேற்கோள். கீலக. கூஉஉ.

(பிரதிபேதம்) * முத்தினிளேக்கி. † நினக்கியாரோம், ‡ பரத்தமை, || புத்தவளிற் புக்கான்.

+ கடியுடை × திறவதன்முன்னி.

எ - து: அதுகேட்டசேடி, மடப்பத்தையுடைய சிறிய(க)அறிவிவ்வாத மகளிரோடே (உ)ஒரைப்பாவையைக் கொண்டு விளையாடும், வேண்டியவாறு ஒழுகும் பொழுதிலே இவன் தந்தை விரும்பின பரத்தைமை தொடங்குகின்ற காலத்தினளாகிய தாயிடத்தேசென்றவனுக்கு அவளும்(ங)இடப இளைச்சினையைக் (ச)கைக்காணியாக இட்டி, பெரியோனே! நினதுசிரிப்பினையுடைய முகத்தை யான் முத்தங்கோடற்குக் காட்டென்று கூறுகின்றவளுடைய சொரிகின்ற கண்ணீர்கள் முத்துவடங்கள் முத்தம் கழன்று விழுவனபோலே இருந்தன; பின்னை அவுக்குப் பின்னர்வந்த தாயிடத்தே சென்றவனுக்கு அவளும் மனம் மயங்குதற்குக் காரணமான காமரோயைப் பொறுத்துத் தன் மகனெதிரவந்து தழுவிக்கொண்டு பின்னர் முத்தங்கொண்டு இவ்வின்பார்த்து, தலைவன் தன்னைக் கைவிட்ட தன்மையை நினைத்து நினக்கு யாங்கள் தாயாகின்ற முறைமை எம்மிடத்தின் நீக்கினமையின் இனி எம்முறையே மாவேமென்று கூறி இவனுக்கு அழகு மிகும்படி இவன் வடிவு தாங்கும்படியான(ரு)பின்னாப்பணிகளை ஆராய்ந்து அணந்தபொழுதே, மகளிருடைய செவ்

க. (அ) “மாவு மாக்களு மையறி வின்வே” “மக்க டாமே யாறறி வுயிரே” தோல். ம.பு. கு. ௩௨, ௩௩. (ஆ) “அவமதிப்பு மான்ற மதிப்பு மிரண்டு, மிகைமக்களான்மதிக்கற் பால்-நயமுணராட்,கையறியா மாக்க ளிழிப்பு மெடுத்தித்தும், வையார் வடித்தது லார்” நாலடி. க.க.௩. என் பவையும்(இ) “தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் ப்டாஅ, ததன்பயமெய்திய வளவை மான” பொருந். ௧௧ - ௧௨ என்புழி, ‘மக்களென்னுது மாக்க ளென்றார்; வீடுபெறு குறியாது செல்வத்தைத் குறித்தலின்’ என்றும் (ஈ) மூவறு பாடைமாக்களால்” சீவக. ௧௩, என்புழி, ‘மிலெச்ச ராது லின், ஐயறிவிற்குரிய மாக்களென்னும் பெயராற கூறினர்’ என்றும், (உ) “கோயின் மாக்கள் மடைதிறத்திட்ட தொத்தார்” சீவக. ௧௨௭௮. என்புழி, ‘மக்கட்குரிய மன்னின் அறிவுகெட்டமையின், ஐயறிவுடையாரென்று மாக்களென்றார்’ என்றும் இவ்வுரையாளர் எழுதியிருக்கும் விசேடவுரைகளும் (ஊ) ‘கையறியா மாக்கட்கன்றி தூலியற்றும் அறி வினையுடைய மக்கட்கு’ என்னும் நன். வி. கு. ௧௩௭. விசேடவுரையும் இங்கே அறிதற்பாவன.

உ. ஒரை - மகளிர் விளையாட்டு.

௩. “பூண்டவை, ஏறிபா வாளு மெற்றா மழுவுஞ், செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்த்த, பெய்புல மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின், மையற வினங்கிய வானேற் றவிர்ப்புண.” கலி. அடு: ௮ - ௧௧.

௪. தெய்வத்துக்கு கோந்த பொருளென்ற பொருளின் காணிக்கை யென இக்காலத்து வழங்குமொழி, கைக்காணியின் நிலை மாறுதல் போலும்.

இ. “என்பெறு மென்று பின்னாப் பணிகளுங் கவர்த்தார்” நிருவினை. மாமருக. ௨௮.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தை தடங்கு.

வரியினையும் செருக்கியையுமுடைய மையுண்கண்கள் பசுக்கும்படி அவர்க்கு கோவைக் கொடுக்கும் நின் தந்தையுடைய *பாத்தமைக்குணமொன்றையும் ஒவ்வாதே கொள்ளென்றான்: அங்கனங் கூறினவனுக்கு இனிதாயிருக்கும்படி சில மறுமொழிகளைக் கூறிப் போய்ப் பின்னை கம்மோடு ஒப்பானாகத் தலைமைப்பாடுகொண்டு கம்மைக் காய்ந்திருக்கும் இந்தப் புலக்குந் தகைமை யினையுடைய புதியவன் இல்லிலேசென்றானென்றான்; அதுகேட்ட தலைவி, ஏடாயான் வருந்தி நோய்மிக உன் தந்தையை எந்நாளும் தான் குறித்த தொன்றை நினைவறப் பருந்தெடுத்துக் கொண்ட தன்மைத்தாக நினைவறக் கைக்கொண்டபோம்; கைக்கொண்ட அப்பொழுதே தொடியும் உகிரும் அவைபோல்வனபிறவும் தனக்குப் படைக்கலமாகக் கொண்டு உகிராலே நுந் தையுடைய புதுமையையுடைய டீமார்பின் கண்ணும் அனையவற்றாலே ஒழிந்த சிறிய இடங்களிலும் தான் குறித்தபடியிலே வடுக்களையும் அஞ்சாளாய் நிகழ்த் தும்; ஆதலால் நினக்கு அவன் என்ன உறவுடையான்? இவனை அடித்தற்கு ஒரு கோல் டீதருவாயாகவென்றான்; அதற்கு அஞ்சி அவன் அழுதமைகண்டு இனி அழுகையை விவாயாகவென்று கூறி, நின் தந்தையுடைய காதற்பரத் தையிடத்து நீ சேர்தலைப் பாதுகாத்து நீ செல்லுதற்குத் || திறவதாகிய இல்லி லும் மனத்தாற் கருதி அவன் நீங்குவனே நீங்கானேவென்று ஐயப்படாமல் ஒருதலையாக நீங்கானென்று துணர்ந்த பரத்தையர் இல்லிலும் நின் செல வொழிந்தது கிடத்த, எம்மைப்போலே கையாற்றையுடையவர் இல்லிற் சேறவன்றி வேறோர் இல்லில் நீ செல்லாதேகொள்; இனி நின்னுடைய புறத் துப் போக் தொழில்தான் முடிந்ததெனக் கூறினான். எ - று.

(க) - தொடக்கத்துத்தாயென் றமையான் அவன் முகிர்ந்தமையும் வழிமுறைத் தாயென் றமையான் அவன் இடைநிலைப்பருவத்தானானமையும் புத்தேனென் றமையான் அவன் இளமைப்பருவத்தானானமையும் கூறினான். நகைமுக்கம் காட்டென்பான் கண்ணீர்வீழ்த்தது இப்புதல்வனவுள்ள பயனை நுகர்ந்து இனிமையுருது பயனில்லாப் புறத்தொழுக்கம் நிகழ்த்துகின்றமைகருதி.

இது பரத்தையரில்லிற் புதல்வன் செல்லாமற் சிறைத்தது.

இதனால், தலைவிக்கு இளிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தது.

இஃது ஐஞ்சேரேக்கித் தனிச்சொற்பெற்று வந்த கவிவெண்பா. (கஎ)

(அக.) பெருந்திரு நிலையி னிங்குசேற் றகண்மனைப் பொருந்துநோன் கதவொற்றிப் புலம்பியா முலமர வினையவர் தழுஉவாடு மெக்கர்வாய் வியன்றெருவின் வினையாட்டிக் கொண்டு வரற்கெனச் சென்ற

க. இத்துத்பக்கம் சஅஅ: இ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * பாத்தமை பென்றையும். டீ மார்பின்கண்ணே யினிய, † கொள்ளோ னென்றும். || தறவாகிய + துடக்கத்தது.

யுனைவிலை, யூட்டலென் றீம்பால் பெருகு மளவெல்லா
நீட்டித்த காரண .மென்;

கேட்டி;

அ பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த்தோட்டுப் பைங்குரும்பைக்
குடவாய்க் கொடிப்பின்னல் வாங்கித் தளரும்
பெருமணித் திண்டேர்க் குறுமக்க ணைப்
ணகணகர் மீடருவா னாகப் புரிஞெகிழ்பு
நீல நிரைப்போ துறுகாற் குலைவனபோற்
சாலகத் தொல்கிய கண்ண நயர்ரீர்த்தி
யாலமர் செல்வ னணிசான் மகனவிழாக்

கரு கால்கோளென் றாக்கிக் கதுமென நோக்கித்
திருந்தடிநா புரமார்ப்ப விபலி விருப்பினை
கண்ணு றதலுங் கவுளுங் கவலியார்க்
கொண்மை யெதிரிய வங்கையுந் தண்ணெனச்
செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா

உரு வெம்மொடு சேர்ந்துசென் றீவாயாற் செம்மா
னலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிபி செய்த
புலம்பெலாந் தீர்க்குவே மன்னென் றிரங்குபு
வேற்றானைத் தாய ரெதிர்கொள்ள மாற்றாத
கள்வனாற் றங்கிய தல்லாற் கதியாதி
யொள்ளிழா யன்றி இலேன்;

உரு எள்ளலான், அம்மென் பணைத்தோ ணுமர்வேயந்தகண்ணியோ
டெம்மில் வருதியோ வெல்லாரீ தன்மெய்க்க
ணந்திஞ்சொ னல்லா ரணிந்த கலங்காட்டி
முந்தை யிருந்து மகன்செய்த நோய்த்தலை
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால் வடுவொடு
தந்தையும் வந்து நிலை.

இது வினையாட்டிக்கொண்டு 'வரந்தக் கேடியரோடு மகற்போக்கிய
தலைவி அவள் நீட்டித்துவந்தவழி, "தாயர் கண்ணிய * நல்லணிப் புதல்
வனை, மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வகை"(க)சீறைப்புறமாகக் கேட்டு வந்த
தலைவனைக் கண்டு அவள் தன்னுள்ளே புலந்தது.

க. தொல். கம்பியல். கு. க.

(பாதிபெருங்) * வல்லிய. † உள்விபலி, உள்விபலி.

இதன் பொருள்.

பெருந்திரு நிலைஇய விக்குச்சாற் றகன்மனைப்
பொருந்துநோன் கதவொற்றிப் புலம்பியா முலமா
விளையவர் தழுஉவாடு மெக்கர்வாய் வியன்றெருவிந்
விளையாட்டிக் கொண்டு வரற்கெனச் (க)சென்ற
யுளையிலே, யூட்டலென் றீம்பால் பெருகு . னாவெல்லா
நீட்டித்த காரண மென்

எ - து: பெரிய செல்வம் நிலைபெற்ற, மிகுகின்ற சோற்றையுடைய
அகன்ற மனையிடத்து இரட்டையாய் வந்து சேரும் பலகைகள் தம்மிற் பொரு
ந்தின கதவைத் தீண்டின்று பிள்ளையைக் கைவிட்டுத் தனித்து யாம்வருந்தப்
பிள்ளைகள் தம்மிட்கூடி விளையாடும் * இம்மணலை இடத்தேயுடைய அகற்
சியையுடைய தெருவிலே பிள்ளையை †விளையாடுவித்துக்கொண்டு வருகற்
கென்று போன நீ, இனிய பாலை யான் பிள்ளைக்கு ஊட்டாமல் அப்பால்
பெருகச்சாக்கும் அளவெல்லாம் பிள்ளை பாலுண்ணுகிறத்தற்கு நினைமனத்
தில் வருத்தமில்லையாய்த் தாழ்த்த காணம்பாது? அதனைக்கூறு. ‡எ - று.

கேட்டே,

அ பெருமடற் பெண்ணைப் பிணர்த்தோட்டிப் பைவகுநம்பைப்
குடவாய்க் கொடிப்பின்னல் வாங்கித் தளரும்
பெருமணித் திண்டீர்க் குறுமக்க ணைப்
ணகணகர் மீடருவா னைப் புரிஞெகிழ்பு
நீல ||நிரப்போ துறுகாற் குலைவா போற்
சாலகத் தொல்கிப் கண்ண ருபர்சித்தி
(உ)யாலமர் செல்வ னணிசான் மகன்னிழாக்

க. “எம்முலை, பாலொடு வீங்கத் தவடுடி தாயினை, புத்தேளிர் கோட்டம்
வலஞ்செய் திவனெடு, புக்கவழியெல்லாங்கூறு” கலி. அஉ: உ - டு.

உ. (அ) “ஆலமர் செல்வ னணிசால் பெருவிறல், பேரல வருமென் னாயிர்”
கலி. அக: ௧-௧௦. (ஆ) “புதல்வரைப், பொலந்தேர் மீயிசைப் புதர்முத
வேழத், திலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் தேற்றி, யாலமர் செல்வன்
மகன்னிழாக் கால்கோன், காண்மி னேவெனக் கண்டிற் குளும்”
மணி. க: ௧௪௧ - ௧௪௩. எனவும் (இ) “ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ”
முருகு. ௨௩௬. (ஈ) “ஆலமர் செல்வன் புதல்வன்” சீலப். ௨௪.
“வேலவரை” எனவும் (உ) “ஆலமர் செல்வற்கு” சீறுபாண். ௧௭. (ஊ)
“ஆலமர்கடவுள்” புறம். ௧௧௮: ௧. எனவும் வருதல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * ஈன்மணலை, † விளையாட்டு கித்த. ‡ எஞ்சும் || கிணப்போது.

கடு கால்கோளென் றாக்கிக் கதுமென நோக்கித்

(க) திருந்தடிநா புரமார்ப்ப வியலி விருப்பினாற்

கண்ணு நுதலுங் கவுளுங் கவனியார்க்

கொண்மை யெதிரிய வங்கையுந் தண்ணெனச்

(உ)*செய்வன சிறப்பிற் சிறப்புச்செய் திவ்விரா

உ0 வெய்மொடு சேர்ந்துசென் றீவாயாற் செம்மா

(ஈ)னலம்புதி துண்டுள்ளா நாணிலே செய்த

புலம்பெலாந் தீர்க்குவே மன்னென் றிரங்குபு

வேற்றானுத் தாய ரெதிர்கொள்ள மாற்றாத

கள்வனாற் றங்கிய தல்லாற் கதியாதி

பொள்ளிழா யான்றீ திலென்

எ - து: அதனைக்கேட்பாய்; பெரிப மடையுடைத்தாகிய பனையினுடைய குடம்போலத் திரண்ட இடத்தையுடைத்தாகிய சூர்ச்சரையையுடைய முகியையுடைய பசியுரும்கையைக் கொடியாற் கட்டிப் பின்னினை பின்னிலே இழுத்து அதனால் இளைக்குஞ் சிறிய பன்னைகளுக்கும்மேலே பெரிய மணியழுத்தின தண்ணிய தேரிலேயிருந்து அகன்ற மனையை நோக்கி மீளுதலைச் செய்வானாகாநிற்க, நிலத்திலுடைய முறுக்குகெழிந்து நிறைத்த பூக்கள் மிக்க காற்றுக்கு அசைவனபோலே சாண்டங்களிலே ஒதுக்கிப் பார்த்த கண்ணினையுடையார் பார்த்த மிக்க புக்கையையுடைய ஆலின்மீழ் இருந்த இறைவனுடைய மகனாகிய(ஈ)பின்னையார் திருநாளுக்கு அடிக்கொள்ளுகின்ற நானென்று கருதி, தவரலிலே முயன்று கடுகிவந்து பார்த்து, இவனாதலாற் திருத்தின அடியிற் சிலம்பொலிப்ப அணுகி, நின் கண்ணிலும், ததலாலும் கதப்பாலும் நின்னைத் தழுவிய தாயர்க்கு விளக்கத்தைக்கொடுத்தலை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற அழகிய கையினாலும் நின் தந்தைக்குத் || தண்ணென நீ செய்யுஞ் சிறப்புக்கள் போலே எமக்குஞ் சிறப்புக்கள் செய்து இவ்விராக்காலத்து எம்மோடே நன்கிப்போதலைச் செய்யவேண்டும்; [சிறப்பாலே] தலைவா! எங்கள் கலத்தின்

க. இதனை ஐஞ்சேரடியாக்கலுமாம் உடையின் பிரதிபேதத்தால் 'கவுளும்' என்பதை நீக்கி விருப்பினுலென்பதை அடுத்த அடி ஆக்கலுமாம்.

உ. தலைவன்மறைக் கண்டவழி உவத்தலாகிற "அவன்ம ருவத்தல்" என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு 'செய்வன சிறப்பிற்.....தீர்க்கு வேமன்' என்பது மேற்கோள்; தொல்; மெய்ப்பாடு. கு. 122. இனம்.

ஈ. "மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக்கு" கலி. அக. 32.

ச.- பின்னையாரென்றது, முருகவேளை; 'பின்னையார் அயனைச்சுபித்தலின்' 'சித்தனைப்பது பின்னையாருக்குத் திருநாமம்' 'பின்னையார் வேலைத்

(பிரதிபேதம்) * செல்வன. +யாவிலே. † ததலாது சிவன், || கண்ணனாகி.

புதுமையை நுகர்ந்து பின்னர் எம்மை நினையாத நாணில்வாதவன் தந்த தனிமையெல்லாம் மிகவும் போக்குவேமென்று கூறி, இவனிடத்து விருப்பத் தாலே அமையாத வேற்றுத்தாயர் எதிர்கொள்ள, அதனை மாற்றாத இக்கவ்வு னாலே ஆண்டுத் தாழ்க்க நின்றதன்றி, யான் வேரோர் தீதுடையேனல்லென்; ஒள்ளியாய்! என்னைக் கோபியாதேகொள்ளென்றான் சேடி. எ - று.

உக எள்ளலான், அம்மென் பணைத்தோ னுமர்வேய்ந்த கண்ணியோ டெம்மில் வருதியோ வெல்லாரீ தன்மெய்க்க
ணந்திஞ்சொ(க) னல்லா ரணிந்த கலங்காட்டி
முந்தை யிருந்து மகன்செய்த நோய்த்தலை
(உ)வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால் வடுவொடு
தந்தையும் வந்து நினை

எ - து: அதேகேட்டுப் புதல்வனை நோக்கி, ஏடா! அழகையுடைய மெத் தென்ற புழங்கிப்போலும் தோளினையுடைய நுமமுடைய தாய்மார் குழை கண்ணியோடே எம்முடைய இல்லிலே நீ வருவாயோவாராயோவென வெறுத் துக்கறி, தலைவன் வந்தமைகண்டு, முன்னேயிருந்து மகன் எமக்குச் செய்த நோய்க்குமேலே எம்மைமனத்தால் இகழ்த்திருத்தலாலே தம் மெய்யிடத்துக் கிடந்த அழகிய இனிய சொல்லையுடைய நல்ல மகளிர் அணிந்த கலங்களில் வடுவைக்காட்டி ஏனை வடிக்களோடே தந்தையும் வந்து நின்றல், வெந்ததொரு புண்ணிலே வேலால் எறிந்த தன்மைத்தாயிருந்ததென அவனோடு புலந்து கூறினான். எ - று.

தனக்கு அடையாளமாகக் கொண்டு திரிதலின் வேலென்னென்ற,
‘நகர் - பிள்ளையார் கோயிலென்றமாம்’ முருகு. ௧௧௨, ௧௧௩, ௨௨௨,
௨௨௪; ‘பிள்ளையாரால் வந்ததென முற்கறி’ மது. ௧௧௧. என்ப
வற்றாலும் இவ்வழக்கு அறியலாகும்.

க. “ஒளிபூத்த நுதலாரோ டோரணிப் பொலிந்த” கலி. ௧௧: ௧௧ - ௨௦

உ. (அ) “வெந்தபுண் வேலெறிந்தற்றால்” (ஆ) “வெந்ததோர் புண்ணின் கண் வேல்கொண்டு துழைப்பான் போல்” கலி. அச: ௨௧. ௧௨௦: ௧௭.
(இ) “வெந்துயர்க் கண்ணின் வேலிட்டதுபோல்” (ஈ) “தழுவறு புண்மேற் கருவி பாய்க்தென” பெருங். (ச) ௧௩: ௧௨; (ச) ௧௩: ௧௩௦.
(உ) “புண்செய் னோவில் வேலெறிந்தாற் போலும்” பெரிய. சிறுத்தொண்ட. ௧௦. (ஊ) “தீதுழை புண்ணில் வேல் செறித்த தென்ன” கந்த. குமார. ௪௬. (எ) “வெந்த புண்ணிடை வேல்பட்ட வெம்மையான்” கம்ப. இராவணன்சோக. ௧௦. (ஏ) “வெவ்வே லெறிந்த விழுப்புண்ணின் மீட்டிம் வெதுப்பியதோர், செவ்வேறுழைப் பவர் சிலமன்றோ” தஞ்சை. ௧௧௩. (ஐ) “புண்ணி னுடெரி, யயி னுழைத் தாலென வலமந்தேக்கினான்” நைடநம். நகரீகிரு. அ.

(பிரதிபேதம்) * மாருத, † அப்புதல்வனை, ‡ அனைபோதும் தோளினையுடைய தாய்மார்.

இதனால், தலைவிக்கு இளிவும் தலைவற்குக் கைமிகலும் பிறத்தது.

இது தலைவிரவி ஐஞ்சேரடியும் வந்த வெள்ளைத்தரவும் தனிச்சொல்லும் தலைவிரவின் வெண்பாவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற கவி வெண்பா. (கஅ)

(அச.) உறுவளி தூக்கு முயர்சினை மாவி

னறுவடி யாரிற் றவைபோ லழியக்

கரந்தியா னரக்கவுங் கைநில்லா வீங்கிச்

சுரந்தவென் மென்முலைப் பால்பழு தாகநீ

நு நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினா னெல்லா

கடவுட் கடிநகர் தோறு மிவனை

வலங்கொளி இவாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை

யீர மிலாத ளிவன்றத்தை பெண்டிருள்

யாரிற் றவிர்த்தனை கூறு ;

க0 நீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட

குடைரிழற் றேன்றினின் செம்மலைக் காணாஉ

விவன்மன்ற யானோவ ளுள்ளங்கொண் டெள்ளா

மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகனகர்

வாயில் வரையிறத்து போத்தந்து தாயர்

கரு தெருவிற் றவிர்ப்பத் தவிர்த்தனன் மற்றவர்

தத்தங் கலங்களுட் கையுறை பென்றிவர்

கொத்தவை யாராய்ந் தணிந்தார் பிறன்பெண்டி

ரீத்தவை கொள்வானா மிஃதொத்தன் சீத்தை

செறுதக்கான் மன்ற பெரிது;

உ0 சிறுபட்டி, ஏதிலார் கையெம்மை யெள்ளுபு நீதொட்ட

மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு ;

உஉ அவற்றாள், நறுவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்

சுறாவே நெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்

சூறியறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதி யென்றுஞ்

செறியாப் பரத்தை யிவன்றத்தை மாப்பிற்

பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வ லென்பது தன்னை

யறிஇய செய்த வினை;

*அன்னையோ இஃதொன்று,

௨௬ முந்தைய கண்டு மெழுகல்லா தென்முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்று விஃதொன்று
தந்தை யிறைத்தொடி மற்றிவன் றன்கைக்கட்
டந்தாரியா ரெல்லா அ விது;

௩௩ இஃதொன்று, என்னெத்துக் காண்க பிறரு மிவற்கென்னுந்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை
யிதுதொடு கென்றவர் யார் ;

௩௬ அஞ்சாதி, நீயுந் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த
பூவெழி லுண்க ணவளுந் தவறிலன்
வேனிற் புனலன்ன தந்தையை நோவார்யார்
மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா
டான்யாரோ வென்று வினவிப நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடை யேன்.

இது கடவுட் கடிநகர்தோறும் வலங்கோளீஇ வர்த்துச் சேடியரோடு
மகற்போக்கிய தலைவி அவன் நீட்டித்து வந்தாழி. “தாயர் கண்ணிய
நல்லணிப் புதல்வனை-மாயப் பரத்தையுள்ளிய் வழி” (க)யின் கண், தந்தை
தொடி மகன்கைக்கண்டு புலந்தாள் தன்னுள்ளே அழிந்து கூறியது.

இதன் பொருள்.

௧. தொல். கற். கு. சு. இச்சூத்திரப் பகுதிக்கு. ‘தாயரைக்கிடைய நல்ல
அணியையுடைய புதல்வனை மாயப்பரத்தை குறித்த வழியும் கூற்று
நிகழும்; புதல்வனைப் பரத்தைமை குறித்தலாவது தலைவன் புறப்
பெண்டிர் மாட்டுப்போகிய வழி வெஞ்ஞாபாறுப்பாலப் புதல்வனையும்
அவரிடைச் சென்றவழி வெஞ்ஞால்; கண்ணிய நல்லணி யெனவே
அவர்கொடுத்த நல்லணியென்பது பெறுதும்; பரத்தைமை உள்ளாத
வழி இவண்மாட்டுக் குறிப்புக் கழாதாம்; மாய மென்பது பரத்தை
மைக்குப் பண்பாகி இன்னு சுட்டாது வந்தது’ என்று கூறி, அதற்கு
இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்பூரணர்; நச்சினர்க்கினிய
பும் இச்சூத்திரப்பகுதியில், ‘அவருள் (தாயருள்) துணியாலே வருந்திய
பரத்தையர் தம் வருத்தத்தினை உணர்த்தியும், தலைவன் றொழுகும்
பரத்தையர் தம் சிறப்புணர்த்தியும் அணிவ ரென்றற்கு, ‘கண்ணிய’
என்றார்’ என விசேடவுரை எழுதி, இச்செய்யுளை இதற்கே மேற்
கோள் காட்டியுள்ளார்.

* ‘அன்னையோ முந்தையன்’ என, தொல். கற். கு. சு. இள. உரையிலுள்ளது.
(பிரதிபேதம்) † லல்லிசைப், ‡ வகையின்கண்.

(க) உறுவளி தூக்கு முயர்சினை (உ) மாவி
 னறுவடி யாரிற் றவைபோ லழியக்
 கரந்தியா (நு) னரக்கவுங் கைநில்லா வீங்கிச்
 சுரந்த (சு) வென் மென் + முலைப் பால்பழு தாகநீ
 னு ல்வாயிற் போத்தந்தப் பொழுதினெ னெல்லா
 கடவுட் கடிநகர் தோறு மிவனை
 வலங்கொளி இவாவெனச் சென்றய் விலங்கினை
 யீர மிலாத விவன்றக்கை பெண்டிருள்
 யாரிற் றவிந்தனை கூறு

எ - கு: எஃ! நீ நல்||வாயிலினின்றும் போதலைச் செய்த காலத்தின்
 கண்ணே தெய்வங்கையுடையதாகிய மிருதிகளையுடைய கோயில்கடோறும்
 இவனை வலஞ்செய்யவிகது வாவென்று யான் கூறச் சென்ற நீ யான் கூறிய
 கூற்றினைத் தப்பினாய்; இனி மாவையுடைய உயர்ந்த கொம்புகளினின்றும் மிகக்
 காற்றால் அசைக்கும் கடிய (நு) வடிந்தன் காம்பு முறிந்தனபோலே பால் மிகக்
 குதிக்கையினாலே அதனை மறைத்து யான் அங்கையால் அழுக்கித் தேய்க்கவும்
 அந்தக் கையினெல்லையில் நில்லாவாய் விட்டிச் சுரந்த என்னுடைய மெல்லிய
 முலையிற் பால் பிள்ளை வண்ணமற் பாடிமேபோம்படி அருளில்லாத இவன்
 தந்தையுடைய பாத்தையர்களுள் யாருடைய இல்லவே தங்கினும்; சொல்
 வென்றான். எ - து.

க. உறு என்னு முரிசொல் மிருதியென்னும் பண்புணர்ந்தி வருதற்கு
 இவ்விடி மேற்கோள். நன். ௨௦. ௧௫. மயிலை; விருத்தி. இரா.

உ. “உறுவடிமாவின்” (கலி. ௪௪: ௧௪) என்பதும் அந்ந் குறிப்பும் பார்க்க.

நு. “அரக்க நில்லா கண்ண றீர்க்க” நாலாயிர. நாச்சியார். நு: ௪.

சு. (அ) “எம்முலை, பாலொடுவீக்கத்தவெழுதாயினே, புத்தேளிர் கோட்டம்
 வலஞ்செய் திவொடுகு. புக்க வழியெல்லாம் கூற” (ஆ) “சென்றா,
 யுளையிலே, யூட்டலென் றம்பால் பெருகு மனவெல்லா, கீட்டித்த
 காரணமென்” கலி. அஉ: ௧ - ௫. அந: ௪ - ௬.

டு. “முனித்தலைக் கண்ணி நெற்றிச் சிறுமுலை முழுவிற் பிங்கிப்,
 புனிற்றுப்பால் பிவிற்றித் தேமா வடுவிதுத் தாங்குப் பாய, தனித்துக்
 கண்ணாக்கி நோக்கா தொசிந்துநின் ருர்க ளன்றே, கனிப் பொறை
 மலிந்து நின்ற கம்பகப் பூக்கொம் பொத்தார்” சீவக. உருசக.

(பிரதிபேதம்.) * யான்காக்கவும். + முலைபால் பழுதாக. † பொழுதினும், || வாணிலே நிற்கும்.
 + யாக்கையால்.

க0 நீருள், (க) அடைமறை *யாபிதழ்ப்(உ)போதுபோற் கொண்ட
 குடைநிழற் றேன்றுநின் செம்மலைக் காணாஉ
 விவன்மன்ற யானேவ வுள்ளன்கொண் டுள்ளா
 மகனல்லான் பெற்ற மகனென் மகனகர்
 வாயில் வரையிறந்து போத்தந்து தாயர்
 கரு தெருவிற் றவிர்ப்பக் தனிந்தனன் மற்றவர்
 தத்தங் கலங்களுட் கையுறை யென்றிவற்
 கொத்தவை †யாராய்ந் தணிந்தார் பிறன்பெண்டி.
 நீத்தவை †கொள்வானு (ந)மீஓதொத்தன் (ச)சீத்தை
 ||செறுதக்கான் மற்ற பெரிது

எ - து: நீரிடத்தே (ந) இலையின்சீழே மறைந்துின்ற அழகிய இகழை
 யுடைய தாமரைப்பூப்போலே எடுத்த பச்சைக்குடையின் சிழவிலே 'தோன்று
 கின்ற நீன்பின்னையைக்கண்டு தாய்மார் யான் நோம்படி மனத்தைக்கைக்
 கொண்டு பின்னர் என்னை நிறைபாத நன்கு மதிக்கும் மகனல்லாதவன் பெற்ற
 மகன் அறுதியாக இவனென்று கருதி அகன்ற மனைவினுடைய †வாயிலி
 னெல்லையைக் கைவிட்டுப்பறப்பட்டுத் தெருவிலேவந்து தடுப்ப அவரிடத்தே

க. இந்துர்ப்பக்கம் உசு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) "தின்கதிர் மதான் பொருகுற மாக்களை, போம்பணர்த் தழீஇத்
 தாம்புணர்ந்து முயங்கித். தாதனாக மரைப் போதுபிடிச் சாவகுத்,
 தாழு மவரு மோராயகு விளங்க" மதுரை. சகக - சகச. (ஆ)
 "போதலிழ் தாமரை யன்னநின் குதலம்புதல்வன்" ஐங். சஉச. (இ)
 "வழுவில் பொய்கையண்டலரென வளர்த்துமை யாடி" சீவக-உஎடுக.
 (ஈ) "இவர்பெரி தளவி லார்நலைப், பொருந்தின ராயினும் பூவின்
 மெல்லியர்" கம்ப. தாடகை. ௪௭. எனவும்(உ) "பொய்கைப் பூவினும்
 நறந்தண்ணியளே" ஐங். ௬௭. (ஊ) "பதுமப் போதலன்" கம்ப.
 மீட்சி. ௭௧. எனவும் (ஐ) "புள்ளிதழ்த் தாடகைப் போதுறமு முனை"
 ஐங்-எழ. ௫௦. எனவும் வருதல்காண்க.

ங. "ஓஓதொத்தன்" இந்துர்ப்பக்கம் உசு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. சீத்தை. கலி. ௬௪: உஉ குறிப்புப்பார்க்க.

இ. (அ) "தாமரை, தேமரு. குடையிலை கவிப்பத் தேவியர், பூமரு மடந்
 தையர் போன்று தோன்றினர்" துளா. சயம்வர. ௧௩௧. (ஆ)
 "பாசடை கவிதை யாக..... பொய்கை சேய்க்கு வனம்பட
 வொழுகிற் றன்றே" கந்த. திருவவதா. ௧௧௦.

(பிறித்பேதம்) * சூயிதப்போது. † சூப்பாய்ந்து, ‡ கொள்வானிஓதொத்தன், || செறுத்தக்
 கான், †வாசலின்,

தங்கினன்; அதனாலே பின்னை அவர்கள் தம்முடைய தம்முடைய அணிகளில் இவன்வடிவிற்கு ஒத்தவையிற்றை * ஆராய்ந்து (க) கைக்காணியென்று அணிந்தாரென்றான்சேடி; அதுகேட்டதலைவி தனக்குஅயலாயிருக்கின்ற தந்தையுடையபரத்தையர்கொடுத்தவையிற்றை இவனெருவன் வாங்குவா (2)னும், இனி இவன் கைவிடப்படமெவன் அறுதியாக மிகவும் நம்மாற்கோபித்தல் தக்கானென நெஞ்சொடுகிறான். எ - று.

‘அடைமறை... .. செம்மல்’ என்றது: இலையும்பூவும், குடைக்கும் புதல்வற்கும் உவமையாய் (ங) விவரித்தது. இதுகினைக்கு முதல்வந்தது. ௨௦ (ச) சிறுபட்டி.

எ-து: காவலின்றி வேண்டியவா ரொழுருவாய். எ - று.

எதிலார் கையெம்மை பெள்ளுபு நீதொட்ட
மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு

எ - து: நீ எம்மை இகழ்த்து இட்ட பரத்தையர் கையின் மோதிரங்கள் யாவை? யாம் அவற்றைக்காண்பேன். எ - று.

யாங் காண்கு, பன்னையொருமை மயக்கம். யானும் பாடம்.

௨௨ அவற்றுள், (ரு) நூலிற் கண்டான் செவ்விரற் கேற்பச்

(கி) || சுருவே நெழுதிய (ரு) மோதிரத் தொட்டான்

க. இத்தூத்பக்கம் சகக: ச-க-ம் குறிப்புப்பார்க்க.

௨. “ஒருவனா மானுட லேகை மாதர், வருவனும் விநன்மணி மானெடுஞ்சுமர், பொருவனா வாயிற் பொன்ற வென்றிடர், தருவனும்” வில்லி. மணிமான். அஃ என்பது முதலியவற்றில் ஆமென்பது இவ்வாதே செறந்திறப்பில் வந்திருத்தல் காண்க.

ங. “அடைமறை..... காண்க” என்பது உவமை பலபொருள் விவரித்ததற்கும் தோல். உவம. கு. உ. இளம். முதற்குச் சினைபுவமமாய் வந்ததற்கும் மேற்கோள்; தோல். உவம. கு. சு. இளம்: பேர்; இ - வி. கு. சசக.

ச. “சிறுபட்டி” கலி. இக: ச என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ரு. “நற் அவலிழ்த் தன்னவென் மெல்லிரற் போது” கலி. இச: க.

க. “அவ்வாய் மகரத் தன்னினர் மோதிரம்”

எ. (அ) “மன்னாம மோதிரத் தொட்டு” கீவக. க௦ச௦. (ஆ) மாநிறத்தம் ரேணியோடையும் வல்லி வென்றுதன் முத்திரை, மோதிரச்சுவ டேற்றிறைஞ்ச முடித்து” விநாயக. சிந்தாமணிவிநாயகர். எக.

(பிரதிபேதம்) * ஆராய்ந்து, | வாங்குயாளாயினவன், கைவிடப்படும்இவன் அறுதியாக, | பாடம் நெழுதிய, || சுருவேநெழுதிய.

குறியறிந்தேன் காமன் (க)கொடியெழுதி யென்றுள்
செறியாப் பரத்தை யிவன்றத்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வ லென்பது தன்னை
* யறிஇடு செய்த வினை

எ - து: அம்மோதிரங்களுள் †நரும்புனைவக் கண்டாற்போன்ற சிவந்த
விரலுக்குப் பொருத்தச் சுறவிலேற்றைக் குழித்த மோதிரத்தை இடவ
ருடையருத்தை அறிந்தேன் ; காமன்கொடியாகியமகரத்தை மோதிரத்தே
†குழித்தாற்போல வேறொன்றிலே அழுத்தி அதனை எந்நாளும் அடங்காத
பரத்தைமைக்குணத்தையுடைய இவன் றத்தைமார்பிலே பொறியாக ஒற்றி
அடிமைக்கொண்டு ஆண்டுபோதுவேனென்று சொல்கின்ற வார்த்தை தன்னை
எனக்கு அறிவித்தற்குச் செய்ததொரு தொழிவேனெப் புலந்து அவனொடு
கூறினான். எ - று.

“கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப்படுமே” என்றதனாற்போல ||சுறவேறென்றார்.
பரத்தைமை பரத்தை யென + நின்றது; “தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற்
பரத்தையும்” (க) என்றார் ஆசிரியராகவின்.

அன்னையோ

எ - து: நீயும் அத்தன்மையையோ ! எ - று.

புதல்வனாகிய நீயும் எம்மை இகழுத்தன்மையையோ × என்றதாம். இது
புதல்வனை நோக்கிக்கூறியது.

இஃதொன்று,

எ - து: இவ்விதஞ்சரியும் நாமே செய்துகொண்டதொன்றென நெஞ்
சொடு கூறினான். எ - று.

உக + முந்தைய கண்டு மெழுகல்லா தென்றான்

(சு)வெந்தபுண் வேவெறித் தற்று விஃதொன்று

க. (அ) “வில்லா னிடுகொடி யகலம்” (ஆ) “ஆடுகொடி யணிந்தவுய
ரலங்கல்வரை மார்பன்” சீவக. ௨௨௪௭௭, ௨௨௪௭௮.

உ. தோல். மரபி. சூ. ௪௦. பேர். ௩௮. ௩௪. இதுஐயையில் சுறாவின் அண்
மெனப்படுதல் மரபென்பதற்கு, “சுறவே நெழுதிய மோதிரந்தொட்
டான்” என்பது மேற்கோள்.

௩. தோல். ௬௭. சூ. ௨௦.

௪. “வெந்தபுண் வேவெறித் தற்றுல்” (கலி. அக. ௩௦) என்பதும் அதன்
குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * அறிய, † நாய்ப்புனை. ‡ குறித்தாற்போல. || சுறவேறென்றார், + தீதும்,
× என்றதாம் புதல்வனோக்கி இஃதொன்று, + முந்தைய கண்டு மெழுகு.

(க) தந்தை யிறைத் தொடி மற்றிவன் நன்னைக்கட்
டந்தாரியா ரெல்லாவு விது

எ - து: பின்னை என்முற்பட்டனவற்றைக் கண்டும் தலையெடுக்கமாட்டாத
என்முன்னே வெந்ததோர் புண்ணிலே வேலாலே எறிந்த தன்மைத்தாக
இஃதொன்று இவன்மந்தையுடைய முன்னையிற் ரொடியை இவன் கை
யிடத்தே || இட்டவர் யார்தான்? கூறென்றான். எ - து.

௩௩ இஃதொன்று, என்னொத்துக் காண்க பிறரு மிவற்கென்னுந்
தன்னலம் பாடுவி X தந்தாளா நினை
யிதுதொடு + கென்றவர் யார்

எ - து: அவன் = கூருமையின், எடா! இத்தொடி என்னை ஒழிந்தவர்களும்
இத்தலைவற்கு என்னையொழித்த வனப்பை வழிபடும்படியைக் காண்பார்க
ளாக(?) வென்று கூறுந் தன் நலத்தை மிகுத்துப் புகழ்கின்றவளாயிருக்குந்
தந்தவன். இவ்விதழ்ச்சியும் நாமே செய்துகொண்டதொன்றென நெஞ்சொடு
கூறினான்; கூறி, 'புதல்வனை கோக்கி நினை இத்தொடியை இடுகவென்று
சொன்னவர் யார்தானென்று கூறினான். எ - து.

௩௪ அஞ்சாதி, (உ) நீயுந் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த
புவெழி லுண்க னாவஞந் தவறிலர்
(௩) வேனிற் புனலன்ன துந்தையை கோவார்யார்
மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா

க. "தந்தை யிறைத்தொடி ..... எல்லாவிது" என்பது, 'பல்வேறு
புதல்வர்க்கண்டு கனியுலாப்பினும்' என்புழி, 'தாயர்கொடுப்ப்புதல்வன்
கொண்டமைக்கு மேற்கோள்; தொல். கம்பி. கு. ௧௦. ௩௪.

உ. "நீயுந் தவறிலை நினைப் புறங்கடைப், போதா விட்ட துமருந்
தவறிலர், நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப், பறையறைந்
தல்லது செல்லற்கவென்னு, விறையே தவறுடையான்" (கலி. ௧௧:
௩௦-௩௪.) என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து
வனவும் கோக்குக.

கூ. வானாதே யுவமஞ்செய்து உற்றது உணர்த்தாத வழியும் தெனியு
மாறு உண்டென்பதற்கு, "வேனிற் புனலன்ன துந்தையை கோவார்
யார்" என்பது மேற்கோள்; தொல். உவம. கு. ௨௦.

(பிரதிபேதம்) * தொடும்மற்றிஃசியன், † கண்டுதலை, ‡ தன்மைத்தாக விவன். || இட்டவன்
யார் தானெனக் கூறென்னுன், X தந்தாளோகினை, + என்மலன்யார். க
கூருமையின் இத்தொடி.

டான்யாரோ வென்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடையேன்.

எ - து: அவன் அதற்கு அஞ்சினமை கண்டு அஞ்சாதேகொள்; இதனைத் தொட்டுவந்த நீயுந் தவறுடையையல்லே; நின் கையிலே இத்தொடியையிட்ட பூவினது அழகையுடைய மையுண்கண்ணையுடைய பரத்தையுந் தவறுடைய எல்லன்; (க) வேனிற்காலத்துப் புதுப்புனல்போல எல்லார்க்கும்பயன்படுகின்ற நுந்தையை ஈண்டு நோவாரில்லை; நமக்கு மேலாய்நின்றும் தன்னலம்பாடிப் பின்னரும் நம்மை இகழ்ந்து இத்தொடியை இவன் கையிலிட்டவன் யாரோ வென்றுகேட்ட இந்நோயின் கூற்றேனாகிய யானேயன்றோ தவறுடையே னெனத் தன்னுள்ளே அழிந்து கூறினான். எ - து.

இது, பரத்தை தன் (2) சிறப்பு உணர்த்தி அணிந்தமைகூறிற்று. 'மேனினு மென்னி' என்றதற்கு, முற்காலம் *தொடங்கி இகழ்ந்தென்றுமாம்.

இதனால், தலைவிக்கு எள்ளல் தோன்றிற்று.

இது தலைவிரவி ஐஞ்சாடுக்கிவந்த கலிவெண்பா.

(கக)

(அரு.) காலவை, சுடுபொன் வீளையு வீரமை சுற்றொடு

பொடியமுற் புறந்தந்த செபவுறு கிண்கிணி;

ந. உடுத்தவை கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன்

மையில் செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின் மேற்

றைஇய பூந்துகி லைதுகழ லொருநிறை;

சு. கையதை, அலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய

பலவுறு கண்ணுட் சிலகோ லவிர்தொடி ;

அ. பூண்டவை, எறியா வாளு மெற்றா மழுவுஞ்

செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த

பெய்புல மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின்

மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்பூண்;

கஉ. சூடின, இருங்கடன் முத்தமும் பன்மணி பிறவு மாங்

கொருங்குடன் கோத்த உருளமை முக்காழ்மேற்

சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்நூ லாக

க. ஆன வேனிலின் மாந்தர்போ லலர்த்தடம் பொழிலுந், தானு மாடுதல் கருதியோ..... புனல்பார் தொழுகியதால்" திருவாணகீ. ஆரஞ் சாத்து. ௨௦.

௨. இந்துற்பக்கம் சகட: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தடங்கி.

வரும்பவிழ் நீலத் தாயிதழ் நாணச்
சுரும்பாற்றுப் படுத்த மணிமருண் மாலை;

௧௭ ஆங்க, அவ்வும் பிறவு மணிக்கணி யாகநின்
செல்வுறு திண்டேர்க் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப்
பைபயத் தூங்குநின் மெல்விநற் சீறடி
நோதலு முண்டங் கென்கை வந்தி
செம்மானின் பாலுண் ணிய;

௨௨ பொய்போர்த்துப், பாண்டலை யிட்ட பலவல் புலையனைத்
தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தான் வேண்டியார்
நெஞ்சம் பிணித்த நெழிலாக் திரிதரு
நுந்தைபா லுண்டி சில;

௨௬ நுந்தைவாய், மாயக்கு டேறி மயங்குநோய் கைமிகப்
பூவெழி லுண்கண் பணிபரப்பக் கண்படா
ஞாமர்பா லுண்டி சில;

௨௯ அன்னையோ, யாமெம் மகனைப்பா ராட்டக் கதுமெனத்
தாம்வந்தார் தம்பா லவரொடு தம்மை
வருகென்றார் யார்கொலோ வீங்கு;

௩௨ என்பாலல், பாராட் டெவந்தோய் குடியுண் டத்தையென்
பாராட்டைப் பாலோ சில;

௩௪ செருக்குறித் தாரை யுவகைக்கூத் தாட்டும்
வரிசைப் பெரும்பாட்டொ டெல்லாம் பருகித்தை
தண்டிவென் ஞாயர்மாட்டைப் பால்.

இது தலைவி தன் மகனைப் பாராட்டிப் பால் கூறிட்டு * ஊட்டுகின்ற
வழிச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டுப் புக்க தலைவனைக்கண்டு தன்னுள்ளே
புலந்து புலவ் ஞாடு பின்னும் பாராட்டியது.

இதன் பொருள்.

(க)காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றொடு

பெய்யுழற் புறந்தந்த (உ)†செய்வுறு கிண்கிணி

௧. இச்செய்யுளின் ௧, ௩, ௬, ௮, ௧௨. இவ்வுடிகளின்முதலிலும். பரி. ௨௧:
௧, ௩, ௮, ௧௦, ௧௨. இவ்வுடிகளின்முதலிலும் கூன்வந்திருத்தல் ஒப்பு
நோக்கற் பாலது.

௨. “செய்வு” இந்நூற்பக்கம் ௪௭: ௧-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
(பிரதிபேதம்) * ஊட்டுவழி, † செய்யுறு,

எ - து: செம்மால்! நின்(க)காலிற் கிடக்கின்றவை, *சுடும்பொன்னுலே வளைத்த இரண்டாய் அமைந்த †காற்சரியோடே பண்ணுதலைத் தான் உறு கின்ற, (உ)பொடி மூடிதழுவாலே நிறம் உண்டாகப்பட்ட ‡சுதங்கை. எ -று.

(உ)சுடிபொன், எக்காலமும் பொன்னென (சு) முக்காலத்திற்கும் உரிய பொன்னின் இயல்பு கூறிற்று; சுடிபொன்னென வினைத்தொகையாகாமையுணர்க.

ங. உடுத்தவை, (ரு)கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன் மையில் (சு)செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின் மேற் றையிய பூந்துகி லைதுகழ ||லொருதினை

எ - து: (எ)அல்குலிற்கு உடுத்தவை,கைத்தொழிலாலே பொலிவுபெற்ற மணிகள் இடையிடை அமைந்த பொன்மணிகளையுடைய வடம்; அதின் +மேலே அழுக்கில்லாத சிவந்த பவளவடம்; அவற்றின்மேலே xஉடுத்தின ஐதாய்க் கழல்கின்ற ஒன்றாகிய திரைத்த பூந்துகில். எ -று.

வடங்கள் தோன்றத் +திரைத்தாரென்றார்.

க. இந்நூற்பக்கம் சஎஅ: எ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ)“நிறம்பெறப், பொடியழற்புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலன்கோதை” கலி. ருச: க - உ. (ஆ) “ஒள்ளுழற்புரிந்த தாமரை” (இ) “அழல்புரிந்த வடர்தாமரை” புறம். கக: கசு, உக: க.

ங. |“சுடிபொன்” ஐங். சஙஉ; பரி. உக: கஅ.

ச. தோல்.

ரு. பவழக் காசொடு பன்மணி விரைஇத், திகழக் கோத்த செம்பொற் பாண்டில், கைவினைக் கொளுவிற் செய்யுநலங் குயின்ற, வெண்ணற் காழ்நிறை” பெருங். (உ) கக: கசஉ - கசரு.

சு. (அ) “நுண்டுகி னுழைந்த வல்குற் பவளமொத்து” சீவக. ககஅச. (ஆ) “செந்துகிர்க் கோவை சென்றேந் தல்கு, லந்துகின் மேகலை யசைந் தன வருந்த” (இ) “அந்துகிர்க் கோவை யணியொடு பூண்டு” சீலப். ச: உக - ஙஉ, கச: கங. (ஈ) “அனபவள மேகலையோ டப்பாலைக் கப்பாலா னென்கின் றாளால்” தேவாரம்.....(உ)“பவழஞ் சேர்ந்த பல்காழல் குலர்” பெருங். (க) சங: கசசு.

எ. (அ) “கொள்வீ ரல்குலோர் கோவணம்” தே..... (ஆ) “துளிக்கு நெய்க் கருங்குழற் றோகைமாருயிர், விளிக்குமென் றல்குலை மறைத்த மேதகு, பளிக்குவெள் ளுடையின்மேற் பசும்பொனம்பரங், களிக்கும் வேன் மன்னவன் கவினச் சுற்றினான்” காஞ்சி. நகரேற்று. உஉ௦.

(பிரதிபேதம்) * சுடிபொன் எக்காலமும்.....உணர்க் சுடிபொன்னுலே. † காற்கற்றை யோடே, ‡சுதங்கைஉடுத்தவை ||ஒருகிறை, + மேலையழுக்கில்லாத, x உடுத்தினைய ஐதாய், + திரைத்தார் கையதை.

சு. தையதை, அலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய
பலவுறு கண்ணுட் சிலகோ லவிர்தொடி

எ - து: கையிடத்தது, ஞெண்டின்கண் தன்மைபெற நெருங்கப் பல
அருப்புத்தொழில் குழப்பட்ட சில கோற்றொழில் அவிர்கின்ற இரண்டாய்ச்
சேருந் தொடி. எ - று.

(க)கண்ணுள் - தொழில்.

அ. பூண்டவை, எறியா வாளு மெற்ற மழுவஞ்
செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த
பெப்புல (உ)மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின்
மையற விளங்கிய (ங)வானேற்ற விர்பூண்

எ - து: பூணப்பட்டவை, வெட்டாத வாளும் வெட்டாத மழுவும்
நெருங்கக் கட்டி இரண்டு புறத்தினுந் தங்கின மழையெய்த புலத்து ஈயன்

க. (அ) “கண்ணுள் வினைஞர் கைவினை முற்றிய, நுண்வினைக் கொல்லர்”
சீலப். சுசு: ௧௦௫ - ௧௦௬. (ஆ) “கண்ணு ளாளர் கைபுனை கிடிகும்”
பெருங். (இ) ௩௦. எனவருதல்காண்க. (இ)கண்ணுளென்பது சித்திர
மெழுதுதலும் கூத்தாடுகலமாகிய கண்ணுள் நிறுத்தும் தொழிற்றிறத்
திற்கும் பெயராம்.

உ. (அ) “தண்பெய வெழிலி, யணிமிகு கானத் தகன்புறம் பரந்த, கடுஞ்
செம் மூதாய்” நற். ௩௬௨: ௩ - ௫. (ஆ) “தண்பெயல் பொழிந்த
பைதுறு காலிக், குருதியுருவி னெண்ணெய் மூதாய், பெருவழி மருங்
கிற் சிற்பல வாரிப்ப” அகம். எசு: ௩ - ௫. எனவும் (இ) “அரக்கு நிற
வருவி னீயன் மூதாய்” அகம். ௧௩௬: ௧௩௬. (ஈ) “ஈயலின் மூதாய் பரப்ப
வினமரீஇச், கோவல ருதுய குழலிரங்கக்-கோவந், தவழக்கார் செய்
தன்று” நாற்கவி. சூ. ௧௭௦. மேற்கோள். எனவும் (உ) “அரக்கத்
தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக், காயாஞ் செம்ம ரூஅய்ப் பலவுட,
நீயன் மூதாய் வாரிப்பப் பவளமொடு, மணிமிடைந் தன்ன குன்றம்”
(ஊ) “மணிமிடை பவளம் போல வணிமிகக், காயாஞ் செம்ம
ரூஅய்ப் பலவுட, நீயன் மூதா யீர்ப்புறம் வாரிப்பப், புலனணி
கொண்ட காரெகிர் காலே” (எ) “பெயல்பெய்து கழிந்த பூநாறு
வைகறைச், செறிமண னிவந்த களர்தோன் றியவிற், குறுமொட்டு
மூதாய் குறுகு ரோடி, மணிமண்டு பவழம் போலக் காயா, வணிமிகு
செம்ம லொளிப்பன மறையக், கார்கவின் கொண்ட காமர் காலே”
அகம். ௧௪: ௧ - ௪, ௩௦௪: ௧௩ - ௧௬, ௩௭௪: ௧௦ - ௧௫. எனவும்
வருவன காண்க.

ங. (அ) “மருப்புப்பூண்” (ஆ) “பொலஞ்செய் மழுவொடு வாணணி
கொண்ட, நலங்கிள ரொண்பூண்” கலி. அஉ: ௧௨; அசு: ௩ - ௪.

(யிரதிபேதம்) * புலத்தின் மூதாயினது.

முதாயினது புகரையுடைத்தாகிய நிறத்தையுடைய பவளத்தார் செய்த அமுகம்
தமவிளங்கிய இடபத்தையுடைய விளங்குகின்ற பூண். எ - று.

கஉ. குடின, இருங்கடன் *முத்தமும் பண்மணி †பிறவு மாந்
கொருங்குடன் கோத்த வருளமை (க) முக்காழ்மேற்
சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்நூ லாக
வரும்பவிழ் நீலத் தாயிதழ் நாணச்
(உ) சுரும்பாற்றுப் படுத்த மணிமருண் மாலை

எ - து: குடப்பட்டன, கரிய கடலின் முத்தும் அதனுடனே பல
மணிகள் பிறவுந் சேரக்கோத்த உருட்சி அமைந்த மூன்றுவடம்; அதின்மேலே
கிடக்கும் நூலார் சூழ்ந்த சுரும்புகள் ஆருந் கண்ணிக்குப் பொருந்தும்படியாக
நடுவே கிடக்க அரும்புகள் அலர்ந்த சில நீலத்தினது ஆய்ந்த இதழ் நாணம்
படியாக நீலமணியாற் பண்ணின சுரும்புகளைப் போக்கின கண்டார் மருளும்
மாலை. எ - று.

கங. ஆங்க, உரையசை.

அவ்வும் பிறவு மணிக்கணி யாகநின்
||செல்வறு தின்(ந)டேர்க் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப்
பைபயத் தூங்குநின் மெல்விற் சீறடி
நோதலுட் முண்டங் கென்கை வந்தி
செம்மானின் பாலுண் ணிய

எ - து: யான் கூறியவையும் பிறவும் நின்னழகிற்குமேலே ஞர் அழகாகச்
செறியும் நின்னுடைய மெல்லிய விரல்களையுடைய சிறிய அடிகள் இங்கனந்
திரிந்ததற்கு நோதலுமுண்டு; அதனைத் தவிர்த்து நின்னுடைய உருட்டுதலுறு
கின்ற திண்ணிய தேரில் வளைந்த(ச)காமரைமுகையினைக் கையாலே பிடித்து
மெத்தென மெத்தென அசையாநின்று இவ்விடத்து என் கையிடகமே வரு
வாய்; நினக்கென்று வைத்த பாலையுண்டற்கு. எ - று.

க. (அ) “முக்காழ் கயந்தலைத்தாழ்” கவி. அசு: உ. (ஆ) “மயிர்ப்புறஞ்
சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்” மணி. நு: கநடு.

உ. (அ) “கன்றாற்றுப் படுத்த புன்றலைச் சிறுஅர்” குறுந். உசு: (ஆ)
“கதிராற்றுப் படுத்த முதிராத் துன்பமொடு” மணி. இ: கநக.

நு. (அ) “நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பற்றி, நின்றேன்” அகம். கக: உசு-இ.
(ஆ) “மணித்தேர்க் கொடிஞ்சி கையாற் பற்றி” மணி. ச: சஅ.

ச. (அ) “பண்டரித னுந்தியயன் வந்தபழ முந்தைப், புண்டரிக மொட்
டனைய மொட்டினது” கம்ப. தேரேறு. சஎ. (ஆ) “கோகனக முகை
யினைய கொழுங்கனகக் கொடுஞ்சியன்” இராமா. சந்திர. அ.

(பிரதிபேதம்) * முத்தம், † பிறவு, மொருங்கு, ‡ பொருத்தம்படி. || செல்வறு, + உண்டிக்கு.

அணியாகத் தூங்கும் நின்னென்க. தேர்க்குத் தாமரை (க)சினையாதலின் அதனைச் சினையென்றார்.

௨௨ பொய்ப்போர்த்துப், பாண்டலை யிட்டபலவல் புலையனைத்
தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தான் வேண்டியார்
நெஞ்சம் பிணித்த நெழிலாத் திரிதரு
(௨)நுந்தைபா *லுண்டி சில

எ - து: தலைமேல் ஏறட்டுக்கொண்ட பாண்மையாலே வஞ்சினையை மறைத்து வசிகரித்தநெழில் பலவும் வல்ல பாணனைத் தூண்டிலாகப் போகட்டுப் பரத்தையரை அகப்படுத்தித் தான் விரும்பின பரத்தையருடைய நெஞ்சம்தன்வசமாக்குதல்தனக்குத்தொழிலாகக்கொண்டு திரியும் நுந்தைக்குப் பட்ட சிலகூற்றை உண்பாய். எ - று.

௨௬ நுந்தைவாய், மாயச்சூ டேறி மயங்குநோய் கைமிகப்
பூவெழி லுண்கண் பனிபரப்பக் கண்டா
நாயர்பா †லுண்டி சில

எ - து: நுந்தை வாயிற் பொய்ச்சூளை மெய்யாகத் தெளிந்து பூவினது அழகையுடைய உண்கண் நீர் பரக்கும்படியாக மயங்குகின்ற நோய் கைகடத்தலாலே அக்கண்கள் துயிலாத நின் தாய்மார்க்குப்பட்ட சில கூற்றை உண்பாய். எ - று.

௨௯ அன்னைபோ,

அன்னையோவென்றது, அம்மையோவென ஒரு வியப்பு.

க. 'கொடுஞ்சினைக் கைப்பற்றி' என்று ககரவொற்று மிக்கபாடம் காணப் படிந், "கொடுஞ்சினத்தேரும்" பெருங். (க)சுக. ௩௭. என்புழிப்போல, 'கொடுஞ்சு' என்பதையே தாமரைமொட்டின் பெயராக்கலுமாம், இப்பொருளில் 'கொடுஞ்சி', என்றசொல்லே பெருவழக்கிற் ருயினும், அச்சொல் 'கொடுஞ்சி' என்று (புறந். எள: ௩, நசுஅ: ச, சீலப். கச: கசஅ; உச: கசஉ, உசந; உஎ: நன; மணி. ச: சஅ) இவற்றிற் காணப் படுவால் இடையிகரம் உகரமாய்த்திரிந்துவழங்குதலும், 'கொடுஞ்சு' என்று (துளா. அரசியல். ௯௦. உஎந; கம்ப. ௧௯. சிக, கரன்வதை: கசக, தேரேறு. சந) இவற்றில் வந்திருத்தலால் ஈற்றிகரம் குற்றிய லுகரமாய்த் திரிந்துவழங்குதலும் ஂண்டென்பதுவிளங்கும். இத்திரிபுக ளோடு பரிதிமுதலியவற்றில் இடையிகரம் உகரமாயும் பஞ்சிமுதலிய வற்றில் ஈற்றிகரம் குற்றியலுகரமாயும் திரிந்து வழங்குதலை ஒப்பு நோக்குக. இச்சொல் தேர்த்தட்டுக்கும் பெயராய் வரும்.

௨. இந்துற் பக்கம். நசுக: ௨ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(புரத்தேதம்) * உண்டிலை. † தாம்விரும்பின. ‡ உண்டிலை.

(க)யாமெம் மகனைப்பா ராட்டக் கதுமெனத்
தாம்வந்தார் தம்பா லவரொடு தம்மை
வருகென்றார் யார்கொலோ வீங்கு

எ - து: வாராத தலைவன் வந்தமை கருதி, யாம் எம்முடைய மகனைப் பாராட்டாநிற்கத் தம் பகுதியிலுள்ள பாணன்முதலியோருடனே தாம் கடுக வந்தார்; தம்மை இவ்விடத்து வருகவென்று கூறினார் யார்தானெனத் தன் னெஞ்சொடு கூறினார்.

மேல், பின்னையேநோக்கிக் கூறுகின்றான்.

௩௨ என்பாலல், பாராட் டுவந்தோய் குடியுண் டத்தை(௨)மென்
பாராட்டைப் பாலோ சில

எ - து: என்னுடைய குடியின்பகுதியிடத்தன அல்லவாகிய பாராட்டுக் கேட்டு மகிழ்ந்தவனே! எனக்குப்பட்ட கூற்றை யுண்பாய்; அப்பால்தான் சிறிது காணென்றான். எ - று.

(௩)செருக்குறித் தாரை யுவகைக்கூடத் தாட்டிம்
வரிசைப் பெரும்பாட்டொ டெல்லாம் பருகித்தை
தண்டுவென் * (௪)ஞாயிர்மாட்டைப் பால்

†எ-து: அவன் அதனை உண்ணாமற்போகலிற்கோபிக்கக்கருதின அன்னை, தன் பின்னையாட்டால் மனமகிழ்ச்சி செய்தவனை நோக்கிக் கோபிக்கக் கருதினவர்களை உவகையாகிய கூத்தாட்டுவிக்கும் உன்னுடைய தாகத்தாலே

க. ஆறும் வேற்றுமைக்கு உரித்தென்றேதிய முறைப் பொருட்கண், உயர்திணைப் பொருள் இரண்டு சேர்ந்த விடத்து நிலைமொழி யீற்றில் உருபு விரிப்புழி, சூகமும் வரும்; அதுவன்றி ஆறும் வேற்றுமையை விரிப்புழி, அதுவென் னுருபுகெட அதன் உடைமைப் பொருள் விரியும்; என்று கூறி, “யாமெம்மகனைப் பாராட்ட” என்பதை மேற் கோள் காட்டி, இது உருபு நிலைக்களத்துப் பொருண் மயங்கிற் றென்றும், இதற்கு நான்க னுருபு விரிப்பின் எமக்கு மகனாகியவனை யென ஆக்கங்கொடுத்துக் கூறல் வேண்டுமென்றும் கூறுவர், நச் சினுர்க்கினியர்; தோல். வேற்றுமைமயங்கு. கு. கக.

உ. “அமுதகண் ணீர்கண் மைந்த னுவிபோழ்ந் திட்ட வன்றே” என் பதன் விசேடவுரையில் நீர்களுன்றதனை; “என் பாராட்டைப்பாலோ சில” என்றும்போலக் கொள்க வென்பர், நச்; சிவக. ௨௦௮௭.

௩. முன்பதிப்பில் அடிப்பிரிப்பு வேறுகவுள்ளது.

௪. “ஞாயிர்” கலி. அக: ௧௨; “ஞாயியு மஞ்சதி” கலி. ௧௦௭ என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * ஞாயிர்மாட்டை, † எ - து: அஃது அவனை உண்ணாமற்,

இனி யான் பாராட்டும் பெரிய பாட்டுக்களோடு நின் தாய்மாருக்குப்பட்ட கூற்றையுடைய பாலைப்பருகு; இக்கையெல்லாம் நின்னை *ஊட்டல் அமைவேனென்று (க) கூறிட்டு ஊட்டினான். எ - று.

தண்டிதல் அமைதலென்னும் பொருடருதல், (உ) தண்டாமையென்னும் அதன் மறையால் உணர்க; “தண்டாக்காற் தளரியல்” (ங) “தண்டாவிருப்பினன்” (ச) எனவரும். †ஞாயரென்றது தன்னைப் பிறர்போற் கூறிற்று.

(இதனால்) தலைவிக்குத் தலைவனைக்கண்டு புதுமைபற்றி வியப்புத்தோன்றிற்று. தலைவற்கு † நினைத்தல் பிறந்தது. புதல்வனால் தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது; (ரு) புதல்வனுஞ் செல்வமாதலின்.

இது “தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்தும்” என (சு) || இடை நிலைப்பாட்டினை ஈற்றின் வைத்தமையால், (எ) தரவும் போக்குமின்றி இடை நிலைப்பாட்டுக்களே ஐஞ்சீரடுக்கிவந்து கலிவெண்பாவிற்கு கூறிய உறுப்பொத்தது யாப்புவேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (உ௦)

(அக.) மைபடு சென்னி மழகளிற் றேடைபோற்

கைபுனை முக்காழ் கயந்தலைத் தாழ்ப்

பொலஞ்செய் மழுவொடு வாளணி கொண்ட

நலங்கிள ரொண்டூ னனைத்தரு மவ்வாய்

ரு கலந்துகண் ணைக்கரக் காண்பின் றுகிர்மேற்

பொலம்புனை செம்பாகம் போர்கொண் டிமைப்பக்

கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழற்

தொடியோர் மணலி னுழக்கி யடியார்ந்த

க. “பால்பெய் வள்ளஞ் சால்கை பற்றி, யென்பா டுண்டனை யாயி னொருகா, னுந்தை பாடு முண்ணென் றாட்ட” அகம். உகக: டு - எ.

உ. இவர் இவ்வாறுநப் பொருள், கொள்ளு முறைமையை, “எய்யாமையே யநியாமையே” (தொல். உரி.ரு. சச) என்பதற்கு இவர்கூறியிருக்கும் விசேடவுரையாலும் அறிக.

ங. ச.

டு. (அ) “தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள்” குறள். சுங. எனவும் (ஆ) “பொன்போற் புதல்வனொடு” ஐங். உசுடு. (இ) “பொன்போற் புதல் வர்ப் பெருஅ தீரும்” புறம். க: ச. எனவும் வருதல் காண்க.

சு. தொல். செய். ரு. கடுச.

எ. தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பலதொடர்ந்து இற்றதற்கு, இச் செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி உறழ் பொருட்டு அன்மையிற் கொச்சகக் கலியாயிற் றென்பர். பேராசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், இருவரும்; தொல். செய். ரு. கடுடு.

(பிரதிபேதம்) *ஊட்டாமல்விடுவேனென்று, † தாயென்றது தன்னைப்பிறர்போற்கூறினான்; இது தலைவிக்கு † நினைத்தல் பிறந்தது, || இடைநிலைப்பாடணவை யீற்றின்.

தேரைவாய்க் கிண்கிணி யார்ப்ப வியலுமென்
போர்யானை வந்திக வீங்கு ;

௧௧ செம்மால், வனப்பெலா நுந்தையை யொப்பினு நுந்தை
நிலைப்பாலு ளொத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட்டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
யொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை நுந்தைபோன்
மென்றோ னென்கிழ விடல் ;

௧௪ பால்கொள வின்றிப் பகல்போன் முறைகோடாக்
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
கால்பொரு பூவிற் கனின்வாட நுந்தைபோல்
சால்பாய்ந்தார் சாய விடல் ;

௨௧ வீத லறியா விழுப்பொரு ணச்சியார்க்
கீதன்மாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
மாதர்மென் னோக்கின் மகளிரை நுந்தைபோ
னோய்கூர நோக்காய் விடல் ;

ஆங்க;

௨௬ திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமீம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன் ;

௨௮ மறைநின்று, தாமன்ற வந்திக் தனர் ;
ஆயிழாய், தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாதிங்
கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் சித்தையாங்
கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைநீவிங்
குன்ற ளிறுவரைக் கோண்மா விவர்ந்தாங்குத்
தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா னறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற மகன் .

இது “தந்தைய ரொப்பர் மக்களென் பதன, லந்தமில் சீறப்பின்
மகப்பழித்து நெருங்கலும்” (௧) என்பதனுள் மகனைத் தலைவனை ஒக்க

௧. நொல். கற்பி. கு. சு. இச்சூத்திர வுரையில் “வனப்பெலா.....
நெகிழவிடல்” என மகனைக்கொண்டு வினாயாடியவழி, அவன் தலைவன்
மேல் வீழ்தலில், “தந்தை வியன்மார்பிற்.....மகன்” எனத்
தன்றிமத்து அன்பிலனென நெருங்கிக்கூறியவாறு காண்க வென்பர், நச்சு.

லாங் தணனும் ஒக்கலாகாக் தணனும் தலைவி கூறுகின்றழி மறைந்துபுக்க
தலைவன் அவன் ஊடலுணர்வன் சொல்ல, மகன்வாயிலாக ஊடறீர்வாக்
தன்னுள்ளே கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (க)மைபடு சென்னி மழகளிற் றேடைபோற்
கைபுனை (உ)முக்காழ் கயந்தலைத் தாழப்
பொலஞ்செய் மழுமொடு வாள்ளி கொண்ட
நலங்கிள ரொண்(நு)பூ ணனைத்தரு மவ்வாய்
நு கலந்துகண் ணைக்காரக் *காண்பின் றுகிர்மேற்
பொலம்புனை (ச)செம்பாகம் போர்கொண் டிமைப்பக்
(நு)கடியாரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழந்
தொடியோர் மணலி னுழக்கி யடியார்ந்த

க. (அ) “அஞ்சன மெழுதின.....குஞ்சரம்” (ஆ) “மையணி மத
யானை” கீவக. உஉ௩௦, உச௩௪. (இ) “மையணி யிரும்பிடி” (ஈ)
“மையணி யானை” (உ) “மையணி வேழமும்” (ஊ) “மையணி யுயர்
துத, விருங்களிற்றியானை” பெருங். (க) சஅ: கஅச, கஇ: க௩ச; கஈ:
க௩௩;(உ) கஉ: ௩௩; (நு) உஉ: க௩௩ - ௨௦௦.(எ) “இழையஞ் சனமால்
களிறு” கம்ப. அதிகாயன். உக.

உ. “முக்காழ்” (கலி. அரு: க௩) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. “அவ்வாய் தன்,மெய்பெரு மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தா” கலீ,
அக: க-உ. என்பதும் இந்நூற்பக்கம். சஎக: சு-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. | “செம்பாகம்” குறள். ௧௦௧௨.

நு. (அ) “நீண்மதி லரணம் பாய்ந்தெனத் தொடியிளந்து, வைந்துதி
மழுகிய தடங்கோட் டியானை” (ஐங். சசச) (ஆ) “எழுஉப்புறந்
தீரீஇப் பொன்பினிப் பலகைக், குழுஉநிலைப் புதவிற் கதவுமெய்
காணிற், நேம்பாய் கடாத்தொடு காழ்கை நீவி, வேங்கை வென்ற
பொறிகிளர் புகர்துத, லேந்துகை சுருட்டித் தோட்டி நீவி, மேம்படு
வெல்கொடி துடங்கத், தாங்க லாகா வாங்குநின் களிதே” பதிற். இந்.
கரு - உக. என மெய்யாகிய யானையையும் (இ) “கவழ மறியாநின்
கைபுனைவேழம்” (கலி. அரு: சு) எனப் பொய்ம்மையானையையும்.
கூறியிருத்தலும் (ஈ) “கொய்யுஞ் சுவற்பரி யுங்குலப் பாகுமுட் கோலு
மில்லா, வையக் கடவு மத்களி நேவருந், தாமலெங்கை, செய்யும்
பெருந்தவ மோகலந் தாருழைத் தீமையையும், பொய்யுந் கலாதொழி
வாய்புன ிலூரனைப் போலவின்றே” அம்பிகாபதி. இச. என்பதும்
சுண்டு அறிதற் பாலன்.

(பிரதிபேதம்) * காண்மின் றுகிர்மேற்.

தேரைவாய்க் கிண்கிணி யார்ப்ப வியலுமென்

போர்(க)யாணை (உ)வந்தீக வீங்கு

க. (அ) “காதற் சொல், யாணையென ஒப்புமை கருதாது காதல் பற்றி வருவது; காதல் பற்றிச் சிறுவனை யாணையென்றலும் ஆகுபெயராமன் றோவெனின்;—யாதானுமோ ரியைப்புபற்றி ஒன்மன்பெய ரொன்றற் காயது ஆகுபெயராம்; இயைபு கருதாது காதன் முதலாயினவற்றான் யாணை யென்றவழி ஆகுபெயருடங்கா வென்பது. ஒன்மன்பெயர் ஒன்மற்காத லொப்புமையான் ஆகுபெய ரென்பாரு முள்” என்பர் சேனாவையர்; (ஆ) நச்சினுர்க்கினியர், காதற் சொல் யாணை வந்தது என ஒப்பின்கி காதல் பற்றி நிதும் என்று கூறி, “போர்யாணை வந்தீக வீங்கு” என்பதை மேற்கோளும் காட்டுவர்; தோல். கிளவி. கு. டுள. (இ) உயர்திணை அஃறிணையாகி ஒப் புமை கருதாது உவப்பின்கண் திணையங்கி வந்ததற்கு, “என்போர் யாணை வந்தீக வீங்கு” என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர், இ - வி. தூலார்; இ-வி. கு. உகக. (ஈ) ஒருவனை என் யாணை வந்தது என்பது உவப்பினால், திணை மயங்கிற்றென்பர், மயிலைநாதர்; நன். பொது. கு. உஅ. இவைகளும் (உ) “உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளங் காலை” தோல். உவம. கு. டு. என்னுஞ் சூத்திர வுரையில் “உள்ளங்காலை என்மதனை முன்னத்தி னுணருங் கிளவியான் உவமங்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப்படச் செயல்வேண்டு மெனவுங்கொள்க. அவை ‘என்யாணை’ ‘என்பாலை’ என்றவழி அவை போலும் என்னுங் குறிப்புடையான், பொருள் கூறிற்றிலனாயினும், அவன்குறிப்பினால் அவை வினையுமையெனவும் மெய்யுமையென வும்படும்; இவற்றுக்கு நிலைகளும், காதலும் நலனும் வலியு மென்பது சொல்லுதும்; அவைபற்றாது சொல்லுதல் குற்றமாகலின்” என்று காணப்படுக குறிப்பும் இங்கே அறிதற் பாலன. (ஊ) “மாதர், வருக வென் களிமென்றேத்தி வாங்குபு தழுவிக்கொண்டான்” சீவக. கககக. (எ) “இன்றுணை மகளிரோ டொன்றியான் விடுதருஞ், சொல்லொடு படுத்துச் செல்கவென் களிமென” பெருங். (க) டகசு. டகசு - எ. (ஏ) “அன்னை, பொருகளிறு வருகவளர் போரோறு வருகவெழிற் பூவை வண்ண, வருகவெனத் துகிரில்வினை மணிமுத்தம் கொண்டன னுண் மகிழ்வு பூத்தான்” பாக. க0: சகடமுதைத்த. உக. எனவருதலும் காண்க.

உ. (அ) வந்தீக வென்பதனோடு “வினைகலந்து வென்றீக” குறள். க.உஅ. (ஆ) “யார்மேற்றாக் கொள்ளினுங் கொண்டிக” (இ) “என்செய்தே யாயினு முயந்தீக” பழ. உகக; டகசு. என்பவை ஒப்புநோக்கற் பாலன.

எ - து: பட்டத்தையுடைய இளையகளிற்றினது கருமை*புண்டாகின்ற தலையில் நாலுகின்ற மூன்று வடம்போலே கையாற் புனைந்த மூன்று வடம் மென்மையையுடைய தலையிடத்தே தாழ், (க)பொன்னைச் செய்த மழுவோடே வாளம் அணிதலைக்கொண்ட நன்றே விளங்குகின்ற ஒள்ளிய பூனை நனைத் தலைச் செய்யும் அழகிய வாயைக் கண் கலந்த நினை வேட்கைநுகரக் தாரட்சி யினிய பவளப் பலகைமேலே(உ)செம்பாதி வடிவு வேரோர் யானையை இறக் குத்துகின்ற போர்த்தொழிலைத் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்கும்படியாகப் பொன்னைச் செய்த, காவலையுடைய அரணங்களைக் குத்தாத கையாற் புனைந்த நின் வேழத்தோடே, நின்னடியில் நிறைந்த (ங) தேரையின் வாய்போலும் வாயையுடைய சதங்கை ஆரவாரிப்ப, (ச)தொடியினையுடைய மகளிர் இழைத்த வண்டலின் கண்ணே உழக்கி நடக்கும் என்னுடைய போர்த்தொழிலையுடைய யானை! இவ்விடத்தே வருக. எ - று.

‡பொலம்புனைவேழமென்க. உழக்கியிலுமென்க.

கக செம்மால், வனப்பெலா நுந்தையை யொப்பினு நுந்தை நிலைப்பாலு னொத்த சூறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி;

க. இங்கே கூறிய பிள்ளைப்பணி, திருமாலின் ஐம்படைகளின் வடிவ மான தாலியேயன்றி இறைவன் படை வடிவமான தாலிபோலும். “பூண்டவை, எறியாவாளு மெற்றா மழுவஞ், செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த, பெய்புல மூதாய்ப் புகர் நிறத் துகிரின், மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்ப்புண்” கலி. அநி. அ - கக. என முன் வந்திருத்தலும் காண்க.

உ. “செம்பாதி யருச்சிப்பத் தம்பிசடா யுவும்பரவச், செம்பாதி யவன் வணங்கத் திருப்பாத மளித்தனையே” புள்ளிருக்குவேளூர்க்கலம். க.

ங. இது மெய்யுமாம்; வாயென்றுது வாயினொலியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளின் வினையுமாம். (அ) “தவளைக் கிண்கிணித் தாமரைச் சீறடி” (ஆ) “தவளைக் கிண்கிணித் தாமம்” கீவக. உசங், ஈகஉக. (இ) “அரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சீறடி”..... (ஈ) “அரிப்பொற் கிண்கிணி யார்ப்ப” (உ) “தவளைக் கிண்கிணி ததும்புச் சீறடியர்” (ஊ) “தவளையங் கிண்கிணிச் சேவடி” பெருங். (க)சு: கஅ, சுச: உசசு. (ங) க: கசஎ - அ. (ஏ) “தவளையங் கிண்கிணித் தாளும்” கூர்ம. கல் யாண. உஅ. (ஏ) “தவளையாய்ச் சதங்கை” காசி. பஞ்சநதத். ஈ. (ஐ) “தவளையாய்ச் செம்பொற் கிண்கிணி” கீகாளத்தி. நான்முக. உச. என்பவைகளும் இந்நூற்பக்கம் சஎஅ: எ - ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ச. இந்நூற்பக்கம் கடுஅ: உ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) *உண்டாகின்ற ஒள்ளியபூனை, †காணும் இனியபவளப் ‡பொலம்புனை,

தன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து (க) களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட் டொத்தி; பெருமமற் றெவ்வாதி
யொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை துந்தைபோன்
மென்றே னென்கிழ விடல்.

எ - து: தலைவா! பெருமா! *துந்தையை அழகெல்லாம் ஒத்திருப்பினும்
துந்தை நிற்கின்ற நிலைகளின் கூற்றில் உனக்கொத்த குறிக்கப்படுங் குணங்
களை யான் கூறக்கேட்டு ஒப்பாய்; அவற்றுள் மாறுபாட்டிற்குப் பகைவரை
வென்று களத்தெக்கொள்ளும் வெற்றிக்குணத்திடத்து அவனை ஒப்பாய்;
மற்றுள்ள குணங்களிலே யாம் இவனே. ஒருமனமாயினென்று உணர்ந்
திருந்த மகளிரை துந்தை மென்றேன் மெலிய விமொறுபோல நீயும் அவர்
மெல்லியதோள் மெலியும்படி விடுதலாகிய பரத்தைமையை ஒவ்வாதேகொள்.
எ - து.

கள (உ) பூல்கொள லின்றிப் பகல்போன் † முறைக்கொல்தாத்
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி

க. (அ) “களங்கொள் யானைக் கடுமான் பொறைய” (ஆ) “அறத்தின்
மண்டிய மறப்போர் வேந்தர், தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கினவே,
யுரைசால் சிறப்பின் முரைசொழிந் தனவே, பன்னூ றடுக்கிய வேறு
படு பைஞ்ஞல், மிடங்கெட வீண்டிய வியன்கட் பாசறைக், களங்
கொளற் குரியோ ரின்றித் தெறுவர, வுடன்வீழ்ந் தன்ற லமரே”
புறம். நூ. ௫; சுஉ. எ - கரு. (இ) “அமர்க்கள மரசன தாகத் துறந்து,
தவப் பெருந் கோலங் கொண்டோர்” சீலப். உஅ; க௦ச - நூ. (ஈ)
“வென்று களங் கொள்ளுமேல் வேந்து” பெரும்பொருள். (தொல்.
புறத். கு. ௫. நச். மேற். உ) “இருங்கனி யானை யினமிரிந் தோடக்,
தருங்கழலான் கொண்டான் களம்” (ஊ) “வென்று களங் கொண்ட
வேல்வேந்தே” பு - வெ. வாகை. உசு. பாடாண். நன. (எ) “களங்
கோடற் குரியசெருக் கண்ணி யக்கால்” கம்ப. சூர்ப்பணகை. கருக.
(ஏ) “வென்று வெங்களங்கொண்டு” (ஐ) “இக னெடுங்களம் வென்று
கொள்குவம்” (ஓ) “பொரு களங் கொண்டு வாகை புனைந்து” வில்லி.
காண்டவதகன. நூ. பதின்மூன்றாம். உக. பதினாந்தாம். கட.
என்பவைகளும் (ஐ) “தேன்மிடைந்த தாரினுன் செங்களஞ் சிறந்ததே”
(கீவக. உஎக) என்புழி, “இத்துணையும் இவன் வெற்றியாதலின், இவன்
களமென்றார்” என்னும் விசேடவுரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. “பூல்கொள ..... ஒவ்வாதி” என்னும் இரண்டடிகளை “ஒப்பு வழி
புலத்தற்கு உதாரணமாகச் சொல்லுப” என்பர் பேராசிரியர்; தொல்.
மெய்ப. கு. உஉ.

கால்பொருபூவிற கவின்வாட நுந்தைபோல்
சால்பாய்ந்தார் சாய விடல்

எ-து: பெருமா! (க) நுகத்துப் பகலாணிபோல் ஒருபக்கத்தைக் கொள்ளுத
வின்றி (உ) முறைமைசெய்தற்குச் சாயாத. கோல் செவ்வதாக நிகழ்த்துதலில்
அவனை ஒப்பாய்; மற்றுள்ள குணங்களில், தன்னுடைய அமைதிக்குணத்தாலே
இவன் நம்மைத் தப்பானென்று ஆராய்ந்த மகளிரைக் காற்றுப் பொருகின்ற
பூப்போலே அழகுசெய்தபடி நுந்தை சாயவிடுமாறுபோலச் சாயவிடுதலாகிய
*பரந்தைமையை ஒவ்வாதேகொள். எ -று.

உக (ங) வித லறியா விழுப்பொரு (ச) ண்ச்சியார்க்
(ரு) கீதன்மாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
(சி) மாதர்மென் னோக்கின் மகளிரை நுந்தைபோ
லோய்கூர நோக்காய விடல்

எ-து: பெருமா! தன்னையுடையார் கெடுதலன்றிக் (எ) தானே கெடுத
லறியாத சீரிய பொருளை நச்சினவர்களுக்குக் கொடுத்தவிடத்து அவனை

க. (அ) “நெடுநுகத்துப் பகல்போல, நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்”
பட்ட. ௨௦௬ - ௨௦௭; (ஆ) “நுகத்துப் பகலாணி போன்று” பழ. ௧௫.
(இ) “நுகத்திற் பகலினாய்” திருச்ச. ௪௮.

உ. “ஒர்வுற் றெருதிற் மொல்காத நேர்கோ, லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்”
கலி. ௪௨: ௧௪ - ௧௫.

ங. “வீதலறியா..... விடல்” என்பது தந்தையரொப்பர் மக்களென்ப
தனால் மகப்பழித்து நெருங்கும் தலைவிகூறறுக்கு மேற்கோள்; தோல்.
கற்பி. சூ. ௬. இளம்.

ச. “நச்சியார்க் கீதலும்” காரி. ௭.

ரு. “நதன்மாட் டொத்தி, பெரும” என்பது இகரவீறு தகரத்தை யூர்ந்து
எதிர்காலம்பற்றிவருமென்பதற்கும் (தோல். 'வினையியல். சூ. ௨௬.
நச்; இ - வி. சூ. ௨௩௮) தகரம் சிறுபான்மை எதிர்காலம் காட்டி
வருமென்பதற்கும். (இ - வி. சூ. ௪௬) மேற்கோள். ககர தகரங்களை
ஊர்ந்துவரும் இகரம் எவல்கண்ணையே நிற்குமென்பர்; நச்.

க. (அ) “மாதர்கொண் மாளோக்கின் மடநல்லாய்” (ஆ) “மாதர்கொண்
மாளோக்கின் மடந்தை” கலி. ௫௬: ௧௭; ௬௬: ௪.

எ. (அ) “வெள்ள மறவி விறல்வேந்தர் தீத்தாயம், கள்ளரென் றிவ்வாறிற்!
கைகரப்பத் தீர்த்தகலும்” செல்வப்பொருளை, வீதலறியா விழுப்பொரு
னென்றதற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருக்கும் உரை...பாசாட்டத்
தக்கது. (ஆ) “கேடில் விழுப்பொரு டருமார்” திருநீ. ௨௪௬.

(பிரதிபெதம்) * பரந்தமை.

ஒப்பாய்; மற்றைக் குணங்களில், காதலையுடைய மெல்லிய நோக்கினையுடைய மகளிரை நுத்தை நோய் கூடா நிற்க நோக்காது விமோறுபோல நீயும் அவர்களை நோய்மிகாரிதகப் பாராது விடுதலாகிய பரத்தைமையை ஒவ்வாதே கொள். எ - ௩.

(க)*ஆங்கு, அசை.

என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது. (இ) இலக்கணக் கொத்து நூலாரால் அந்தாலின் அ-ஆம் சூத்திரத்து 'அரும்பொருள்' என்பதன் விசேட வரையில், "பொருளென்னும் பெயர் பொதுவாயினும், கல்விப் பொருளினே மாத்திரம் அங்ஙனங் கூறுது, நற்பொருள், பெரும் பொருள், அரும்பொருள், குறையாப்பொருள், துணைப்பொருள், நீங்காப்பொருள், கேடில்பொருள், விளக்கும்பொருள், விழுமிய பொருண் முதலாக யாதானு மோரடை கொடுத்தே கூறுவர்; 'கேடில் விழுச் செல்வங் கல்வி' எனச் சிறுபான்மை பல்வடையும் கொடுத்துக்கூறுவர். அக்கருத்துப் பண்டை நூல்களெல்லா வற்றினுள்ளுங்காண்க. அந்நியமம் மறந்துநதப் பார்க்கென்பது தோன்ற அரும்பொருள் பெறுகவேன்றும். கவித்தொகையின் ஓர்காரண நோக்கி நிதிப் பொருளைக் 'கேடில் விழுச் செல்வமென்றார். இவ்வடை கல்விக் குரித்தன்றிப் பிறவற்றிற்கு முரித்தோ வென்பாரை நோக்கி, வழு வமைத்தார் நச்சினர்க்கினியர்" என்று எழுதப்பெற்றிருப்பது இங்கே ஆராயத்தற்பாலது.

க. "ஆங்கத் திணல்ல... ..பெற்ற மகன்" என்பதை ஆங்கென்பது அசைநிலையாய் வருதற்கு (நன். இடை. கு.கஅ) மேற்கோள்காட்டினர், மயிலைநாதர்; ஆங்கு என்னு மசைநிலை 'ஆங்க' என இறுதி விகார மாய் நின்றதென்று பொருத்தினர் விருத்தியுரைகாரர். "அந்தி லாஅங் கசைநிலைக் கிளவியென், றுயிரண் டாகு மியற்கைத் 'தென்ப' என அந்தில் என்பது ஆங்கு என்னும் இடப்பொருளும் அசை நிலையுமா மென்றதை இவர் அந்திலும் ஆங்கும் இடப்பொருளும் அசை நிலையுமாமெனச் சூத்திரஞ்செய்தார். அது ஆசிரியர் கருத்த்கன்மென் பதை அவர் சூத்திரத்தாலும் ஆங்கு என்பது இடச்சுட்டுப் பெயர்ச் சொல்லாதலாலும் (அறிக) ஆங்கு அசைநிலை யெனக் கூறி ஆங்க என உதாரணங் காட்டிய[தினலு](தும்) பொருந்தா தென்க. இனி ஆங்க என்னும் அகரவீற்றிடைச்சொல் அசைநிலையெனக்கொளின் அமையும். என்னெனின் 'ஆங்கவுரையசை' எனக் கூறியதினலும் 'ஆங்கக்குயிலு மயிலுங்காட்டி' எனவும். 'ஆங்கத் திணல்ல யாங் கழற' எனவும், பயின்று வருதலாலு மென்க" என்று மறுத்துரைப்பர் இராமாநுச சுவிராயர்; இலக்கண விளக்க நூலாரும் இக்கருத்துடையுரென்பது

கு - வி. உஎஉ - ஆம் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

(பிரதிபேதம்) * ஆக்கை.

உக (க) திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமும்

(உ) மகனல்லான் பெற்ற மகன்

எ - து: பின்வந்துநின்ற தலைவனைக்கண்டு நக்க புதல்வனைநோக்கி, இந்த நன்குமதிக்கும் மகனல்லாதவன் பெற்ற மகன் நற்குணங்களல்லாதவற்றை *நீ ஒவ்வாதே கொள்ளென்று யாம் கோபிக்க யாரைநோக்கி நகும். எ - று.

† என்று கருதிப் பார்த்துப் பின்னின்ற தலைவனைக் கண்டான்.

உஅ மறைநின்று, தாமன்ற வந்தீத் தனர்

எ - து: கண்டு, வாராத தாம் பின்னே மறையநின்று பின்னர் நாம் தெளியும்படி முன்னே வந்தா ட்ரென்றான். எ - று.

உக || ஆயிழாய், தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாதீங்

கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் (நு) ித்தையாங்

கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைநீலித்

குன்ற (பு) விறுவரைக் கோண்மா விவரந்தாங்குத்

தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா னுறனில்லா

வன்பிலி பெற்ற மகன்.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், இங்ஙனங் கொடுமைகூறுகின்றாயாயின் அழகிய இழையினையுடையாய்! நின்னிடத்துச் செய்வதோர் வருத்தம் இல்லாத எனக்கும் ஒரு தப்புண்டோ? இவனை யாம் எடுத்துக்கொள்ளதற்கு நின்னிடத்தே காத்துக்கொள்ளாதே என்னிடத்தே தருவாயென்றான்; அதுகேட்ட புதல்வன் அவன்மேலே வீழ்ந்தவனைத் தலைவி கோக்கிக் கை விடப்படவொகிய அன்பிலி பெற்ற பிள்ளை யாம் அவன்மேலே வீழ்தலை மனங்கன்றி விலக்கவும் x நம்மைக் கைகடந்து மலையிடத்து உறுகின்ற அடி

க. “திறனல்ல.....மகனல்லான் பெற்ற மகன்” என்பது தன் இளமை பொருளாகப்பிறந்த நகைக்கும், (தோல்.மெய்ப்.கு. ச.பேர்.) பிரிவின்பாற் படுவதாகிய ஊடலிற் பிறந்த துனிக்கும் (தோல். செய். கு. கஅஎ.பேர்; நச்) மேற்கோள்.

உ. “மகனல்லான் பெற்ற மகன்” கலி. அச: கங.

நு. “கீத்தை” கலி. கச: உஉ.

சு. “இறுவரை யிவரவதோ ரிலங்கெயிற் றரியென” சீவக. கஅநங. இறு வரை - பெரியமுலை. சீவக. கசகந, கஅநங, உருஉஉ; பக்கமலை. கலி. சந: கங.

பிரதிபேதம் * நீ கொள்ளாதேகொன்னென்று, † எனக்கருதிப் பின்னின்றதனை, ‡ என் னுள் ஆயிழாய். || ஆயிழையிழாய், + அறனிலா, x நம்மைக்கடத்து.

வரையிலே சிங்கம் பாய்ந்தாற்போல அறனில்லாத தந்தையுடைய அகன்ற
மார்பிலே * பாய்ந்தானென்றான். ஏ - று.

இது மகப்பழித்துநெருங்கியது. அன்பிலி பெற்ற மகனென (க)அவன்
வயிற் றுப் பிரித்தவாறுங் காண்க. அறனில்லாவென்றது, ஆங்கு நெஞ்சுழிதல்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இஃது ஆங்கவெனத் தனிச்சொற்பெற்று ஐஞ்சீரடுக்கி வந்த கவி
வெண்பா. (உச)

(அள.) ஒருஉரீ யெங்குந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை

வெருஉதுங் காணுங் கடை;

ங. தெரியிழாய், செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்

மெய்பிரிந் தன்னவர் மாட்டு;

டு எடா, நினதகுத் தவறுண்டோ நீவிடு பெற்று

யிமைப்பி னிதழ்மறை பாங்கே கெடுதி

நிலைப்பா லறியினு நின்னொன்று நின்னைப்

புலப்பா ருடையர் தவறு;

சு அனைத்தோளாய், தியாரைப்போலத் திறனின் றுடற்றதி

காயுந் தவறிலேன் யான்;

கக மாடுனாக்கி நீயழ நீத்தவ னானது

நாணில னாயி னலிதந் தவன்வயி

னாடுத லென்னே வினி;

கச இனியாது மீக்கூற்றம் யாமில மென்னுந்

தகையது காண்டைப்பாய் நெஞ்சே பனியாளுப்

பாடிக்கண் பாயல் கொள.

இது பாத்தையர்சேரிச் சேன்றமை அறிந்திலனெனத் தலைவிமாட்டுச்
சேன்றவனோடு அவள் ஊடி உறழ்ந்துகூறித் தோழி வாயிலாக ஊடறிர்வாள்
தன் னெஞ்சோடு கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. தலைவி தன்னொடு மைந்தனிடே உறவுநீக்கி, அவளைத் தலைவனொடு
சார்த்திக் கூறுதலாகிற அவன்வயிற் பிரிப்பு என்பதற்கு “மறைநின்று
.....மகன்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, “அறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற ‘மகனெனப் பிரித்தவாறு காண்க’ என்பர் நச்சி
னாக்கினியர்; தோல். கற்பி. கு. சு.

(பிரதிபேதம்) * பாய்ந்தானெனமகப்பழித்துநெருங்கியவாறும் அன்பிலி, ற்பிரித்தவாறுங்.

(க) ஒருஉரீ; யெங்குந்தல் கொள்ளல்*யா நிண்ணை
வெருஉதுங் காணுங் கடை

எ - து: † யாம் நிண்ணைக் காணுமிடத்து வெருவுவேம்; ஆதலால் எங்
கூந்தலைத் தீண்டாதேகொன்; நீ நீங்கென்றான் தலைவி. எ - று.

இது வெருவவேண்டாப் பொருட்கட் கடிதிற் பிறந்ததோர் வெறியாத
லின், (௨)வெருவுதலென்னும் மெய்ப்பாடு.

நு தெரியிழாய், செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்
மெய்பிரிந் தன்னவர் மாட்டு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! அத்
தன்மையாகிய பரத்தையர்மாட்டு உண்மையாகப் பிரிந்து யான் செய்த
தவறில்லாத இடத்து நீ ஏன்வனந் சினைப்பாயென்றான். எ - று.

அன்னவரென்றது, நீ புலக்குந் தன்மையுடையவரென்றது.

க. (அ) தலைவன் முன் தலைவி தன்னைப் புகழ்தல், தலைவன் பரத்தையிற்
பிரிந்து வந்தவழி இரத்தலும் தெளித்தலுமாகிய ஈரிடத்து மட்டுமுண்
டென்று கூறி, 'ஒருஉரீ..... ..காணுங் கடை' என்பதை முத
லாவதற்கு மேற்கோள் காட்டி, 'இதில் தன்னை உயர்த்துக் கூறுதலாற்
புகழ்தாளாம்; நிண்ணை வெருவாதார் பிறருளரென்னு முள்ளக்கருத்தி
றால்' என்றும், தோல். கற்பியல். கு. நடு. 'தற்புகழ் கிளவி' (ஆ)
'பரத்தைவாயி னால்வர்க்கு முரித்தே' (தோல். பொருளி. கு. உக.)
என்பதன் விசேடவுரையில், 'நால்வர்க்கு மென்றமையால், நான்கு
வருணத்துப் பெண் பாலாரும் அவரோடு ஊடப்பெறுப' என்றுகூறி,
இப்பகுதியை (பார்ப்பணியும் அரசியுமொழிந்த) 'ஏனைய வருணத்தார்
கூற்று' என்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர். (இ) 'யாரிவ் னெங்குந்தல்
கொள்வா னிதுவுமோ, ஞரான்மைக் கொத்த படிமுடைத்து' கலி.
அக: க - ௨. (ஈ) "தோடேந்து பூங்கோதை வேண்டேந் கூந்த
றொடேல்" கீவக. ௧௨௨௬) என்பவையும் (உ) "கலிமயிற் தலாவத்
தன்னவிவ, னொலிமென் கூந்த லுரியவா நினைக்கே" துறநீ. ௨௨௫.
என்பதும் (ஊ) "நாறிருந் கூந்தற் கிழுவரைப் படர்த்தே" (புறந்.
௧௧௩: ௧) என்னு முலமும் 'மணங்கமழும் கரிய கூந்தலைத் தீண்டித்
ருரியவரை நினைந்து' என்னும் அதனுரையும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௨. 'வெருஉதலென்பது அச்சம்போல நீடுநிலலாது கதுமெனத் தோன்றி
மாய்வதொரு குறிப்பு; அதனைத் துணுக்கென்றலுமாம்' என்றுகூறி,
அதற்கு, "ஒருஉரீ.....கடை" என்னும் பகுதியை மேற்கோள்
காட்டி, 'இதில் அஞ்சத்தருவது கண்டஞ்சதலின்மையும் அஞ்சினார்க்கு
உள்ள வேறுபாடு அதன் பின்னிகழாமையும் காண்க' என்றும்கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * யானினை, † யானினை.

இஃது (க) ஊடல்பற்றிய வெகுளியென்னும் மெய்ப்பாடு.

இனி (2) ஒருயிராயிருக்க உடம்பிரண்டாயிருப்பாயென்றால், தன்னைப் பிறன்போற் கூறிற்றுகாது; பன்மையாய் நின்றவன்.

ரு ஏடா, நினக்குத் தவறுண்டோ நீவிடு பெற்றா
யிமைப்பி நிதழ்மறை பாங்கே கெடுதி
நிலைப்பா லறியினு நின்னெந்து நின்னைப்
புலப்பா ருடையர் தவறு

எ - து: ஏடா! நின் கண்ணை மறைத்த இமைக்குள்ளே மறைந்த பொழுதே தோன்றாமற் போதி; ஆகலால், நீ கைவிடுதலைப் பெற்றாய்; அந் நிலைமைப் பகுதியை அறிந்திருப்பினும் அறியாதாரைப்போலே நின்னை நொந்து நின்னைப் புலக்கின்றவர் தவறுடையர்; நினக்கு ஒரு தவறு உண்டோ வென்றான். எ - று.

கா அணைத்தோளாய், தீயாரைப் போல * திறனின் மூடற்றுதி
காயுந் தவறிலென் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், (க) அணைபோலுந் தோளினையுடையாய்! தீய மக்களை உடற்றுமாமுபோல ஒரு தீய திறனின்றாகவும் உடற்றுகின்றாய்; யான் நீ காய்கைக்குக் காரணமாவதோர் தவறுடையேனல்லே நென்றான். எ - று.

இளம்பூரணரும்; தோல். மெய்ப். கு. கஉ. 'ஆங்கவை, ஒரு பால்' (ஆ) இதனை அச்சத்திற்கு மேற்கோள் காட்டி, தலைவனைக் கள்வன்பாற் சார்த்தி உரைத்தமையின் கள்வர் பொருளாக அச்சம் பிறந்த தென்பர் பேராசிரியரும், இ-வி. தூலாரும்; தோல். மெய்ப். கு. கூ. இ-வி. கு. 10௭௮.

க. ஊடற்கண் தலைமகள்வெகுட்சி கூறியதற்கு, "செய்தவ றில்வழி யாங் குச் சினவுவாய்" என்பது மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். கு. க0. பேர்.

உ. (அ) "காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவ, ராகத்து னோருயிர் கண்டனம்யாம்" (ஆ) "ஆணந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ரா நுயி நீருருக்கொண், டானந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத்தாலொக்கும்" கோவையார். எக, ௩0௭. (இ) "பாவைநீ புலவியி னீடல் பாவியேற், காவியொன் றிரண்டிடம் பல்லது" கீவக. க0௭௭. (ஈ) "காவியோற் கண்ணிக்குங் கண்ணியந்தோட் காளைக்கு, மாவியோ லாடையு மொன் றுனதே" நள. கலிதொடர். அச. (உ) "மருங்கிலா நங்கையும் வசையி லையனு, மொருங்கிய விரண்டிற் குயிரொன் றுயினார்" கம்பி. மிதிலை. ௩௮. என்பவை ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. இந்நூற்பக்கம் ௩௨௨: ௪; ௩௪௩: ௪; ௪00: ௪-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * திணைமூடற்றுதி

கக மாணேக்கி நீயழ நீத்தவ னானது
நாணில னாயி னலிதந் தவன்வயி
* னூடுத லென்னே னினி

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, மான்போலும் நோக்கினையுடையாய் ! நீ அழும்படி நின்னைக் கைவிட்டவன் பரத்தைமையில் அமையாமல் நாணமற் றிருப்பனயின், மேல் அவனிடத்தே நவிதலைக்கொடுத்து ஊடுகின்றதன்மை என்னபயன் தருமோவென்றான். எ - று.

இஃது “உறுதகை யில்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய, கிழவோன் பானின்று கெடுத்தற்கண்” (க) தோழி கூறியது.

கச இனியாது கீகாற்றற் றீயாமில் மென்னுந்
தகையது காண்டைப்பாப் நெஞ்சே பனியானுப்
பாடில்கண் பாயல் கொள

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெஞ்சே! நீர்விழுதல் அமையாத, துயிலாத வில்லாத கண் துயில்கொள்ளும்படியாக நாம் இனிச் சிறிதும் மேலாகக் கூறும் கூற்றையுடையேமல்லே மென்று இவன்கூறத் தகைமையினையுடைய கூற்றினைக் காரியமென்று நினைத்துப் பார்ப்பாயென நெஞ்சொடு ||கூறி ஊடறிந்தான். எ - று.

இதனால், “தலைவர்கும் தலைவிக்கும் உணர்வென்னும் உவகை பிறந்தது.

இது (உ)தரவும்போக்குமின்றி ஐஞ்சீடுக்கி வந்த உறழ்கலி. (உஉ)

(அஅ.) ஒருஉக், கொடியியி னல்லார் குரனற்றத் துற்ற

முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்

தொடிய லொக்கநீ ராரை பெரி யாக

க.

கடியரோ வாற்றா தவர்;

தோல். கற். சூ. கூ. இச்சூத்திரப்பகுதிக்கு, இவர், ‘தலைவன் சென்று சேரும் தகைமை இல்லாமைக்குக் காரணமாகிய புலவியின்கண் அமுந்திய தலைவி பக்கத்தாளாய்வின்று அவள் புலவியைத் தீர்த்தற் கண் (தோழிகூற்றுக்கமும்)’ என்று பொருள்கூறி அவரும், “மாணேக்கி .....இனி” என்பதை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார். இஃது இளம்பூரணர் கருத்தைத் தழுவியதே.

உ. இச்செய்யுளை, தரவும் போக்குமின்றி ஐஞ்சீடுக்கி வந்த உறழ்கலிக்கு மேற்கோள் காட்டினர் போரசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்; தோல். செய். சூ. கஞ்சு.

(பிரதிபேதம்) * ஊடுவதென்னே. † பரத்தைமையில். ‡ நாமிலமன்றகையது. || கூடியது.

+ தலைவனும் தலைவியும் உணர்வென்னும் உவகையைப்பெற்றார்.

௫ கடியர்தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று;

௬ வினைக்கெட்டு, வாயல்லா வெண்மை யுரையாது கூறுநின்
மாய மருள்வா ரகத்து;

அ ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லா லின்னுயிர் வாழ்கல்லா
வென்க ணைவனோ தவறு;

க0 இஃதொத்தன், புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயி றுற்றனவு
மொள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியு நல்லார்
சிறுபு சேர்ச் சிவந்தநின் மார்புந்
தவறாதல் சாலாவோ கூறு;

க௫ அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணோ வோராதி தீதின்மை
தேற்றக்கண் டயாய் தெளிக்கு;

க௭ இனித் தேற்றேம்யாம்;

கஅ தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
நீயுறும் பொய்ச்சூ ளணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு.

இஃது அவ்வாற்றற் புக்க தலைவனுடன் ஊடியும் உறமுந்துஞ்சொல்லி
பொய்ச்சூ ளஞ்சி ஊடற்றிந்தது.

இதன் பொருள்.

(க)ஒருடக், (உ)கொடியிய னல்லார் குரானற்றத் துற்ற
முடியுதிர் ஸுந்தாது மொய்ம்புன வாகத்

க. கற்புக் காலத்துத் தலைமகள் புலவிக்கண் அவளுயர்வும் 'தலைமகள்
முழவு முரியவென்பதற்கு, 'ஒருடக் கொடியிய னல்லார்.....தவறு'
என்றபகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, 'இதனுள் தலைமகன் பணிவும்
தலைவியுயர்வும் காண்க; இஃதீண்டுக் கூறிய தென்னை? காமக் கடப்
பினுட்பணிந்த கிளவி யென மேற் கூறப்பட்ட தாலெனின், ஆண்டுக்
கூறியது ஊடல் புலவி துனிஎன்னு மூன்றிற்கும்பொதுப்படநின்றவின்
இது புலவிக் கே யுரித்தென்னுஞ் சிறப்பு நோக்கிக் கூறியவாறு' என்
பர். இளம்பூரணர்; நோல். பொருளி. கு. ஈ.ச. 'மனைவி யுயர்வும்'

உ. "ஏதிலான் முச்சி, யுதிர்ந்தக ளுக்கநின் னுடை யொலிப்ப, வெதிர்வளி
நின்ருய்நீ செல்" கலி. அக. ௩௦ - ௩௨.

*தொடிய வெமக்கு(க)நீ யாரை (உ)†பெரியார்க்
கடியரோ வாற்றா தவர்

‡ - து: கொடியினதில்பையுடைய பரத்தையருடைய புழுமுதலிய வற்றிலே அனேந்த மயிர்முடியினின்றும் உதிர்ந்த பூந்தாதுகள் நின் தோட் கட்டிலே கிடவாரித்க, எம்மை நீ தீண்டுதற்கு எமக்கு நீ யாராந் தன்மையை யுடையை? எம்மைவிட்டு நீ நீங்குவாயாக; பிரிவாற்றாதவர் பிரியவல்ல பெரியோர்க்கு அடியரோ? அன்றே ||பெய்நான். ஏ - று.

சூரல் - மயிர். நூற்றம், ஆகுபெயர்.

இது “சினனே பேதைமை நிம்பரி நல்சூர, வணைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே” (ங்) என்பதனால், “தொடிய வெமக்குநீயாரை” எனச்சினம் பற்றி வரினும் அது தன் காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

க. (அ) “நம்பிநீ யாரை யென்றான்” (ஆ) “ஐயநீ யாரை யென்றற்கு” சீவக. கூருச, கனகஅ. (இ) “அய்யநீ யாரை” கம்ப. நாகபாச. உசுள. என்பவையும் “யாரைநீ யெய்யில், புதுதர்வாய்” கலி. கூஅ: க; என்ப தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “பரத்தை வாயி னால்வார்க்குமுரித்தே” என்பதற்கு, பரத்தையர் மாட்டு வாயில் விடுதல் நான்கு வருணத்தார் (ஆடவர்) க்கும் உரித்தென்று முதலிற் பொருள் கூறிப் பின் நான்கு வருணத்துப் பெண்பாலாரும் அவரோடு ஊடப்பெய்யவென்றுமாம் என்றுகூறி, “பெரியார்க் கடி உரோ வாற்றாதவர்” என்பதைப் * பார்ப்பனி கூற்றுக்கு (* அரகிகூற் றென்றும் பிரதிபேதம்) மேற்கோள் காட்டினர், ஓ - ன்: நொ - பொருளி. சூ. உஅ.

ங். தோல். பொருளியல். சூ. நிக. (அ) இச்சுத்திரத்தின் இவருரை யிலும் இப்பகுதி இக்குறிப்போடு இச்செய்திக்கு மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணர் இச்சுத்திரத்திற்கு, “மெய்ப்பாட்டியலுள் (சிலருணங்கன்) நடுவ ணைந்திணைக்குரிய தலைமக்கட் காகாவென எடுத்தோதுகின்ற ராகவின் அவற்றின் ஒரு சாரன ஒரோவிடத்து வருமென்பதுணர்த் திற்று; இச்சுத்திரம் எதிரதுநேக்கிற்று; சினமுதலியநான்கும்யாதானு மொருபொருளைச் சிறப்பித்தல் காரணமாக வரும்” என்று உரை வகுத்து, “கொடியிய னல்லார்.....ஆற்றா தவர்” என்ற பகுதியை முதலாவதற்கு மேற்கோள்காட்டி, இதனுள் தொடிய வெமக்கு நீயாரை யென்பது சினம்பற்றிவரினும் காமக்குறிப்பினுற் புணர்ந்த தலைமகள் கூறுதலின் அவன் காதலைச் சிறப்பிக்க வந்த தென்றனர்; தோல் பொருளி. சூ. சக.

(பிரதிபேதம்) * தொடிய. † பெரியோர்க்கு, ‡ ஏ - து: சூரல் - மயிர்.....பெயர் கொடியினியல்பை, ||என்றான் கடியதமக்கினியார் சொலத்தக்காமற்று.

௫ (க) கடியர்தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று

எ - து: அதுகேட்டுக் கடியராயிருப்பார்தமக்கு மாற்றஞ்சொல்லத் தக்கவர் யாவரென்றான். எ - று.

வினைக்கெட்டு, (உ) வாயல்லா வெண்மை யுரையாது † கூறுநின் மாய மருள்வா ரகத்து

எ - து: அதுகேட்டு நீ போகின்றதொழிலைத் † தவிர்த்துநின்று உண்மையல்லாத வெண்மைகளைச் சொல்லாதே நின் பொய்ம்மைகளை மெய்யென்று மயங்குவாரிடத்தே || சொல்லென்றான். எ - று.

‘வினைக்கேட்டு’ பாடமாயின் வினைக்கோகிய வாயல்லாவென்க. உரையாதியும் பாடம். வெண்மை, பண்புப்பெயர்.

அ ஆயிழாய், நின் (நு) கண் பெறினல்லா லின்னுயிர் வாழ்கல்லா வென்க ணைவனோ தவறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், ஆராய்ந்த இழையினையுடையாய்! நின் னுடைய ÷ கண்ணினில் (சு) அருணைக்கினைப் பெறினன்றி இனிய உயிர் வாழமாட்டாத என்னிடத்துத் தப்பு யாதுதானென்றான். எ - று.

“காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி, காணுங் காலைக் + கிழவோற் குரித்தே” (ரு) என்பதனால், தலைவன் பணிந்து கூறினான்.

க. “கடியர் தமக்கு... .. மாற்று” என்பது உரைவடிகைநடை நான்கு னுள், பாட்டிடை வைத்த குறிப்பிற்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கசுரு. “பாட்டிடை” இளம்.

உ. பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளுள் தலைவன்குற்றைத் தலைவி பொய்யாக் கோடற்கு, “வாயல்லா வெண்மை... .. ரகத்து” என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. உஉ. ‘இன்பத்தை’ இளம்.

நு. கண்ணென்பது அருளென்னும் பொருளில் வருதலை, “கண்மாரி விடின” கலி. சுக. உச; என்பதனாலும் அதன்குறிப்பாலும் ஆறிக.

ச. “நின், அருணைக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவன்” கலி. கஃ: கஅ - கக.

டு. தொல். கற்பி. கு. கக. (அ) இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் தலைவி மாட்டுக் காமம் கையிகந்துழித் தாழ்த்து கூறியதற்கு, “கடியர் தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று” என்பதும் “ஆயிழாய், நின் கண்... .. தவறு” என்பதும் மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணரும், “பெரியார், கடியரோ வாற்றுவவரெனத் தலைவி கூறியவழி, ‘கடியர்

(பிரதிபேதம்) * வினைக்கெட்டு, † சொன்றின், ‡ தவிர்த்துநின்று. || சொல்லென்றான், + கண்ணில் வருகளைக்கினைப், + கிழவோர்க்கு.

க௦ (க)இஃதொத்தன்,(உ)புள்ளிக்(ரு)களவன் புனல்சேர்பொதுக்கம்
(ச)வள்ளுகிர் போழந்தனவும் லாளுயி றுற்றனவு [போல்
மொள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியு (ரு)நல்லார்
சிறுபு சிறச் சிவந்தநின் மார்புந்
தவறாதல் *சாலாவோ கூறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி இவனொருத்தனை நெஞ்சொடு வியந்து
கூறி, பின்னர், புள்ளியையுடைய (கூ) நண்டுகளின் நடையாலுண்டான வடு
நீருகைச் சேர்ந்து கிடந்தாற்போலப் பெரிய உகிராற் பிளந்த வடுக்களும்
ஒளியையுடைய எயிறு அழுந்தின வடுக்களும் ஒள்ளிய இதழ்கள் வாடின
நின் கண்ணியும் பரத்தையர் நின்னோடு வேறுகிக் கோபித்து அடிக்கச் சிவந்த
நின்னுடைய மார்பும் தப்பாதலுக்கு அமையாவோ? அமையாவாயிற் கூறு
என்றாள். எ - று.

சேர்பென்னும் எச்சத்திற்கு வினை வருவித்து முடிக்க. ஒதுக்கமென்னுந்
தொழிற்பெயர் ஆகுபெயர். “சிறுசே லாடிய நீர் வாய்ப்பதத்த”(எ)என்றாற்

தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று’ எனத் தலைவன்பணிந்து
கூறியது காண்க” என்பர்; தொல். கற்பி. கு. கள. ‘காமக்கடப்பின்’.

க. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௬: ௩ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ)பொறியலவன் (சிலப்.எ: ௩௧. முதற்பதிப்பு) என்பதற்கு, ‘புள்ளிக்
கள்வன்’ என்பது மேற்கோள்; (ஆ) “புள்ளி ள்வன்” ஐங். உக,
உஉ, உச.

௩. (அ) “களவன் மண்ணைச் செறிய வகல்” ற், கிளைவிரி கரும்பின்
கணைக்கால் வான்பு” அகம். உரு. ௧௧ - ௧௨. (ஆ) “அலவ னள்ளி
குளிர்ஞெண் டார்மதி, களவ னென்றிவை சுந்தகப் பெயரே”
சேந்தன் றிவாகரம். (இ) “களவன் குளிர்ஞெண்டு கந்தம்” உரிச்
சோனிகண்டு. க௦. என்பவற்றால் நண்டிற்குக் களவனென்னும்
பெயரும் பயின்று வருதலறிக.

கவி. சுள: ௧௪ - ௧௫; அடியும், எஉ: ௧௧ - ௧௨; அடியும், குறிப்பும்
பார்.

“ஊழி கொதித்து மேற்றிசை யணங்கலத் தகப்பதன் கொடுமே,
லுதைத்த தாமெனச் சிவந்தது வெய்யவ னுடலம்”நைடந். மாலை. உக.

செய்ச்சேத கத்திற் குளிர்நடந் தாங்குச் செறிந்த வடு, மெய்ச்சே
யிழைக்கொடி யன்னார் கடைத்தலை மேயினதால்.” திருவேங்கைக்
கோவை. ௩௮௧.

எ. “சிறுசில ஆறிய நீர்வாய்ப் பத்தல்” என்பது பதிற். உஉ: ௧௩.

(பிரதிபேதம்) * சாலாவோ.

போல, சிறுதல் சிதறுதன்மேல் நின்றது. “வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாம்
*சூரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னுரித்தென மொழிப” (க) என்பதனுள், “ஒன்
றெனமுடித்தலென்பதனுள் மரீஇயவாறு எனையவற்றிற்குங் கொள்க” என்ற
லின், இழிந்தோர் கூற்றை உயர்ந்தோர் கூறுவனவும் அமைத்தாம். அதனுள்
வள்ளுகர் போழ்ந்தன முதலியன கொள்க.

கடு அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணே வோராதி; தீதின்மை
தேற்றக்கண் டியாய் தெளிக்கு

எ - து: நீ கூறுகின்ற மெய்வேறுபாட்டையோ என்னிடத்துண்டாக
ஓராதேகொள்; அங்கனம் ஓராதிருத்தல் நினக்குத்தக்கது; அதற்குக் காரண
மென்னெனில் அத்தீது என்கண் இல்லாமை யான் நினக்குத் தெளிவிக்க
நீ காணாய்; யான் இனித்தெளிவிப்பேனென்றான். எ - று.

கள இனித் தேற்றேம்பாம்

எ - து: இக்கற்புக்காலத்து நீ சூளுறுகின்றதனைக்கொண்டு யாம்
எந்நெஞ்சைத் தெளிவியேம்; அதற்குக்காரணங்கேள். எ - று.

கஅ தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை (உ)யந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
(ங)†நீயுறும் (ச)‡பொய்ச்சு னணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு

க. தோல். பொருளி. சூ. கள. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இச்செய்
திக்கு இக்குறிப்புக்களோடு “புள்ளிக் களவன்.....கூறு” என்பது
மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்றது.

உ. “தார்கொண்டா டிலக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின், னீரணி”
(கலி. சுசு: கடு - கசு.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. (அ) தலைவி தலைவன் முன் தன்னைப் புகழ்தல் தலைவன் பரத்தையிற்
பிரிந்துவந்தவழித் தெளித்தற்கண் வருமென்பதற்கு, “நீயுறும் பொய்ச்
.....கூறு” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, “இதில் பெண்டிர்
பல ருளராயினும் அவரெல்லார்மாட்டும் செல்லாது தன்மேல் வரு
மெனக் குறித்தாளாதலிற் மன்னைப்புகழ்த்தாளாம்” என்பர். இளம்.
தோல். கற்பி. சூ. ஈசு. ‘தற்புகழ்’ (ஆ) இப்பகுதியையே இவர்
அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்களுள் தெய்வமஞ்சலென்பதற்கும்
மேற்கோள்காட்டிவர்; தோல். மெய்ப். சூ. உசு. ‘தெய்வ’ (இ) ஓசை
வேற்றுமையால் நகரவுகரம்வியங்கோள்முற்றாயும் நிற்குமென்பதற்கும்
இப்பகுதியே மேற்கோள்; தோல். வினை. சூ. சு. நசு:

ச. (அ) “என்னை யருளி யருண் முருகு சூஞ்சுளி, னின்னை யருளி லணங்
கான்மெய் வேரின்னும், விறல் வெய்யோ னூர்மயில் வேனிழ னோக்கி,
(பிரதிபேதம்) உணர்த்தன்மரீஇய. † நீ கூறும், ‡ பொய்ச்சு முணங்காகும்.

கனவுபோலச் சூளுறுதலின், தொல்ரு ளாயிற்று; இதனுள் (க) இரத்தலும் தெளித்தலும் வந்தவாறுணர்க.

இதனால், தலைவிக்கு அணங்கால் அச்சம் பிறந்தது; தலைவற்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது (உ) ஒரு உவனை ஒழியசையாகிய சொற்சீரடிவந்து ஐஞ்சேடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்த கவிவெண்பா. “தாவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைத்தும்” (உ) எனப் பாப் போக்கின் பின் *வைத்ததன்றை ‘கடியர்தமக் கியார் சொல்லத் தக்கார் மாற்று’ எனப் போக்குட்போல் நாற்சீரான் இறும் பாட்டும் வந்தது. (உரு)

(அகம்.) யாரிவ னெங்கூந்தல் கொள்வா னிதுவுமோ

சூராண்மைக் கொத்த படிநுடைத் தெம்மனை

வாரனீ வந்தாங்கே மாறு;

ச என்னிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று

போரெதிர்த் தற்றுப் புலவனீ கூறினென்

ஒருயிர் நிற்குமா றியாது;

எ எள, தெளிந்தேம்யாங் காயாதி யெல்லாம்வால் லெல்லா

பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்மொடித் தாங்கு

வருந்தனின் வஞ்ச முரைத்து;

க0 மருந்தின்று, மன்னவன் சீறிற் றவாறுண்டே1 நீயந்த

வின்னகை தீதோ விலேன்;

கஉ மாண மறந்துள்ளா நானிலிக் கிப்போர்

புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய் செஞ்சே யுறழ்த்திவனைப்

பொய்ப்ப விடேள மெனநெருங்கிற் றப்பினே

னென்றடி சேர்தலு முண்டு.

க. இரத்தலும் தெளித்தலும் வந்தவாறுக்கு. இச்செய்யுள் மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. சச. ‘ஒன்றாத் தமர்ணர்’ இளம். கு. சக. 43.

உ. தொல். செய். கஉஉ-ஆம் குத்தி வுயையில (அ) “ஒருஉ... ..தவர்” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, ‘ஒருஉ வென நின்ற இயலசைதானே ஒழியசையாய் நின்றது’ என்று பேராசிரியரும் (ஆ) “ஒரு” க் கொடியிய னல்லார் சூரனாற்றத் துற்ற” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, ‘ஒருஉ வென நிரையசைதானே ஒழியசையாயிற்று’ என்று கச்சினூர்க்கிவரியும் கூறியுள்ளார்.

உ. தொல். செய். கு. கஇச.

(பிரதிபேதம்) * வைத்ததன்றை சொலத்தக்கார்.

இது தலைவன் “காமத்தின்வலியும்” (க) *என்றதனால் ஆற்றமைவாஸி
லாக வலிந்துபுக்கு நெருங்கிக் கூடுமிடத்து + அவனுடன் தலைவி ஊழிக் சீல
+சொல்லி, அவன் ஆற்றமை கூறுவது கேட்டு ஊடறிந்தது.

இதன் பொருள்.

(உ)யாரிவ லெங்குந்தல் கொள்வா (ஊ) நி தவுமீமா
(சு)நூரான்மைக் கொத்த படி.றுடைத் (ரு)தொர்மனை
வாரணி (ஃ)||வந்தாங்கிக் ÷ மாறு

க. தொல். கற். ௭. ௫.

உ. (அ)“ப”த்தை வாயினுள்வர்க்கு முர்த்தே” என்பதற்கு, பரத்தையர்
மாட்டு வாயில்விடுதல் காண்கு வருணத்திற்கு முரித்தென்ற முன்
னுடைகூறி, பின்பு காண்கு வருணத்துப்பெண்பாலாரும் அவரோடேப்
பெறுபவென்ற வாறமா மென்று கூறி, “யாரிவனெவ்..... படி
றுடைத்து” என்பதை * அஃகி கூற்றுக்கு (பார்ப்பணி கூற்றுக்கு என்
றம் பித்திபேதம்) மாற்றுகான் காட்டினர்; இளம்பூரணர்; தொல்.
பொருளி. கு. உஅ. (ஃ) இப்பகுதி, கூறுகின்றான் தலைவி யென்ப
கூறும் கூறப்பட்டான் தலைவனென்பதும் முன்னத் தானுணரப்படு
தற்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. உ௦௭. பீபர். ௩௪. இ-வி. கு. ௫௭௭.
(இ)தலைவ், தலைவன் குறிப்பறிதல்புணைடி வெற்றமைக்கினவி கூறிய
தற்கு, “யாரிவ லெங்குந்தல்கொள்வான்” என்பதுமேற்கோள்; தொல்.
கற்பியல். கு. ௩௪. “அவன்குறிப்பு” இளம்.

(ஈ)“நூரீ யெங்குதல் கொள்ளல்யா நினை, வெருடதுங் காணுங்
கடை” (கலி. அள: க - உ) என்பதும் அதன் குறிப்பும்பார்க்க.

ஊ. தலைவி தலைவ னுண்மைபற் பழிபடக் கூட தலாகிய மாறிலான்மையிற்
சொல்லிய மொழிக்கு “இதுயுபோர்... ..றுடைத்து” என்பது மேற்
கோள்; தொல். பொருளி. கு. ௫௦. இதனை, உன்னுறைப்பாற்பலி
யாகிய அவையன் மொழிக்கு மேற்கோள்காட்டி, இது தீயொழுக்க
மொழிக்குயென் னிடக்கட்டக்கி அவையன்மொழியால் ஒழிக்கக்குறை
பாடு கூறியவா நென்ப; இளம்; தொல். பொருளி. கு. ௪௮. “மங்கல”

ச. (அ)“தன்னினைபூர தருவ தீதா-வொண்டொழியுய்ப்பாறாய் மனைதற்க்
தச்சேரிசு செல்வதனை. ஃராண்மை யாக்கிக் கொளல்” இஃஎழ. ௫௪.
எனவும் (ஆ) “ஃராண்மை யென்னுஞ் செருக்கு” தீரிகடுகம். க. (இ)
“ஃராண்மை மற்றதனென்கு” குறன். எவங்.எனவும் வருவனகாண்க.
(ஈ) ஆண்மை, ஆளுதல் தன்மையென்னும் பொருளில் வருத்தற்கு, “ஃரா
றுடைத்து” என்பது மேற்கோள்; தொல். கினவி. கு. ௫௭௭.

இ. “யாராநீ யெய்யில் புருதர்வாய்” கலி. ௧௮. க.

உ. “ஆறு மயங்கினை போறிகீ வந்தாக்கே, மாறினி” கலி. ௧௫. ௩ - ௪.
பித்திபேதம் * என்றதனால் வாயிலாகப்புகு, + அவனுடைய தலைவி, + சொல்லித்தா
லுற்றமை. || வந்ததேனின்று. + மாற்றென்னினை, மற்றென்னினை.

எ - து: இவன் யார்? *வங் கூந்தலைத் தொடுத்தது இவன் என்ன தொடர்புடையனென நெஞ்சொடு கூறி, பின்னர் இங்ஙனம் கூந்தலைப் பிடிக்கின்றதுவும் நீபாதுகாத்தலின்றிப்பாதுகாப்பாரைப்போலே†பண்ணிக் கொண்டு ஊரையாளுந் தன்மைக்குப் பொருந்தினதொரு கொடுமையை யுடைத்து; இதனை ஓர்ந்துபார்; இனி நீ எம் மனையிடத்தே வாராதேதொள்; வந்தாற்போலே மீண்டுபோவென்றாள். எ - று.

இது (க)வலிந்துபுக்கது கூறிற்று. ஊன், வினையெச்சம்.

ச ‡என்னிவை, (உ)ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று
போரெதிர்த் தற்றாப் ||புலவனீ கூறினென்
னொயிர் நிற்குமா நியாது

க. தலைவன் வலிந்து சென்றதனைத் தலைவி துனியால் மறுத்துக் கூறிய தற்கு, “யாரிவன்.....மாறு” என்பது மேற்கோள்; தொல். கற். கு. ௫. ௩௪.

உ. (அ) “யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா கட்பி, னிருதலைப் புள்ளி னேருயி ரம்மே” (ஆ) “ஒரு குடற் படுதர வோரிரை துற்று, மிருதலைப் புள்ளி னேருயிர் போல” (இ) “உள்ளத் துவகை யொருதலைப் பட்ட விருதலைப்பைம், புள்ளொத் தினிய புதுமலர்ப் பாயற் புணர்ந்த வின்ப, வெள்ளக் கடலிடை வீழ்ந்துட னீந்துவர்” (ஈ) “ஒருயிர்த்தா, யிருதலைப் புள்ளி னியைந்தநுங் கேண்மையை யெண்ணி” (உ) “இருதலைப்புளி னுற்றவோருயி ரென்ன தம்முட னாகியே, மருவு தன்பழ மின்பழம்வழு வாதுதுப்த்திடு மாட்சியென்” (ஊ) “இரு தலைசே ரொருபுள்ளி னேகவுயி ராய்நீவிர், மருவியிட ரறியாமே வாழு நான்” என்பவைகளும், (எ) “அந்தா, மரையன்ன மேநின்னை யானகன் றுற்றுவனே” என்புழி, யானென்பதற்கு, ‘இருதலைப் புள்ளி னேருயி ரேனாகிய யான்’ என்று * (கோவையாந். ௧௨.) பேராசிரியரும், (ஏ) “யார் பிரிய யார்வர யார்வினவ யார்செப்பு” என்புழி, ‘இருதலைப் புள்ளி னேருயிரே னாதலாற் பிரிவும் வரவும் வினவும் செப்பும் நம்மிடை உளவாகா’ என்றும். பரி. அ: ௭௨. (ஐ) “ஊட லுணர்தல் புணர்த லிவைகாமம், கூடியார் பெற்றபயன்” என்னுங்குறவில், ‘(இம் மூன்று பயனும்) இருதலைப்புள்ளி னேருயிராய உழுவலன் புடைய எமக்குவேண்டா’ என்றும் (குறள். ௧௧௦௬) பரிமேலழகரும். (ஒ) “காதலாளுட லுள்ளுயிர் கைவிடி, நேதமென்னுயி ரொய்தி யிறக்கும்” என்புழி, ‘யாம் இருதலைப் புள்ளி னேருயிரேமாதலிற் காதலா னுயிர் நீங்கின! என்னுயிரும் ஏதமெய்தி நீங்கும்’ என்று (கீவக. ௧௬௩௧.)

(பிரதிபேதம்) *இயனெங் கூந்தலைத்தொடுத்தது என்ன, † பணிக்கொண்டு, ‡ என்னையை, ஏனஇவை, || புலவனீ கூறினென்.

எ - து: அதகேட்ட தலைவன், உடலும் உயிரும் ஒன்றாய்த் தலை இரண்டாகிய புள்ளினுடைய அவ்விரண்டு தலையில் ஒருதலை மற்றத்தலையோடே *போர்செய்தலை மேற்கொண்ட தன்மைத்தாக, நீ இக்கொடுமைகளைக் கூறிப் புலந்தாற் பயனென்? அதனைக் கைவிட்டு இனி என்னுடைய அரிய உயிர் நிற்கும்வழி யாது? அதனைக் கூறுவாயென்றான். எ - று.

இஃது(க)ஆற்றாமைகூறிற்று. புலவல், புலத்தலெனப் படுத்தலோசைபாற் பெயராய்நின்றது. இவை கூறிப் புலவலென்னெனக் கூறு என வருவிக்க.

எ (உ)என, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

நீங்கின காலமெல்லாம் மற்றது ஈண்டு வந்தால் இறந்து படுவெனெனக் கூறலின், அதனை ஏனென இழித்து நெஞ்சொடுகூறினான்.

தெளிந்தேம்யாங்; காயாதி; || மெல்லாம்வல் ÷ லெல்லா

(h)பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் X நொடித் தாங்கு வருந்தனின் வருச முரைத்து.

எ - து: எடா! எல்லாம் உணர்ந்திருக்கும் பெரிய காட்டிடத்திற் கொற்றவைக்கு அவன் அறியாதன சில உண்டாகப் பேய் நொடிசொன்னுற்போல, நின்றபொய்களை எனக்குச் சொல்லி வருந்தாதேகொள்; யாம் முன்பே நின் வருசனைகளைத் தெளிந்துவிட்டேமென்றான். எ - று.

நச்சினார்க்கினியரும் எழுதிபவரைகளும் ஈண்டு அறிதற்பாலன. (ஔ) “எட்டிக் காலொடு மிண்ணிவன் ஈலையொடு மெரிநால், வட்டக் கண்ணெழும் வளைப்பை யெயிற்றெழுந் நழங்கிக். கிட்டிக் கொண்டவச் சிம்புளின் கிளர்ச்சியை யஞ்சி, விட்டிக் கண்ணுதற் குரைத்திட வோடினன் விமலை” (ஔ) “பிரிவரும் புள்ளி நெருமையி றொட்டி” என்பவற்றிற்குறித்த புள்ளும் இஃதென்பாரு முளர்.

க. தலைவன் வலிந்து சென்றதனைத் தலைவி கூறிய வழி, “என்னிவை... ..யாது” என்பது தலைவன் ஆற்றாமை மிகுதியாற் சென்றமை கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். கற்பியல், கு. னு. நச்.

உ. “என தெளிந்தேம்யாம்” என்பதை எ அசைநிலையாய் வருதற்கு மேற்கோள்தாட்டினார். ரெ ிவச்; தோல். இடை. கு. உந. ‘ஏயுங் குரையும்’

ங. (அ) “துணங்கை உசிவ்வித் கணங்குநொடித் தாங்கு” பெரும்பாண். சடுக. (ஆ) “அறறென்பது அழுகை யன்றிப் பலவஞ்சொல்லித் தன் குறைகூறுதல்; அது காடுகெழுசெவ்விக்குப் பேய்கூறும் அல்லல்போல வழக்கினுள்ளோர் கூறுவன”; தோல். மெய்ய். கு. கஉ. பேர்.

(பிரதிபேதம்) * போர்தலைமேற்கொண்ட, † புலவலெனெனக் கூறியென, புலவலெனக் கூறியென, ‡ படுவலெனக் கூறலின், || அல்லாய் தெல்லா, எல்லாவெல்லா, ÷ எடா, X நொடித்தாங்கு.

க0 முருங்கின்று, (க)மன்னவன் சிறிற் றவறுண்டோ நீயந்த
விண்ணை தீதோ விலேன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், என்னைப் பேயென்று காயாதே *கொள்
எனக்குத் தவறுகளைற்றுத்தகு அலமாதேகொள்; எனக் கூறி, † பின்னும்
இனிய நகையினையுடையார்! நீ என்மேல் ஏற்றிச்சொல்ல விரும்பிய தீதோ
யான் உடையேனல்லேன்: அச்சன் கோபிக்கப்படுகின்றவன்மேல் ஒருதவறு
உண்டோ? தவறில்லாயினும் கோபப்பனன்றோ? அங்மனம்கோபிக்குமிடத்து
அதற்கொரு (உ)பரிசுராயில்லை யென்றான். எ - று.

கஉ (ங)†மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்

புறஞ்சாய்ப்து || கண்டைப்பாய் நெஞ்சே டுயறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேஎ மெனநெருங்கிற் (ச)றப்பினே
னென்றடி சேர்தலு முண்டு

க. “உற்றொரு தனியே தானே தன்கணே யுலக மெல்லாம், பெற்றவன்
முனியப் புக்கா னடுவினிப் பிழைப்ப தெய்கே, குற்றமொன் றிலா
தோர் மேலுங் கொள்வாக் குறுகு மென்னு, மற்றைய புக மெல்லாம்
வருணனை வைத் தாதோ” கம்ப. வருணனை வழிவேண்டு. சுந.

உ. முருந்து - பரிசுராய். புறம். க: கஉ, சுஉ: உஉ.

ங. (அ)“கொடியோர் கொடுமை ஈடுமென வொடியாது, நல்விசை நயர்
தோர் சொல்லொடு தொகைஇப், பகுதியி னீங்கிய தகுதிச் கண்ணும்”
என்பதற்கு, “கொடியோரதுகொடுமைகடாநின்றதெனப் புணர்ச்சியை
யொடியாது புகழை விரும்பினோர் சொல்லோடே யொருப்பட்டு
வேறு படுதல் னீங்கிய தகுதிச் கண்ணும் என்றவாறு; அஃதாவது:
அக்காலத்துத் தோழிதல்: புகழை விரும்பினோர் சொல்லுஞ் சொல்
லாவது காமம் விரும்பும் பரந்தையரைப் போலாது அறத்தை விரும்
புதல்” என்று உரைவருக்து. “மாண . . . . . உண்டு” என்பதை
மேற்கோள் காட்டுவர் இளம்; தொல். கர்பி, கு. சு. (ஆ) இப்பகுதி,
கற்பென்னுங் கைய்காரன் சிதைவு பிறர்க்கின்மை யென்னு
மெய்ப்பாட்டிற்கும் மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. கக. (இ)
‘மாணமை பென்பது மிகாமை யென்னும் பொருளிலும் வருமென்
பதற்கு, “மாண மறந்துள்ளா நாணிலி” என்பது மேற்கோள்; தொல்.
மெய்ப். கு. உச. ‘தெய்வம்’ இளம்.

ச. புலவியுள் தலைவியுள்வும் கிழவோன் பணியும் உண்டென்பது தலைவி
மனத்து நிகழ்தலுண் டென்பதற்கு, “தப்பினே, நென்றடி சேர்தலு
முண்டு” என்பது மேற்கோள்; தொல். பொருளி. கு. கக. கச.

(பிரதிபேதம்) * கொள்ளென் றெனக்கு, † பின்னு யின்னகாய் நீ. ‡ மாணமறந்துள்ளாத.
கண்டைப்பாய்கெஞ்சே, கண்டெய்ப்பாய் நெஞ்சே டுயற்தலனை.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, * நெஞ்சே! இவனைப் (க) பொய்சொல்லவிடே மென்று மாறுபட்டுக் கோபிக்கின், தப்பினேனென்று வணக்கஞ்செய்தலும் இவனுக்குப் பரிசுரமுண்டு; ஆதலான் நம்மை மறந்து ஒருகாலமும் நாம் மாட்சிமைப்பட்டிருக்க நியையாத நாணயில்லாதவனுக்கு இவ்வூடற் போரைத் தோற்று அதனாலுள்ள பயனைக் காண்பாயென்று ஊடறீர்தான்.

இதனால், தலைவிக்குச் † சூழ்ச்சியும் தலைவற்குப் புணர்வாகிய உவகையும் ‡ பிறந்தன.

“ஒருசிறை நெஞ்சமொ சொவுங் || காலை, யுரிய தாகலு முண்டென மொழிப” (உ) என்பதனால், இவன் - ஆற்றுவனென நெஞ்சுடன் உசாவினான்.

இஃது ஐஞ்சீரெக்கிவந்த (ங) கலிவெண்பா. (உச)

(கூ0.) கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்நங்கா
மண்டாத சொல்லிக் தொடாஅ நெறம இயநின்
பெண்டி ருளர்மன்னே வீங்கு;

ச ஒண்டொடிநீ, கண்ட தெவன தவறு;

க. “இற்றதென் னாவி யென்னு வெரிமணி யிமைக்கும் பஞ்சிச், சிற்றடிப் போது புல்லித் திருமகன் கிடப்பச் சேந்து, பொற்றதா மரையிற் போந்து கருமுத்தம் பொழிப வேபோ, லுற்றுமை கலந்து கண்கள் வெம்பனி யுகுத்தவன்றே” என்னும் (கீவக. உரு0அ) செய்யுளுரையில், ‘உற்று’ என்பதற்கு, ஊடறீர்தலுற வென்று திரித்துப் பொருள் கொண்டு, “பொய்ப்ப விடேன மென .. .. . முண்டு” என்றாகலின், என இவ்வுரைக்கு மூலமான பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, அடியில் வணங்கியபின்னும் ஊடறீரா தழுகாளென்றல் தற்பிற்குப் பொருந்தா தென்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

உ. தோல். பொருளி. சூ. க0. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் நெஞ்சுடன் உசாவுதற்கு, “மாண .. .. . முண்டு” என்னும் பகுதி மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

ங. இளம்பூரணர் இச்செய்யுளை உறழ்கலிக்கு மேற்கோள்காட்டி, “யாரிவ னெங்குந் தல் .. .. . மாறு இது தலைமகன் கூற்று; ‘என்னிவை .. .. . யாது’ இது தலைமகன் கூற்று; ‘ஏன, தெளிந்தேம் .. .. . உரைத்து’ இது தலைவி கூற்று; ‘மருந்தின்று .. .. . விவேன்’ இது தலைமகன் கூற்று; ‘மாண மறந்துள்ளா .. .. . முண்டு’ இது தலைவி கூற்று; “இப்பாட்டுச் சரிதக மின்றி வந்தபாறு கண்டு கொள்க. எற்றுக்கு? இறுதியின்கண்வந்ததுசரிதகமாகாதோவெனின், ஆகாது; சரிதகமாவது ஆதிப் பாட்டினும் இடை நிலைப்பாட்டினு முள்ள பொருளைத்தொகுத்துமுடிப்பது; இஃது அன்னதன்மென்க” என்பர்; தோல். செய். சூ. கசஅ. ‘கூற்று மாற்றமும்’ இதனாலும்

(பிரதிபேதம்) * விடேனென்று, † சூட்சு, ‡ பிறந்தது; || காலையுரியது, + ஆற்றுவனென.

நி கண்டது நோயும் வடுவுங் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்
பாடு பெயனின்ற பாணு னிரவிற்
றொடிபொலி தோளு முலையுங் கதுப்பும்
வடிவார் குழையு மிழையும் பொறையா
வொடிவது போலு நுகுப்போ டடிதளரா

க0 வாராக் கவனி நெருத்திவர் தல்கற்றன்
சீரார் நெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துரின்
போரார் கதவ மிதித்த தமையுமோ
வாயிழை யார்க்கு மொலிகேளா வவ்வெதிர்
தாழா தெழுந்துநீ சென்ற தமையுமோ

கநு மாறாள் சினைஇ யவளாங்கேநின் மாப்பி
னாறிணர்ப் பைந்தார் பரிந்த தமையுமோ
தேறிநீ தீயே னலேனென்று மற்றவன்
சிறடி தோயா விறுத்த தமையுமோ
கூறினிக் காயேமோ யாம்;

உ0 தேறிற், பிறவுந் தவறிலேன் யான்
அல்கற், கனவுக்கொ னீகண் டது;

உஉ. கண்பெயற், நண்டுளி வீசும் பொழிதிற் குறிவந்தாட்
கண்ட கனவெனக் காணது மாறுற்றுப்
பண்டைய வல்லநின் பொய்ச்சூ ணினக்கெல்லா
நின்றாயின் புக்கில் பல;

உசு மென்றோளாய், நல்குநின் னல்லெழி லுண்கு;

உஎ ஏடா, குறையுற்று நீயெம் முரையனின் றீமை
பொறையாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ்
நிறையாற்று நெஞ்சுடை யேம்.

இது “புல்லுதன்மயக்தம் புலவிக்கண்ணும்” (க) என்பதனால்தலைவன்
புலப்படப்பரத்தையரிடத்து ஒழுகாது மறைந்தொழுகிவந்து*நின்றவனுடன்

உறழ்தற்பொருளாலும் இச்செய்யுளைக் கலிவெண்பா என்று கொள்
ளாது உறழ்கலியென்று கொள்ளுதலே பொருத்த முடையது.

க. நோல். கற்பியல். கு. க0. இச்சூத்திரப்பகுதிக்கு இவ்வுரைகாரர்
அங்கு, “இரட்டெமொழிதலென்பதனால், பரத்தையரிடத்துப் புலப்பட
(பிரதிபேதம்) * நின்றவனுடன்.

காமக்கிழத்தி ஊடிச்சொல்லித் தலைமகள் ஆற்றமைகண்டு தன் ஆற்றமை யுஞ்சொல்லி ஊடறிநீந்து.

இதன் பொருள்

கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்நகா

(3)*மண்டாத சொல்லித் தொடாஅ ரெழுஇயரின்

பெண்டி ருளர்மன்னே வீங்கு

எ - து: நின் ட்பரத்தைமை இக்காலத்துக் களவொழுக்கத்தேயாதலைக் கண்டேன்; ஆதலாற் பொய்யாகவே நக்கு, யான் விரும்பாதனவற்றைக் கூறி என்னேத் தீண்டாதேகொள்; நீ தீண்டிதற்கு இவ்விடத்து நினக்குப் பெண்டிரா யிருப்பார் உளரோ? இல்லையே என்றான். எ - று.

மன்னும் (உ)ஓவும் அசை.

ச ஒண்டொடிநீ, கண்ட தெவனே தவறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், ஒள்ளிய தொடியினையுடையாய்! நீ என் னுடைய தவறாகக் கண்டது எவனென்றான். எ - று.

ரு (௩)கண்டது, (௪)நோயும் வடுவுங் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்

ஒழுகாது அவர்புல்லுதலை மறைத்தொழுதலாற் காமக்கிழத்தியார்க்குப் பிறக்கும் புலவிக்கண்ணும் அவர்க்குக் கூற்றுநிகழுமெனவும் பொருள் கூறுக" என்று பின்னதாக ஒரு விசேட வரை யெழுதி, "உதாரணம், 'கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்நகா' என்னும் மருதக் கவியுட் காண்க" என்பர்.

க. "மண்டாத கூறி" கலி. ௧௦௮: ௨௧.

உ. ஓவும் அசையென்பதை நோக்க, உளரென்பதற்கே ஓசை வேற்றுமை செய்து உளரோவென்று பொருள்கொண்டாரென்று தோற்றுகிறது.

ங. "தான் முன் கண்ட தவற்றின னாதலிற், சென்ற வாயிற் கொன்றல னாடி" பெருங். (௧) ௩௭: ௧௭௭ - ௧௭௮.

ச. "முதலொடு.....ஐநிலம் பெறுமே" என்னும் சூத்திரத்திற்கு, 'ஐநிலம்: களவும் உடன்போக்கும் இற்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியும் காதற்பரத்தைபு மெனப்பட்ட ஐவகைக் கூட்டமென்றும், ஐநில மென்பதனை மூலலை குறிஞ்சி முதலாயின வென்ற ருளராலெனின், முதலொடு புணர்ந்தவென்பதனை நிலம் பெறு மாதலான், நில மென்பதற்கு வேறுபொரு ளுரைத்தல்வேண்டுமென்றும், இற்கிழத்தி காமக்கிழத்தி யென்பார் உள்ளப்புணர்ச்சியாளுதல் மெய்யுறு புணர்ச்சி யாளுதல் வரையப் பட்டா ராக, பொருட்பெண்டி ராகிய காதற்

(பிரதிபேதம்) * ஊடாத. † தொடாஅற்றெழுஇய, ட்பரத்தைமை.

பாடு பெயனின்ற (க)பாளை எரிவிற்
 ரொடிபொலி தோளு முலையுங் கதுப்பும்
 வடிவார் குழையு மிழையும் பொறையா
 வொடிவது போலு நசுப்போட்டிதளரா
 க0 (உ)வாராக் கவனி நெருத்திவர் தல்கற்றன்
 சீரார் (ந)நெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
 (ச)போரார் கதவ மிதித்த தமையுமோ
 வாயிழை ||யார்க்கு மொலிகேளா (ரு)வவ்வெதிர்
 தாழா தெழுந்துநீ சென்ற தமையுமோ

பாத்தையர்கூட்டம், ஒத்தகாம மாகியவாறு என்னையெனின், அவரும்
 பொருளானாதல் அச்சத்தானாத லன்றி, அன்பினற்கூடுதலின் அதுவும்
 கந்திருவத் தின்பாற்படும்; அவ்வாறன்றி அவரைப் பிறிது நெறியாற்
 கூடுவனயின், இவன்மாட்டுத்தலைமையின்றும்' என்று உரைவருத்து,
 "நோயும் வடுவுங்.....இறுத்த தமையுமோ" என்பதனை மேற்கோள்
 காட்டி, 'பாத்தையர் அன்பினற் * கூடியவாறும், (* கூறியவாறும்
 என்றும் பிரதிபேதம்) இவர் இறக்கிழுத்தியும் காமக்கிழுத்தியும் அன்
 மையும் அறிந்துகொள்க' என்பர். இளம்பூரணர். தொல். களவி. கு.கடு.

- க. "பாளை, எரிவிறிற் றாது கொண்டோன்" திருவிளை. பாயிரம். உ0.
 உ. "அரிமத நுன்கண்ணா ராராக் கவலின்" கலி. கூக: கச.
 ந. "அஞ்சிலம் பொடுக்கி யஞ்சினன் வந்து, துஞ்சூர் யாமத்து முயங்
 கினன் பெயர்வோள்" (அகம். க0: கக.) என நானு மகளிர்க்குக்
 கூறுதல் காண்க.
 ச. "போர்க்கதவின்" பட். ச0. சிலப், 1க0: எ. உரைபார்க்க; இஃது
 இரட்டைக்கதவு.

டு. (அ) 'வடவேங்கடர் தென்குமரி யாயிடை' (தொல். சிறப்புப்) என்
 புழி, ஆயிடையென்பதற்கு, அவற்றை எல்லையாகவுடைய நிலத்
 தென்று இளம்பூரணரும், அதற்கு, அவ்விரண்டெல்லைக்குள்ளும்,
 (ஆ) "யார், மாகமே நோக்கி மடவாளே யவ்விருந்தா, ளாகும்" (சீவக.
 ௧௦௩௮) என்புழி, அவ்விருந்தாளென்பதற்கு, அவ்விடத்திருந்தாளென்
 றும் இவ்வுரைகாரரும் பொருளெழுதியிருத்தலும், இவ்வாறே இகரச்
 சூட்டையும் (இ) "குகனென்பான் இந்நின்ற குரிசிலென்றான்" (ஈ)
 "இந்நின்ற, துணிநுமுளன்" (உ) "இம்முதலோர்" (ஊ) "மறக்கண்
 வெஞ்சின மலையென வந்நின்ற வயவர்" (கம்ப. குகப். ௬௬. இரணியன்
 வதை. ௧௨௪. நாகபாச. ௨௬௩. படைக்காட்சி. ௨௬.) எனவும்,
 (பிரதிபேதம்) * அடித்தளரா. † கவனிகொடுகருத்தி. ‡ போராதவம். || சூக்குமொலி.

கரு மாறாள் சினைஇ யவளாங்கே நின்மார்பி
 னறிணர்ப் பைந்தார் பரிந்த தமையுமோ
 தேறிகீ தீயே னலேனென்று மற்றவள்
 சிறடி. தோயா விறுத்த தமையுமோ
 கூறினிக் காயேமோ யாம்

எ - து: யான்கண்டது, ஒருத்தி தானுற்ற காமகோடியையும் அதனைப் பிறந்த அலரையும் பிறர் அறியாமல் மறைத்து மகிழ்ச்சியின்றியிருக்கவும் மகிழ்ச்சியுண்டாக்கிச் செருக்கிச் சொரிகின்ற மழை மாறாமல் நின்ற ஒரு நாளிற் பாதியாகிய இராப்பொழுதிலே தோடி பொலிவுபெற்ற தோளும் முலையும்கூந்தலும்(க) * மகரத்தின்வடிவிறைந்த குழையும் என அணிகலங் களும் தனக்குச்சமையாக முறிவதொரு(உ)வஞ்சிக்கொம்போலும்இடையத் தாங்கிக்கொண்டு அமைதி பிரவாத முயக்கத்தாலே அடிதளர்ந்து வந்து தங்கு தலையுடைய தன் தலைமைநிறைந்த சிலம்பொலிப்பு, கோபித்து நின்னுடைய பலகை பொருத நிறைந்த கதவத்தைப் பாய்த்தது ; அது தவறாதற்கு அமை யுமோ? அந்த ஆராய்ந்த இழையினையுடையவன் ஆரவாரிக்கும் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு அவ்வாரவாரத்திற்கெதிரே நீ நீட்டியது எழுந்திருந்து போனது; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? அவன் மாறாய்ப் சினந்து அவ்விடத்தே நின் மார்பிற் கிடந்த நாகுகின்ற இகழையுடைய செவ்விமாலையை அறுத்தது ; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? பின்னை அவளுடைய சிறிய அடியைச் செறித்து யான் திமையையுடையேனல்லேன்; அதனை நீ தெளியென்று கூறி அவளிடத்தே தங்கினது ; அது தவறாதற்கு அமையுமோ? இனிச்சொல்லு ; யாம் நின்னைக் கோபியுமோ? என்றான். எ - று.

(க)பாடுபெயல், பாடெனவிகாரம். நாளிற்பால், பாடுவென மருஉ. துசப் போடென உருபுயக்கம். கண்டது, மிதித்தது ; அது அமையுமோ? கண்டது, சென்றது ; அது அமையுமோ? கண்டது, பரிந்தது ; அது அமையுமோ? கண்டது, இறுத்தது ; அது அமையுமோ? என முடிக்க.

(எ) “பரிதியிவ் விருந்த தேவோ” (ஏ) “இவ்விருந்த வேந்தல்” (ஐ) “இவ் விருந்த மீளி” (ஐநடத. சுயம்வர. கஉச, கங், கங்) எனவும் பெரு தூலாசிரியர்கள் அமைத்திருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன; (ஒ) அகரச்சுட்டு, தனித்துநின்று பொருளுணர்த்தலாற்றுகென்று சிவ ஞானமுனிவர் நோல். பாயிரவிரகுத்தியில் கூறியிருக்கிறார்.

க. “காதிசைய, மான்மகர வார்குழையாய்” ஓலாதி. சச.

உ. வஞ்சியென்பது, ஒரு கொடிக்கேயன்றி ஒருமரத்திற்கும்பெயர்; இதன் கொம்பும் வஞ்சிக்கொடியும் மகளிரிடைக்கு உவமை கூறப்படும்.

ங. பார்த்தபிரதிகளிலெல்லாம் இவ்வாதேகாணப்படுகின்றது; ‘படுபெயல், பாடுபெயலென விகாரம்’ என்று இருக்கவேண்டியதுபோலும்.

(பிரதிபேதம்) * ஆததின, † மகரக்குழையும்.

உ0 தேறிற், பிறவுந் தவறிலேன் யான்

அல்கற், (கி)*கனவுக்கொ ளீகண் டது

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் யான் தேற்றத் தெளிவையாயின் இக் கேட்பதோர் தவறு யான் உடையே † னல்லேன்; (உ) இராக்காலத்து நீ கண்டதுதான் கனவுபோல இருந்ததென்றான். எ - று.

உஉ (ங)கண்பெயற், றண்டுளி வீசும் பொழுதிற் குறிவந்தாட்

கண்ட கனவெனக் காணுகு மாறுற்றுப்

பண்டைய வல்லநின் பொய்ச்சூ ட்ணினக்கெல்லா

நின்றாய்நின்(சு)புக்கில் பல

க. முற்றியலுகம் ஒற்றடுத்து உரியசையானதற்கு, “கனவுக்கொ ளீகண் டது” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இங்ஙனம் வருமொழியொற்று மிகினும் நிரையமெனவும் நிலைமொழியொற்று நின்றவழிப் புளிமாவா மெனவும் விளக்குவர், பேராசிரியர்; தோல். செய்யுளி. கு. க0.

உ. “இரவு கண்டே றொருகன வதனின், புதுமை கேட்கிற் புரைதீர்ந்தது வெனச், செவ்வாய் வெண்ணைகத் திருந்திழை கண்ட, தெவ்வா ரோவென வியம்பினன் கேட்பநின், மனத்துழைப் பெயரா வெனைக் கரத் தெழுந்தனை, தனித்துப் போயோர் தடந்தோண் மடந்தையோ, டாடரங் கேறி யணைந்திருந் தவளோ, டீடியு முணர்ந்துங் கூடிவிலை யாடியுந், தேறினரி ராகித் தெளிவுட னிருவீரு, மாறுமா ரெழுதிய வாச கங் கூறி, மாதரு நீயு மயலுரைத் தெழுந்து, போதரும் போதையின் மோதிர மருளிப், பெயர்ந்தனை நயனமு மலர்ந்தன வாங்கே, புலர்ந் தது கங்குலும் புரவல வாழ்க்கை, வண்டலர் கோதாய் மனத்தினு மில்லது, கண்டனை யாதலிற் கலங்கினை மற்றுநின், னுள்ளத் துள்ளே யுறைகுவே ஞகவுங், கள்வ னென்று கருதினை யன்றியு, நெறியுடை மடளிர் நினைப்பவுங் காண்பவு, மிவையிவைபோலுங் கணவர்தந் திறத் தெனக், கனவிற் கண்டது பிறரொடு பேசக், குறைபோ மென்றலிற் கூறினை னன்றியும், யாவை காண்னுங் காலவந் கன்றிப், பேசவ தெவரொடு பெரியோ யென்று, மாறார் நோக்கி மனத்தொடு நகையா, வானு நினைவுட னகறர வேந்தன், தேவியை யையந்தெளித்தனமொரு வகை, யாரு மில்லென வினிதிருந் துவப்ப” பெருங். (ச) கஉ: கஅக - உகக.

ங. இத்தூற்பக்கம் உஎங: ஈ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ச. “புக்கில்” துறங். ௩௪௦.

(பிரதிபேதம்) * கனவின்கொல், கனவுகொல். † அல்லென்கேண்டதுதான் இராக்காலத்துக் கனவுபோலே, ‡ நினக்கேடா.

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, செறிந்த மழையாகிய தண்ணிய துளியைப் பெய்கின்ற இராக்காலத்தே ஒருவன் செய்த குறியிடத்தே வந்தானொருத் தியைநீ(க)கண்டதனால் உனக்குநிகழ்ந்த கனவு இதுவெனச்சொல்லி, நீ செய்த தனை நினையாதே அச்செய்தியை மாறுதலுற்று நின்றாய்; அங்ஙனம் நின்ற பின்னர் நீ குன்றந் தின்னுடைய பொய்யாகிய குன்றவு *யாம் நுண்மையாகக் கண்டமையின் நினக்குப் பண்டுபோற் பயன்றநுத் தன்மையையுடைய வல்ல; ஆதலால், ஏடா! நினக்குப் புதும் இல்லுப்பலவால்; ஆண்டே செல்வென்றான். எ - று.

கண்ட கனவு, உண்ட எச்சில்போல †நின்றது.

௨௬ மென்றோராய், நல்குநின் னல்லெழி லுன்கு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், மெல்லிய தோளினையுடையாய்! இனி யான் செய்த குறையைக் கவிட்டு நின்னுடைய நன்றாகிய அழகை எனக்கு அருள்; அதனை யான் நுகர்வேனென்றான். எ - று.

௨௭ ஏடா, குறையுற்று நீயெம் முரையனின் தீமை

(௨)பொறையாற்றே மென்றல் பெறுதுமோ யாழ்

நிறையாற்றா நெஞ்சுடை யேம்.

எ-து: எம் வயத்தாக நிறுத்தமாட்டாத நெஞ்சையுடைய *யாம் நினது தீமையைப் பொறுத்தலை ஈடத்த மாட்டேமென்ற கருதுதலைப் பெறவேமோ? ||பெறேம்; ஆதலால், இக்காரியத்திலே *ற்று எமக்குச் சில குறை கூறாதே கொள்ளென்று ஈட்டிநீர்த்தான். எ - று.

“பிறவும்” (௩)என்றதனால், சேரிப்பரத்தையாற் புலந்துகூறினான்.

இதனால், தலைவிக்கும் தலைவற்கும் புணர்வாகிய உவமை பிறந்தது.

இஃது ஒன்றொழி நீயெனவும் தேறினெனவும் + அல்கலெனவும் ஒழி யசையும் பிறவுந் தவறிலெனயானெனவும் கனவுக்கொளிகண்ட தெனவும்

க. “நனவிற்குன் செய்தது மனத்த தாகவிற, கனவிற கண்டு” (கலி. சக: ௩ - ௪.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “எண்ணியவையெல்லாந், துறைபோதலொல்லுமோ தூவாகாதாங்கே, யறைபோகு நெஞ்சுடையார்க்கு” (கலி. சக: ௧௧ - ௨௧) என்பதும் இஃதுநற்பக்கம் ௪௦௮: ௩-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. தோல். கற்பி. கு. க௦. இக்குத்திரப் பகுதியின் இவருரையிலும் “ஆராக் கவலின்.....இறுத்த தமையுமோ” என்னும் இப்பாட்டின் பகுதி, காமக்கிழத்தியர் சேரிப்பரத்தையராற் புலந்து தலைவனொடு கூறியதற்கு மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * யாமுண்மையாக, நானுண்மையாக, † நின்றன. ‡ யானினது தீமையை, || பெறேமேயாதலால், + அல்கலெனவும் வினாவும் தவறிலென்.

வழியசையும் புணர்த்து, கண்ட *தெவனோதவனென முற்றடியின்றிக் குறைவு
சேர்த்தாயி சொற்சேடியும்பெற்று, கலிவெண்பாலின் வேறுபட்டு, † “பாநிலை
வகையே கொச்சகக் கலியென, நூனவில் புலவர் நுவன்றறைத் தனரே”
(க)என்னும் விதியாற் கொச்சகக்கலியாயிற்று. (௨௫)

(கூக.) அரிநீ ரவிழநீல மல்லி யனிச்சம்

புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ டமைந்த
தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார்
பொருமுரண் சீறச் சிதைந்து நெருநையி
னின்றநன் மென்னை யணி;

க அணைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ திங்கெவ
னையத்தா லென்னைக் கதியாதி தீநின்மை
தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு;

கூ மற்றது, அறிவல்லா னின்கு ளனைத்தாக நல்லார்
செறிதொடி யுற்ற வடுவுங் குறிபொய்த்தார்
கூருகிர் சாடிய மாப்புங் குழைந்தரின்
நுருந் ததர்பட்ட சாந்தமுந் சேரி
யரிமத ருண்கண்ண ராராக் கவனிற்
பரிசுழிந் தியாழநின் மேனிகண் டிபா னுஞ்
செருவொழிந்தேன் சென்றி யினி;

கக தெரியிழாய், தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய்நீ தீதின்மை
யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து;

கஅ அன்னதே லாற்றல்காண்;
வேறுபட் டாங்கே கலுழ்தி யகப்படிண்
மாறுபட் டாங்கே மயங்குதி யாதொன்றுங்
கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ
மாண செயினு மறுத்தாங்கே நின்வயிற்
காணி னெகிழுமென் னெஞ்சாயி னென்னுற்றாய்
பேணய்நீ பெட்பச் செயல்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

க. தொல். செய். சூ. ௧௫௫.

(பிரதிபேதம்) * எவனென்றவனெனமுட்டடி. † பாநிலைவகையே.

அரிநீ ரகிழ்நீல மல்லி யனிச்சம்

*புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ டமைந்த

தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தூரு நயந்தார்

பொருமுரண் சீறச் ிதைத்து நெருநையி

னின் றுநன் றென்னை யணி

எ - து: †நறம்பூவோடே அழகிய நீரில் அவிழ்ந்த அல்லியையுடைய நீலப்பூ அனிச்சப்பூ முறுக்கு நெகிழ்ந்த முல்லைப்பூ || பொருந்தின (க) மார்பின்மாலையும் ஆராய்ந்த நறியமலராத்செய்த கண்ணியும் விரும்பின பரத்தையர் னடுகின்ற மாறுபாட்டாலே கோபித்துப் பற்ற நிறங்கெட்டு என்னை யுடைய ஒப்பனை கேற்றையில் இன்று நன்றாயிருந்ததென்றான். - எ - று.

கண்ணி, வகைமாலை.

“அன்னை யென்னை யென்றவு முளவே, தொன்னெறி முறைமை சொல்லினுமெழுத்தினுந், தோன்றா X மரபின வென்மனார் புலவர்”(உ) என்பத னால், தலைவனை என்னை யென்றான்.

க (ந) அனைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ னையத்தா லென்னைக் கதிபாதி தீதினமை

தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு

எ - து: அதகேட்ட தலைவன், அனைபோலு மெல்லிதாய தோளினையுடையாய்! இவன் + நீங்கிற் பரத்தையரிடத்தல்லது நீங்கானென்று உட்கொண்டு அவ்வையத்தாலே யான் செய்யாதகாரியங்களைச்சொல்லி இவ்விடத்தே சினக்கின்ற குறை யாதுதான்? என்னிடத்துத் தீதில்லாமையைத் தெய்வத்தாலே நினக்குத் தெளிவிப்பேன்; அதனைக் காண்பாய்; இனி என்னைக் கோபியாதே கொள்ளென்றான். எ - று.

க மற்றது, அறிவல்பா னின்ரு ளனைத்தாக நல்லார்

செறி(ச)தொடி யுற்ற வடுவுங் குறிபொய்த்தார்

க. “தாருந் தானையும் பற்றி” அகம். உகக: க.

உ. தோல். பொருளி. கு. ளுஉ.

ந. இத்தூற்பக்கம், நசுந: ச - ஆம் குறிப்பும் ௪00: ச - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. தொடியால் வடு வறுத்தலை, கலி. எக. கசு-ம் அடியாலும் அதன்குறிப் பாலும் உகிரால் வடு வறுத்தலை, கலி. எஉ: கசு-ம் அடியாலும் அதன் குறிப்பாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * புரிநெகிழ்த்தமுல்லை, †சிறைந்து. ‡நாரம்பூவோடே அழகியையுடைய நீரிலே அலர்ந்த. || பொருந்தினதலைமாலையும் ஆராய்ந்த.....கண்ணி, இது வகைமாலை கண்ணியும் மார்பின் மாலையும் நின்னை விரும்பின பரத்தையர், - எ - று. அன்னை யென்னை. X மரபினென்மனார். + நீங்கிற் பரத்தையரிடத்து.

கூருகிர் சாடிய மார்புங் (க) குழைந்தநின்
 ருருந் (உ) ததர்பட்ட சாந்தமுஞ் சேரி
 யரிமத ருண்கண்ண (ங) ராராக் கவவிந்
 பரிசுழிந் தியாழநின் மேனிகண் டியானுஞ்
 செருவொழிந்தேன் சென்றீ யினி

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, *யான் நீ நீங்கியபின்னர் நீசெய்த காரியமும் அறிவேன்; நின்னொருவறு பொய்யாதலும் அறிவேன்; புதிய பரத்தையருடைய செறிந்த தொடியுமுந்தின வடுவையும் அவர் †முயக்கத்தாற் குழைந்த நின் தாரையும் நீ குறியாற் பொய்க்கப்பட்ட பரத்தையர் கோபித்துக் கூரிய உகிரால் தாம் விரும்பியாக்கு வுச்செய்த மார்பையும் சேரியிலிருந்த செவ் வரியினையுஞ் செருக்கையுமுடைய மையுண் கண்ணினையுடையாருடைய நிறையாதமுயக்கத்தாலே பூசின பாடழிந்த சிதறுதல்பட்ட சந்தனத்தையு முடைய நின்வழுவைக் கண்டு இதற்குரிய யாஹும் நின்னோடு ஊடுதலைத் தவிர்த்தேன்; இனி அப்பரத்தையரிடத்தே செல்வாயென்றான். எ - று.

௧௯ தெரியிழாய், தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய்நீ தீதின்மை
 யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் தெரிந்த இழையினையுடையாய்! யான் தெளிவித்ததனைக்கொண்டு நின்னொஞ்சைத் தெளிவியாயாய்க் கோபித்தாய்; யான் தீயெனல்லாமையை நின்னைத்தாழ்த்து நெறியாலே நின்னொஞ்சிடத்தே நிறுத்துவேன்; அதனைக் காண்பாயாகவென்றான். எ - று.

௧௮ ‡அன்னதே லாற்றல்காண்

வேறுபட் டாங்கே கலுழ்தி யகப்படிந்
 மாறுபட் டாங்கே || மயங்குதி யாதொன்றுங்
 கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ
 மாணு செயினு மறுத்தாங்கே நின்வயிற்
 காணி நெகிழுமென் னெஞ்சாயி டுன்னென்றுய்
 (சு) பேணுய்நீ பெட்பச் செயல்

௧. கலி. ௧௮; ௧௪; ௧௧௨: உங். புறம். எங். ௧௪.

உ. (அ) “ஊன்றதர் திழிந்த வுதிர வெம்புனல்” (ஆ) “மிதிதோற் கொல் லன் பொதியுலைச் செந்தித், ததர்வனபோலச் சிதர்வன சிந்தி” (இ) “ததரிதழ் ஞாழல்” பெருங். (க) ௫௨: ௧௧௭, ௫௮: ௧ - ௧௦. (ங்) ௧: ௨௭.

ங். “ஆராக் கவவி னொருத்தி” கலி. ௧௦: ௧௦.

ச. (அ) “பேணுது பெட்டா ருளர்மன்னோ மற்றவர்க், காணு தமைவில கண்” (ஆ) “பேணுது பெட்பவே செய்யினுங் கொண்கனைக், காணு தமையலகண்” நுறங். ௧௧௭௮; ௧௨௮௩.

(பிரதிபேதம்) * யானீங்கியபின்னர் நீ செய்தகாரியமுமறியேன்நின். † முயக்கத்தாற்றமுந்த நின், ‡ அன்னதேயாற்றல், || மயங்குகியாதொறும். டு என்னுற்றாய்பேணு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, இவன் கருத்து இன்னும் தீதின்மையே யென்பது நெஞ்சிடத்தே நிறுத்துதலையாயின், இவன் வலியை நெஞ்சே காண்பாயாகவென நெஞ்சொடு கூறி, அவனைநோக்கி, யான் நின்னோடு வேறு பட்ட *அப்பொழுதே நெஞ்சு கலங்குவை; யான்வேறுபடாமல் நின்கையிலே அகப்படுவேனாயின், அக்கலக்கத்தை மாறுபட்டபொழுதே என்னை இகழ்ந்து பரத்தையாற்பாற்சேற்றற்கு மனம் மயங்குவை; ஆதலால், யாதொரு வார்த்தையை யுஞ் சொல்லி என்னை ஊடலுணர்த்துதலும் உனக்கு வேண்டாததொரு காரியம்; † இக்குறையையொழிய நீ வேறு மாட்சிமைப்படாத குறைகளைச் செய்யினும் அவற்றைத்தள்ளி, நின்னைக்காணின், அப்பொழுதே என்னெஞ்சு நின்னிடத்தே நெகிழ்ந்துவருமாயின், என்னெஞ்சின் நன்மையை உட்கொள் ளாயாய் நீ யான் விரும்பும்படி என்னெஞ்சைத் தெளிவிக்குஞ் செயல்களை என்ன காரியத்திற்குச் செய்தாயென ஊடலீர்த்தான். எ -று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஐஞ்சீரெக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்து போக்கின்றி உற்ற உறழ்கலி. “கூற்று மாற்றமு மிடையிடை மிடைந்தும், || போக்கின்றாக லுறழ் கலிக் கியல்பே” (க) என்பது விதி. (உச)

(கஉ.) புனவளர் பூங்கொடி யன்னாய் கழியக்
கனவெனப் பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே
முயங்கிய நல்லார் முலையிடை மூழ்கி
மயங்கிமற் றுண்டாண்டுச் சேறலுஞ் செல்லா

க. தோல். செய். சூ. கஞ்சு. இச்சூத்திரத்தினுரையில் உறழ்கலிக்கு இச் செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, “காணினெகிழும்.....செயல்” என்பது வெள்ளைச்சுரிதகமாகாதோ வெனின், ஆகாதன்றே? ‘போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்’ என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றை யெல்லாந் தொகுத்து இதன்கண் வைத்தில்லாமையி னென்பது; அல் லதாலும் அவ்வாறு முடிதலே யன்றி இன்னும் ஓர் கொச்சகம் பெய்து சொல்லி உறழ்ந்த வழியும் அஃதேற்பதாகலான், அஃது ஒருதலையாக அமைந்ததென்படாது; என்னை? ‘அன்னதேயாயினுமாகற்றாயிழாய், நின்னகை யுண்க முயங்குவாய் நின்னெஞ்சு, மென்னொடு நின்ற தெனின்’ என்றார்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்தற்கு இடம் பட்டு நின்றமையின், இது போக்கியல் வகைத்தாகியவைப் பெனப்படா தென்க” என்பர் பேராசிரியர். நச்சினூக்கினியரும் இதனையே தழுவிச் சுருக்கி யெழுதுவர்.

(பிரதிபேதம்) * அப்பொழுதே நின்னெஞ்சு கலங்குவையாயின் வேறு, † இக்குறைகளை

‡ செய்யினும். || போக்கின் குதறு முறழ்.

10 துயங்கி யிருந்தார்க் குயர்ந்த பொருளு
மரிதி னறஞ்செய்யா வான்றே ருலகு
முரிதி னெருதலை யெய்தலும் வீழ்வார்ப்
பிரிதலு மாங்கே புணர்தலுந் தம்மிற்
றருத றகையாதான் மற்று;

க0 நனவினாற் போலு நறுதுதா லல்கற்
கனவினாற் சென்றேன் கலிகெழு கூடல்
வரையுறழ் நீண்மதில் வாய்குழந்த வையைக்
கரையணி காவி எனகத்து;

கச. உரையினி, தண்டாத்திஞ் சாய னெடுத்தகா யவ்வழிக்
கண்ட தெவன்மற்று நீ;

கக. கண்டது, உடனம ராயமொ டவ்விசும் பாயு
மடநடை மாயின மந்தி யமையத்
திடன்விட் டியங்கா விமையத் தொருபா
லிறைகொண் டிருந்தன்ன நல்லாரைக் கண்டேன்
றுறைகொண் டியர்மணன் மேல்; ஒன்றி நிறைவதை

உக ஓர்த்த திசைக்கும் பறைபோனின் னெஞ்சத்து
வேட்டதே கண்டாய் கன;

உங. கேட்டை, விரையனீ மற்று வெகுள்வா யுரையான்
டிதுவாகு மின்னகை நல்லாய் பொதுவாகத்
தாங்கொடி யன்ன தகையா ரெழுந்ததோர்
பூங்கொடி வாங்கி யிணர்கொய்ய வாங்கே
கிணையலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முணையரண் போல வுடைந்தன்றக் காவிற்
றுணைவரி வண்டி னினம்;

ங0 மற்றுங்கே, நேரிணர் மூசிய வண்டெல்லா மவ்வழிக்
காரிகை நல்லார் நலங்கவர்ந் துண்பபோ லோராங்கு மூச (க)
அவருள்,

ஒருத்தி, செயலமை கோதை நகை
ஒருத்தி, யியலார் செருவிற் றொடியொடு தட்ப

ங0 ஒருத்தி, தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த திலகம்
ஒருத்தி, யரிமா ணவிர்குழை யாய்காது வாங்க

- ஒருத்தி, வரியா ரகல்குற் காழகம்
ஒருத்தி, வரியார் ஞெகிழத் தணிசுரத் தட்ப
ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தா ளலவுற்று
வண்டின மார்ப்ப விடைவிட்டுக் காதலன்
றண்டா ரகலம் புகும்;
- ௪௨ ஒருத்தி, அடிதாழ் கலிங்கந் தழீஇ யொருகை
முடிதா ழிருங்குந்தல் பற்றிப்பூ வேய்ந்த
கடிகயம் பாயு மலந்து;
- ௪௩ ஒருத்தி, கணங்கொண் டவைமூசக் கையாற்றாள் பூண்ட
மணங்கமழ் கோதை பரிபுகொண் டோச்சி
வணங்குகாழ் வங்கம் புகும்;
- ௪௪ ஒருத்தி, இறந்த கனியா னிதழ்மறைந்த கண்ணள்
பறந்தவை மூசக் கடிவாள் கடியு
மிடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனள் கை;
- ௫௧ ஆங்க, கடிகாவிற் காலொற்ற வொல்கி யொசியாக்
கொடிகொடி தாழ்மிற் பிணங்கி யவைபோற்
றெரியிழை யார்ப்ப மயங்கி யிரிவுற்றார் வண்டிற்கு
வண்டலவர் கண்டே னியான்;
- ௫௩ நின்னைநின் பெண்டிர் புலந்தனவு நீயவர்
முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும் பன்மாண்
கனவின் றலையிட் டிரையல் சினைஇயான்
செய்வதி லென்பதோ கூறு;
- ௫௬ பொய்கூறேன், அன்ன வகையால்தான் கண்ட கனவுதா
ன்னவாயாக் காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங்
கூடிப் புணர்த்தீர் பிரியன்மி னீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல
வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி
லானா தகவும் பொழுதினை மேவர
- ௬௩ நான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைந்தருந்
தேனியிற் காவிற் புணர்த்திருந் தாடுமா
ரானா விருப்போ டணியயர்ப் காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு.

இது பாத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் வாயில்பெறுது ஆற்றமை வாயிலாகப் புகித், தலைவியை நயப்பித்தல் காரணமாகத் தெய்வமகளிர் *பொய்தலையிவதோர் கலுக்கண்டேன்; அது தநன்வாயாப் பருவம் வந்து இறுத்தது பாராயென ஊடறீர்வது பயனாகத் தலைவிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

|| புனவனர் பூங்கொடி யன்னப் கழியக்
கனவெனப் பட்டதோர் காரிகை நீர்த்தே
முயங்கிய நல்லார் முலையிடை மூழ்கி
மயங்கிமற் றுண்டாண்மிச் சேறலுஞ் செல்லா
ரு துயங்கி ஃ யிருந்தோர்க் குயர்ந்த பொருளு
மரிதி னறன்செய்யா வான்றே நலகு
(க)முரிதி நெருதலை யெய்தலும் வீழ்வார்ப்
பிரிதலு மாங்கே புணர்தலுந் தம்மிற்
+ நருத றகையாதான் மற்று

எ - து: புனத்திடத்துவளர்ந்த பூவையுடைய கொடியையொப்பாய் !
(உ) x பொருள்வயிற்சென்று முயலாதே வருந்தியிருந்தவர்களுக்கு அவர்கள் இருந்த இடங்களிலே இடங்களிலே மிக்க பொருளும் தானே செல்லுதலும் **அரிதாயிருத்தலாலே உலகம்தமக்குஉரிந்தாக அறத்தைச்செய்யாது இப்படி இருக்கவும், அறஞ்செய்தற்கு அமைந்தோர் அறுதியாக அவ்வறத்தைச்செய்தலும் கனவிடத்தின்றாய்ப்போகத் தாம் முயங்கிய மகளிருடைய முலையினிடையிலே அழுந்திய இன்பத்தே மயங்கிவிரும்புகின்ற கணவரை மகளிர் (ங) ஊடலாற் பிரிதலும் அப்பொழுதே ஊடறீர்ந்து புணர்தலுமாகிய தம்மின் ++ மாறான இன்பத்தைக் ++கனவிடத்தே தருதலை விலக்காதாம்; இனி மிகுத்த காதலாற் கனவென்று சொல்லப்பட்டது ஓர் அழகினையுடைத்தாகிய நீர்மையையுடைத்தா யிருந்த தென்றான். எ - று.

க. 'உரிது' இந்நூற்பக்கம் சடுடு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. "சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவாது" (கலி. கஅ:டு) என்பதும் (ஆ) "மடியிலான் செல்வம்போன் மரனந்த" (கலி.ஙடு: க.) என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்துவனவும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

ங. "ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங், கூடி முயங்கப் பெறின்" குறள். கங.உ௦.

(பிரதிபேதம்) *பொய்தலையிவதோர், †நனவாய்ப்பருவம், ‡தலைவன்மனைக்கு, ||புனவனர், + இகுத்தார்க்கு, + தருதற்கேயாதார் மற்று, x பொருள்வையிற் சென்று, **அரிதாயிருத்தலாலே, ++ மாறான, ++கனவிடத்தே யொகுதலை.

என்றது “இன்பமும் பொருளும் அறனும்” (க) என்று ஆசிரியர்கூறிய இலக் கணம்பற்றிச் சிறந்த இன்பத்தையே * தந்து ஏனை அறனும் பொருளுந் தாராமற் போயிற்று, † இக்கனவு; ஆதலால், அதனை ஓர் காரிகைநீர்த்தென்றான்.

‡ பொருளுமென்ற உம்மை, சிறப்பு. மற்று, அசை.

க௦ நன்னிறைப் போலு நறுநுதா லல்கற்

கனனிறை சென்றேன் (௨) கலிகெழு கூடல்

(௩) வரையுறழ் நீண்மதில் வாய்கூழ்ந்த (௪) வையைக்

கரையணி காவி னகத்து

எ - து: நறிய நுகலினையுடையாய் ஆரவாரம்பொருந்தின || மதுரையி னுடைய வரையை மாறுபடுகின்ற நீண்ட மதிவிடத்தைச் சூழ்ந்த வையையாற் றங்கரையை அழகுபெறுத்தின பொழிலினிடத்தே நனவிடத்தே சென்றற் போல இரார்பொழுதிலே கனவிடத்தே சென்றேனென்றான். எ - று.

க௧ உரையினி, (௩) தண்டாத்தீஞ் சாய நெடுந்தகா யவ்வழிக்

கண்ட தெவன்மற்று நீ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, அமையாத இனிய மென்மையினையுடைய (கூ) நெடுந்தகாய்! பின்னே அவிவிடத்துக்கண்டது எத்தன்மைத்து? † அதனை இனிச்சொல்லென்றான். எ - று.

க௨ கண்டது, உடனாம ராயமொ டவ்விசும் பாயு

மடநடை மாயின மந்தி யமையத்

திடன்விட் டியங்கா விமையத் தொருபா

விறைகொண் X டிருந்தன்ன நல்லாரைக் கண்டேன்

றுறைகொண் டியர் + மணன் மேல், ஒன்றி நிறைவதை

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், யான்கண்டது கேள்; அன்னங்கள் தன்னிடத்தைவிட்டுப்போகாத இமயமலையில் ஒருபக்கத்தே அழகியவிசும்பிலே

க. தொல். கள. கு. க.

௨. “கலிகெழு கூடல்” சீலப். ௩௦: க௧௬.

௩. (அ) “கோடுமீழ்ந் தெடுத்த கொடுங்க ண்ஞ்சி” பதிப். க௧: க. (ஆ) “கிடங்கை நாமவேல் யாமென, மேக மொண்டு கொண்டெழுந்து விண்டொடர்ந்த குன்றமென், ருகநெர்துநின்ற தாரை யம்மதிற்கண் வீசுமே” கம்ப. நகரப். க௩.

௪. இந்நூற்பக்கம் க௧௪: க-(6) குறிப்புப் பார்க்க.

௫. “தண்டாத்தீஞ் சாயத் பரத்தை வியன்மார்ப” கலி. க௩: ௨:

௬. இந்நூற்பக்கம் ௧௧: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிறிதிபேதம்) * தந்தனை யறனும், † கனயாதலால், ‡ பொருளும் உம்மை, || மதுரையி னுடைய, + அதனைச்சொல், X இருந்தன நல்லாரை. + மணன்மேல். எ - து.

இரைகவர்த்த இளைப்பால் ஓய்ந்து பறக்கும் மடப்பத்தையுடைத்தாகிய நடையினையுடைய அன்னத்திரள் அந்திக்காலத்தே தங்குதல்கொண்டிருந்த தன்மையவாக, துறை தன்னிடத்தேகொண்டு உயர்ந்த மணற்குன்றிலே நல்லார், தம்முடனே அமர்ந்த ஆயத்தாருடனே பொருந்தி நிறைந்திருக்கின்ற தனைக் கண்டேனென்றான். எ - று.

மா + இனம் மாயினமென மருஉவான் (க) யகவவுடம்படுமெய் பெற்றது. அன்னவாகவெனவிரிக்க.

உக (உ) ஓர்த்த திசைக்கும் பறைபோனின் (ஈ) னெஞ்சத்து வேட்டதே கண்டாய் கனா

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, கொட்டுகின்றவன் தன்மனத்தில் ஓர்த்த ஓசையைத் தானும் ஒலிக்கும் பறைபோல நின்னுடைய நெஞ்சத்து விரும்பின இன்பத்தையே கனாவாகக் கண்டாயென்றான். எ - று.

உக கேட்டை, விரையனீ மற்று வெகுள்வா; யுரையான்
டிதுவாகு மின்னகை நல்லாய் பொதுவாகத்
தாங்கொடி யன்ன தகையா ரெழுந்ததோர்
பூங்கொடி வாங்கி யிணர்கொப்ப வாங்கே
(ச) கிளையலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முனையரண் போல் வுடைந்தன்றக் காவிற
றுனைவரி வண்டி னினம்

க. 'கோயில்' 'மாயிருஞாலம்' என வருதலையும் நோக்குக.

உ. "ஓர்த்த திசைக்கும் பறை" என்னும் பழமொழியும் "இரட்டெ முரசு மென்ன விசைத்ததே யிசைக்கின் றுயை" என்னும் கம்பர் வாக்கும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ங. "வானம் மகளிரிற் றுனணி சுடர, முகைநலக் காந்தண் முகிழ்விர ளேவத், தகைமலர்ப் பொய்கைத்தண்ணெஞ்சங்கமுநீர், சில்லெனப்பிடித்து மெல்லென விழிந்து, நண்ண வருவோன் போலுமென்க, னூற்றே நைவட நஞ்சார் திளமுலை, நோற்றே யாயினு நுகர்வல் யானெனத், தெய்வநல்லாழ் கையரைத் தியற்றிய, வைதேந் தல்கு லவந்திகை வீவு, முறுதுணைத் தோழ னிறுதியு நினையான், மாண்ட குழச்சி மந்திர வமைச்சர், வேண்டுங் கொள்கைய னாகி நீண்ட, தடம்பெருங் கண்ணி தகைபா ராட்டி, யுதுவகை யண்ண றறுகண் பொருந்தலுங், கைவயிற் கொண்ட கமுநீர் நறம்போது, கொய்மலர்க் கண்ணி கொடுப்போள் போலக், கனவிற்றேன்ற" பெருங். (ங) எ: ௪௬ - ௬௫.

ச. "நிளையலர் வேம்பன் மேரா னாகி" கீலப். பதிகம். ௨௪.

௭ - து: அதுகேட்ட தலைவன், நிலையாதேகொள்; பின்னைக் கோரிப்பா யென்றான். அதுகேட்ட தலைவி மேல் உரையென்றான். அதுகேட்ட தலை வன் இனிய நகையினையுடைய நல்லாய்! ஆண்டுப் பிறந்தது இதுவாயிருக் கும்; அதனைக்கேள்; கொடியையொத்த அழகினையுடையார் தாம் அக்கா விடத்து எழுந்து நின்றதோர் பூங்கொடியை எல்லார்க்கும் பொதுவாகக் கொண்டு வளைத்து அதிற் கொத்துக்களைப் பறிக்க விரைந்த வரியினையுடைய வண்டின்மீறன் கொம்புகள் அவர்ந்த வேப்பந்தாரினையுடைய (க) * பொதியிலையுடையவன் பொருத பகைப்புலத்து அரண்போல அவ்விடத்தே உடைந்தது. ௭ - று.

உடைந்தன்றென்பது, மகரம் ஊர்ந்த குன்றியலுகரவீற்று முற்றுச்சொல்; “வந்தன்று” (௨) என்பதுபோல.

௩.0 மற்றாங்கே, நேரிணர் மூசிய (ந) வண்டெல்லா மவ்வழிக்
காரிகை நல்லார் நலங்கவர்ந் துண்பபோ † லோராங்கு மூச
அவருள்,

க. பொருப்பென்பது பொதியின்மலைக்குப் பெயராய் வருதலை இந்துந் பக்கம் ௧௯௫: ௧ - ஆம் குறிப்பாலும் “பொருப்பு நறுஞ்சர் தனஞ்சேறு” (பிரபு. பிரபுதேவர். ௬௦.) என்பதனாலும் அறிக.

௨. கலி: ௨௬: ௨௫; ௩௨: ௧௮; ௩௩: ௮; ௩௬: ௧௦; ௧௬: ௧௧.

௩. (அ) “வண்டு வழிபடரும் வாட்கண்ணாய்” (ஆ) “பூப்பிழைத்து வண்டு புடையாடுங் கண்ணினாய்” (இ) “எதிர்நீர் தாவு மினையோர் திருமுகத், தாழ் மிகவா வாரிபரந் தகன்ற, மாழை யுண்கண் மலரென மதித்துத், தண்ணெங் கழுநீர்ந் தகைமலர்த் தாது, மொண்ணெங் தாமரைப் பைம்பொற் றுது, மாறாய்ந் துழிதரு மஞ்சிறை வண்டின, மோராங்கு நிலைபெற் றுண்ணெகிழ்ந் தவிழ்ந்த, பேரா வினவையெனப் பேர்தல் செல்லா, மொய்த்தலின் மற்றவை மொய்ப்பி னீங்கத், தத்தரிநெடுங் கண்டகைவிரல் புதைஇப், புதுமணமகளிரிற் கதுமெனத் தோன்று, மதுர மழலை மடவோர்க் காண்மின்” (ஈ) “ஆட்டு குங்குமக் கொழுங்களி யளாயசெங் கமலஞ், சேட்டினங்கதிர் முலையென வொழிந்துவெண் டிங்கன், காட்டு வாணுதற் கன்னிய ரெழுதுசார் தழிந்த, மோட்டு வெம்முலை முளரியென் றளிகுல மொய்ப்ப” (உ) “விரும்பித் தேனுக் வீக்கை யுந்தொறுங், கரும்பிற் றேமொழிக் காரிகை யார்முலைச், சுரும் புற் றார்ப்பவித் தோடவிழ் செவ்விய, வாரும்பிற் றேனுமுண் பாமெனு மாசையால்” (ஊ) “கலையக் கைகளை பற்று தொழந்தொழி, லுளையப் பூவென் றெளிமுகம் பாய்வன, விளைமட் டேட்டலர் வீத னிறுத்தமத், தெளிவைத் தேறிய போற்சிறை வண்டினம்” என்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * பொதியினையுடையவன். † ஓராங்காங்கு மூச அவருள்.

ஒருத்தி, செயலிசை கோதை நகை
 ஒருத்தி, *யியலார் செருவிற் றொடியொடு தட்ப
 ௩.௫ ஒருத்தி, தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த (க)†திலகம்
 ஒருத்தி, ‡யரிமா ணவிற்குழை யாய்காது வாங்க
 ஒருத்தி, வரியா ||ரகலல்குற் காழகம்
 ஒருத்தி, யரியார் ஞெகிழத் தணிசுறாத் தட்ப
 (௨)ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தா ளலவற்று
 வண்டின மார்ப்ப ட் விடைவிட்டுக் காதலன்
 றண்டா ரகலம் புகும்

எ - து: பின்னை அப்படியே உடைந்த, தம்மிலொத்த இணர்களிலே மொய்த்த வண்டுகளெல்லாம் அவ்விடத்து ரின்ற அழகினையுடைய மகளிர் நலத்தைக் கைக்கொண்டு நுகர்வனபோல, x ஒருபடிப்பட மொய்க்கையினாலே அவ்வண்டின் பேரிலே அவர்களில் ஒருத்தியுடைய பூமாலையும் பண்ணுதலமைந்த முத்தமாலையும் வேறொருத்தியுடைய அசைதலார்ந்த தொடியோடே தடுத்துக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்தியுடைய நெற்றியிற் நிலகத்தைச் சேர்ந்த தலையிற் கிடங்க தெரிந்த முத்துவடத்தை வேறொருத்தியுடைய அழகினையுடைய காதிற்கிடந்த அழகுமாட்சிமைப்பட்ட விளங்குகின்ற மகரக்குழை துடக்கிக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்தியுடைய திதலைநிறைந்த அகன்ற அல்குலிற்றுக்கிலே வேறொருத்தியுடைய உள்ளிடுமணியமைந்த சிலம்பிடத்திற் கிடந்த சுரூவடிவாகியமூட்டுவாயிருந்துகள்(?)தளைத்துக்கொள்ளாநிற்க, ஒருத்திபுலவியாலே கணவனைப் புல்லாதிருந்தவள் வண்டினம் மொய்த்து ஆரவாரிக்கையினாலே +வருத்தமுற்று அப்புலவியை நடுவேகைவிட்டுக் கணவன்வணங்குகையினாலே அவனுடைய குளிர்த்த மாலையையுடைய மார்பிடத்தே முபங்கும். எ - து.

**செயவெனெச்சங்கள் புகுமென்னும் பிறவினை கொண்டன.

௪௨ ஒருத்தி, யடிதாழ்(௨)கலெங்கந் தழீஇ யொருகை
 முடிதாழ்நுங்கூந்தல் பற்றிப்பூ வேய்ந்த
 கடிகயம் ††பாயு மலந்து

க. திலகமென்பது சாந்துமுதலியவற்றைக் குழைத்தணியும்நெற்றிக்குறிக்கன்றியும் ஓரணிகலத்துக்கும் பெயரென்று தோன்றுகிறது; 'ஒண்ணுதல் யாத்த திலக வவிரோடை' கலி. கூஎ: கக. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) "அகிலேந்துகூந்தலொருகையிலேந்தியசைந்தொருகை,துகிலேந்தி" (தஞ்சை. உஎ.) என்பதும் (ஆ) "புதல்வரை யொருகையார் மழீஇப், (பிரதிபேதம்) * இசை, † திலகம், ‡ வரிமாண், || அகலல்குலிற்காழகம். x ஒருபடிப்படமொய்க்கையினாலே, + வருத்தமுற்ற புலவியை, **செய்வெனெச்சங்கள், †† பாயுமலந்து.

எ - து: ஒருத்தி, அடியிலே தாழ்ந்த *துகிலை ஒருகையாலே தழுவிக் கொண்டு மற்றைக்கையாலே முடித்த முடி குலைந்த கரிதாகிய கூந்தலைப் பிடித்துக்கொண்டு அலவற்று மிகுதியையுடைய பூ வேயந்த குளத்திலே பாயாநிற்கும். எ - று.

சுநி (க) ஒருத்தி, கணங்கொண் டவைமூசக் கையாற்றான் பூண்ட
மணங்கமழ் (உ)கோதை பரிபுகொண் டோச்சி
வணங்குகாழ் வங்கம் புகும்

எ - து: ஒருத்தி, திரட்சிகொண்டு வண்டிகள் மொய்க்கையினாலே கையாற் கடியமாட்டாளாய் மணம் நரறுகின்ற மாலையை அறுத்துக்கொண்டு ஓட்டி, அத்தற்கு(ங) அவை போகாமை கண்டு வளைந்த தண்டிகள் தனக்கு உள் வலியாக உள்ளே பூண்ட ஓடத்தே பாயும். எ - று.

காழ்ப்புண்டவென்க. பரிபு, † செய்பெனெச்சம்.

சுஅ ஒருத்தி; இறந்த களியா னிதழ்மறைந்த கண்ணன்
பறந்தவை மூசக் கடிவார் (ச) கடியு
மிடந்தேற்றான் சோர்ந்தனன் கை

பவழஞ் சேர்ந்த பல்காழல்குல, ரவிழ்ந்த பூந்துகி லங்கையி னசைஇ,
நகைப்பூங் கோதையொடு நான்ற கூந்தற்கு, மிகைக்கை காணது.....
பொய்கை புக்கனர்” (பெருங். (க)சுந:கசுநி-கநிஉ) என்பதும் காண்க.

க. “பொறிவரி வண்டினம் புல்லுவழி யன்றியு, நறுமலர் மாலையின் வறி
திடங் கடிந்தாங்கு” என்புரி, புல்லுதல் என்பதற்கு, இன் மென்று
புல்லுத லென்று பொருள் கூறி, “ஒருத்தி கணங் கொண்டவை.....
..... கொண்டோச்சி”, “ஒருத்தி, இறந்த.....சோர்ந்தனன் கை”
என்பவற்றை மேற்கோள்காட்டினர் அடியார்க்குநல்லார்; சீலப். கசு:
கநசு - கசுநி. உரை.

௨. (அ) “வண்தே வம்மருங்கு றேமென்று பூமலை, கொண்டோச்சங்
காதலார்” (ஆ) “கற்பெனு மலை வீசி நானெனுங் களிவண் டோப்பிச்,
சொற்புக ரினறித் தோழிக் கறத்திலே டரிவை நின்றான்” சீவக. கஎ௦௦,
உ௦௭௩.

ங. (அ) “நதியினுங் குளத்தும் பூவா நளினங்கள் குவின யோடு, மதி
நுதல் வல்லி பூப்ப நோக்கிய மலைத் தும்பி, யதிகய மெய்திப் புக்கு
வீழ்ந்தன வலைக்கப் போகா, புதியன கண்ட போழ்து விடுவரோ
புதுமை பார்ப்பார்” கம்ப. பூக்கொய். கூ. (ஆ) “கோல நர்ண்மலர்
கொய்பவ ளைகையி, லோலி டிஞ்சரும் போச்சவும் போகில, மா
லுழந்து மறிந்து விழுவன” நைடந. போதுகொய். கசு.

ச. (அ) “ஈட்பாட தேற்றாதவர்” என்புரி, தேற்றமை தன்வினையாய் நிற்
றற்கு, “கடியு, மிடந்தேற்றான் சோர்ந்தனன் கை” என்பதுமேற்கோள்;
(பிரதிபேதம்) * துகிலை, † செய்தெனெச்சம்.

எ - து: ஒருத்தி அறிவுபோதற்குக் கரணமான (க)*கள்ளின்களிப்பால் இமை கூடுகையினுலே † பார்வை மறைந்த கண்ணையுடையுளாய்ப் பறந்த வண்டிகள் மொய்க்க ஒட்டுகின்றவன் தன் களிப்பாலே அவற்றை ஒட்டுமிடம் அறியாளாய்க் கைசோர்த்தான். எ - று.

கைசோர்த்தான்; சினைவினை, முதலொடு முடிந்தது.

நிக ஆங்க, உரையசை; அங்கனே ‡யெனநின்றது.

(உ)கடிகாவீர் காலொற்ற வொல்கி யொசியாக்

கொடிகொடி தம்மிற் பிணங்கி யவைபோற்

றெரியிழை யார்ப்ப மயங்கி யிரிவுற்றார் வண்டிற்கு

||வண்டலவர் கண்டே னியான்

எ - து: வினையாட்டையுடைய மகளிர், மிகுதியையுடைய பொழிலிலே காற்றடிக்க ஒதுங்கி வளைந்து கொடியும் கொடியும் தம்மிற் பிணங்கியவை போலத் தெரிந்த அணிகள் ஆரவாரிப்பத் தம்மிலேமயங்கி அவ்வண்டிகளுக்குக் கெதெலுற்றார்; யான் கனவைக்கண்டேனென்றான். எ - று.

நுநு நின்னைநின் பெண்டிர் புலந்தனவு (நு)நீயவர்

முன்னடி யொல்கி யுணர்த்தினவும் பன்மாண்

கனவின் றலையிட் டுரையல் சினை இயான்

செய்வதி லென்பதோ கூஉ:

குறள். கஅஎ. பரி. (ஆ) “தேற்றப் புன்சொ ணேற்றிசிற் பெரும”
புறம். ௨௦௨: கசு.

க. (அ) “அந்தீர் தேறன் மாந்தினர் மயங்கிப், பெறிவரி வண்டினம் புல்லு
வழி யன்றியு, நறுமலர் மாலையின் வறிதிடங் கடிந்தாங்கு” சீலப். கசு:
க௩௩ - க௩௫. (ஆ) “கூடிய நறைவாயிற் கொண்டன விழிகொள்ளா,
மூடிய களிமன்ன முடுகின நெறிகாண, வாடிய சிறைமாவண் டந்தரி
னிசைமுன்னுப், பாடிய பெடைகண்ணு வருவன பலகாணும்” கம்ப.
வனம்புகு. க௩.

உ. (அ) கடியென்னும் உரிச்சொல் காப்பு என்னும் பொருளில் வருதற்கு,
‘கடிகா’ என்பது மேற்கோள்; தொல். உரிச. கு. அஎ. சேன. (ஆ)
“உறுகா லொற்ற வொல்கி” நற். ௩௦௦: ௩. (இ) “கடிகாவீர்
காற்றுற் றெறிய வெடிபட்டு, வீற்றுவீற் றோடு மயிலினம்போ-
னாற்றிசையும், கேளி ரிழந்தா ரலமருப” களவழி. ௨௬.

௩. “நீதியே னலேனென்று மற்றவன், சீறடி தோயா விறுத்தது” கலி.
௯௦: கஎ - கஅ.

(பிரதிபேதம்) * களிப்பால், † பார்வை மறைந்த. ‡ எனனென்றது, || வண்டலவாய
வாக்கண்டேன்,

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நினைநின்னுடைய பெண்டிர் புலந்தன வற்றையும் நீ அவருடைய அடிமுன்னே வணங்கிப் புலவிதீர்த்தனவற்றையும் (க)பலபடியாகக் கனவின்மேலிட்டுக் கூறுதல், யான் *சினந்து செய்வதொரு படிநின்றென்பதனை உட்கொண்டோ? சொல்லென்றான். எ - து.

உரையல், படுத்தலோசையாற் றொழிப்பெயராயிற்று.

௧௧ பொங்குகறேன், † அன்ன வகையால்தான் கண்ட நீயை வந்தா

னவ்வாயாக் காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங் ;

(௨)கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி ||னீடிப்

பிரிந்தீர் புணர்தம்மி நென்பன போல

வரும்பனிழ் பூஞ்சினை தோறுமிருங்குயி

லான தகவும் பொழுதினை மேவர

௧௨ நான்மாடக் கூடன் (௩)மகளிரு மைந்தருந்

தேனியிற் காவிற் புணர்ந்திருந் தாமொ

ரான விருப்போ டுணியயர்ப் காமற்கு

வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டி

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், யான் பொய்சொல்லேன்; நறிய நுதலினை புடையாய் ! பல மாட்சிமையும் உண்டாய்ப் புணர்ந்தீர் பிரியாதேகொள்ளும்;

க. இந்நூற்பக்கம் ௨௮௮: ௩ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௨. (அ) “புணர்ந்தீர் புணர்மி னோவென விணர்மிசைச், செங்க ணிருங் குயி லெதிர்குரல்பயிற்று, மின்ப வேனிலும்வந்தன்று” (ஆ) “பொதும்பு தோ ிறல்கும் பூங்க ணிருங்குயில், கவறுபெயர்த் தன்ன நிலலாவாழ்க் கையிட், டகற லோம்புமி நறிவுடையீரெனக், கையறத் துறப்போர்க் கழறுவ போல, மெய்யுற விருந்து மேவர நுவல” நற். ௨௨௪: ௪ - ௬. ௨௪௩: ௪ - ௮. (இ) “ஊடினீ ரெல்லா முருவிலான் மன்னாணை, கூடுமி னென்று குயில்சாற்ற - நீடிய, வேனற்பா ணிக்கலந்தாண் மென்புந் திருமுகத்தைக், கானற்பா ணிக்கலந்தாய் காண்” சீலப். ௮. இறுதி.

௩. (அ) “தேவியருந் திருமாலுஞ் செழுமலர்த்தார்த் தனஞ் சயனுந் தேவி மாரு, மேவியனந்தம்வேனில் விழுவயர்வான்முரசுமறந்து வீதிதோறு, மோவியமு முயிர்ப்பெய்த வுபேந்திரனுமிந்திரனுமுவமைசாலப், பூவின முஞ் சுரும்புமெனப் புரமுழுதும் புறப்படவன் பொககர் சேர்த்தார்” வில்லி. வசந்தகாலச். ௪. (ஆ) “விருந்து வேனிலாற் கெதிரிய விரை மலர்க் காவு, முருந்து வாணகை முகிழ்முலை மடைந்தையோ டாடிப், பொருந்த விண்ணிடைப் போகமுண் டெவந்தார்போன்றான்” நைடத. அரசாட்சி. ௧௩. (இ) கலி. ௨௭: ௨௪, ௩௦: ௧௩ - ௧௪, ௩௩: ௧௩-௧௪.

(பரதிபேதம்) *சினந்து. † அனவகைச்செய்தா, னனவாகக்கண்டை. || நீடிப்புணர்தம்மின்,

புணர்ச்சி நீட்டித்து இடையே பிரிந்தீர்! கடுதலைத் தருமினென்று கூறுவன்
போல, கரியவாகிய குயில்கள் அரும்பு அவிழ்ந்த பூக்களையுடைய கொம்புக
போதும் இருந்து அமையாமற் பெடையை அழைக்கும் இளவேனிற்பொழு
தின் கண்ணே காமற்கு விருந்திடுதலை மேவுதல்வா எதிர்கொண்டு கூடலின்
மகளிரும் அவர் கணவரும் தேனினம் ஒலிக்குங் காவிலே கூடியிருந்து விளை
யாட வேண்டி அமையாத விருப்பத்தோடே அணிகளை அணிவார்; ஆதலாற்
பிரிதலும் புணர்ச்சியுமாகிய கூற்றாலே யாண்கண்ட கணவு நன்றாகிய உண்மை
யாம்படி நெஞ்சாலே(க)கருதுவாயென்றான். ௭ - று.

கணவு(௨)செய்யுண்முடிவு. (௩)நான்கு மாடங்கூடலின், நான்மாடக்கூட
லென்றாயிற்று; அவை: திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர்.

௧. காணுதல், கருதுதலென்னும் பொருளிலும் வருதல்: கலி. ௯௦: உரு.

௨. தொல். உயிர்மயங்கியல். கு. ௩௨.

௩. (அ) “நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள” பரி. ‘வாளுழிலி’ ௩.
(ஆ) “தென்னவ, னான்மாடக் கூட னகர்” பரி: உலகம்: ௩ - ௪.
(இ) “உம்பரு நாக ருலகந் தாறு மொலிகடல் குழிந்த வுலகத் தோரு,
மம்புத் நால்களா ணிடுங் கூட லாலவா யின்க ணமர்ந்த வாறே” தே.
(ஈ) “நன்றறிவார் வீற்றிருக்கு நான்மாடக் கூடல்வள நகரி யானும்,
வென்றிபுனைவுடிசுடர்வேன்மீனவனை” வி. ல். வி. அருச்சுனனார்த்த. ௨௧.
(உ) “வியந்தநான் மேகக் கூடல் விளங்கு நான் மாடக் கூடல்” (ஊ)
“வாடுவோர் தம்மைப் போற்ற வயங் கொளி மாநகர்க்கட், கூடருமே
நான்கு மாடமாக் கூடலாலே, நாடவ ரதிசயிப்ப நான் மாடக்
கூட லென்று, டீடுடை நகர்க்கு நாம மெங்கனும் பிறங்கிற்
மன்றே” திருவால. திருநகர. ௯. நான்மாடக் கூடலான: ௧௨.
(எ) “முன்னவன் முன்போ னான்கு முகிலையு நோக்கி யின்ன,
தொன்னக ரெல்லை நான்குந் குழிந்துநான் மாட மாகி, வின்னெடு
ராரியேழும் விலக்குமி னெனவி டித்தான்”, “வந்துநான் மாட மாகி
விளைந்துநாற் றிசையுந் குழிந்து, ஈந்துவாய் தெரியா தொன்றித்
தானொரு குழிலாய் மாடப், பந்திகோ புரஞ்செய் குன்றற் கால்கள்
போற் பரிப்பப் போர்த்த, விந்துவார் சடையோ னேய வெழிலிமா
நகரமெங்கும்”, “அன்னநான் மாடத் துள்ளு நகருளா ரமைச்சர் வேந்
தன், மன்ன நாற் கருவித் தானே சராசரம் பிறவுந் தாழ்த்து, முன்ன
நா டனினு மின்ப மூழ்கினன் கிருந்தார்” திருவிளை. நான்மாடக் கூட
லான. ௧௪ - ௧௬. என்பவைகளும் (ஓ) “மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க்
கூடல்.....மதுரை” (மது. ௪௨௯ - ௪௯௯) என்பதற்கு, ‘நான்
மாடத்தாலே மலிந்த புகழைக் கடுதலையுடைய மதுரை’ என்று இவர்
எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஐ) இந்துறப்பக்கம் ௧௯௪: ௨-ஆம் குறிப்பும்
இங்கே அறிதற்பாலன.

இனி, (க) கன்னி, கரியமால், காளி, ஆலவாய் என்ற மரம். புணர்தம்மின்: “நல்
லெயி லுழந்த *செல்வந்த் தம்மின்” (௨) என்றும் போலத் திரிசொல்.

இஃது, † “உறலருங் குண்மையி னூடன் ‡ மிகுந்தோளைப், பிறபிற
பெண்டிரிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்” (௩) என்பதனும் பிறபிற பெண்பால்
காட்டி || ஊடறீர்த்தது. புல்லாதிருந்தா னென்றதனான் ஊடன் மிகுதி கூறி,
மகளிரும்மைந்தரும் விருந்தெதிர்கொண்டு அணயயர்வர்; நாமும் + அது செய்ய
வேண்டுமென்றவாறு காண்க.

இதனால், தலைவருக்குக் கனவு முதற் றோன்றிப் பின்னர் விரைவுதோள்
நிற்பது. இது “யாறுங் குளனுங் காவு மாடி” என்னுஞ் (சு) குத்திரத்தார் காவிற
புணர்ந்திருந்தாட லீயுங் கருதெனத் தலைவிக்குக் + கூறியது.

இஃது ஐஞ்சீரடக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்த கலிவெண்பா; ஆசிரியத்
தனையும் வந்தது. (௨௭)

(கூட.) வண்டு து சார்தம். அடுக்கொள நீளிய
தாடாத்தின் சாயத் பாத்தை வியன்மாற்ப

க. (அ) “வடதிரு வால் வாய்திரு நடுவூர்.....கன்னிசெங் கோட்டங்
கரியோன் றிருவறை” கல். சுக. (ஆ) “காய்சின மயிதற் காய்ந்த
கன்னிமுன் காக்கு மூதூர்” (இ) “கனகவெண் சங்கச் செங்கைக்
கரியமால் காக்கு மூதூர்” (ஈ) “சீருடைக் காளி நாமச் செல்விமுன்
காக்கு மூதூர்” (உ) “ஆலவாய்த் தரும் மூர்த்தி, யெந்நிலத் தினுமு
யர்ந்த திந்நில மென்று தோன்ற, மன்னுமைக் குரைத்து மற்றை
மாதிரங் காக்கு மூதூர்” திருவால். திருநகர்ச்சிறப்பு. கட - கடு.

௨. மது. எகக.

ங. (அ) தோல். கற்ப. கு. ௫. இதனுரையில், தலைவன் பிறபெண்டிரோடு
வாக ஊடன்மிக்கவளை ஊடலுணர்ந்தியதற்கு. “ஒருத்தி புலவியாற்...
.....அகலம்புகும்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்; (ஆ)
நச்சினார்க்கினியர் இதனோடு “அன்னவாகையால்... ..கொண்டு”
என்பதையுஞ்சேர்த்துக்காட்டி, “புல்லாதிருந்தா னென்றதனான் ஊடன்
மிகுதிதோன்றுவது, மகளிருமைந்தரும் வேலில் விழாச்செய்கின்
றார்; நாமும்அதுசெய்யவேண்டுமென்றகூறியவாறுகாண்க” என்றனர்.

ஈ. தோல். கற்ப. கு. ௧௦. (அ) இக்குத்திரத்தின் இவருரையில் இச்சரிதகம்
காவிற புணர்ந்திருந்தாட லீயுங் கருதெனத் தலைவன் தலைவிக்குக்
கூறியதற்கு மேற்கோள். (ஆ) தோல். புறத். கு. ௩௨. இவருரையில்,
“இதனுள் ஆறுகூறினார்; புனவளர் பூங்கொடி” என்னு மருதக் கலியு
மது” என்று காணப்படும் பகுதி இங்கே ஆராய்தற்பாலது.

(பிரதிபேதம்), * செல்வந்தம்மின். † உறலருங்குடைமையின், உறலருங்குறையையின், ‡ மிகுத்
தோளை, || ஊடறீர்த்தான், + அதுவேண்டுமென்ற வார்த்தும்காண்க, + கூறி
ஞன் இது முச்சீரடக்கியும்.

பண்டின்னை யல்லைமன் னீங்கெல்லி வந்தீயக்
கண்ட தெவன்மற் றுரை;

டு நன்றும், தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டவா யாயி
னுடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையுங்
கடவுளர் கட்டங்கி னேன் ;

அ சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர்நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகு வார்;

க0 அவருள், எக்கடவுண் மற்றக் கடவுளைச் செப்பிமன்

முத்தேர் முறுவலாய் நாமணம் புக்கக்கா
லிப்போழ்து போழ்தென் றதுவாய்ப்பக் கூறிய
வக்கடவுண் மற்றக் கடவு ளதுவொக்கும்
நாவு ளழுந்து தலைசாய்த்து நீகூறு
மாயமோ கைப்படுக்கப் பட்டாய்நீ கண்டாரை
வாயாக யாங்கூற வேட்டவாய் கேளினி ;

கள பெறனசை வேட்கையி னின்குறி வாய்ப்பப்
பறிமுறை நேர்ந்த நகாராகக் கண்டார்க்
கிறுமுறை செய்யு முருவொடு தும்மிற்
செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ ;

உக நறுந்தண் டகரமு நானமு நாறு
நெறிந்த குற்கூந்த னுளணிக் கொப்ப
நோக்கிற் பிணிகொள்ளுங் கண்ணொடு மேனாணி
பூப்பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ ;

உரு ஈரணிக் கேற்ற வொடியாப் படிவத்துச்
சூர்கொன்ற செவ்வேலாற் பாடிப் பலநாளு
மாராக் கணிகாமங் குன்றத்து நின்னொடு
மாரி யிறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ ;

உசு கண்ட கடவுளர் தம்முளு நின்னை
வெறிகொள் வியன்மார்பு வேறுகச் செய்து
குறிகொளச் செய்தார்யார் செப்புமற் றியாருஞ்
சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர் செறுதக்காய்
தேறினேன் சென்றீநீ செல்லா விடுவாயே
னற்று ரகலத்துக் கோர்சார மேனிய

தெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு
முட்டுப்பா டாகலு முண்டு.

இது “காவற் பாங்கி னங்கோர் பக்கமும்” (க) என்புழி, ஆங்கோர் பக்கமான (உ) கடவுளரைக்கண்டு தங்கினேனென்ற தலைவர்த நீ கண்ட கடவுளர் இவரெனக் கூறிப் புலந்தது.

இதன் பொருள்.

(ங) வண்டுது சாந்தம் வுடுக்கொள நீவிய
(சு) தண்டாத்திஞ் சாயற் பரத்தை வியன்மாற்ப
பண்டின்னை யல்லெமன் னீங்கெல்லி வந்தியக்
கண்ட தெவன்மற் றுரை.

எ-து: அமையாத இனிய மென்மையினையும் *பரத்தைமைக் குணத்தையு முடைய, வண்டிகள் ஊதுஞ்சுந்தனத்தைக் கை வுடுக்கொளப் பூசின அகற்சியை யுடைய மார்பனே! முன்பு இத்தன்மையையுடையையல்லே; (ங) அத்தன்மை போயிற்று; இவ்விடத்து இரக்காலத்தேவர நீ புறத்துப்போய்க் கண்ட வினோதம் எத்தன்மைத்து? பின்னை அதனைக் கூறென்றான். எ - று.

இ நன்றும், (சு) தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டவா யாயி
(எ) னுடனுறை ிவாழ்க்கைக் குதவி யுறையுங்
கடவுளர் கட்டங்கி னேன்

க. தொல். அகத். கு. சக.

உ. கடவுளர்மாட்டுப் பிரிந்து வந்த தலைமகனைத் தலைவி புணர்ச்சி மறுத் தற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, இது புணர்ச்சிக்கு உடன் படாது கூறியதென்றும், கலித்தொகையில், கடவுட் பாட்டினுள் உரிப்பொருண்மைபற்றிவரும்பாட்டு மருதநிலத்துத் தலைமகன்பெயர் கூறுது பிறபெயர்படந் கோத்தமையானும் ஊடற்பொருண்மையின் வேறுபாடுண்மை அறிகவென்றும் கூறுவர் இளம்பூரணரும்; தொல். அகத். கு. சச. ‘ஒன்றாத்தமரினும்’

ங. ‘வண்டுதுதல்’ நீவக. கள00; நள. சுயம்: கூக; காஞ்சி. சித்திச்சப். க.

ச. “தண்டாத்திஞ் சாய நெடுந்த காய்” கலி. கூஉ: கச.

இ. “கழிவே.....என்ப மன்னைச் சொல்லே” தொல். இடை. கு. ச.

சு. (அ) “அம்பனைத் தடைஇய மென்றோள்” நெடுநல். கசக. (ஆ) “தடைஇத் திரண்டநின் ரோள்” அகம். உகஅ: அ: என்பவையும் (இ) “தடையின் திரண்டதோள்” (கலி. சடு: கடு.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

எ. “உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்” மணி. உ: சஎ.
(பிரதிபேதம்) * பரத்தைமை, † வாழ்க்கை.

எ-து: அதுகேட்ட தலைவன், (க)பெரிதும் பெருத்த மெல்லிய தோளினை யுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் (2)*கேட்பாயாயிற்றேன்; யாம் இருவரும் போய் உடனே துறவகத்திருக்கும்வாழ்க்கைக்கு உதவியாயிருக்குங்கடவுளரைக் கண்டு ஆவரிடத்தே தங்கினெனென்றான். எ - று.

இல்லறம் நிகழ்த்தி வானப்பித்தும் நிகழ்த்துங்கால் உடனுறைதலின் உடனுறைவாழ்க்கையென்றான். நூல்களான் உணர்த்துதலை உதவியென்றான். அது, “காமஞ்சான்ற” என்னும் (ங)குத்திரத்தில், “சிறந்ததுபயிற்றீலிற்ந்தன் பயனே” என்பதனுணர்க.

அ சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்ரினை பன்னா பலர்

(4)கடவுண்மை கொண்டொழுது வார்

க0 அவருள், எக்கடவுண் மற்றக் கடவுளைச் செப்பி மன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, கடவுட்டன்மை உண்மையாகக் கொண்டு நடத்துவார், சோலையில் மலரைச் சூழின மான்ரினைபோலும் நோக்கினை யுடைய பரத்தையர் பலருள்; அப்பாத்தையருள் நீ கூறிவந்தகடவுள் எந்தக் கடவுள்? அக்கடவுளைச் சொல்லுவாயென்றான். எ - று.

மற்று, வினமாற்று.

(ரு)முத்தேர் முறுவலாப் நா(சு)மணம் ÷ புக்கக்கா

+ விப்போந்து போழ்கென் றதுவாய்ப்பக் கூறிய

X வக்கடவுண் மற்றக் =கடவுள்

- க. “என்று பெரிதாகும்” “தடவும்... பெருமை” தொல். 211. 80, 22.
- உ. இப்பொருளுக்கு மூலமாகிய “கேட்டவாயாயின்” என்பது வினை யெச்ச வினைத்திரிசொல்லுக்கு மேற்கோள்; தொல். எச்ச. கு. கூக.நச்.
- ங. தொல். கற்பி. கு. 10க.
- ச. கலி. ௧௩: ௧௩-ஆம் அடிக்குறிப்பிலுளதாகும். அம்பிகாபதி கோவை. 10௧0-ஆம் செய்யுள் இங்கும் அறிதற்பாலது.
- டு. (அ)“தொன்முதுகடவுள்” என்புழி, இருடியைக் கடவுளென்று கூறிய தற்கு, “முத்தேர்.....மற்றக் கடவுள்” என்னும் பகுதியை மேற் கோள்காட்டினர் நச்; மது. ௪0 - ௪௨. உரை. (ஆ) “முத்தேர் முறுவ லாய்” கலி. ௧௪: ௨௧; ௧௭: ௬. இந்துர்ப்பக்கம் ௩௧0: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

க. (அ)“நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துநீஇ..... வந்தனன்” (கலி.௩௧:௪௬-௫0) என்பதும் அதன் உரையும், (ஆ)“பல்லா

(பிரதிபேதம்) *கேட்பாயாயின்யாம். † துறக்கத்த. ‡ இறந்தது, || பரத்தையர் அவருள், ÷ புக்கக்கால். + இப்பொழுது பொழுதென், X எக்கடவுள், = கடவுளது யொக்கும். னாவு.....சேனிணி. எ - து. பின்னை.....உளவாகலின். அதுகேட்ட.....கூறினான், உன்னையழுந்த.

எ - து: பின்னை அந்தக் கடவுள், முத்தையொக்கும் முறுவிலையுடையாய்! நாம் மணத்தைச் செய்ய இப் பொழுது *முருத்த மென்று (க) அம் முருத்தம் வாய்ப்பச்சொன்ன அந்தக் கடவுள் காணென்றான். எ - து.

புக்கக்கால், காலீற்று வினையெச்சம். முற்கூறிய கடவுடன்னையே இவன் அறியுமாற்றான் மீட்டுகிறான்; அவற்கு எல்லாக் கண்களும் உளவாகலின். அதுவொக்கும்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நீ கூறியது எனக்கும் ஒக்குமெனத் தன தொவ்வாமை கூறினாள். எ - து.

நாவுளமுந்து தலைசாய்த்து நீகூறு
மாயமோ கைப்படுக்கப் பட்டாய்நீ கண்டாரை
வாயாக யாங்கூறத் வேட்டவாய் கேளினி

எ - து: உள்ளே அழுந்துநாவுடனே தலையைச்சாய்த்து நீகூறுங்கூற்றோ பொய்; ஆகையினாலே நீ எம்மால் அகப்படுக்கப்பட்டாய்; நீ கண்ட கடவுளரை உண்மையாக யாங்கள் சொல்லக் கேட்க விரும்பியவனே! இனி யாங்கள் கூறக்கேள்வோம். எ - து.

கள பெற(உ)னசை வேட்கையி னின்குறி வாய்ப்பப்
(நு)பறிமுறை நேர்ந்த (சு)||நகாராகக் கண்டார்கள்

ரறியப் பறையறைந்து நாட்கேட்டுக், கல்யாணஞ் செய்து கடிபுக்க - மெல்லியற், காதன் மனையாளும்" நாலடி. அசு. (இ) "கோள் கூட்ட மூர்த்த மவற்றொடு நன்றாய், கோள் கூட்டம் யோகங் குண னுணர்ந்து - தோள் கூட்ட, லுற்றானு மல்லானு மைந்து முணர் வாணம், பெற்றாளுட் கொள்க பெரிது" சீறுபஞ்ச. சச. (ஈ) "கணி மொழிந்த நாளிற் கடிமணமுஞ் செய்தார்" நள. சுயம்வர. ககடு. என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) "புள்வாய்ப்புச் சொன்ன கணி" சீலப். கட: 'முருந்தேர்' (ஆ) "புள்வாய்ப்புச் சொன்ன புலவர்க்கும்" பு - வெ. வெட்சி. கச.

உ. (அ) "நின்னசை வேட்கையின்" புறம். நட: உச; (ஆ) "நீர்நசை வேட்கையின்" மணி. உந: ககஉ.

ந. (அ) "செறிநிரை வெண்பலம் பறிமுறை நிரம்பின" துறுந். ந.ந.எ. (ஆ) "பல்லின், பறிமுறை பாராட்டினையோ" கலி. உஉ: க0 - கக.

ச. | நகாரென்பது எயிற்றின் பெயராதலை, "மடவோர், நகாஅ ரன்ன ரளிநீர் முத்தம்" (சிறுபாண். ஐசு - ஐஎ) என்பதனாலும் அதன் உரை யாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * முகூர்த்தமென்று வாய்ப்ப. † கேட்டவாய் கேளினி, ‡ உள்ளேயழுந்து, உரையழுந்து. || நகாராகக்கண்டார்க்கு, கையராகக்கண்டார்க்கு.

கிறுமுறை செய்யு முருவொடு நும்மிற்
செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ

எ - து: நின்னைப் பெறுதலை நச்சின ஆசையாலே நீசெய்த குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்த கடவுள்; கண்டவர்களுக்கு இறந்துபடும்நிலைமையைச் செய்யும் வடிவோடே (க)விழுந்தெழுந்த முறைமை சேர்ந்த எயிற்றினையுடையராய் நம்மனையிடத்தே சேரும் முறைமையோடே வந்த கடவுளரை நீ கண்டாயோ வென்றான். எ - று.

* நகார், ஆகுபெயர்.

(உ)பொருளதனைப் பெறுதல்நச்சின ஆசையாலே நின்மனத்திற் கருதிய கருத்துக்களெல்லாம் வாய்ப்பப் பறிந்துபோம் முறைமையைச் சேர்ந்த † கடவுள்; மனவேட்கையை அடக்கும் ‡ முறைமையை இகழாராய்த் தம்மைக் கண்டவர்களுக்குத் தீவினை இறும் முறைமையைக் கொடுக்கும் வடிவுடனே நும் இல்லிடத்தே வந்த கடவுளரைக் கண்டாயோ || வென வேறுமொரு பொருள் தோன்றியவாறு - காண்க.

வாய்ப்பப் பறிமுறையென்றார், வேரோடே பறிதலின். செறிதல்-
அடக்கம்; † நகை, எள்ளல்.

உக நறுந்தண் டகரமு நானமு நானு

நெறிந்த குறற்கூந்த னுளணிக் கொப்ப

நோக்கிற் பிணிகொள்ளுங் கண்ணொடு மேனணி

(ங) X பூப்பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ

க. “கூரெயிற்று முகை வெண்பல்” (கலி. ௫௮: ௪) என்பதும் அதன் உரையும் அவ்வுரையின் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. பேரருளதனை யென்றும் படிக்கலாம்.

ங. (அ) “பூப்பலி செய்ய்மின்” (ஆ) “ஒண்டொடித் தடக்கையி னெண் மலர்ப் பலிதூஉம்” (இ) “பூப்பலி செய்து” (ஈ) “வெண் மருப் பிரட்டைய வேழ மீமிசைக், கண்மருட் றெுப்பன கமலப் பூப்பலி, விண்மருட் றெுப்பன வேந்தி வேதியர், மண்மருட் றெுப்பதோர் வகையின் மன்னினார்” (உ) “பேரொளிப் பீதக வுடையர் பைம்பொனா, லாரொளிதழுவியவலர்செய்ப்புப்பலி, போரொளியானேமே னிரைத்துப் போந்தனா” (ஊ) “நிரந்தன !பூப்பலி” (எ) “நிரந்து தேனிடிர்ப் பூப்பலி” (ஏ) “சங்கொடு சிலம்பு தூலும் பாதசா லகமூந் தாழ்ப், பொங்கு

பிரதிபேதம்) *நகராகுபெயர் பொருளதனை, (நகை ஆகுபெயர்க்கொன்றும் பாடம்என்பது முன் பதிப்பு) † கடவுள், வாய்ப்பப்பறியென்றார் வேரோடே பறிதலின் மனவேட்கை ‡ முறைமையை || என்று, - , காண்க செறிதல். + நகை எள்ளல். X பூப்பலியிட்ட.

எ - து: பார்வையாலே பிணித்தலைக் கொள்ளும் கண் வருத்துதலாலே நறிய [தென] குளிர்த்த * மயிர்ச் சாந்தமும் புழுகும் நாரும் அறல்பட்ட (க) பற்றத்தையுடைத்தாகிய மயிர்க்கு நாட்காலத்து அணியும் அணிக்குப் பொருந்த நீ முதனா பூவைப் பவியாகப்போகவிட்ட கடவுளரைக் கண்டாயோ வென்றான். எ - து.

ஒடி, ஆலாக்குக. மேல், கடவுளென்றதற்கேற்பப் பலியென்றார். அரு ணைக்கினாற் பிணியை வாங்கிக்கொள்ளும் † கண்ணினராகையாலே கூந்தலையுடையாள் நாட்காலத்து அணிதற்கேற்பப் பூப்பலியைக் கைவிட்டு அர்ச்சித்த கடவுளரென்பதும் ஒன்று. கூந்தல், ஆகுபெயர். || பராசத்தியைப் பூவால் அர்ச்சித்த கடவுளரென்றுணர்க. நீ கண்டாயோவென்க.

௨௫ (௨) ஈரணிக் கேற்ற வொடியாப் படிவத்துச் சூர்கொன்ற செவ்வேலாற் பாடிப் பலநாளு மாராக் கணிகாமம் குன்றத்து நின்னெடு மாரி யிறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ

எ - து: கொத விரத்தாலே முகன் குதிரைமுகமும் உடல் மக்க னுடலுமாகிய இரண்டு அழகுக்குப் பொருந்திய குரபன்மாவைக் கொன்ற சிவந்த வேலையுடைய முருகனைப் புகழ்ந்து நிறையாத செறிந்த காம வேட்கையாலே திருப்பரங்குன்றினிடத்தே நின்னோடே மாரிக்காலத்தே பலநாளுத் தங்கின கடவுளரைக் கண்டாயோவென்றான். எ - து.

இனி, பெண்ணும் ஆணும் ஆகிய இரண்டு X அழகினுக்கும் பொருந்திய செவ்வியாகிய (௩) + எழுச்சியையுடைய இறைவனை அமையாத செறிந்த வீடு பேற்றில் ஆசையாலே பலநாளும் புகழ்ந்து கொடுந்தொழில்களைக் கொன்ற

பன் முரசு மார்ப்ப வில்லுறை தெய்வம் பேணிக், கொங்கலர் கூந்தற் செவ்வா யரம்பையர் பாணி. கொட்டி, மங்கள கீதம் பாட மலர்ப்பலி வகுக்கின்றாரை” என்று பூப்பலி பலநூல்களிலும் கூறப்படுதல்காண்க.

க. பற்றம் - கொத்து; கற்றையென்றும் கூறப்படும்.

உ. (அ) “இருபே ருருவி னொருபே ரியாக்கை.....மாமுத மடிந்த மறு வில்கொற்றத், தெய்யாநல்லிசைச்செவ்வேற் சேஎய்” ழுருது. ௫௭-௬௧. (ஆ) “ஈருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்” தோல். செய.சூ. ௧௫௨. பேர். நச். மேற்கோள்; ‘செஞ்சுடர்’

௩. எல் என்பது ஏர் என்பதுபோலவே எழுச்சி யென்னும் பொருளில் வருதலை (அ) ‘எல்பெற்று’ (சீவக. ௩௦௨.) என்றதற்கு, இவர் ‘எல்-மன வெழுச்சி’ என்று சொற்பொருள் குறித்து உணர்ச்சிபெற்று, என்று கருத்துரைஎழுதியிருப்பதும் (ஆ) ‘எதிர்மலர்க்குவினையிடுநீர்சொரிந்தி,

(பிரதிபேதம்) * மயிர்ச்சந்தனமும், † பலியாகவிட்ட, ‡ கண்ணிடையா ராகையாலே,

|| பராசத்தியை, X அழகுக்குப்பொருத்தின, + எழுச்சியுடைய,

கெடாத விரதத்தோடே மலைகளிலே மாரிக்காலத்திலேநின்றோடு உறவுகொண்டிருந்த தவஞ்செய்த கடவுளரைக்கண்டாயோவென்பதும் ஒன்றுதோன்றிற்று. சத்தியஞ் சிவனும் ஒன்றாகிய வடிவைப் பரடி என்க. நின்றோடு என்ற ஒடு வீற்கு உறவு கொண்டிருந்தவென ஒரு வீனை வருவிக்க.

உக கண்ட கடவுளர் தம்முளு நின்னை

வெறிகொள் வியன்மார்பு வேறாகச் செய்து

குறிகொளச் செய்தார்யார் செப்டும் நியாருள்

(க்)சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர் *செறுதக்காய்

தேறினென் சென்றீர்†செல்லா விடுவாயே

(உ)னற்ற ரகலத்துக்‡கோர்சார மேவிய

நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு

முட்டுப்பா டாகலு முண்டு.

எ - து: நீ கண்ட கடவுளர் தங்களுள்ளும் நின் மணத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட அகலத்தையுடைய மார்பைப் பழையதன்மை குலந்து போம்படி பண்ணிப் பிறர்முயங்காதபடி அடையாளமாக வுட்படுத்தலைச் செய்தார் யார் சொல்லு; ||பின்னை அப்பரத்தையர் யாவரும் சிறிதாகியகாலத் தளவு இங்கேதங்குவையாயின் +கோபிப்பார்; ஆகையினாலெம்மாற்செறுக்கத் தக்கவனே! நின் +பொய்மையெல்லாம் உள்ளபடி யான் அறிந்துதெளிந்தேன்; இனி அவர்பாற் செல்லாதொழிவையாயின், நினது நல்ல தாரையுடைய மார்புத்துக்கு ஒரு முட்டுப்பாடு உண்டாமது; நீ சாரும்படி நின்னை முயங்கிய நெடிய xகரியகூந்தலையுடைய பரத்தையரெல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடு உண்டா தலும் உண்டு; ஆதலால் ஆண்டே செல்லெனப் புலந்து கூறினான். எ - து.

தம்முளுமென்ற உம்மை, சிறப்பும்மை.

இனி, கடவுளர்தம்முளும் வியன்மார்பையுடைய நின்னை மனம் வேறாகப் பண்ணி வானப்பிரத்தத்தைக் குறித்தல் கொள்ளும்படி பண்ணின இருடிகள்

சேதச் சந்தனர் தாதோ டப்ப, வேளல் பெற்றெழுந் திருந்தன னுரைக் கென” (பெருங். (உ)க: கடுசு-கடுஅ) எனவருவதும் வலியுறுத்தும்.

க. சிறுவரை - சிறிதுநாழிகை. அகம். கங். அ. பு-வே. பெருந். கள. இது, சிறிதுநாழிகைத்தூரமான இடமென்னும்பொருளிலும்வரும்ஜங்.ங்.அஅ.

உ. “இல்லது காய்தலென்பது, களவின்கட் போலாது தலைமகற்கு இல்லாததனை உண்டாக்கிக் கொண்டு காய்தல்; அது: ‘நற்றாரகலத்து... ..முண்டு’ எனவரும்; இது கடவுளரையே கண்டு தங்கினாலையி

(பிரதிபேதம்) * செறுத்தக்காய். †செல்லாய் விடு, ‡ கொஞ்சாமேவிய.||பின்னையாவரும். ÷ அப்பரத்தையர் கோபிப்பார், + பொய்மையெல்லாம், x கருக்கத்தலையுடையரெல்லார்க்கும்,

பார்தான் சொல்லு; யாவரும் வெகுள்வர்; அவர்பாற் செல்லாதொழிவாயேல், எல்ல ஒழுங்கினையுடைத்தாகிய கடாவின் புறத்தே தோன்றும் விடைகளையுடைய, (க)நீரைப் பலகாலுஞ் சாருதலாலே ஈரம்பொருந்திய நெடிய கரிய சடையினையுடைய இருடிகளெல்லார்க்கும் முட்டுப்பாடு பிறத்தலும் உண்டென்பதும் ஒன்று தோன்றின்றது. அவர்க்கு முட்டுப்பாடு நினக்குக் கூடும் பொருள்கள் *கடாமையாலுள்ள முட்டுப்பாடு. தார்-ஒழுங்கு(உ) அகலமென்றது, பரசுமயத்தார் கூறுங் கடாவிற்கு விடையாகக் கூறும் †விகற்பங்களை. “தன்னான் மருங்கினும் பிறநான் மருங்கினுந், தன்னிய கடாவின் புறத்தோன்றும் விதத்தும், பன்னிய வகல மென்மனார் புலவர்” “தெள்ளிது” (ங) என்றதனால், சின்னை மார்பை வேறாகச் செய்தென்[று](மலுமாம்).

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தது.

“மரபுநிலைதிரியா[‡]மாட்சிய” என்னும் (ச) குத்திரத்தில், தலைவிகடவுளரைப் பரத்தையராகக் கூறுமென்பது கூறினம்.

இஃது ஐஞ்சீரெனக் கிடைப்பாவாய் வந்து இடைநிலைப்பாட்டுப் பெற்று வருதலிற் கவிவெண்பாவறுப்பொத்துப் பாவுறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (௨௮)

(௧௮) என்னோற் றனைகொல்லோ

நீரு ணிழற்போ னுடங்கிய மென்சாய

லீங்குருச் சுருங்கி

யியலுவாய் நின்னோ நொவுவே னின்றித் தை ;

லும், நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுளரையே கண்டா யென்று இல்லது சொல்லிக்கரையுமாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று” என்பர். பேர்; தோல். மெய்ப். சூ. ௨௪ இ - வி. நூலாரும் இதன் முன் வாக்கியத்தை எழுதி இம்மெய்ப்பாட்டிற்கு இதனை மேற்கோள்காட்டினர்; இ-வி. சூ. ௫௮௦.

க. “நீர் பலகான் முழ்கி” (14 - வே. வாகை. கச) “நெடுவரை யருவி யாடி..... புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே” (புறம். ௨௫௧) என்னும் தாபதவாகைத்துறைச் செய்யுட்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. அகலமென்பது குத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மைசெய்தற்குக் கடா விடையுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையென்பர் இறையனாகப்பொரு ளுரைகாரரும்.

ங. தோல். வேற்றுமைமயங்கியல். சூ. ௫.

ச. தோல். அகத். சூ. ௪௫; இக்குத்திரத்தினுரையில் இவர் இச்செய்யுளை, காவற் பாங்கினுங்கோர் பக்கத்தில் தலைவன் கூறியவற்றைக், சற் பியலுள், தலைவன்பகுதியினீங்கிய தகுதிக்கண் தலைவி, பரத்தையராகக் கூறியதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * கூறாமலானுள். † விகற்பங்கள்; ‡ மாட்சிமையென்றுஞ்.

௩ அன்னையோ, காண்டகையில்லாக் குறணுழிப்போழ்தினு
னாண்டலைக் கீன்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை
வேண்டுவ லென்று விலக்கினை நின்போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று ;

௬ மாண்ட, எறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன நிறையேரா லென்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் பொறீஇ நிறுக்கல்லே
னீநல்கி னுண்டென் னுயிர் ;

௧௩ குறிப்புக்காண், வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் குறள கடும்பகல் வந்தெம்மை
யில்லத்து வாவென மெய்கொளீஇ யெல்லாநின்
பெண்டி ருளர்மன்னே கூறு ;

௧௪ நல்லாப்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வாள்வாய
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நிண்ணையான்
புக்ககலம் புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லி
னக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றே னருளீமோ
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது ;

௨௨ போசித்தை, மக்கண் முரியேநீ மாறினித் தொக்க
மரக்கோட்டஞ்சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடிபோல
நிரப்பமில் யாக்கை தழீஇயின ரெம்மைப்
புரப்பேமென் பாரும் பலராற் பரத்தையென்
பக்கத்துப் புல்லீயா யென்னுமாற் ரொக்க
வுழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்புக் கழிந்தாங்கே
யாம்விழுது மென்றுதன் பின்செலவு முற்றியாக்
கூனிகுழை யுங்குழைவு காண் ;

௩௧ யாமை யெடுத்து நிறுத்தற்றூம் ரோளிரண்டும் வீசி
யாம்வேண்டே மென்று விலக்கவு மெம்விழுங்
காமர் நடக்கு நடைகாண் கவர்களைச்
சாமனார் தம்முன் செலவு காண்க ;

௩௫ ஒலகாண், நம்மு ணகுதற் றெடஇயர் நம்முணை
முசாவுவங் கோனடிதொட் டேன் ;

௩௭ ஆங்காக, சாயலின் மார்ப வடங்கினேன் ஏஎ
பேயும் பேயுந் துள்ள லுறுமெனக்
கோயிலுட் கண்டார் நகாமை வேண்டுவ
றண்டாத் தகடுருவ வேறுகக் காவின்சீழ்ப்
போத ரகடாரப் புல்லி முயங்குவேந்
துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை
முகடுகாப் பியாத்துவிட் டாங்கு.

இஃது “அடியோர் பாங்கிலும் * வினைவலர் பாங்கிலும், கடிவரை
புறத்தேன்மறர் புலவர்” (க) என்பதனால் அடியோராகிய கூலுத்தறளும்
றழ்ந்து ஈகறிக்கடியது.

இதன் பொருள்.

என்றோற் றனைகொல்லோ
நீரு ணிழற்போ னுடங்கிய மென் ஈசாய
||வீங்குருச் சுருங்கி
யியலுவாய் நின்றோ நசாவவே னின்றித்தை

க. தொல். அகத். கு. ௨௫. (அ) இச்சுத்திரத்தின் உரையில் ‘அடித்
தொழில் செய்வாரும் வினைசெய்வாரும் அகத்திணைக்குரியரல்லர்;
அகத்திணையாவது: அறத்தின். வழாமலும் பொருளின் வழாமலும்
இன்பத்தின்வழாமலும் இயல்வேண்டும். அவையெல்லாம் பிறர்க்குக்
குற்றேவல் செய்வார்க்குச் செய்து வரிதாகலானும் அவர் நாணுக்
குறைபாடுடையராதலானும் குறிப்பறியாது வேட்கை வழியே சாரக்
கருதுவாராதலானும் இன்பம் இனிது நடத்துவார் பிறரேவல் செய்
யாதாரென்பதனாலும் இவர் புறப்பொருட்குரியர்’ என்று கூறி, இச்
செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி, ‘இதனுள் ஒருவரையொருவர் இழித்துக்
கூறினமையான் அடியாரென்பதனும் மிக்க காமத்தின் * வேறுபட்டு
(* வேட்டு என்றும் பிரதிபேதம்) வருதலாற் பெருந்திணைப்பாற் படு
மென்பதனும் கண்டுகொள்க. இதுதானே கைக்கிளைக்கும் உதாரண
மாம்’ என்றார் இளம்பூரணர்; (ஆ) இழிகுலத்தார்க்கு அகப்புறக் கைக்
கிளை உரித்தென்பதற்கு இதனை மேற்கோள் காட்டினர் நாதகவிராச
சம்பியென்பவர்; நாதகவி. கு. ௨௪௨.

பிரதிபேதம்) *வினைவல பாங்கிலும், வினைவர் பாங்கிலும், ஈகடிக்கறியது, ஈ சாயலினுஞ்
சுருங்கி, ||சங்குச் சுருங்கி.

எ - து: கரையில் நின்றதொன்றின் நிழல் நீருக்குள்ளே *நுடங்கினற்
போல நுடங்கிய மெல்லிய மென்மையோடே இவ்விடத்து உடலிலே கூன்
† புறப்பட்டு நடக்கின்றவளே! நின்னோடு ஒருகாரியத்தை உசாவுவேன்; அங்
கனம் உசாவுதற்கு நீ என்ன நல்விளைபைச் செய்தாய்? காண்? இங்கனே நிற்
பாயாகவென்றான் குறளன். எ - து.

இயலுவாய்.....நின்றீத்தை, வினைத்திரிசொல்.

ரு அன்னையோ, காண்டகை யில்லாக் || குறணுழிப் போழ்தினு

(க) னாண்டலைக் கின்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை

வேண்டிவ லென்று விலக்கினை நின்போல்வார்

திண்டப் பெறுபவோ மற்று

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, அம்மையோவென இகழ்த்து தன் நெஞ்சிற்
கூறி, கண்ணற் பார்க்குந் தன்மையில்லாத குறளாய்ப்பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய
நாழிகையின் + முகூர்த்தத்தே (உ) ஆண்டலைப்புள்ளுக்குத் தன்பெடைபிற் பற
ழாய் மகனே! நீ எம்மை விரும்புவேனென்று போகாமற் மடுத்தாய்; நின்னைப்
போற் குறளாயிருப்பார் பின்னை என்னைத்திண்டப்பெறுவார்களோவென்றான்.

எ - து.

க. தலைமகன் தலைமகளாகிய இருவரும் இளமைப் பருவம் நீங்கியவழி
அறத்தின்மேல் மனம்நிகழ்த்தலன்றிக் காமத்தின்மேல் மனம்நிகழ்த்த
லாகிய இளமைதீர்திறப் பகுதியில், தலைமகன் இளமைதீர்திறத்திற்கு
“ஆண்டலைக்கின்ற.....மற்று” என்பதும், தலைமகள் இளமை
தீர்திறத்திற்கு “உக்கத்து மேலு.....சிறிது” என்பதும் மேற்
கோள்; தொல். அகத். கு. ௩௪. இளம்.

உ. (அ) ஆண்டலையென்பது பாழ்ப்பட்டவிடத்தே வதியும் ஒரு பறவை;
இடுகாட்டில்வதிவதாகப் பெரும்பாலுங்கூறப்படுகின்றது. (ஆ) இஃது
“ஆண்டலை (துற்றிய வாண்டலைக் குரலும்” (மணி. சு: எ) என்
பதனாலும் (இ) “ஆண்டலை யடுப்பும்” (சிலப். கரு: உகக) என்பதற்கு,
“ஆண்டலைப்புள் வடிவாகப்பண்ணிப் பறக்கவிட உச்சியைக் கொத்தி
மூளையைக் கடிக்கும் பொறி நிரைகளும்” என்று அடியார்த்துநல்லார்
எழுதியிருக்கும் உரையாலும் தலைமூளையை உணவாகவுடையதென்றும்
(ஈ) “யாமத் திண்டிவர் தாண்டலை மாண்பிலவழைக்கும்” (நீல. தரும.
ந.) என்பதனால் நள்ளிவில் கூட்டமாகவந்து கத்துமியற்கையுடைய
தென்றும் தெரிகின்றது. (உ) இஃது ஆண்மகன் தலைபோன்ற தலையை
யும் புள்ளின் உடல்போன்ற உடலையுமுடையது; (ஊ) இஃது, இவ்
விடத்தாழ்நுழங்காற்றுப்படையுரையிலும் இவ்வெழுதியுருப்பாலும்
(எ) “தாண்டருங் கண்படத் துமிந்து துள்ளிய, திண்டரு நெடுந்தலை

(பிரதிபேதம்) * நுடங்கினும், † பிறப்பட்டு, ‡ தான், || குறணுழிப்போதி னுண்டலைக்
கேட்ட, + முகுத்தத்தே.

“பறழெனப் படினு முறழான் டில்லை” (க) என்பதனால், பறழ் பறவைக்
பாகாதாயினும் இவனை, ‘யாமையெடுத்து நிறுத்தற்றால்’ என ஊர்வனவாகக்
டறவிற்பறழென்றார். தலை, ஆண்டலையா யிருத்தல் பற்றி ஆண்டலைக்கு
என்ற மகனென்றார்.

க. * மாண்ட, ஏறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன † நிறையேரா லென்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் ‡ பொறிஇ நிறுக்கல்லே
னீநல்கி னுண்டென் னுயிர்

எ - து: அதுகேட்ட குறளன், மாட்சிமைப்பட்ட கலப்பையிற் றைக்கும்
உ)படைவான்போலே ஓரிடங் கூறும்பு புறப்பட்டு ஓரிடம்முன்னே வளைந்து
வலிய முறித்து விட்டாற்போன்ற நிறைந்த அழகாலே என்னைப் பொறுக்
ல்லாத காம நோயைச் செய்தாய் ; யான் ஆற்றி நிறுக்கமாட்டேன்; நீ அருளு
பாயாயின் என்னுயிருண்டு; இனி நின்னினைவைக் || கூறுவாயென்றான். எ-று.
பொறியும் பாடம்.

கங: குறிப்புக்கான், (ங)வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் ÷ குறா கடும்பகல் வந்தெம்மை

தழுவிச் சேர்ந்தன. பூண்டெழு கரதலம் பொறுக்க லாதன, வாண்
டலை நிகர்த்தன வெருவையாடுவ” என்னும் கம்பர்வாக்காலும் அறிய
லாகும். (ஏ) இச்சொல்லுக்குப் பொருள் ‘யானைமுகன்’ ‘துடியிடை’
என்பவற்றிற்குப் பொருள் கொள்ளுதல்போலக் கொள்க. (ஐ) “நிண்ட
பலி பீடத்தி லரிந்துவைத்த நெடுங்குஞ்சிச் சிரத்தைத்தன் னினமென்
றெண்ணி, யாண்டலைப்புள் ளருகிருந்து பார்க்கு மாலோ வனைதலு
மச் சிரமச்ச முறுத்து மாலோ” என்று சயங்கொண்டார் கூறுதலால்,
இப்புள்ளே ஆண்மகன் தலைபோன்ற தென்று கூறுவாரும் உளர்.

க. நோல். மரபியல். கு. எ.

உ. இதுகொழுவென்றும்காறென்றும்கூறப்படும்; குற்றியென்பாருமுளர்.

ங. (அ) “வல்லென்கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே” “நாயும் பலகையும்
வருஉங் காலை, யாவயி னுகரங் கெடுத்தலு முரித்தே, யுகரங் கெடுவழி
யகர நிலையும்” (நோல். புள்ளி. கு. எஅ - எக) என்பழி, கெடுத்தலு
மென்பதில், “உம்மை எதிர்மறை யாதலான் உகரங் கெடாதே நின்ற
..... ‘வல்லுப் பலகை’ என வருதலுங் கொள்க” என்பர். நச் ;
(ஆ) “வல்லே தொழிற்பெய ரற்றிரு வுழியும், பலகைநாய் வரினும்
வேற்றுமைக் கவுவாமம்” (நன். மெய்யீற். கு. உஅ) என்பதனுரையில்

3ரதிகேதம்) * மாண்ட, † நிறையேரா, ‡ பொறிநிறுக்கல்லேன், || கூறென்றான்,
+ குறளே.

யில்லத்து *வாவென மெய்கொளீஇ யெல்லாரின்

பெண்டி †ருளர்மன்னே கூறு

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, இவன் மனக்குறிப்பைப் பாராயென நெஞ் சொடுகறி, (க)நெத்தப்பல கையை எடுத்து நிறுத்திநெற்போன்ற, மகளிரைக் கூடும் முறையைக் கல்லாத குறளனே! (உ)மக்கள் இயங்காத உச்சியம்பொழுதிலே வந்து எம்மைக் கையைப்பிடித்து நின்னில்லத்தே வாவென்று சொல்லுதற்கு ஏடா! மிகவும் நின்னுடைய பெண்டிராயிருப்பார் சிலருளரோ? சொல்லாயென்றான். எ - று.

கள நல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வரள்வாய

‡கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நிண்ணையான்

புக்ககலம் || புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லி

னக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றே னருளிமோ

பக்கத்துப் ÷ புல்லச் சிறிது

எ - து: அதுகேட்ட குறளன், x நல்லாளே! தலைக்குமேலும் நடு வில்லை யாய் வர்ப்போன்ற வாயையுடைய கொக்கை உரித்தாற்போன்ற வளைந்த + மடிப்பையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; நிண்ணையான் மார்

‘அவ்வுமென்ற உம்மையான், உகரப்பேறே வுலியுடைத்தென்க’ என்று மயிலேநாதரும் அவ்வுமென்பது இறந்தது தழுவிய வெச்ச வும்மைஎன்றுவிருத்தியுரையாசிரியரும் இராமாநுசகவிராயரும் கூறி, வல்லென்பது பலகை யென்பதொரு புணர்வுழி வேற்றுமையில் உகரச்சாரியை பெற்று வந்ததற்கு, ‘வல்லப் பலகை’ என்பதை மேற் கோள் காட்டினார். இதற்கு வல்லினது அறைவரைந்த பலகை என்று பொருள் கூறுவர்.

க. நெத்தப்பலகையென்பது வல்லினது அறைகீறிய பலகையென்னும் பொருளிலே கன்னடத்தில் இருவகை வழக்கிலும் பண்டும் இன்றும் சிறிது திரிந்துவழங்குகின்றதென்பர்.

உ. கடியென்பது விளக்கமென்னும் பொருளில் வருதற்கு கடிம்பகலென் பது, தொல். உரி. 1௫. அள: சே; அடு. நச். மேற்கோளாகக் காட்டப் பட்டிருக்கிறது; ஆயினும் இவ்விடத்துக்கு அதனினும் வரைவென்னும் பொருள் சிறந்ததென்கொண்டு இவ்வாறு கூறினர்போலும். ‘இவ் வுரிச்சொல் பெரும்பாலும் திரிந்து நிற்கும்’ என நச்சினர்க்கினியர் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * வாவென்றெமக்கொழியெல்லா, † உளமன்னே, ‡ கொக்கரித்தன்ன, || புல்லினென்னெஞ்சு, ÷ புல்லச் சிறிது, x நல்லாளே, + மடிப்பையுடையாய்.

பிடத்தே சென்று புல்லுவேனாயின் என்னுடைய நெஞ்சிலே அக்கன் னன்றும்; முதுகிலேபுல்லுவேனாயின்முதுகிற் *கூன்(க)அக்குளுக்காட்டுதலை உடைத்து; ஆதலால், கூடுதலேயன்றி முயங்குதலையுஞ் செய்யமாட்டேன்; இனிப் பக்கத்தே சிறிது முயங்கும்படியாக வருவாயாகவென்றான். எ - று.

நடுவயர்த்தென்றது “நோன் †புயர்த்தது” என்றற்போல நின்றது.

உஉ (௨) †போ(ந)சீத்தை

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, சீ! கெட்டதன்மையையுடையவனே! நீ எம்மிடத்தினின்றும் போவென்றான். எ - று.

மக்கண் (௫)முரியேநீ மாறினிந் தொக்க
மர்க்கோட்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடி போல
நிரப்பியில் யாக்கை ||தழீஇயின ரெம்மைப்
புரப்பேமென் பாரும் பலராற் பரத்தையென்
பக்கத்துப் புல்லியா யென்னுமாற் றொக்க

க. அக்குளுக்காட்டுதல் - கக்கமுதலிய உறுப்பில் தீண்டிக் கூச்சமுண்டாக் குதல்; இஃது, அக்குளுப்பாய்ச்சுதலெனவும் வழங்கும்; இப்பொருளில் இக்காலத்து, கிச்சக்கிச்சமூட்டுதல் வென்னும்சொல், பெருவழக்காக உள்ளது.

உ. உயர்திணை அஃறிணையாய்ச் செறலின்கட் டிணையங்கிவந்ததற்கு, ‘பொய்ச் சீத்தை வந்தது; போயிற்று’ என இ - வி. கு. உகூ - இல், ஒருமேற்கோள் காணப்படுகின்றது; செய்யுளில்பத்துக்கும் அதுவே சிறத்ததாக உள்ளது; அவ்வாறு பிரதிபேதமுமுள்ளது; அந்தப் பிரதியிலுள்ளஉரையும் போசீத்தை யென்னுமூலத்திற்கேபொருந்துகின்றது.

ந. (அ) சீத்தையென்பதற்கு, இங்குப்போலவே கலி. அசு: கஅ-இல் கைவிடப்படுமவெனன்றும் கலி. அசு: ஈ௦ - இல் கைவிடப்பட்டவெனன்றும் ஆண்பாலாகப் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது; (ஆ) “குரவன் மேலவ னாயினுங் குணமிழி சீத்தை, வீரவு சீடனும் விடினவன் கெடுவது மெய்யே” எனப் பிற்காலத்துதாலிலும் ஆண்பாற் பெயராக வந்துள்ளது; கலி. கசு: உக-இல் இச்சொல்லுக்கு, ‘சீ கெட்டது’ என்று பொருள் கூறப்படுகிறது; இது செறற்சொலென்பது இதற்கு முந்தின குறிப்பால் விளங்கும்.

ச. பிரிதலென்பது பிறிதலென்று வருவதுபோல, முரிதலென்பது முறிதலென்றும் வரும்; இதற்கு முதனிலையாகிய முறியென்பது பாதியென்றும் பொருளில் வருதலை, “இஃது முறி” என்னும் நனவெண்பா வாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * உளதுக்குளுக்காட்டுதலை. † உயர்த்தென்றற்போலே, ‡ பொய்ச்சீத்தை, || தழியெழுமைப்படிப்பென்பாரும்.

(க)வுழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு

எ - து: அது*கேட்டி அவன் அணுகுதலின், மக்களிற் பாதியானவனே! இனி நீ இந்நிலையைக் கைவிட்டுண்டு கூறி, பின்னர்த் திரண்ட மரத்தின் வளைவான இடத்தை விட்டி நீங்காமற் பற்றிவளர்ந்த பூங்கொடிபோலே எம் முடைய கூனல் ழடிவொத்தவில்லாத யாக்கையை முயங்கி எம்மைப் பாது காப்பேமென்று கூறுவாரும் பலராயிருக்கும்; (உ) இப்பரத்தைமையையுடைய வுண் பக்கத்துப் புல்லுதலைத் தாராயென்று கூறாநிக்குமால்; இங்ஙனங் கூற நமக்கு உண்டாகிய குறை யாதுதா னென அவன் கேட்பத் தன்னெஞ் சொகூறி, குறிய வட்டின்றன்மையையுடையாய்! பலவுங்கூடின உழுத்தம் பணியாரத்தினுங் காட்டில் (ங) துய்க்கப்பட்டிருக்கின்ற கூன்சாதியினுடைய பிறப்பு † நின்னிற் ருழிந்ததோவென்றான். எ - று.

கழிந்தாங்கே

யாம்விழ்து மென்று||தன் பின்செலவு முற்றியாக்

கூனிகுழையுங்குழையு காண்

எ - து: அது*கேட்ட குறளன், யாம் நினை விரும்புவேமென்று கூறித் தன்பின்னே செல்லுதல் செய்தேயும் அதற்கு மனம்பொருந்தாத கூனி நம் அருகுநின்றும் அவ்விடத்தே போய் நுடங்கும் நுடக்கத்தை நெஞ்சே பாரா யென அவன் கேட்பக் கூறினான். எ - று.

உற்றியா, பெயரெச்சமறைத்திரிசொல்.

நக யாமை யெடுத்து நிறுத்தற்றாற் றோளிர்நாடும் வீசி

யாம்வேண்டே மென்று விலக்கவு மொர்நீழுங்

+காமர் நடக்கு நடைகாண்(சு) கவர்களைச்

சாமனார் தம்முன் செலவு X காண்க

க. “உழுத்தினும்.....பிறப்பு” என்பது ஒப்பின் வகை பத்தனுள், பிறப்புவகையின் பாற்படுமென்பர் பேர்; தொல். மெய்ப். கு. உரு.

உ. பரத்தை யென்பது பேதை யென்பதுபோல உயர்தினை யொருமையிரண்டிலும் வரும்போலும். கிடைத்த பிரதிகளிலெல்லாம் ‘பரத்தை யென்’ என்றே உள்ளது.

ங. ‘துய்க்கப்பட்டிருக்கின்ற’ என்றும் படிக்கலாம்; ‘இருக்கின்ற’ என்பது வருவித்தது போலும்.

ச. (அ) “கடித்தொடைக் கவர்களைக்காமன்” கீலக. கஉகஅ. (ஆ) “கவர்களை நோன்சிலைக் காமனிலெனினு, மையலுள்ளமொடு” பெருங். (உ) கடு: (பிரதிபேதம்) *கேட்டதையா குளின், † பக்கத்தைப் புல்லுதலை, ‡ நின்றும். || தம்பின் செலவு, + எய்குடக்கு கடைவாண்க வர்களை, X காண் என்பது.

எ-து: அதுகேட்ட கூனி, ஊருகின்ற(க)யாமையை எடுத்து* நேரேநிறுத்
தினற்போல நெடியனாய்த் (உ)தோளிரண்டையும் விலாவுக்குள்ளே வீசி, யாம்
நின்னை விரும்பேமென்று விலக்காநிற்கவும் எம்மை விரும்பி வருகின்ற தாம
னார் நடக்கும் நடையை நெஞ்சே காணயென்றான்; அதுகேட்ட குறான்
ஒருவரை ஒருவர் முயங்குதற்குக் காரணமான கணையினையுடைய(ங)சாமனார்
தமையனாகிய காமனார் நடையை நீ காணயென நடந்துகாட்டினான். எ - று.

நடு ஒலகாண், நம்மு னாகுதற் றொட இயர் நம்முனா

|| முசாவுவங் தோனடிதொட் டேன்

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, ஒஹ! இவன் நடையைப்பாராயென நெஞ்
சொடி கூறினான்; அதுகேட்ட குறான் நம்முள்ளே நாம் கூடி மகிழ்தற்கு
யான் நின் மெய்யைத் தீண்டிதற்குக் குறியிடம் + இன்ன இன்ன இடமா
மென்று நம்முள்ளே நாம் உசாவக்கடவேம்; இனி நின்னை இகழ்த்த கூற
மைக்கு அரசன் (ச)அடிபைத் தொட்சி சூளுற்றேXனென்றான். எ - று.

ஓஹ, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

கௌ-கஅ. (இ) “தாமவேன் கவர்களை” (ஈ) “காமனா, ரைதுலாங் கவர்
களை” (உ) “அனங்க ஸ்யமலர்க், கவர்களை” துளா. நகர. கஅ. குமார.
நி; கக. எனப் பலவிடத்தும் வருவன ஒப்புநோக்கற் பாலன. (ஊ)
“கவர்வு விருப்பாகும்” என்பது தோல். உரி. கு. சுச.

க. (அ) “நிலத் தெண்ணீர் நீந்து மாமையிற், கோலக் குறுக் கை வாட்
கூட்டுட் கழிஇப், பாலிகை பற்றிய குறள்வழிப் படரவும்” பெருங். (க)
சச: உசக - உசந. (ஆ) “கொட்டுப் பிடிபோலும் கூனும் குறளாமை,
விட்டு நடப்பனபோற் சித்தும்” சீவக. உளகஅ.

உ. “வீரம் படக்கையை மெய்வழி வீசித், தேரை நடப்பன போற்குறள்
சிந்திலே, டோரு நடந்தன” (சீவக. சுநக.) என்பதும் அதில்,
“கையை மெய்வழி வீசி” என்பதற்கு, “விலாப்புடைக்குள்ளே கையை
வீசி” என்று எழுதியிருக்கு முறையும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ங. காமனுக்குச் சாமனென்ற தம்பி யொருவனுண்டென்பதை, இந்நூற்
பக்கம், கசச: ந-ஆம் குறிப்பால் அறிக.

ச. (அ) “ஐய சூளி னடிதொடு குன்றொடு, வையைக்குத் தக்க மணற்சீர்
சூன் கூறல்” பரி. அ: எ0 - எக. (ஆ) “நி னடிதொடு கடனிது”
(இ) “குமாரி நி னடிதொடு பகிட னிது” சிலப். கஉ: “சுடொடு” துடி
யொடு(ஈ) “மதிவாண் முகத்து மணிமே கலைநீன, யொழியப் போகே
னுன்னடி தொடடேன்” மணி. கஅ: கஎ0 - கஎக.

(பிரதிபேதம்) * நேரேநிறுத்தினும், + காட்டினான் ஒஹஇகழ்ச்சிக்குறிப்புஅதுகேட்ட, நம்முனா
மாதற்றொடையி, || உசாஅக் கோன், உசாஅக் கோன். + இன்னடையைப்
+ இன்னதென்னவிடமாம், X எவ்வுங் ஆக்காதுசா சாயின்,

௩௭ ஆங்காக, (க)சாயலின் மார்ப *வடங்கினேன் ஏ

பேயும் †பேயுர் துள்ள லுறுமெனக்

கோயிலுட் ‡கண்டார் நகாமை வேண்டுவ

||றண்டாத் தகடுருவ!வேறுகக் x காவின்சீழ்ப்

+போத ரகடாரப் புல்லி (உ)=முயங்குவேன்

துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை

|முகநி**காப் பியாத்துவிட் டாங்கு

எ - து: அதுகேட்ட கூனி, அப்படியேயாகுக; யானும் மென்மையால் இனிய மார்பனே! இகழ்த்து கூறுதலைத் தவிர்ந்தேன்; இனி இக்கோயிலுட் கண்டவர்கள் நம்மை ஏனென †† இகழ்த்து பேயும் பேயுர் தம்மிலே துள்ளு தலை இக்கூனுங் குறளும் உறுநிற்குமெனக் கூறி நகாதிருத்தலை விரும்புவேன்; ஆதலால், அமையாத பொற்றகடுபோலும் உருவத்தினையுடையாய்! கோயிலுக்கு நீங்கலாகக் காவின்சீழே போதருவாயாக; ‡‡ துகளறுகின்ற அறிவினையுடைய அவையிலுள்ளார் திரட்சிபொருந்தின ஒலையின்றலையையக்கட்டி அதன் தலையிலே (௩) |||| அரக்கிலச்சினையிட்டுவிட்டாற்போல நிரம்பாத உடலின் உன்வாய் முயக்கம் பெற்று நிறையும்படி இறுகப் புல்லிக் கூடக்கடவே x x மென்றான். எ - று.

க. “இன்சாயன் மார்பன்” கவி. சுரு: ௩. என்பதும் அதன் குறிப்பும் “சாயலின் மார்பின்” கவி. ககஉ: உருஎன்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. இங்குள்ள பிரதிபேதத்தை நோக்கின், “கண்டார் நகாமை வேண்டுவ றண்டா” என்பதை ஓரடியாக்கி, பிற்பகுதியைக் ககரவெதுகை நயம் பொருந்தின நான்கடியாகப்பிரிக்கலாம். உரை இடங்கொடுக்கவில்லை.

௩. (அ) “ஒலை, யரக்குப்பொறி யொற்றி யாணையிற் போக்கி” பெருங். (க) ௩௭. ௨௦௮ - ௨௦௯. (ஆ) “அரக்கிலச் சினையின் வைத்த, வெஞ் சலிலோலை காட்ட” துள்ள. துது. ௮௨. எனவும் (இ) “பொறியுடையோலை” (ஈ) “ஒலைத்தாதிற், பெரும்பொறி யண்ண லரும்பொறி யொற்றி” (உ) “பொறியொற் றோலையோ டறியப் போக்கி” பெருங். (க) ௪௩. ௩௦, ௩௮: ௮௧ - ௮௨, (௫) எ: ௭௧. எனவும் (ஊ) “புன்புல வழியுடைத் தரக்கிலச் சினைசெய்து” நாலாயிர. திருச்சந்த. ௭௬. எனவும் ஒருவன் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * வணங்கினேன் என, பேயும் பேயத்தன்ன, † பேயுமித்தன்ன, ‡ கண்டோர் நகாமல், || கண்டாய்தகடு, x ஞாயிற்றீழ்ப், + போதியகடார, = முயங்குவேன்றோ தகடர்பு. **யாப்பியாத்து, †† இகழ்த்துறியப்பேயுக், ‡‡ துகளறுகின்றயறிவினை, |||| அரக்கிலச்சினையிட்டுவிட்டாற்போல, x x ஒன்றுப் போதருபோதானே.

ஆங்கு, அகச. போதரு, போதரென விகாரமாயிற்று. “தோடே மடலே” என்னும்(க)குத்திரத்தால் ஓலையென்றார்.

இதனால், இருவர்க்கும் முன்னர் நகைபிறந்தது; பின்னர் புணர்ச்சி புவகை பிறந்தது.

இதனுள்,(உ)“கோனடிதொட்டேன்” எனவும் “கோயிலுட்கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்” எனவும் கூறலின், அடியோரென்பதுபெறுதும்.(ங)“கொக்குரித் தன்ன” எனத் தோல்திரைத்தமைகூறலின், இளமைதீர்திறமாகியபெருந்திணையாயிற்று. இது “வேட்கைமறுத்து” என்னும் (ச) பொருளியற்குத்திரத்தால் வேட்கைமறுத்துக் கூறியபெருந்திணை. இஃது (ரு) ஊடற் பகுதியாகலின் மருதத்துக்கோத்தார்.

இஃது ‘என்னோற்றனைகொல்லோ’ எனவும் ‘சங்குருச்சுருங்கி’ எனவும் மூட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடியும் வந்து, இரண்டடியான் இற்றதோர் கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடிக்கிவந்த வெண்பா ஐந்தும் ஐஞ்சீரடியான் வந்த, கொச்சகம் ஒன்றும் இரண்டடிக்கொச்சகம் ஒன்றும் ஆசிரியத்தனை விரவின கொச்சகவெண்பாவும் பெற்று வெண்கலிப்பாவின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலிப்பா. (உக)

க. தோல். மரபி. கு. அக. இச்சுத்திரத்தின் பேராசிரிய ருரையிலும் ஓலையென்பது அகக்காழல்வாத ஓரறிவுயிராகிய புல்லின் உறுப்பாய் வருதற்கு, “துகடபுகாட்சி யவையத்தா ரோலை” என்பது மேற்கோள்.

உ. அடியோர் பாங்கினும் தலைமக்களுண்டென்பதற்கு, “நம்முணகுதல் .....தொட்டேன்” “பேயும் பேயுள்.....வேண்டுவல்” என்னும் பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி, இது பெருந்திணைக்கண் அடியோர் தலைவராக வந்தது; என்னை? கோனடி தொட்டேனென்றமையானும் கோயிலென்றமையானும் இவர்கள் குற்றேவன்மாக்களாயிற்று என்றனர் இவ்வுரைகாரர்; தோல். அகத். கு. உங.

ங. “உக்கத்து.....சிறிது” என்பது கொக்குரித்தன்னவென்பத னால் தோல் திரைத்தமை கூறலின் இளமை தீர்திறமாகிய பெருந்திணையென்பர், நச்சு; தோல். அகத். கு. ஙக. இந்நூற்பக்கம் ஙகஅ: க-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. தோல். பொருளி. கு. கக. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையிலும் “எறித்த படைபோல்.....னுயிர்” “உழுந்தினுள்.....பிறப்பு” என்பவை அடியோர் தலைவராக வேட்கைமறுத்துணர்த்தியதற்கு மேற்கோள்.

ரு. “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும் பெறுமே” என்னும் தோல். அகத். கங - ஆம் குத்திரத்தின் இவருரையிலும், கூலும் குறளும்..... உறழ்ந்து கூறும் பெருந்திணை ஊடற்பகுதியாதலின் மருதத்துட் கோத்தாரென்னும் குறிப்பு உள்ளது.

(௯௫.) நில்லாங்கு நில்லாங் கிவர்தர லெல்லாநீ
நாறிருங் கூந்தலா நிற்கெல்வா யிவ்வழி
யாறு மயங்கினை போறிநீ வந்தாங்கே
மாறினி நின்னுங்கே நின்சே வடிசிவப்பச்
செறிந்தொளிர் வெண்பல்லா யாம்வே றியைந்த
குறும்பூழ்ப்போர் கண்டே மனைத்தல்ல தியாது
மறிந்ததோ வில்லைநீ வேறோர்ப் பது ;

அ குறும்பூழ்ப்போர் கண்டமை கேட்டே னீயென்றும்
புதுவன விகை வளம்பாடிக் காலிற்
பிரியாக் கவிகைப் புலையன்றன் யாழி
னிசுத்த செவிசாய்த் தினியினிப் பட்டன
விகைப்போர் கண்டாயும் போறிமெய் யெண்ணிற்
றபுத்த புலர்வில புண் ;

கச ஊரவர் கவ்வை யுளைந்தியா யல்கனின்
றரின்வாய்க் கொண்டு முயங்கிப் பிடிமாண்டு
போர்வாய்ப்பக் காணினும் போகாது கொண்டோடும்
பார்வைப்போர் கண்டாயும் போறிநின் றோண்மேலா
மீரமாய் விட்டன புண் ;

கக கொடிற்றுப்புண் செய்யாது மெய்ம்முழுதுங் கையிற்
றுடைத்துநீ வேண்டினும் வெல்லாது கொண்டோடு
மொட்டியபோர் கண்டாயும் போறி டுகந்தானே
கொட்டிக் கொடுக்குங் குறிப்பு ;

உ௩ ஆயி னாயிழா யன்னவை யானாங் கறியாமை
போற்றிய நின்மெய் தொடுகு ;

உ௪ அன்னையோ, மெய்யைப்பொய் யென்று மயங்கிய கையொன்
றறிகல்லாய் போறிகா னீ ;

உ௫ நல்லாய், பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி ;

உ௬ அருளுகம் யாம்யாரே மெல்லா தெருள
வளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனோ டாடி யளித்தி

விடலை நீத்தலி னோம்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட் டெல்லாநின் பூழ்.

இது “கோடியோர் கோடுமை சுடுமென வோடியாது, நல்லிசை
நயந்தோர் *சொல்லோடு தொகைஇப், பதநீர் விவிய தநதீக்கண்” (க)
தலைவி (௨)பாத்தையரைப் (௩)பூழாக்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

நில்லாங்கு நில்லாங் கிவர்தர லெல்லாநீ
நாறிருங் கூந்தலா நிற்செல்வா (சு)†யிவ்வழி
யாறு மயங்கினை போறிநீ வந்தாங்கே
மாறினி நின்னாங்கே நின்(௩)‡சே வடிசிவப்ப

எ - து: எடா! நீ நாறுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய பரத்தையரில்
லின்கட் ||செல்கின்றயாய் இவ்விடத்துப்போகின்றவழி தப்பிவந்தாய்போலே
இருந்தாய்; நீ இவ்விடத்துப் பரந்துபாராதேகொள்; +அவ்விடத்தே நில்,
அவ்விடத்தே நில்; இனி நின்னுடைய பரத்தையர் மனைக்கண்ணே நின்
(௬)சிவந்த அடி மிகச் சிவக்கும்படி Xவந்தாற்போலப் போவென்றாள். எ - து.

செறிந்தொளிர் வெண்பல்லா யாமலே றியைந்த
(௭)-†குறும்பூழ்ப்போர் கண்டே மனைத்தல்ல தியாது
மறிந்ததோ விடலை வேறொர்ப் பது

க. தோல். கற்பியல். கு. சு.

உ. “காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கத்திற் றலைவன் கூறியவற்றைக் கற்
பியலுள் தலைவன் பருவிரின்கிய தகுதிக்கண், தலைவி பரத்தைய
ராகக் கூறுவனவும் இச்சூத்திரத்தானமைக்க. அவை மருதக்கலியுட்
கடவுட்பாட்டு முதலியன. அவற்றை ஆண்டுகாட்டுதும் கண்டுணர்க”
என்பது ஈண்டும் அறியத்தக்கது; தோல். அகத். கு. ௪௩. நச்.

௩. “கானம் புள்ளும்.....எங்கையரே” அம்பிகாபதி. ௩௧௦.

௪. “எம்மனை, வாரனீ வந்தாங்கே மாறு” கலி. அக: ௨ - ௩.

௫. “கண் சிவந்தில கால்கள் சிவந்தலே” “ஐவர் தூதுசென்று, பாதாம்
புயஞ் சிவந்தான்”

௬. “செவ்விரல் சிவப்பூ” (கலி. எசு: ௬.) என்பதும் அதன் உரையும்
குறிப்பும் பார்க்க.

௭. (அ) குறும்பூழ் மருதத்திற்குமுரித்தென்பது, “நாடொறுங், கையுள்
தாவி விடினுங் குறும்பூழ்க்குச், செய்யுள் தாகு மனம்” என்பதனாலும்
(பிரதிபேதம்) * சொல்லொடுந்தொகைஇ, † அய்வழி, ‡ சேடி, || செல்கின்ற நீ இவ்விடத்து.

+ அவ்விடத்தேநில் இனி, X வந்தாற்போலேபோ, † குறும்பூழ்போர்.

எ - து *அதுகேட்ட தலைவன், செறிந்து விளங்குகின்ற வெள்ளிய பல் விளையுடையாய்! யாம் புதிதாக வந்து பொருத்தின [†] குறும்பூழ்ப்போர் கண்டேம்; அவ்வளவல்லது நீ எனக்குத் தீங்காகக் கருதும் ஒழுக்கஞ் சிறிதும் யான் அறிந்ததோ இல்லையென்றான். எ - று.

ஓகாரம், ஐயம்.

அ குறும்பூழ்ப்போர் கண்டமை [†] கேட்டேனீ யென்றும்

புதுவன வீகை வளம்பாடிக் காலிற்

பிரியாக் கவிதைப் || புலையன்றன் யாழி

விசுத்த செவிசாய்த் தினியினிப் பட்டன

வீகைப்போர் கண்டாயும் போறிமெய் யெண்ணிற்

றுபுத்த புலர்வில புண்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நீ எந்நாளும் குறும்பூழினது போரைக் கண்டபடியை யான் கேட்டேன்; அது கூறக் கேள்; ஒருநாட் + கொடுத்தார் போலன்றிப் புதிய வாயிருக்கின்ற கொடையினது பெருமையைப் பாடி நின் னிடத்தினின்று நீங்காத, யாழ்வாசித்தலாற் கவிழ்ந்த கையினையுடைய பாணன் தன்னுடைய யாழோசையாலே முன்பு தாழ்க்கப்பட்ட செவிகளை அவன் + கூறுகின்றவற்றைக்கேட்டற்கு அவர்சாய்க்கையினாலே இப்பொழுது அக்கூற்றாலே புதிதாக அகப்பட்டனவாகிய பூழினுடைய புதிய போர்களைக் கண்டாயும்போலே இருந்தாய்; அதனை உண்மையாக எண்ணிற் புலர்ச்சி யிலவாகிய புண்கள் உன்னைக்கொன்றன; இதனை ஆற்றியவா ரென்னென் றான். எ - று.

(ஆ) அது கோழியும் சிவற் (செவ்வல்) காடையும் கவுதாரியும் போலப் போர்த்தொழிலிற் சிறந்த பறவை யென்பது, “கறுவொடு மொன்றோ டொன்று காரணமின்றிச் சீறிப், பொறியுடைக் குறும்பூழ் தம்மிற் போர்செயப் பொருத்து மோதை, செறிமயிர் தகர்க டம்மிற் றீயெழத் தாக்க னோக்கி, யறைகழல் வீரரார்க்கு மமலையை யவிக்கு மன்றே” என்பதனாலும் (இ) அதன் போர் காணல் ஆடவர்க்குரியமர பென்பது இச்செய்யுளாலும் “கலையின் வென்றியுங் கரிபரி யிர்தமே காலான், மலையும் வென்றியுஞ் சூட்டுடை வாரணம் குறும்பூ, முலைய மோதுவன் கடப்பிற போரிடை யறுத்திக், குலவும் வென்றியுங் கொண்டன வாடவர் குழுக்கள்” என்பதனாலும் அறியலாகும். (ஈ) குறும்பூழ் என்பது ஒரு பறவைச்சாதிப் பெயரென்றும் இன்னுச் சுட்டியதன்மென்றும் கூறுவர் ஒருரைகாரர்; தோல். கிளவி. சூ. கஅ. குறும்பூழ், காடையென்று வழங்கப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * இதகேட்ட, [†] குறும்பூழினதுபோரை, [‡] கேட்டனன். || புலையன், + கொடுத்தாப்போலன்றி, + கூறுகின்றவற்றைக்,

இனி நின் மெய்யிற் புலர்வில்லாப் புண்கள், எண்ணிப்பார்க்கில் அவ் வெண்ணைக் கெடுத்தனவென்றுமாம். இனி என்றும் புதியனவாகிய பூழினது வளப்பத்தை யாழோசைபோலே பாடி அப்பூழ் பொருத்துமிடத்து விட்டு நீங்காத புலையென்று புலையனுக்கு அடைகூறினான். யாழோசைகேட்டாரை அகப்படுக்குமாறுபோல இவன் பாட்டும் அகப்படுத்தவின் யாழிற்பாடியென்றான். †பூழைத் தடவித் கவிழ்ந்த கையினையுடைய புலையன்-‡ பூழ் பொருத்து மவன்; புலையன்றன்னுடைய இப்பொழுதிப்பொழுது அகப்பட்டனவாகிய பூழ், தத்தஞ் செவிகளைச் சாய்த்து இவன் கூறும் (க)மந்திர முதலியன கேட்கையினாலே அவன் தன்வசமாகத் தாழ்த்தப்பட்ட பூழ்; அப்பூழின்போரைக் கண்டாயும்போறியெனப் பூழிற்கும் ஏற்பதோர் பொருளுந்தோன்றினிறதது. இனி, யாழின் இருத்த செவிக்கு, யாழைப்போலும் (2)மந்திரத்தாற் ருழ்ந்த செவியென்பாருமுள்ள.

கச (ந)ஊரவர் கவ்வை யுளைந்தியா யல்கனின்
 றுரின்வாய்க் கொண்டு முயங்கிப் பிடிமாண்டு
 போர்வாய்ப்பக் காணினும் போகாது ||கொண்டாடும்
 பார்வைப்போர் கண்டாயுர் போறியின் றோண்மேலா
 மீரமாய் விட்டன புண்

எ - து: ஊரிலுள்ளார் கூறும் அலருக்கு வருந்தாயாய்த் தங்குதலை யுடைய நின் மார்பிற் றுரிடத்தே கையாலே அணைத்துக்கொண்டு தழுவி அகப்படுத்துதலாலே மாட்சிமைப்பட்டு வேறஞ் சிலரை அகப்படுத்திக் கொண்டு -வருதற்குப் பார்வையாகப் போகவிட்ட மகளிராலே உண்டான ஊடற்போரை வாய்ப்பக் கண்டாராகிலும் அதற்குஊழிப்போகாதேன்னைக் கைக்கொண்டு நுகருவ கலவிப்போரைக் கண்டாயும்போலே இருந்தாய்; நின் தோளிற் புண்களெல்லாம் புலராமல் ஈரமாயே கிடந்தனவென்றான். எ - று.

இனி, ஊரிலுள்ளார்களாலும்பூழ்பொருத்தித் திரிவையென்று கூறும் ஆரவாரத்திற்கு வருந்தாயாய் மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டு முயங்கித்

க. “சொல்லுஞ் சுவட்டவர் சொல்லுக சொல்லுவகாற், சொல்லும் பலவுள் சொன்னபின் - வெல்லும் .....பூழ்” என்பதும் ‘சொல்லக்கடவ மந்திரம் பலவாவன: தீற்றும் அரிசி ஓது மந்திரமும், பச்சிலை பிசைந்து தடவும்போது சொல்ல மந்திரமும், செவியுள் றுறுத்து மந்திரமும்’ என்று எழுதியிருக்கும் அதன் விசேடவுரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன; பு - வே. பெருந்திணை. வென்றிப் க.

உ. “மந்திரம் கேட்குஞ் செவிய போல” பெருங். (ச) ந: அள.

ந. “ஊரவர் கெளவை” குறள். கசசள.

(பிரதிபேதம்) * புலர்விலுண்கள், † அப்பூழைத்தடவி. ‡ பூழ்ப்பொருத்து. || கொண் டோடும். +வருத்தற்குப்பார்வை, X கண்டாராகிலும். + திரிவென்று

தசை கரையும்படி கையாற் பிடித்தலாலே மாட்சிமைப்பட்டுத் தனக்கு மாறாகிய பூழின் போரை வாய்ப்பக் காணினும் அதற்கு அஞ்சிப் போகாதே போர்செய்தலேத் தன்னிடத்தேகொண்டு * பின்னும் போர்செய்யும் பார்வையாகிய பூழின் போரைக் † கண்டாயும்போறியென வேறுமேரர் பொருள் தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

கக கொடிற்றுப்புண் செய்யாது மெய்ம்முழுதுங் கையிற்
றுடைத்துநீ வேண்டினும் வெல்லாது ‡ கொண்டாடு
மொட்டியபோர் கண்டாயும் போறி (க) முகந்தானே
கொட்டிக் கொடுக்குங் குறிப்பு

எ-து: இவட்கு வருத்தமாகவுங்கூடுமென்றகருவிப் புணர்ச்சிக்காலத்துக் கவுளிடத்துச் செய்யும் வடுக்கையுஞ் செய்யாமல் மெய்ம்முழுதையும் கையாலே எப்பொழுதும் தடவி நீ விரும்பினும் நீ தன்னை வெல்லாமற் கொண்டு புணரும் ஒட்டுதலையுடையானது கலவிப்போரைக் கண்டாயும் போலே இருந்தாய்; நின் மனக்குறிப்பை நின் முகந்தானே || காட்டிக் கொடாநிற்குமென்றான். எ - று.

க. (அ) “முன்னங்காட்டி முகத்தினுடையா” (ஆ) “முன்ன முகத்தினுணர்ந்து” (இ) “ஒருவன், முகனுரைக்கு முண்ணின்ற வேட்கை” (ஈ) “முன்ன, முகம்போல முன்னுரைப்ப தில்” (உ) “அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ நெஞ்சங், கடுத்தது காட்டுமுகம்” (ஊ) “முகத்தின் முதுக்குறைத்த துண்டோ வுவுப்பினங், காயினங் தான்முந் துறும்” (எ) “முகநோக்கி நிற்க வமையு மகநோக்கி, யுற்ற துணர் வார்ப் பெறின்” (ஏ) “ஒளிப்பினு முள்ளம், படர்ந்ததே கூறுமுகம்” (ஐ) “நோக்கி யறிகல்லாத் தம்முறுப்புக் கண்ணாடி, நோக்கி யறிப வதுவே போ-ளோக்கி, முகனறிவார் முன்ன மறிப” (ஒ) “முகத்தினும் பொருண்முடிவு கண்ணினான்” (ஔ) “தூத னின்முகப் பொலிவி னாற் சுடர்க், காது வேலினான் கருமமுற்றற, வோதி ஞானிபோ லுணர்ந்த பின்” (ஐ) “நோக்கின னவர்முக நோக்க நோக்குடைக், கோக்கும ரருமடி குறுக” (ஃ) “அற்றந்தான், மனங்கள் போல முகமு மறைக்கு மே” (அஅ) “சின்தை யுண்ணெடுஞ் சீற்றந் திருமுகந், தந்தளிப்ப” (ஆஆ) “அகத்தியன் முகத்திற் காட்ட” (இஇ) “முழையுறு சேய மன் னன் முகத்தினு லகத்தை நோக்கிக், குழையுறுமெய்யன் பைய வான் மூறை கூற லுற்றான்” (ஈஈ) “உளத்தனவாண் முகத்தனவா யுதிக்கு மவை குறிப்பினும், மெளித்துரைத்தல் சீர்மைத்தே” (உஉ) “உள்ள முகத்திற் சுடர்கிப்ப” (ஊஊ) “அகத்தி னழகு முகத்திற்றேரியும்.”

(பிரதிபேதம்) * பின்னும்பின்னும்போர். † கண்டாய்போறி. ‡ கொண்டோடும், || கொட்டிக்.

தான் விரும்பிய நீர்வீளையாட்டுமுதலியவற்றிலே உன்னை ஒட்டுதலை புடையாள்.

இனி மருந்திதெற்குச் செவியின் மயிரைப் பறிக்குங்காற் புண்ணைப் பறியாதே மெத்தெனப் பறித்து மெய்யைமுழுக்கப் பலகாற்றடைத்து நீ இவ்வாறு *கொண்டாடினுந் தான் எதிர்த்த பூழினை வெல்லாமல் அப்பூழினைக்கொண்டு போர்செய்யும் (க) இயக்கனாகிய பூழின் போரைக் கண்டாயும் போறியென வேறுமொரு பொருள்தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

உ௩ ஆயி னாயிழா யன்னவை யானாங் கறியாமை

†போற்றிய நின்மெய் தொடுகு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், அப்படியாயின், ஆயிழாய்! நீ கூறுகின்ற அத்தன்மையவான குறிகளை யான் அவ்விடங்களிற் செய்தறியாமையை நின் னெஞ்சிடத்தே போற்றுதற்கு நின் மெய்யைத் தொட்டுச் சூளுறவே எனென்றான். எ - று.

தொடுமென்றும் பாடம்.

உ௪ அன்னையோ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, †அம்மையோவென இகழ்ந்து கூறினாள்.

எ - று.

மெய்யைப்பொய் யென்று மயங்கிய கையொன்

றறிகல்லாய் போறிகா ணீ

எ - து: அதுகேட்ட ||தலைமகன், யான் கூறுகின்ற மெய்யைப் பொய் யென்று மயங்கிய நீ உலகவொழுக்க மொன்றும் அறியாய்போலே இருந்தாய் காணென்றான். எ - று.

உ௫ நல்லாய், (உ)பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு(நு)தலைப்பெய்து கையொடு ÷ கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி

க. இயக்கன்-இயக்குபவன்; “இயக்கலி னியக்கி யாகுமே” கீவக. ௧௦௧௩.

உ. (அ) “பொய்யெல்லா மேற்றி.....அருளினி” என்பதை இவ்வுரைகாரர் (தொல். கற்பி. கு. இ.) மேற்கோள் காட்டி, இது தலைவன் நின்றநளி பிரிவி னஞ்சிய பையுளில் அடங்குமென்றார். (ஆ) “பரத்தையி னகற் சியிற் பிரிந்தோட்குறுகி, விரத்தலுந் தெளித்தலும்” என்பதன் உரையில், ‘இப்பகுதியை இரத்தற்கு மேற்கோள்காட்டினர் இளம்பூரணர்; தொல். அகத். கு. ௪௪. ‘ஒன்றாத் தமரினும்’

௩. (அ) “பண்டு மொருகாற் கண்டகத் தடக்கிய, வையப் புரத்தையைக் கையொடு கண்டே, மினிப்பொய் யுண்ணு மேழைய மல்லம்” பெருங்.

(பிரதிபேதம்) * கொண்டாடிற்றுத் தானெதிர் பூழினை வெல்லாமல்பூழினை. † போற்றிய நின்மெய். ‡ அம்மையோவென, || தலைவன் + கண்டே.

எ-து: பின்னும் நல்லாளே ! யான் * செய்த தவறுகளை என் தலையிலே டயிட்டு என் பொய்களையெல்லாம் எனக்கு ஏறத் தெளிவித்து என் களவைக் கையோடே பிடித்துக்கொண்டாய்; யானும் நின்னைத் தப்பினேன்; இனி எனக்கு அருளுென்றான். எ - று.

உக † அருளுகம் யாம்யாரே மெல்லா தெருள
வளித்துநீ பண்ணிப் பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனோ டாடி ||யளித்தி
(க)விடலைநீ ÷ நீத்தலி னோய்ப்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட் டெல்லாநின் பூழ்

எ - து: அதுகேட்டு அவன், ஏடா ! யாம் நீ கூறியவாறே X அருளுவோம்; அங்ஙனம் அருளுதற்கு யாம் யாராந்தன்மையையுடையோம்? விடலாய் ! நின் பூழெல்லாம் நீமுன்னர் அளித்துப் பின்னர்க் கைவிடுதலின் + நின்னடிப்பிலே அகப்பட்டு நோயைப் பெரிதாகப் பொருந்தும்; அவை வருந்தாதபடி நீ உனக்கு ஆம்படி பண்ணின பூழெல்லாவற்றையும் இன்னும் நின் பாண னாலே அழைத்துவிட்டு அவற்றின்மனத்தெளியும்படி அளித்து **ஆடுவாயாக வென்றான். எ - று.

எனவே, பரத்தையார்க்கும் பூழிற்கும் ஏற்ப நின்றது.

இதனால், இருவார்க்கும் புணர்வாகிய உவகைபிறந்தது.

“கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி, யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக், காத வெங்கையர் காணி னன்றென, மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும்”(2)என்றதனை அருளினியென அடிமேல் வீழ்ந்தவாறும், ††அரு ளாகம் யாம்யாரேமெனக் காதலமைந்தவாறும், அளித்தியெனப் பண்ணை நின் பெண்டிர் கொள்வரென்றவாறும் காண்க.

(க) ௪௦: ௪௬௫ - ௪௬௭. (ஆ) “தான்முன் கண்ட தவற்றின ளாதலிற், சென்ற வாயிற் கொன்றல னாடி” பெருங். (க) ௩௭: ௧௬௭ - ௧௬௮.

க. “பரத்தையி னகற்சியிற் பிரிந்தோட் குறுகி, பிரத்தலங் தெளித் தலும்” என்பதனுரையில் ‘விடலை நீ நீத்தலின்.....நின்பூழ்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி, இதில் முருதநிலத்திற்றலமகன் விடலை யெனப்பட்டா னென்பர் இளம்பூரணர்; தோல். அகத். கு. ௪௪. ‘ஒன்றாத்தமினும்’

உ. தோல். கற்பி. கு. ௬. இச்சூத்திரப்பகுதியி னுரையில் (அ) ‘நல்லாய் .....பூழ்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி, “இதனுட் ‘கையொடு கண்டாய் பிழைத்தேனான்’ என அடிமேல்வீழ்ந்தவாறும் ‘அருளுகம் (பிரதிபேதம்) * செய்யாத, + இட்டெனப்பொய்களை. † அருளுக யாம்யாரே யெல்லா, || அளித்தவிடலை, ÷ நீக்கலின், X அருளுகம் அங்ஙனம் + அடிப்பிலே, ** ஆடுவாயாக, †† அருளுகம் யானேக்காதலமைந்தவாறும் காண்க.இது.

இது பல கொச்சகங்களும் வருதலிற் கலிவெண்பா வறுப்பின் வேறு
பட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. (௩௦)

(௧௯.) ஏந்தெழின் மார்ப வெதிரல்ல நின்வாய்ச்சொற்
பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் பரிந்தானு மைந்தினை
சாந்தழி வேரை சுவற்றாழ்ந்த கண்ணியை
யாங்குச்சென் றிங்குவந் தீத்தந்தாய் கேனிணி

௫ ஏந்தி, எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்
குதிரை வழங்கிவரு வல்;

௭ அறிந்தேன் குதிரைதான்
பால்பிரியா வைங்கூந்தற் பன்மயிர்க் கொய்சவன்
மேல்விநித் தியாத்த சிகழிகைச் செவ்வுளை

௧௦ நீல மணிக்கடிகை வல்லிகை யாப்பிள்கீழ்
ஞாலியன் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை
மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின் பெற்ற
வுத்தி யொடுகாழ்நூ லுத்தநியத் திண்பிடி
நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்

௧௫ தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை
நூபுரப் புட்டி லடியொ டமைத்தியாத்த
வார்பொலங் கிண்கிணி மார்ப்ப வியற்றிநீ
காதலித் தூர்ந்தநின் காமக் குதிரையை
யாய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்து

௨௦ ளாதிக் கொளீ இய வசையினை யாகுவை
வாதுவன் வாழிய நீ;

யாம் யாரேம்' எனக் காதலமைந்த வாறும் நீ நீத்தலின் பூழெல்லாம்
நடலைப்பட்டு நோய்பெரிதேய்க்கும், அவற்றைஇன்னும்விளித்து நின்
பாணனோடு ஆடியுளித்துவிடு என இப்பணிதல் நின் பெண்டிர்க்கு
நன்றமென்றவாறும் கூறியவாறு காண்க. ஈண்டுப் 'பூழென்றது,
குறிப்பினுற் பரத்தையரை' என்பர். இளம்பூரணர்; 'அவனறிவு'
(ஆ) ஈச்சினாக்கினியர் "மெய்யைப் பொய்யென்று.....பூழ்"
என்றபகுதியை மேற்கோளாகக்காட்டி, இங்கே தாமெழுதியிருக்கும்
விசேடக் குறிப்பையும் எழுதியிருக்கிறார்.

உஉ சேகா, கதிர்விரி வைகலிற் கைவாளுஉக் கொண்ட
மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ வீறி யது;

உரு கூருகிர் மாண்ட குளம்பி னதுநன்றே
கோரமே வாழிகுதி ரை;

உஎ வெதிருழக்கு நாழியாற் சேதினைக் குத்திக்
குதிரை யுடலணி போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ கவ்வி யது;

௩௦ சீத்தை, பயமின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே
வியமமே வாழிகுதி ரை;

௩௨ மிகநன், நிநியநிந்தே னின்றநீ யூர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ வன்று பெருமநின்
னேதில் பெரும்பாணன் றாதாட வாங்கேயோர்
வாதத்தான் வந்த வளிக் குதிரை யாதி
யுருவழிக்கு மக்குதிரை யூரனீ யூரிற் பரத்தை
பரியாக வாதுவன யென்றுமற் றச்சார்த்
திரிகுதிரை யேறிய செல்.

*இது “கொடியோர் கொடுமை குடுமென வொடியாது, நல்லிசை
நயந்தோர் சொல்லோடு + தொகைஇப் பதநீயீ னீங்கிய தகுதிக்கண்”
(க) தலைவி பரத்தையரைக் துதிரையாக்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. (அ)தொல். கற்பி. கு. கூ. இச்சூத்திரப் பகுதியினுரையிலும் ஈச்சினுர்க்
கினியர் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, “இதனுள் பாணன்
துதாட வாதத்தால் வந்த குதிரை யென்பதனால், அவன் கூட்டிய
புதிய பரத்தையர் என்பதாலும் அவன் பகுதியினின்று நீங்கியவாறும்
குதிரையோ வீறியதென்பது முதலியவற்றும் கொடுமை கொஞ்சைச்
செய்வதொன்றும் அதனை நீங்கிய பரத்தையரைக் குதிரையாக்கித்
தானதற்குத் தக்குநின்றவாறும் காண்க” என இதனிறுதியிலுள்ள
குறிப்புக்குச் சிறிதுவிவரப்பட ஒரு குறிப்பும் - எழுதியுள்ளார். (ஆ)
இந்துறப்பக்கம் ௫௭௭: ௨ - ஆம் குறிப்பு இங்கும் அறியத்தக்கது.

(பிரதிபேதம்) * இது பகுதியீங்கிய, + தொகையுபகுதி, † தலைவிக்கூறியது.

(க) ஏந்தெழின் மார்ப வெதிரல்ல நின்வாய்ச்சொற்

(உ) பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் பரிந்தானு *மைந்தினை

சாந்தழி வேரை சுவற்றூழ்ந்த கண்ணியை

யாங்குச்சென் (௩) றிங்குவந் தீத்தந்தாய்

எ - து: உயர்ந்த அழகினையுடைய மார்பனே! நின் வாயிற்சொல் நினக்கு மாறல்ல; நின் தன்மைகண்டு வினவுகின்றேன்; நீ மடிவிரிந்து கரையற்று முசிந்த (சு) டுடையை யுடைய அமையாத வலியினையுடைய; சந்தனம் அழிதற்குக் காரணமான || வேர்வையையுடைய; தோட்கட்டிலே கிடந்து நிறங்குறைந்த கண்ணியையுடைய; ஆகையினாலே எவ்விடத்தே சென்று இவ்விடத்தே வந்தா + யென்றான். எ - து.

சு கேளினி

எந்தி, (ரு) எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்

குதிரை வழங்கிவரு வல்

× எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுது கேள்; உயர்ந்து தன்னில் இணையொத்த நீலப்பூவைத் தொடுத்தாலொத்த கண்ணினையுடையாய்! குதிரையேறி வருவேனென்றான். எ - து.

க. “ஏந்தெழின் மிக்கான்”

உ. (அ) ஆய்தலென்பது உள்ளத னுணுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்து மென்பதற்கு, இவ்வுடி மேற்கோள்; தோல். உரி. கு. ௩௪. சேனா; கு. ௨௪. ‘ஒய்தல்’ தெய்வச். கு. ௩௨. நச்; நன். உரி. கு. ௧௮. இரா; இ-வி. கு. ௨௮௧. (ஆ) “பாய்ந்தாய்ந்த மா” பதில். சுக். ௭.

௩. “சங்குவந் தீத்தந்தாய்” என்பது முன்னிலை முற்று வினைத்திரிசொல்லுக்கு மேற்கோள்; தோல். எச்ச. கு. ௬௧. நச்.

சு. புடையையென்பது ஆண்பாலாருடைக்கும்பெயராய்ப் பண்டிவழங்கிற் றென்பது; ழல்லைப். இக. மது. இக௮. பு - வெ. வாகை. ௧௪; பெருந். பெண்பாற். ௧௮. உரையாலும், “மெய்தருவா நெறியடைவார் வெண்புடைவைமெய்குழ்ந்து” என்னும்சேக்கிழார்செய்யுளாலும் அறியலாகும்.

இ. (அ) “நீலத், தெதிர்மலர்ப் பிணைய லன்னவிவ. ளரிமதர் மழைக்கண்” (ஆ) “நெடு நீர் பயந்த நிரையிதழ்க் குவளை, யெதிர்மல ரிணைப்போ தன்னதன், னரிமதர் மழைக்கண்” எனவும், (இ) “மலர்பிணைத் தன்ன மாயிதழ் மழைக்கண்” (ஈ) “மாத்தாட் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன, (பிரதிபேதம்) * மைந்தினைச் சாந்தழி. † ஊத்தீத்தாய் கேளினி: எ - து. ‡ புடைய யோடே அமையாத. || வேர்ப்பையுடைய, + என்ருன் பின்னர்த்தலைவன்யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுதுகேள் ஏந்தி, × எ - து: உயர்ந்து தன்னில்,

- எ அறிந்தேன் குதிரை * தான்
பால்பிரியா (க)வைக் கூந்தற் பன்மயிர்க் கொய்சுவன்
மேல்விளித் தியாத்த சிகழிகைச் செல்வுளை,
க௦ நீல மணிக்(உ)கடிகை வல்லிகை யாப்பின்கீழ்
ஞாலியன் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை,
†மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற
வுத்தி யொருகாழ்நா ‡லுத்தரியத் திண்பிடி,
நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்,
கரு தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை,
நூபுரப் புட்டி லடியொ டமைத்தியாத்த
வார்||பொலங் கிண்கிணி, யார்ப்ப. ÷ வியற்றிநீ
காதலித் தூர்ந்தநின் காமக் குதிரையை
யாய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்து
உ௦ ளாதிக் + கொளீஇ யசையினை யாகுவை
வாதுவன் வாழிய நீ

மாயிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோனொடு(உ)“தாமலர்த் தாமரைப் பூவி
னங்கண், மாயிதழ்க் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன, திருமுகத் தலமரும்
பெருமதர் மழைக்கண்”(ஊ)“குவளையின் பிணையல் செற்று.....செவ்
வாரிபொதிந்த வாட்கண்” (எ) “கொங்கிவருங் கருங்குழவி பெருந்
தடங்க ணிருங்குவளைப் பிணையல் போல..... ..தினைத்த வன்றே”
எனவும் (ஏ) “முதுநீர்ப் பழனத்துத் தாமரைத் தாளி, னெதிர்மலர்
மற்றவன் கண்ணெக்கும்” (ஐ)“கண்ணை, புகழ்சா ஞாமரை யலரிணைப்
பிணையல்” எனவும் வருவனகாண்க.

- க. (அ) “ஐங்கூந்த லுளர” கலி. க௦௫: ௩௩. (ஆ) “நா றைங் கூந்தற்...
.....மகளிர்க்கு” (இ) “இருளைங் கூந்த லின்றுயில்” (ஈ) “ஐல்
“ஐங்கூந்தல்” அகம். சுரு: கஅ - உ௦; உ௩௩: க௫; உ௬௧: ௩. (உ)
“நா றைங் கூந்த னணித்தென” (ஊ) “புயலைங் கூந்தல்” (எ) “நா
றைங் கூந்த னெங்குதய ரெய்த” சீலப். க௦: ௪௩; கக: க௦௬,
க௫: ௬௭.

- உ. களிகையென்பது, கடிகையெனத் திரிந்துநின்றது; களிற் கெளி
றென்பன கடிற் கெடிறெனத் திரிந்து வருதலுங் காண்க; வட
மொழியில் திரிந்துவந்ததென்றலுமாம். “கண்ணார் களிகை” “திருக்
(பிரதிபேதம்) * தான் எ - ட: அதுகேட்டதனை நீ ஏறின குதிரைதான் யானறிந்தேன் அது
னைக்கேள் பால்பிரியா, † மத்திகைக்கண்ணுறை. ‡ உத்திரியத், || பொலங்
கிண்கிணி, ÷ பயிற்றிநீ. + கொளீஇய யசையினை யாகுவா யாதுவன்.

*எ - து: இதுகேட்ட தலைவி, நீ ஏறினா திரைதான் யானறிந்தேன்; அதனைக்கேள்; ஐம்பாற் பகுதி நீங்காத ஐந்துகையினையுடைய கூந்தலாகிய பலமயிர்களைப் பலகாலும் கத்திரிகையிடுங்(க)†கேசரியின்மயிரினையும், மயிர் முடியின்மேலே விரித்து நிலைபெறுத்தின ‡ தஞ்சாகிய சிவந்த தலையாட்டத் தினையும், || நீலமணியைத் தோலிலேவைத்துத் தைத்துச் செய்த, உட்டுவடமாகிய கழுத்திற் கட்டுதலையுடைய - வல்லிகையினையும், மெல்லிய காதிற் கிடக்கும் (உ)புல்லிகையென்னும்பூணுகிய கீழேதாலும் இயல்பையுடைய (ங) கன்ன சாமரையினையும், (ஈ) தெய்வவுத்தியென்னும்பூண்னருகே துவக்கி ஒருவடமாய் நாலஞ் சட்டியாகிய, குதிரை கண்ணற்கண்டு அஞ்சும்படியாக விட்டுவைத்த அழகுபெற்ற (ஊ) சம்மட்டியினையும், நூலாற் செய்யப்பட்ட உத்தரியமாகிய

‘கேழ்க் களிகை’ என்பவை பெருங்கதை. இதனைக் கண்டிகையின் சிதைவென்பாருமுள்.

- க. கேசரியென்பது, இங்கே குதியின் பிடரிக்குப் பெயராய் வந்துள்ளது; கேசரம் - பிடரிமயிர்; அம்மயிரையுடையமையால் இதற்குக் கேசரியென்று பெயராகி அது இடையே நீண்வெந்துபோலும்; வடமொழியில் குதினைக்குக் கேசரியென்ற பெயர் சிறுபான்மை வழங்குமென்ப. கேசரியென்னுஞ் சொல் “சுவல்” (மது. ந.கூ.) என்பதற்கும் “உலே” (நெடுநல். கூ.) என்பதற்கும் பொருளாக இவ்வரை காரரால் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.
- உ. புல்லிகை - கன்னப்பூவென்னும் அணிகலம்; குடைக்கடுக்கனென்னும் ஞானியென்னும் பொருள்தம்.
- ங. கன்ன சாமரை - குதிரையின் காதிலணியும் சாமரை.
- ஈ. (அ) “தெய்வ வுத்தியென” - லம்புரி வயின்வைத்து” முருகு. உங; (ஆ) “தெய்வ வுத்தியென” - லம்புரி வுத்தியென... மையீ ரோதிக்கு மாள்” சீலப். சு: ௧௦௬ - ௧௦௮.
- ஊ. சம்மட்டி - சவட்டை; இது சாட்டையென வழங்கும்; சவுக்கென்பது இது. நன்றாக அடிப்பது (அடித்து ஓட்டுவது) என்னும் பொருட்டாகிய ஸம்மர்த்தியென்னும் வழக்காற்றற்ற வடசொற்சிதைவுபோலும்; மத்திகையென வருதலுமேனோக்குக. இச்சொல் மலையாளத்திலும் சம்மட்டியென்றேவழங்கும்; கன்னடத்தில் ‘சம்மட்டிகே’ என ஒருசொல் உண்டென்றும் அதுசாம்பட்டிகையென்பதன் திரிபென்றும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * எ - து: பால்பிரிசுவல் - ஐம்பாற்பகுதி, † கேசரியின்மயிரினையும் சுவலாகுபெயர்; சிகழிகை மேல்விரித்தியாத் த செவ்விரை - மயிர்முடியின், ‡ ‘குஞ்சியாகிய’ என்பதுமுன்பதிப்பு|| நீலமணிக் கடிகை யாப்பின் வல்லிகை - நீலமணியாற் செய்த - வல்லிகையினையும்; அது நீலமணியைத் தோலிலே வைத்துத் தைத்து. மென்தாதிற் புல்லிகைக்கீழ் ஞாலியல் சாமரை - தன்னமெல்லிய காதிற் ..... கன்னசாமரையும், உத்தியொருகாழ் கண்ணுறையாகக்கவின்பெற்ற மத்திகை - தெய்வவுத்தியென்னும்..... சம்மட்டியினையும், நூலுத்திரியத்திண்பிடி - நூலாற் செய்யப்பட்ட

திண்ணிய(க)*குசையினையும் இனமொத்த மணிகளாற்செய்த தன்னிலொத்த முக்கண்டன் கட்டுவடமாகிய பலபலநிறத்தையுடைய † கண்டிகையினையும், பொன்றாற்செய்தமேகலையாகியகழுத்திலேகட்டினசதங்கைத் ‡ தண்டையினையும், அடியிடத்தேசமைத்துக்கட்டின ஒழுகின்பொன்றாற்செய்த (உ) சதங்கையும் அடியிடத்தே சமைத்துக்கட்டின (ங) சிலம்பாகிய (ச) கெச்சையும் ஆரவாரிப்பச் செலுத்திநீகாதலித்துஏறினவிருப்பத்தையுடையகுதிரையைச் (ரு) செண்டு வெளியிலன்றி அழகினையுடைய சாந்து வாரின மாடத்தில் அழகினையுடைய (சு) நிலாமுற்றத்தே (எ) ஆகியென்னும் நெடுஞ்செவ்வை அதற்குக் கொளுத்தி இளைத்தாய்; ஆகையினாலே நீமேல்(அ)நல்ல அரசவாரியனாகவாய்; நீ வாழ்வாயாகவென்றான். எ - று.

க. குசை - கடிவாளம்; குதிரைக்கயிற்சென்றலுமாம்.

உ. "தாரும் புட்டிலு மரற்றுவி" கீலக. களவெ.

ங. தூபுரமும் சிலம்பும் வெவ்வேறணிகலமாகவும் கூறப்படும்; "தூபுரம் புலம்பிடச் சிலம்பு நொந்தழ" என வருதலும் காண்க.

ச. கெச்சை, வாயில்லாச் சதங்கை யென்பர்.

ரு. செண்டு வெளி-வையாளிவீதி; இது யானை குதிரைகளைப்பயிற்றுதற்கும் கடுகச்செலுத்துதற்கும் உரிய இடம்.

சு. நிலா முற்றம் - நிலவிற்பயன்கொள்ளுதற் குறித்தாய் மேலே வையாத மேற்றளம்; இது வடமொழியில் சந்திர சாலை யென வழங்கும்; வழக்கில் மொட்டை மாடியெனப்படும்.

எ. "அடிபடு மண்டிலத் தாதி போகிய, கொடிபடு சவல விமெயிர்ப் புரவியும்" மது. ௩௬௦ - ௩௬௧.

அ. 'நல்ல வாசவாரியன்' என்றே எடுகளிலிருப்பதை நோக்க, நல்ல வாசி வாரியனென்றிருக்க வேண்டுமோ வென்று உண்டான ஐயத்தை இச்செய்யுளின் ஈற்றயல் வரி உரையாகிய 'நீ யரசவாரியனாய்' என்ற தொடர் நீக்கி அரசவாரியனென்று துணியச்செய்தது.

(பிரதிபேதம்) * குசையினையும், நேர்மணி.....கண்டிகை - இனமொத்த. † கண்டிகையினையும்; அது தோலிலே மூன்றநிறையாகப் பலநிறத்து மணியைவைத்துத்தைத்துக் கழுத்திற்கட்டுவது; தமனிய்மேகலை பூண்டமணித்தார்-பொன்றாற்செய்தண்டையினையும், அடியொடமைத்தியாத்த தூபுரப்புட்டில் - அடியிடத்தே சமைத்துக்கட்டின சிலம்பாகிய கெச்சையும்; ஒடு, உருபுமயக்கம். அடியொடமைத்தியாத்த வார்பொலக்கிண்கிணி-அடியிடத்தே.....சதங்கையும்; சதங்கை பரத்தைக்கும் குதிரைக்குமொக்கும். ஆர்ப்பவியற்றி - புட்டிலுஞ் சதங்கையும் ஆரவாரிப்பச் செலுத்தி யென்க. நீ காதலித்தார்ந்த காமக்குதிரை - நீகாதலித்துப் புணர்ந்த நின்னுடைய காமத்தையுடைய பரத்தையை பெனவும் நீகாதலித்தேறின.....குதிரையெனவும் நின்றது. செண்டு வெளியிலன்றி.....கொளுத்தவிளைத்தாயாகையினாலே.

ஆதி(க)மாதியென்பவற்றுள் ஆதி-நெடுஞ்செலவு. நீ காதலித்தார்ந்தமயிர் முதலியவற்றையுடைய, காமக்குதிரையை ஆர்ப்ப இயற்றி ஆதிக் *கொளீஇ அசையினை யென்க.

சுவல், ஆகுபெயர். ஒடி, உருபுமயக்கம். சீய்யென்

சிகழிகைமேல் விரித்தியாத்த செவ்வனையெனமாறுக. நீலமணிக்கழிகை யாப்பின்வல்லிகையென்க. மென்காதிற் புல்விகைக்கீழ் ஞாலியல் சாமரையெனவும், உத்தி யொருகாழ் 'கண்ணுறையாகக் கவின்பெற்ற மத்திகையெனவுங் கூட்டிக. தமனிய மேகலைபூண்ட மணித்தாரெனமாறுக.

நண்டிகை, தோலிலே மூன்று நிரையாகப் பலநிறத்து மணியைவைத்துத் தைத்துக் கழுத்திற் கட்டுவது.

அடியொடமைத்தியாத்த என்பதனை வார்பொலங்கிண்கிணி நூபுரப் புட்டில் இரண்டற்குங்கொள்க.

சதங்கை, பரத்தைக்குங் குதிரைக்கும் ஒக்கும்.

நீ காதலித்தார்ந்த நின்காமக்குதிரை என்பதற்கு, நீகாதலித்துப் புணர்ந்த நின்னுடைய காமத்தையுடைய பரத்தை[யெனினுமாம்.] (எனவுங்கொள்க.)

உஉ சேகா, துதிர்விரி வைகலிற் கைவாருஉக் கொண்ட

மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட்

குதிரையோ விரி யது

எ - து: ஞாயிற்றின் கதிர் விரிகின்ற விடியற்காலத்தே கையிற் பிடித்த அலகாலே (உ) துரால் வாருதல்கொண்ட மதுரையிற் பெரிய முற்றம்போல நின்மெய்க்கட் கீறியது + குதிரையோ? எ - று.

சேவகா, சேகா எனத் திரிந்து நின்றது; விகாரமெனினுமாம்.

↓வாருதலென அலகும் பெற்றது; வீறுதல் - கீறுதல்.

உரு கூருகிர் மாண்ட || குளம்பி னதுகன்றே

கோரமே வாழிகுதி ரை

எ - து: அக்குதிரை கூரிய உகிராலே மாட்சிமைப்பட்ட குரத்தினை + யுடையது; ஆகலின், மிகவுங் கொடிதே; + அதனை ஏறுகின்ற நீ தப்பின்றி வாழ்வாயாக. எ - று.

க. மாதி - வட்டமாயோடல்.

உ. துரால் - செற்றை குப்பை.

(பிரதீபேதம்) * கொளீஇயவகை விளையென்க. சேகா, சேவகாயென்பது.....விகாரமாமாம். கதிர்விரியாவைக ளிற், + குதிரையோ வாருதலென அலகும்பெற்றது வீறுதல். ↓ (வாரு வாருஉவென அலகுபெற்றது என்பது முன்பதிப்பு) || குளம்பினது வன்றே. + உடையதுவாதலின், + இதனை.

உஎ வெதிருழக்கு நாழியாற் சேதிகைக்க(க)குத்திக்
குதிரை (உ)யுடலணி போலனின் மெய்க்கட்
குதிரையோ கவ்வியது

எ-து: மூங்கி(௩)லுழக்காலும் நாழியாலும்(சு)சேதிகையென்னும்பெயரை
புடையதொழில்களாக *வண்ணங்களைத் தோய்த்துக்குத்தின் குதிரையுடலிற்
(௩)பக்கரைபோல நின்மெய்க்கட்கவ்வியதுகுதிரையோகூறியென்றாள். எ - று.

௩௦ சீத்தை; பயமின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே
வியமமே வாழிகுதி ரை

எ - து: சீ! கெட்டது; தனக்கொரு பயமின்றியிருக்க வடுப்படுத்தற்கு
உரித்தல்லாத இடத்தே வடுப்படுத்திற்று; ஆதலால், இக்குதிரை பெரிதும்
†வியப்பே; அக்குதிரையை ஏறின நீ தீங்கின்றி வாழ்வாயாக. எ - று.

வியவென்னும் உரிச்சொல்†முதனிலையாகப்பிறந்து வியமமென்ப பெயர்
படநின்றது; அம் அசை. உரிச்சொன் முதனிலையாக எல்லா நிலைகளும்
பிறக்குமாறுணர்க. இனி விஷமமென்னும் வடமொழியென்பாரும் உள்.
அது ஷடகரம் பெற்றே வருமென உணர்க.

“வேட்கை மறுத்துக் ||கிளந்தாங் குரைத்தன், மரீஇய மருங்கி னுரித்
தென மொழிப்”(சு)என்பதனுள், ஒன்றென முடித்தலால், மரீஇயவாறு ஏனைய
வற்றிற்கும்கொள்கவென்று அதனுள் இழந்தோர்கூற்றையாந்தோர்கூறுவன
அமைத்தாம். அவை: வீறுதலுங் கவ்வுதலும்.

க. ‘குத்திக்குதிரை’ என்றே பிரதிகளிலுள்ளது; ‘குத்தின் குதிரை’
என்னு முரையைநோக்க, ‘குத்தி குதிரை’ என்றிருக்கலா மென்று
தோற்றுகிறது.

உ. “புடைப் போர்ப் புளகத் துடப்புமறை பருமந்து” பெருங். (க)சஅ: எ.
௩. உழக்கு நாழி யென்பவை முகத்தலளவைக் கருவிகள்.

ச. சேதிகையென்பது, யானைக்கு உரித்தாகக் காளிதாஸ மஹாகவியாற்
கூறப்பட்ட பத்திச்சேதம்போலக், குதிரைக்கு உரித்தானதொரு
சித்திர விசேடமாயிருக்குமென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

இ. பக்கரையென்பது குதிரைச்சேணமென்னும் பொருளினதாய், (சீவக.
களஎ. துளா. கல்யாண. கச. அரசியற் உரு. ௦.) செய்யுண்டையிலும்
(பெரும்பான். சகஉ; மூலலை. எஉ; நெடுநல். களக, சீவக. இசுஎ)
உரை நடையிலும் பயின்று வருதல்காண்க.

க. தோல். பொருளி. கு. கள. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையிலும் இக்
குறிப்போடு “குதிரையோ வீரியது” என்பது மேற்கோள்.

பூதம்) * வண்ணங்களை. † வியமமே இக்குதிரையை, ‡ முதனிலையாக எல்லா நிலை
களும் பிறக்குமாறுணர்க. அதுவியமமென்ப பெயர்ப்படநின்றது அம்மசை
வியமென்னும் வடமொழி, || கிளந்தாங்கு.

௩. உ மிகநன், நினியறிந்தே னின்றூரீ யூர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
(க)பருமக் குதிரையோ வன்று * பெருமரின்
னேதில் பெரும்பாணன் றாதாட வாங்கேயோர்
† வாதத்தான் வந்த வளிக் குதிரை யாதி
யுருவழிக்கு மக்குதிரை யூரனீ யூரிற் பரத்தை
பரியாக ‡வாதுவனு யென்றுமற் றச்சார்த்
திரிகுதிரை யேறிய செல்

எ - து: இன்று நீ ஏறிய குதிரை மிகவும் || நன்றாயிருந்தது ; அதனை இப்பொழுதறிந்தேன் ; அது x தான் அறநூல் கூறிய, வழியாற், பெரியமணஞ் செய்துகொண்ட (௨) மேகலையையுடைய காமக்கிழத்தியாகிய குதிரையோ அன்று; பெருமா ! பாண்டொழிற்கு ஏதிலனாகிய பெரிய பாணன் தாதாய்ச் (௩) செல்ல, அவ்விடத்துப்பரத்தையருடனே உண்டான மாறுபாட்டாலேவந்த (௪) காற்றுப்போற்கடிய குதிரை; அதுதான் நினது பழைய உருவை முற்கூறிய மே கெடுக்கும்; ஆதலால், அக்குதிரையை இனி ஏறாதேகொள்; அன்றி அப் பரத்த குதிரையாக நீ அரசவாரியனாய் எந்நாளும் † ஏறில்மேல் ஈண்டுவாராக் கூட வே திரி; இனி ஈண்டுத் - தாழ்க்கில்லாதே அக்குதிரையை ஏறுதற்குப் போடாத் தலைவி புலந்துகூறினாள். எ - று.

க. பருமமென்பது, குதிரைச்சேணத்துக்குப்பெயராய்வருதல்: (நெடுநல். களக், நாலடி. கசக, கள. கசு. பெருங். (க) சஅ: எ, (உ) கஅ: கடு) இவற்றாலும் அறியலாகும்.

உ. மேகலையுள், பருமமென்பது ஒன்று ; அது பதினெட்டுக் கோவையுடையது; “பருமந் தாங்கிய பணிந்தேந் தல்குல்” (முருகு. கசக.) என்பதும் அதனுரையும்பார்க்க. பதினான்கு கோவையுடைய தென்று கூறுவாரும் உளர்.

௩. ஆடுதலென்பது செல்லுதலென்னும் பொருட்டாய் வருமென்பதை, “நின்றூதாடித் துறைச்செல்லான்” கலி. எஉ: க௩. என்பதனாலும் இந்நூற்பக்கம் ச௩௫: ச-ஆம் குறிப்பாலும் அறிக.

௪. (அ) “கால்கிளர்ந் தன்ன கதழ்பரிப் புரவி” (ஆ) “கால்கிளர்ந் தன்ன கடுஞ்செல விவுளி” (இ) “காற்கடுப் பன்ன கடுஞ்செல விவுளி” (ஈ) “காலியக்கன்ன கதழ்பரி” (உ) “காலியற்புரவி” (ஊ) “வளிரடந் தன்ன வாச்செல விவுளியொடு” (எ) “காலியற் கவிமா” (ஏ) “வளிரொழி லொழிக்கும் வண்பரிப்புரவி” (ஐ) “காலிய விவுளி”

3ரதிபேதம்) * பெருமானின், † வாதத்தால், ‡வாதுவனும்மற்றச்சார். || நன்றாயிருந்ததனை x தானால், † ஏறிஈண்டு, மேல்ஈண்டு, ‡தாழ்க்கில்லாதே.

இதனுட் (க) 'பாணன்னுதாடவந்த' என்றதனால் அவன் கூட்டிய புதிய பரக்கையரென்பதூஉம் 'அறத்தினிற்கொண்டகுதிரையோவன்று' என்பதனால், காமக்கிழத்தியன்றென்பதூஉம் அவன் பகுதியி னீங்கியதூஉம் மேனியில் வடுக்கள் நெஞ்சினைச் சுடுகின்றதூஉம் பரக்கையரைக் குதிரையாகக் கூறித் தான் அதற்குத் தக்குநின்றதூஉங் கூறியவாறுணர்க. "மாபுரிலை திரியா *மாட்சிய" (உ) என்பதனால், தலைவி அங்ஙனங்கூறும்வழு அமைத்தாம். இதனுள் மடன் அழிந்த டவழுமைதி, "தன்வயிற் கரத்தலு மவன்வயின் வேட்டலு, மன்ன விடங்க எவ்வழி யெல்லா, மடனொடு நின்றல் கடனென மொழிப" (ங) என்பதனுள் அமைத்தாம்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிற்த்தது.

இது ட்சொற்சீரடி பெற்று ஐஞ்சீரடுக்கிவந்தகவிவெண்பா. (ஙக)

(கூஎ.) அன்னை கடுஞ்சொ லரியாதாய் போலரி

யென்னைப் புலப்ப தொறுக்குவேன் மன்யான்

சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறிசெய்த

வவ்வழி யென்றும்யான் காணேன் நிரிதர

வெவ்வழிப் பட்டாய் சமனாக விவ்வெள்ளல்;

சு முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலைப் பட்டதோர்

புத்தியானை வந்தது காண்பான்யான் நங்கினேன்;

அ ஒக்கும்;

அவ்வியானை வனப்புடைத் தாகலுங் கேட்டேடன்

அவ்வியானை தான், சுண்ணரி ருடி நறுநரு நீருண்

டொண்ணுதல் யாத்த திலக வவிரோடைத்

தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டுத்

தொய்யகத் தோட்டிக் குழைதாழ் வடிமணி

க. இந்துற்பக்கம் ௫௮௪: க - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. தோல். அகத். கு.சூ.இ; இந்துற்பக்கம் ௫௮௪: உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ங. தோல். பொருளி.கு. கக.இச்சூத்திரத்தின்இவருரையில், "இவ்வீரிடத் தும் மடனழிதலுடையனென வழுவுமைத்தார்; அது 'குதிரைவழங்கி வருவல்' என்று அவன் கரத்தவழி அதனை மெய்யெனக் கோடலன்றே மடமை; அங்ஙனங் கொள்ளாது 'அறிந்தேன் குதிரைதான்' எனப் பரத்தையர்கட் டங்கினுயெனக் கூறுதலின், இது மடனழிந்த வழு வுமைதியாயிற்று" என்னுங் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

(பிரதிபேரம்) * மாட்டுமைய, † வழுவுமைத்தத்தன். ட்சொற்சீரடியும்பெற்று.

- யுத்தி பொறித்த புண்பூண் பருமத்து
 கடு முத்தேய்க்கும் வெண்ப நகைதிறந்து
 நன்னகர் வாயிற் கதவ வெளில்சார்ந்து
 தன்னலங் காட்டித் தகையினுற் காறட்டி வீழ்க்துந்
 தொடர்தொட ராக வலந்து படர்செய்யு
 மென்றோட் டடக்கையின் வாங்கித்தற் கண்டார்
- ௨௦ நலங்கவளங் கொள்ளு நகைமுக வேழத்தை
 யின்றுகண் டாய்கோ லென்னென்னைப் பொய்ப்பதுநீ;
- ௨௨ எல்லா, கெழீஇத் தொடிசெறித்த தோவினை தத்தித்
 தழீஇக்கொண் டீர்த்தாயு நீ;
- ௨௪ குழீஇ, அவாவினாற் றேம்புவா ரிற்கடை யாறு
 வவாவணி நூர்த்தாயு நீ;
- ௨௬ மிகாஅது, சிற்ப்பட வுண்ட சிறுகனி யேருண்க
 ணீர்க்குவிட் டீர்த்தாயு நீ;
- ௨௮ சார்ச்சார், நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி செல்லாஞ்
 சிறுபாக ராகச் சிறற்றாது மெல்ல
 விடாஅது நீயெம்மில் வர்தாயன் விபாளை
 கடாஅம் படுமிடத் தோம்பு.

இது “கோடியோர் கோடுமை சுடுமேன.....பகுதியீ நீங்கிய
 தகுதிக்கண்” (க) தலைவி (௨)பாழ்தையரை யானையாகக் கூறிப்*புலந்தது.

இதன் பொருள்.

- (௩)அன்னை கடுஞ்சொ லறிபாதாய் போலநீ
 †பெண்ணைப் புலப்ப தொறுக்குவேன் மன்யான்
 (௪)சிறுகாலை யிற்கடை வந்து குறி †செய்த

க. தோல். கற்பியல். கு. சு.

௨. இந்துறப்பக்கம் இளை: ௨-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. “அன்னை கடுஞ்சொல்.....என்னல்” என்பது பரத்தையர் அன்பி
 னாற் * கூடியதற்கு (* கூறியது, குன்றும் பிரதிபேதம்) மேற்கோள்;
 தோல், களவி. கு. கடுசு. இளம்.

௪. (அ) “ஒருபாற் கிளவி யேனைப்பாற் கணும்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு,
 ‘ஒருபக்கத்துக் கூறிய பொருண்மை ஒழிந்த பக்கத்துக் கண்ணும்’
 (பிரதிபேதம்) * புலந்தது, † என்னைபுலப்பது, ‡ செய்தவழி யென்றுயான் காண.

வவ்வழி யென்றும்யான் காணேன் நிரிதர
வெவ்வழிப் பட்டாய் சமுனாக விவ்வெள்ளல்

எ - து: நீ தலைநின்று ஒழுருகின்ற பரத்தை, யான் புணர்தற்கு நீ குறித்தல்செய்த *அவ்விடத்து¹ எந்நாளும் உன்னைச் காணேனாய் பலகாலந் திரிதலைச் செய்ய, நீ எவ்விடத்தே போனாயென்று நாட்காலத்தே எம்முடைய மனையின் வாசலிலே வந்து கடுஞ்சொற் சொல்லி உன்னைப் புலக்கின்ற தொழிலை நீ அறியாதாய்போல இப்பொழுது நடுவாக நின்று இங்கனம் எம்மை இழக்கின்ற இழச்சியிடத்து யான் என்னை மிகவும் ஒறுத்துக்கொள் வேன்; நீ எந்நாளும் அத்தன்மையையென்றான் தலைவி. எ - று.

சு (க)முத்தேர் முறுவலாய் நம்(உ)வலைப் பட்டதோர்
(ங)புத்தியானை வந்தது † காண்பான்யான் றங்கினேன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், முத்தையொக்கும் முறுவலையுடையாய் ! நம்வலையிலே அகப்பட்டுவந்த தொரு புத்தியானை ஈண்டு வந்தது; அதனை ஏறிக் †காண்பதாக யான் றங்கினேனென்றான். எ - று.

வருவகைதாம் வழக்கு நெறி யென்று கூறுப' என்று பொருளும் 'மனையோண்மாட்டும் காமக்கிழத்திமாட்டும்நிகழும்புணர்ச்சியும் பிரிவும் ஊடலும் பரத்தையர் மாட்டும் நிகழும்' என்று விளக்கமும் எழுதி, "சிறுகாலை.....காணேன்" என்ற பகுதியைப் புணர்வுகுறித்து வந்ததற்கு மேற்கோள் காட்டினர் இளம்; நொல். பொருளி. கு. உசு. (ஆ) "சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும்" (இ) "சிறுகாலை, யட்டில் புகா தான்" நாலடி. கக௦, ஈசுஈ.

சு. (அ)தலைமகன், தனதொழுக்கத்தைத்தலைமகண்மாட்டுக்கரந்துணர்த்தும் வழி அவன் மடனழிய நின்றதற்கு, "முத்தேர் முறுவலாய் நம்வலை... கேட்டேன்" என்னும் பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, "முத்தேர்.....தங்கினேன்" என்றவழி, அதற் குடம்படாது "அவ்வியானை வனப்பு.....கேட்டேன்" எனப் பொய்கூறினா னென்னுங் கருத்தினளாகிக் கூறுதலின் மடனழிதலாயிற் றென் பர் இளம்; நொல். பொருளி. 'கு. க௦. 'தன்வயிற்' (ஆ) "முத்தேர் முறுவலாய்" இந்நூற்பக்கம் ஈசு௦: உ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. "மும்மதத்துவாவை, வலையை வீசியே பிடித்திட மதித்துளாரென்ன"

ங. "காவற் பாங்கி னுங்கோர் பக்கமும்" என்புழி, "புத்தியானை வந்தது காண்பான் யான் றங்கினேன்" என்பதனால், யானையைக் காத்தற்குப் பிரித்தேனெனத் தலைவன் கூறினானென்பர் ஈசு; நொல். அகத். கு.

சக.

(பிரதிபேதம்) * இடத்து † காணயான் றங்கினேன், † காண்பாயான்,

அ ஒக்கும்

(க)அவ்வியாணை வனப்புடைத் தாகலுங் கேட்டேன்
அவ்வியாணைதான், சுண்ண(உ)ரீ ருடி (ங)நறுநற ரீருண்
டொண்ணுதல் யாத்த திலக வவி*ரோடைத்
(ச)தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டுத்
தொய்யகத் தோட்டிக் குழைதாழ் வடிமணி
யுத்தி பொறித்த புண்பூண் பருமத்து

கரு முத்தேய்க்கும் †வெண்ப நகை திறந்து
(ரு)நன்னகர் வாயிற் கதவ வெளில் ‡சார்ந்து
தன்னலம் காட்டித் தகையினற் காறட்டி வீழ்க்குந்
தொடர்தொட ராக ||வலந்து படர்செய்யு
மென்றோட் டடக்கையின் வாங்கித்தற் கண்டார்

உ௦ நலம் X கவளங் கொள்ளு நகைமுக வேழத்தை
யின்றுகண் டாய்போ லெவனெம்மைப் பொய்ப்பதுரீ

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, ரீ கூறியது ஒக்குமென நெஞ்சொடு கூறி,
பின்னர் அவன் கேட்ப † அந்தப் புத்தியானை, ஒள்ளிய நெற்றியிலே நினை
பெறுத்தின (சு)திலகமாகிய விளங்கிய=பட்டத்தினையும், தொய்யில் எழுதின

க. கலி. கூஅ: ௧௩-ஆம் அடிக்குறிப்பினை ணுள்ள அம்பிகாபதி கோவை.
(௫௧௦.) செய்யுள், சுண்டும் அறியத்தக்கது.

உ. “நீருடிய களிறுபோல” பட். சஅ.

ங. “தெண்கட் டேறன் மாந்தி” அகம். ௩௩௬: சு.

ச. “தொய்யில் பொறித்த சுணங்கெதி ரிளமுலை” மது. சகசு.

ரு. நன்னகரென்பதனை இவ்வடியின் முன்னடிக்கும் தன்னலமென்பதனை
இவ்வடிக்கும் சுற்றுச்சீராக்கி இம்மூன்றடியையும் அளவடியாக்கலுமாகும்.

க. திலகமென்பது நெற்றியிலணியும் ஓரணிகலமுமாகும்; இதனை (அ)
“ஒருத்தி தெரிமுத்தஞ் சேர்ந்த திலகம், ஒருத்தி யரிமா ணவிரகுழை
யாய்காதுவாங்க” (கலி. கூஉ; ௩௫-௩௬) என்பதனாலும் (ஆ) உதயனன்
வாசவத்தைதயின் அணிகளைக் கண்டு புலம்புமிடத்து, “அந்தியுண்
முளைத்த வெண்பிறை போலச், செந்தீச் சிறுதுநன் மூழ்கத் தீந்து,
நிலமிசை மருங்கின் வீழ்ந்தனை யோவெனத், திலக நோக்கிப் பலபா
ராட்டியும்” (பெருங். (உ) ௧௧:அஅ-௧௧.) என்று கூறுதலாலும் அறிய

(பிரதிபேதம்) *ஒடை தொய்யில். †வெண்பன்னகை. ‡சாய்ந்து, சாய்த்து. || வலந்துபடர்,
X வலங்கொள்ளும், † வந்தபுத்தியானை, = பட்டத்தினையும்.

அழகினை யுடைய முலைபாகிய வெண்மையையுடைய தோட்டினையும்; (க) தொய்
யகமென்னுந் தலைக்கோலமாகிய தோட்டியினையும், தாழ்ந்த மகவக்குழை
யாகிய வடித்த மண்களையும், திருவைப் பொறித்துவைத்த புணர்த தலைப்
பணியாகிய கழுத்துமெத்தையினையும் உடைத்து; ஆகையினாலே அழகுடைத்
தாகலும் பிறர் கூறக் கேட்டேன்; அந்த யானைதான் சுண்ணமாகிய நீற்றை
அணிந்து *நீய கள்ளாகிய நீரை உண்டு நல்ல மனைவாசலிற் கதவமாகிய
கம்பத்தைச் சேர்ந்து அதனோடே துவக்குண்டதே தனக்குச் சங்கிலியாகத்
கட்டுண்டு தன்னழகைக் காட்டி அவ்வழகாலே ஒருவரும் போகாந்படி காலத்
தடுத்து வீழ்க்கும்; அதுவேயுமன்றிப் பிறாக்கு வருத்தத்தைச் செய்யும் மெல்
விய தோளாகிய தடக்கையாலே வாங்கிக்கொண்டு தன்னைக் கண்டாருடைய
நலமாகிய கவளத்தை முத்தையொக்கும் நகையினையுடைய வெண்பல்லைத்
திறந்து கொள்ளும்; அந்தச் சிரிப்பை + முகத்தேயுடைய விழத்தை இன்று
கண்டாய்போலே நீ எம்மைப் பொய்யாக்குவது என்னப் பயனையுடைத்தென்
றாள். எ - று.

“பருமப் பணையெருத்திற் பல்பாளை புண்கூர்ந்து” (உ) என்றார் பிறரும்.
ஆடியென்பது முதலிய செய்தெனச்சொன்ன வீழ்க்குமென்னும் முற்றுச்
சொல்லோடு || முடிந்தன. அதுவேயுமன்றிக் கவளமும் கொள்ளுமெனப்
பின்னும் முற்றாக முடிக்க. + நகைமுடிவேழமென்றது சுட்டாய் நின்றது.

உஉ எல்லா, கெழீஇத் தொடிசெறித்த + தோளினை தத்தித்
தழீஇக்கொண் டீந்தாயு நீ

எ - து: எடா! x தொடியைச் செறித்த தோளாகிய மருமத்தே கெழுமித்
தழுவிக்கொண்டு பின்னர் தத்தி ஏறினாயும் நீ எ - று.

இது முபக்கமும் புணர்ச்சியுங் கூறிற்று. பாணையாடலின், தத்தியூர்தா
யென்றாள்.

உச குழீஇ, அநாநிறை நேம்புவா நிற்கடையாற
வுவாவணி யூந்தாயு நீ

லாகும். (இ) “சிந்துரத் திலகதூதற் சிந்துரத்தின்” (ஈ) “தாரா ரோடைத்
திலகதூதற் சயிலம்” வில்லி. கிருட்டினன். ௧௧. நான்காம் போர். ௩௨.
என்புழி யானைநெற்றியிலும் திலகம் கூறப்படுகின்றது.

க. “தொய்யகம்” கலி. உஅ: கூ. இதற்கு, பூரப்பாளை யென்று பொருள்
கூறுவர் அடியார்க்கு நல்லார்; சிலப். சு: க௭.

உ. களவழி. ௩௮.

(பிரதிபேதம்) * நரிதாகிய, + முகக்கையுடைய, + பயனுடைத்து, || முடியும் அதயேயு
மன்றிக் கவளமும், + நகைவேழமென்றது. + தோளினத் தத்தித்தழிவின்,
x தொடிசெறித்தோள்.

எ - து: நின்மேல் வேட்கையால் எதிர் கொண்டுவந்து கூழப் பின்னர் வருந்துகின்ற பரத்தையருடைய மனையின் வாயிலே வழியாகக் கொண்டு போய் அவ்வியானைபை அழகுண்டாக ஏறியும் நீ. எ - று.

உவாவென்றதனை இனையமகளிராகவும் யானையாகவுங் கூறுக. அது யுகம் உகமாயினற்போல் நின்றது.

௨௬ மிதாஅதுதா சீர்ப்பாட வுண்ட சிறுமனி மொருங்க
னீர்க்குவிட் டிர்தாயு நீ

எ - து: நின்னை மிகாமற் சீர்மைப்பட நுகர்த்த சிறிய களிப்பினையுடைய அழகினையுடையவாகிய மைபுண் டகண் அழும்படி சிலநாள் விட்டுப் பின்னர்க் கூடினாயும் நீ. எ - று.

நின்னைக் கைகடவாமல் ஓர் அளவிற்பட மதம் பிறத்தற்கு வேண்டுவன வற்றை உண்ட, சிறிய களிப்பையுடைய, மங்க ளழகை உண்டற்குக் காணு மான கண்ணையுடைய (க)யானையை நீர்க்கு விட்டு ஏறியை நீ என்றும் ஒரு பொருள் தோன்றலின்றது. அழகையுண்டல்-அவரைக் கொல்லுதல். கண், ஆகுபெயர்.

௨௮ தாச்சாரி, (௨) நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாஞ்
சிறுபாக ராகச் (௩)சிறற்றது ||மெல்ல

க. “நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாயகுப், பறைபறைத் தல்லது செல்லந்த” கலி. ௫௯: ௩௨ - ௩, என்பதும் இந்துதற்பக்கம் ௩௪௯: ௪-ஆம் குறிப்பும் இங்கே கருதத்தக்கன.

௨. (அ) எல்லாமென்னுஞ்சொல் உயர் திணைக்கண் உட்பாட்டுத்தன்மைக்கே வருமென்றும் அது “நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாம்” எனப் படர்க்கையின் வருதல் இலக்கணவழக்கன்று; நின் பெண்டி ரெல்லாந் மென்னுஞ்சொல் எல்லாமென மருஉவழக்காகி வந்த தென்றும் அதனைச் செய்யுண்மருங்கினுமென்னும் அதிகாரப்புறநடை யாற் பிறதான் முடிபெனத் தழீஇக் கோடலுமா மென்றும் கூறுவர் தெய்வச்சிலையார்; தோல். பெயரி. கு. ௩௨. ‘எல்லாமென்னும்’

(ஆ) எல்லா மென்பது “தன்னுளுத்த பன்மைக்கல்லது உயர்திணை மருங்கினுக்கமில்லை” எனபதனால், சிறுபான்மை முன்னிலைக்கண்ணும் படர்க்கைக்கண்ணும் வருமென்றுகொண்டு, “நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாஞ், சிறுபாகராக” எனபதனைப்படர்க்கைக்கண் வந்ததற்கு (தோல். பெயரி. கு. ௩௩) நச்சினுக்கினியரும், (இ) இ-வி. கு. ௧௧௧. இ-வி. நூலாரும் மேற்கோள் காட்டுவர்; (ஈ) இதனை, சேனாவரையர் இடவழு வமைதியென்பர்; தோல். பெயரி. கு. ௩௩.

௩. சிறற்றதலென்பது சிறுதலென்றும்வரும்; உடற்றதல் உடற்றதலென
அருகிவருதலும் காண்க.

பதிபெயர்) * சீர்மைபட, † கண்ணையுடம்படி. ‡ சாஅர்ச் சாஅர் || மெல்லாவிடா.

விடாஅது நீயெம்மில் வந்தாயவ் வியாணை
கடாஅம் படுமிடத் தோம்பு.

எ - து: சார்ந்த சார்ந்த இடங்களிலுள்ள அறல்தங்கின கரிய கூந்தலை யுடைய நின் பெண்டிரெல்லாரும் நின்னைக் கோபியாதபடி எம்முடைய இல்லிலே வந்தாய்; *அதற்கு அப்புத்தியாணை நீ ஏறமாட்டாத(க)பாகனும்படியாக நின்னைக் கைகடந்து மதம்படும்; அவ்விடத்து விடாதே அதனை மெல்லெனப் பரிகரித்துக்கொள்ளெனப் புலந்துகூறினான். எ - து.

புதிய பரத்தையரைப் புணர்த்தற்கு ஏனைப் பரத்தையர் கோபியாதபடி அதற்குப் பரிகாரமாக ஈண்டுவிந்து என்பால் அடைந்தாய்; தலைவி மனைக்கண் தங்கினானென்று அவர் கருதுவாராக நினைத்தாயென்றான்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது தரவுகொச்சகங்களும் சொற்சேடிகளும் வெண்பாக்களும் விரவி வந்த கொச்சகக்கவி. (௩௨)

(௫௧௮) யாரை நீ யெம்மில் புதுதர்வா யோரும்

புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல் யாழ்

வதுவை விழுவணி வைகலுங் காட்டினையாய்

மாட்டுமாட் டோடி மகளிர் த் தரத்தரப்

௫ பூட்டுமான் நிண்டேர் புடைத்த மறுகெல்லாம்

பாட்டாதல் சான்றநின் மாயப் பரத்தைமை

காட்டிய வந்தமை கைப்படுத்தேன் பண்டெலாங்

கேட்டு மறிவேன்மன் யான்;

௬ தெரிகோதை யந்நல்லாய் தேறியல் வேண்டும்

பொருகரை வாய்க்கும்ந்த பூமலி வைவைய

வருபுன லாடத் தவிர்ந்தேன் பெரிதென்னைச்

செய்யா மொழிவ தெவன்;

௭ ஒழு, புனலாடி னாபெனவுங் கேட்டேன் புனலாங்கே

நீணீர் நெறிகதுப்பு வாரு மறலாக

மாணெழி லுண்கண் பிறமுங் கயலாகக்

௧. பாகனென்னும், உரையைகோக்க, பாகரென்பதை ஈற்றில் அர்ப்பெற்று வந்த பாகென்னுஞ் சொல்லாகக் கொண்டனரென்று தோற்றுகிறது.

(பிரதிபேதம்) * அதற்குப்புத்தியாணை, † புணர்த்தற்கு ‡ ஈண்டுவிந்தாயென்பால்வந்தாயன் றென்றும்பதி.

கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்பூம் பரப்பாக
நாணுச் சிறையழித்து நன்பகல் வந்தவிவ்
வியாணர்ப் புதுப்புன லாடினாப் முன்மாலேப்
பாண்ன் புணையாகப் புக்கு;

௨௦ ஆனது, அளித்தமர் காதலோ டப்புன லாடி
வெளிப்படு கவ்வையை யானறித லஞ்சிக்
குளித்தொழுகி னாயெனவுங் கேட்டேன் குளித்தாங்கே
போர்த்த சினத்தாற் புருவத் திரையிடா
வார்க்கு ளெகிழத்தா னன்னீர் நடைதட்பச்
சீர்த்தக வந்த புதுப்புன னின்னைக்கொண்
டர்த்துய்ப்பக் கண்டா ருளர்;

௨௧ ஈர்த்தது, உரைசால் சிறப்பினின் னீருள்ளம் வாங்கப்
புரைதீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தி னின்னுங்
கரைகண் டது உ மிலை;

௩௦ நிரைதொடஇ, பொய்யாவாட்டாணைப்புனைகழற்காற்றென்னவன்
வையைப் புதுப்புன லாடத் தவிர்ந்ததைத்
தெய்வத்திற் றேற்றித் தெளிப்பேன் பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன்;

௩௪ மெய்யதை, மல்கு மலர்வேய்ந்த மாயப் புதுப்புனல்
பல்காலு மாய செல்வுழி யொல்கிக்
களைஞரு மில்வழிக் காலாழ்ந்து தேரோ
டிளமண லுட்பட லோம்பு முனைநெர்
முறுவலார்க் கோர்நகை செய்து.

இது பரத்தையிற்பிரிந்துவந்த தலைவன் ஆற்றமையே வாயிலாகச்
'சன்றுழி அவனைக் கண்டு நீ தாழ்த்த காரணமென்னென, புதுப்புன
ராடித் * தாழ்த்ததென்ன, தலைவி இன்ன புதுப்புனலே ஆடியதென
நருங்கிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)†யாரை நீ யெம்மில் புகுதர்வாய் யோரும்
புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல் யாழ்

௧. (அ) “யாரை நீ யெம்மில் புகுதர்வாய்” என்பது தலைவி அகமலியுட
லகற்றிக்கண் வேற்றுக்கிளவி கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். கற்பி.
19திபேதம் * தாழ்த்தேனெனத்தலைவி நீ மின்னபுதுப்புனலோவரடியது, † யாரையோ
யெம்மில்.

(க) வதுவை விழவணி வைகலுங் காட்டினையாய்
மாட்டுமாட் டோடி(உ)மகளிர் தரத்தரப்

ரு பூட்டுமான் நின்னேர் புடைத்த மறுகெல்லாம்
பாட்டாதல் சான்றின் மாயப் பரந்தமை

(ங) காட்டிய வந்தமை கைப்படுத்தேன் பன்டெலங்
கேட்டு மறிவேன்மன் யான்

†௭ - து: (ச) புதியனவாகியமலர்களை ஆராய்ந்து நுகரும்வண்டுபோலே நீ
புதிய பரத்தையரை நுகர்த்தரு விரும்புதலின் அவரைக் கொண்டுவருதற்கு
அவரிருக்கின்ற இடந்தோறும் இடந்தோறும் சூழச் சென்று அப்பரத்தை
யரைக் கொண்டுவருகையினாலே எப்பொழுதும் பூட்டப்படுங் குதிரையை

சூ. ௧௬. 'அவன் குறிப்பு' இளம். (ஆ) "யாரைச் சொல்லுகென்ற
லும்" (இ) "யாரைத் தேற்றேன்" கந்த. மார்க்கண்ட. ௨௧௮. அசுரர்
யாக. ௨௭. (ஈ) "நியாரை நின்னிலை, சொல்லுதி" (உ) "யாரை,
யென்னையியம்பியது" கம்பி. விபீடண. ௫௩. மீட்சி. ௧௦. (ஊ)
"யாரைச் செப்புகென்" (எ) "ஆரையென" கூரிம. இராமன்வனம்.
௩௬, ௧௦௭. (ஏ) "யாரை . . . . . போந்தகென்னை" ஸைததம்.
பிரிவுறு ௨௬. என்பவற்றிலும் (ஐ) "நியாரை" கலி ௮௮: ௩: என்ப
திலும் அசன் குறிப்பிலுள்ளவற்றிலும் யாரை என்பதில் ஐதாரம் முன்
னிலை விளக்கிவருதல் காண்க; ௩௩, அசையென்பாரு முளர்.

க. "அறிவுடை யந்தண னவனைக்காட் டென்றானே" கலி. ௪௨: ௧௮.

உ. (அ) "இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி, யெவ்வூர் நின்மன்றுமகிழ்க
நின்றேரே" ஐங். ௬௨. (ஆ) "நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்,
தேர்ப்புண்ட நெடுன்மான் நெண்மணிவந் தெடுப்புமே" (இ) "தேர்
மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்" கலி ௭௦: ௧௭-௧௮, ௮௮: ௧௮.
(ஈ) "தேர்தர வந்த நேரிழை மகளிர்" அகம். ௩௩௬: ௧௧.

௩. "செவியிற் கேட்பினுஞ் சொல்லிமந்து வெகுள்வோன், கண்ணிற்
காண் னென்னை குவன்கொல் . . . . . பலர்பழிந் துண்ணுநின்
பரத்தை மாற்பே" ஐங்குறு. ௮௪.

௪. (அ) "வண்டு புதிதுண்ண" கலி. ௧௭: ௧௫. என்பதும் (ஆ) அதன்
குறிப்பும் இந்துறப்பக்கம் ௨௩௪: ௪-ஆம் குறிப்பில் (இ) இச்செய்திக்குப்
பொருந்துவனவும், (ஈ) "தேனிப் புதுநரு வருந்தி யார்த்து" கந்த.
சுரம்புகு. ௨௮. (உ) "பூந்துகன் வீரலித் தோற்றப் புதுமதுக் கவர்ந்து
தேனி, மாந்துதன் மாந்தி" திருவாணக. ஆரஞ். ௧௬. என்பனவும்
இங்கே ஒப்புநோக்கற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * பரத்தமை, † ௭ - து: ஒருமை, புதியன.

புடைய திண்ணியதேர் ஆரவாரித்த தெருவுகளெல்லாம் நின் (க) பரத்தைமை கூறிய பாட்டு உண்டாதற்குப் பொருந்தின நின் பொய்யாகிய பரத்தைமைக் குணத்தை யான் முற்காலமெல்லாம் மிகவுங் கேட்டும் அறிந்திருப்பேன் ; அதுவேயன்றி நாடோறும் வரைந்து கொள்ளும் *கல்யாணமாகிய விழாவா லுண்டாகிய ஒப்பினையை என்னை ஒழிந்தவர்களுக்குக் + காட்டுதற்கு நீ வந்து இப்படி வருவையென நெஞ்சிலே தெளிந்துவிட்டேன்; (உ) எம்முடைய இல்லிலே புருதலைச் செய்வாயாகிய நீ எமக்கு ஆராதன்மையையுடையது † யென்றான். எ - று.

ஒரும, அசை. கேட்டுமென்னும் உம்மை, எச்சம். யாழ், அசை. (௩) கைப் படுத்துதல், ஈண்டுத் தெளிதலை உணர்த்துகின்றது. புருதருவாயென்பது, (ச) புருதர்வாயெனத் திரிந்துகின்றது; உகரம் விகாரத்தாம் || ரொக்கதெனினுமாம்.

கூ (௫) தெரிகோதை யந்நல்லாய் x தேறியல் வேண்டும்
பொருகரை வாய்குழந்த (கி) பூமலி (எ) வையை
வருபுன லாடத் தவிர்ந்தேன் (அ) பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன், தெரிந்த மாலையினையும் அழகினை யு முடைய நல்லாய்! யான் செய்யாதனவற்றைப் பெரிதாக என்னைச் சொல்வது என்னபயனையுடைத்து? தன்னிடத்தே குழந்த பூக்கள் மிக்க நீர்பொருகின்ற கரையையுடைய வையையாற்றில் வருகின்ற, நீரையாடுதற்குத் தங்கினேன்; அதனை நின் நெஞ்சால் + (கூ) தெளிதல்வேண்டுமென்றான். எ - று.

க. "மகிழ்நன் பரத்தைமை பாடி யவிழிணர்க், காஞ்சி நீழற் குரவை யயரும்" அகம். ௩௩௬: அ - கூ.

உ. "எம்மனை, வாரனீ வந்தாங்கே மாறு" கலி. அக: உ - ௩.

௩. "கைப்படுதி" (சீவக. ௧௬௦௦) என்பதற்கு, 'காண்பை' என்று பொருள் செய்திருத்தலும் இங்கே கருதற்பாலது.

௪. "திரிதர் வாய்" பரி. ௧௦: ௧௨௧.

௫. "தெரிகோதை யந்நல்லார்" கலி. அஅ: ௧௮.

கூ. "வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி,.....புண்ணிய நறு மல ராடை போர்த்து,.....புனல்யா ரன்றிது பூம்புனல் யாறென" சீலப். ௧௩: ௧௭௦ - ௧௭௪.

எ. "வையை வருபுன லாட ல்வினிது கொல்" தோல். மெய்ப்பாட். கு. ௧௧. இளம். மேற்கோள்.

அ. கலி. ௧௮: ௩௨ - ௩௩.

கூ. 'ஒழுதல் வேண்டும்' (தறள். ௬௫௩) என்பதற்கு, தவிர்க வென்று பொருளுழுதி யிருப்பதும் 'காத்தல் வேண்டும்' (சீவக. ௨௦௧.)

(பிரதிபேதம்) *கல்யாணமாகிய, + காட்டுதற்குச்சிவந்திப்படியையென, † என்னுள்கேட்டும், || தொக்கது. தெரி, x தெரீதியல்வேண்டும். + தெளிதலவேண்டும்.

கந ஓஓ ! என, கூறிய பொய்யை வியந்து நெஞ்சோடு கூறினான்.

புனலாடி னாயெனவுங் கேட்டேன் (க) புனலாங்கே
நீணீர் நெறி(உ) கதுப்பு வாரு மறலாக
மாணெழி லுண்கண் பிறழும் கயலாகக்
கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்ப்பும் பரப்பாக
நாணுச் சிறை*யழித்து (ந) நன்பகல் †வந்தவல்
வியாணர்ப் புதுப்புன லாடினாய்(ஈ) முன்மாலைப்
பாணன் புணையாகப் புக்கு

எ - து: அவ்விடத்தே புனலாடினா டியென்றுங் கேட்டேன்; நீ ஆடிய புனல்தான் ஒழுகும் அறல் நீண்ட தன்மையையுடைய நெறித்த மயிராக, ஆண்டுப் பிறழும் கயல்கள் மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய உண்கண் னாக, || கருமை மலர்தல் பொருந்தின கமழ்கின்ற பூக்களையுடைய சோலை யிடத்தே நானாகிய அணையை முறித்துப் பலரும் காணும்படி பகற்பொழு திலே x வந்த அந்தப் புதுவருவாயையுடைய புதுப்புனலைப் பாணன்வாயிலாக ஊட=நீர்த்து மாலைக்காலத்திற்கு முன்னே சென்று ஆடினாயென்றான். எ-று.

மலர்தல், பரத்தற்பொருட்டு. †

என்பதற்கு, காப்பாயாகவென்று பொருள் கூறி வேண்டுமென்பது உம்மீற்றான்வந்ததேரர் எவல்கண்ணிய வியங்கோள்; “வாழ்தல்வேண்டு மிவண் வரைந்த வைகல்” (புறம். ௩௬௭) என்றார் பிறரும் என்று மேற்கோள்காட்டியிருப்பதும் “நடக்கல் வேண்டும்” (கீவக. ௨௬௭) என்பதற்கு, போவாயாகவென்று பொருள் கூறி வேண்டுமென்பது ஒரு வியங்கோளென்று எழுதியிருப்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

க. “தேனுக்கர் வண்டு ஓசியுஞ் சுரும்புஞ் செறிசுவளைப், பூநகு தண்புனற் பொய்கைநல் லுர புதுப் புனலுங், கானமர் புள்ளுங் கடவுளும் வாசியும் காய்சினமால், யானையு மாவர்கொல் லோநாளு நாளும்வந் தெங்கையரே” அம்பிகாபதி. ௫௧௦.

உ. “விலங்குநிமிர் தொழுகிய கருங்கய னெடுங்கண், விரைமலர் நீங்கா வவிரறற் கூந்த, லுலகுபுரந் தூட்டு முயர்பே ரொழுக்கத்துப், புலவர் நாவீற் பொருந்திய பூங்கொடி, வையை யென்ற பொய்யாக் குலக் கொடி” சீலப். கந: ௧௬௬ - ௧௭௦.

ந. இந்துர்பக்கம் ௪௪௫: உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஈ. முன்மாலையென்பது இரவின் முன்னதாகிய அந்திக்கும் பின்மாலையென்பது இரவின் பின்னதாகிய அந்திக்கும் பெயராகுமென்றும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * அழிந்த. † வந்தவிவ் பாணர்ப். ‡ என்று, கேட்டேன், || கருமையலர்தல் x வந்த புதுவருவாயை. = திரந்த. † (புதுவருவாயையுடைய புதுப் புனல்) என்பது முன் பதிப்பு.)

உ௦ ஆனது, அளித்தமர் காதலோ டப்புன லாடி
வெளிப்படு கவ்வைய யானறித லஞ்சிக்
(க) குளித்தொழுகி னுயெனவுங் கேட்டேன் குளித்தாங்கே
போர்த்த சினத்தாற் புருவத் திரையிடா
வார்க்கு னெகிழத்தா னன்னீர் நடைதட்பச்
சீர்த்தக வந்த புதுப்புன னின்னைக்கொண்
டீர்த்துய்ப்பக் கண்டா றுளர்.

எ - து: மேன்மேலே தலையளிசெய்து அமர்ந்த காதலோடே அப்புனலை
ஆடுதலால் வெளிப்படுகின்ற அலரையான் அறிதலை அஞ்சி மறைந்து நடந்
தாயென்ற பிறர் சொல்லவுங் கேட்டேன்; அதுபொருமல் மெய்யை
மறைத்த சினத்தோடே புருவமாகிய *திரையையிட்டு நல்லநீர்மையையுடைய
நின் ஒழுக்கத்தைத் தடுக்கும்படி கனம்பட வந்த சிலம்பொலியாலே ஆர
வாரிக்கும் புதியபுனல் நீ குளித்த அவ்விடத்தே நின்னைக் கைக்கொண்டு
இழுத்துச் செலுத்தக் கண்டாரும் உளரென்றான். எ - று.

குளித்த கடைக்குறைந்தது. குளித்தொழுகுவென்று நீரிற் பிறக்குந்
தொழிலுந் தோன்றின்றது. கோபத்தாற் பல்காலும் புருவம் ஏறி முரி
வதனைத் தீரையிடாவென்றான். ஒழுகினுயெனவுமென்ற உம்மை, எச்சவும்மை.
பாணன் புணையாச ஆடியதே டீயன்றி யென நின்றவன்.

உஎ ஈர்த்தது, (உ) உரைசால் சிறப்பினின் னீருள்ளம் வாங்கப்
புரைதீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தி னின்னுங்
கரைகண் டதூஉ மிலை

எ - து: அங்ஙனம் இழுத்த நீர், புகழ்மைந்த தலைமையினையுடைய
நினது நீர்மையையுடைய நெஞ்சை வாங்கிக்கொள்கையிலே குற்றமற்ற
அப்புதுப்புனலினுடைய பெருக்கினின்றும் கரையேறுதற்கு இன்னும் கரை
கண்டதானும் || இல்லையென்றான். எ - று.

இன்னுமென்ற உம்மை, சிறப்பு. கண்டதுமென்ற உம்மை, காணாமையே
யன்றிக் கண்டதுமில்லையென எதிர்மறை.

௩௦ நிரைதொடஇ, (௩) பொய்யாவாட்டானைப் புணைகழற்காற்றென்ன
வையைப் புதுப்புன லாடத் தவிரந்ததைத் [வன்

க. குளித்தல் - மறைதல். “மயின்மயிற் குளிக்குஞ்சாயல்” சீறுபாண். ௧௯.

உ. “உரைசால் சிறப்பின், மன்னன் மாரன்” சீல்பு. ௮: ௫-௬.

௩. இப்பொருளில், “வாய்வான்” என்ற சொல்லாட்சியே பெரும்பாலான.
(பிரதிபேதம்) *நிரையையிட்டு. † நிரையிடவென்றான். ஒழுக்கெயென்றவும்மை ‡ அன்றி
நிதமின்க், || இல்லையென்றான்.

(க)தெய்வத்திற் றேற்றித் தெளிப்பேன் பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன்.

எ-து: அதுகேட்ட தலைவன், *நிரைதொடியினையுடையாய்! (உ) தப்பாத வாட்டானையினையும் புனைந்த கழற்காலினையுமுடைய பாண்டியனது வையை யாற்றின் வந்த புதிய புனலை ஆடுதற்குத் தங்கினபடியை வார்த்தையாற் றெளிவித்து, பின்னர் தெய்வத்தாற் றெளிவிப்பேன்; நினக்கு யான் செய்யாதனவற்றை என்னைப் பெரிதாகச் சொல்லுகின்றது என்னபயன்தரு மென்றான். எ - று.

இந்நிலத்திற்கு உரியதெய்வம் (ங)இந்திரன்.

ஙச (ச)மெய்யதை, †மல்கு மலர்வேய்ந்த மாபப் புதுப்புனல்
பல்காலு மாடிய செல்வுழி பொல்கிக்
களைஞரு மில்வழிக் காலாழ்ந்து தேரோ
முளமண லுட்பட லோம்பு முளைநேர்
முறுவலார்க் கோர்நகை செய்து

எ - து: †பெருகிய மலரைச் சூடின பொய்யையுடைய புதிய புனலைப் பலகாலும் ஆடல்வேண்டித் தேரோடேசெல்லுமிடத்து (ரு)முளையொத்த முறு வையுடையார்க்கு ஒரு சிரிப்பை உண்டாக்கி நின்னைப் பிடித்துக் கரையேற விவோரில்லாதகாலத்தே இளமணலினுள்ளே || கால்நிலை தளர்ந்து கழுமி அகப்படுதலைப் பாதுகாப்பாயாகெனத் தலைவி நெருங்கிக்கூறினாள். எ - று.

க. “செய்யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ, னையத்தா லென்னைக் கதி யாதி தீதினமை, தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு” கலி. கூக: சு-அ.

உ. | தப்பாத வான் தானே - தவறாமல் வெட்டுகின்ற வாட்படை.

ங. | “ஊடலுங் கூடலுமாகிய காமச்சிறப்பு நிகழ்தற்கு, மருத நிலத்திற்குத் தெய்வமாக ‘ஆடலும் பாடலு முடலு முணர்தலும்’ உள்ளிட்ட இன்ப விளையாட்டு இனிதினுக்கும் இமையோர்க்கும் இன்குர லெழிலிக்கும் இறைவனாகிய இந்திரனை ஆண்டையோர் விழவுசெய்து அழைத்தலின் அவன் வெளிப்படுமென்றார். அது ‘வையைப் புதுப்புன..... தேற்றித் தெளிக்கு’ என இந்திரனைத் தெய்வ மென்றதனாலும்....., உணர்க” நொல். அகத். கு. இ. நச்.

ச. மெய்யதையென்பதற்கு, உரை காணப்படவில்லை.

இ. நாணன் முளையை மகளிர்பல்லுக்கு உவமைகூறுதல் தமிழ்தான் மரபு; “கிளையரி நாணம் கிழங்கு மணற் கீன்ற, முளையோ ரன்ன முள் ளெயிற்றுத் துவர்வாய்” (அகம். உகஉ: ச-இ.) என வருதல்காண்க.

(பிரதிபேதம்) * நிரைத்தொடியினை. † மல்குமலர்வேய்ந்த. ‡ பெருகுமலரை. || தாங்கிலை தளர்ந்து கழுமி அகப்படுததலைப் பாதுகாப்பாயாகென.

இதனால், இருவருக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது தாவும் போக்கும் ஐஞ்சீரெடுக்கிய பாட்டும் இடைபிடைந்த கவி
வெண்பா. (க) (௩௩)

(கூக.) நறவினை வரைந்தாரீர்க்கும் வரையார்க்கு மவையெடுத்த

தறவினை யின்புறாஉ மந்தண ரிருவருந்
திறம்வேறு செய்தியி னூனெறி பிழையாது
குழவியைப் பார்த்துறாஉந் தாய்போ லுலகத்து
மழைசுரந் தனித்தோம்பு நல்லாழி யாவர்க்கும்
பிழையாது வருதனின் செம்மையிற் றரவாய்ந்த
விழையணி கொடித்திண்டே ரினமணி யாணையாய்;

அ அறணிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடை யக்குடைப்
புறமிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா
பிறைதுதல் பசப்பூர்ப் பெருவிதுப் புற்றாளை;

கக பொய்யாமை துவலுரின் செங்கோலச் செங்கோலின்
செய்தொழிற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா
காமநோய் கடைக்கூட்ட வாழுநான் முனிந்தாளை;

கசு ஏமமென் றிரங்குரின் னெறிமுரசு மம்முரசி
னேமத் திகந்தாளோ விவளிவட் காண்டிகா
வேய்நல மிழந்ததோள் கவின்வாட விழப்பாளை;

ஆங்கு;

கஅ நெடிதுசே ணிகந்தவை காணினுந் தானுற்ற
வடுக்காட்டக் கண்காணு தற்றுக வென்றோழி
தொடிகொட்ப நீத்த கொடுமையைக்
கடிதென வுணராமை கடிந்ததோ நினக்கே.

*இஃது அரசன் தலைவனாயவன் தலையையநீங்கி இருந்ததற்குத் தலைவி
புலவிநீட்டித்து ஆற்றளாயவழி அவுட்த நிகழ்த்த (உ) காமத்துயித்திறத்தை
அவ்வரசனை நோக்கிச் சான்றோர் கூறியது. இது பெருந்திணை.

க. காவற் பாங்கி னாக்கோர் பக்கத்திற் றலைவன் கூறியவற்றைத் தலைவி
பரத்தையராக்கிக் கூறுவதற்கு இதுவும் மேற். நொல். அகத். கு. சௌ.

உ. இச்செய்யுள் காமத்து யிருதிற்றதான் அரசனை நோக்கிச் சான்றோர்
கூறியதாதலின் மருதத்துக் கோத்தாரென்பது. (நொல். அகத். கு.
கந. நட்ச.) காணப்படுகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * இது அரசன்.

இதன் பொருள்.

நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கு மவையெடுத்த
தறவினை யின்புறாஉ மந்தண ரிருவருந்
திறம்பேறு செய்தியி னூனெறி பிழையாது
குழவியைப் பார்த்துறாஉந் தாய்போ லுலகத்து
மழைசுரர் தளித்தோம்பு (க)நல்லாழி யாவர்க்கும்
பிழையாது வருதனின் செம்மையிற் றரவாய்ந்த
(உ)விழையணி கொடித்திண்டே ரினமணி யானையாய்

எ - து: கள்ளை உண்ணல் ஆகாதென்று நீக்கின †தேவர்க்கும் அதனை உண்டில நீக்காத அசுரர்க்கும் (ங) வரைதலும் வரையாமையுமாகிய அவ் விரண்டினையுங் கைக்கொண்டு அறத்தொழிலாக இன்பமுறுத்தும் வியாழமும் வெள்ளியுமாகிய ‡குரு இருவருஞ் செய்த வழி வேறுகிய தொழில்களையுடைய

- க. (அ) மழைதொழி லுதவ மாதிரங் கொழுக்க... .. நல்லாழி யடிப் படரப், பல்வெள்ள மீக்கூற, வுலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக" மது. ௧௦-௨௩. (ஆ) "உரவிப் பெருங்கலித் துன்பங்கள் பேய்முத லாழி யின்பம், வரவிப்படிதன்னை வாழ்வித்தவாணன்" ததிகை. ௨௮௬. என் பவை "நல்லாழி.....யானையாய்" என்பதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலன.
- உ. (அ) "இழையணிந் தியல்வருங் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்" துறூ. ௩௪௫. (ஆ) "இழையணி நெடுந்தேர்" (இ) "இழைகிளர் நெடுந்தேர்" புறம். ௧௨௩: ௪; ௩௫௬: ௧௫.

ங. வியாழமும் வெள்ளியுஞ் செய்த அப்சியனூல்கள் முறையே பாருகத் பத்திய குத்திரமென்றும் சுக்கிரநீதியென்றும் பெயர்பெறும்; கள்ளுண் டல் பல தூல்களிலும் விலக்கப்பட்டுள்ள (தென்பது உலகமறிந்த தொன்று; பிறவற்றை நீராப் பிணிதீர வேண்டி, நறவைத்தா னுண் டாற்கு நற்றீர்-வுறவைத்தான், பண்டுபொன்னேன் மத்த பராகசாந் தாயணப் பேர், கொண்ட கிருச்சிரங்கள் கொண்டு, இதனில் வியாழத் துக்கும் கொள்கை அதுவாதல் புலனாகும். சுக்கிரநீதியில் அளவு கட வாத மத்தியபானம் பிரதிபைபையும புத்தித்தெளிவையும் தைரி யத்தையும் சித்தநிச்சயத்தையும் உண்டாக்குமென்று கூறப்பெற்றிருக் கிறது; வேறு விளக்கமாக அந்நூலிற் கண்டாலும் உசனஸ்மிருதியிற் கண்டாலும் பின்பு அச்செய்தி குறிக்கப்பெறும்; யாக்கிய வறகியர் மத்தியபான சுரபான நிஷேதம் அந்தணர்க்கே யென்றும் அரசர் முதலியோர்க்கன்றென்றும் மக்கட்பிரிவுக்கு வருத்துக் கூறியுள்ளார்; அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் சிகிதவாஸ்தானம் ஏழாவது அத்தியா யத்தில் நறவின சிறப்பும் அதன் வகையின் பெயர்களும் பயனும் மற்றும் பலவும் விரித்துரைக்கப்பட்டிருத்தல் இங்கே அறியத்தக்கது.

(பிரதிபேதம்) * வருத்தின், † தேவர்களுக்கும், ‡ அந்தணரிருவரும்.

அரசியலைக் கடறும் நூல்வழியைத் தப்பாமல், குழுவியைப் பார்த்துஇன்புறுஉந்
தாய் (க) அதற்கு முலகசுரந்து கொடுக்குமாறுபோல, (உ) மழையானது
தண்ணை(௩)வேண்டின காலத்தே பெய்து(ச)உலகை அளித்துப் பாதுகாக்கும்
நல்ல முறைமையை எல்லார்க்குந் தப்பாது வருதலை நினது நலவுநிலைமை

“வெள்ளியும் பொன்னு மென்போர் விதிமுறை மெய்யிற் கொண்ட,
வொள்ளிய நாளி னல்ல வோரையி னுலகமுன்றி,துள்ளினர் குளிப்ப
மௌலிகுடினான் கடலில் வந்த, தெள்ளிய திருவுந் தெய்வப் பூமியுஞ்
சேருந் தோளான்” கம்ப. திருவயிடேக. ௩௮. என்பதும் இவ்விருவ
ரும் அரசியனூல் செய்தன ரென்பதனை வலியுறுத்தும்.

க. (அ) “புனிதநீர் குழவிந் கிலிற்றுமுலைபோலச், சுரந்த காவிரி மரங்
கொண் மலநீர், மன்பதை புரக்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்” புறம்.
௬௮: ௮ - ௧௦. (ஆ) “சரயு வென்பது தாய் முலை யன்னதிவ், வுரவு
நீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கெலாம்” கம்ப. ஆற்று. ௧௨. (இ) “சுன்ற
குழவி முகங்கண் டுரங்கித், தீம்பால் சுரப்போ டன்முலை போன்றே,
.....அவார், முகங்கண்டுசுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்”
மணி. ௧௧: ௧௧௪ - ௧௧௮. என, பிறவற்றுக்கும் உவமையாய் கூறப்பட்
டென்து.

உ. (அ) “வேந்தன் முறைநெறியிற் சேர்தலும்.....திங்கண்முய்
மாரிக்கு வித்து” திரிகடுகம். ௬௮. (ஆ) “இயல்புளிக் கோலோச்ச
மன்னவ னாட்ட, பெயலும் விளையுநந் தொக்கு” துறள். ௫௪௫.
(இ) “மழைவளஞ் சுரக்கு மாறும் வயனிலம் விளையு மாறும்,.....
.....பிறத்தராக் கோலி னாகும்” விநாயக. அரசியற்கைப். ௮௬.
என்பனவும் (ஈ) “முறைகோடி மன்னவன் செய்யி னுறைகோடி
யொல்லாது வானம் பெயல்” துறள். ௫௫௬. (உ) “கோணிலை திரிந்
திடிற் கோணிலை திரியுந், கோணிலை திரிந்திடிந் மாரிவறங் கூரும்”
மணி. ௭: ௮-௯. (ஊ) “செங்கோல் கோடியோ.....நலத்தகை
நல்லாய் நன்னா டெல்லா, மலத்தற்காலை யாகியதறியேன்” மணி. ௨௮
௧௮௮ - ௧௯௧. (எ) “நீணில மாரி யின்றி விளைவாடுகிப் பசியு நீடிப்,...
.....வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென்றான்” சீவக.
௨௫௫. (ஏ) “வேந்தன் முறைதிறம்பின்.....மாந்தர் பசியா
லுணங்க மழைவறந்து, பார்தண் முடிகிடந்த பாரின்விளை வடுகு
மால்” பிரமோத்தர. பத்திராயுவுக்கு. ௧௮. என்பனவும் இங்கே ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

௩. “முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண், மறைவேண்டு
பொழுதிற் பெயல்பெற் ரோரே” புறம். ௩௫: ௧௫ - ௧௬.

௪. “மண்ணுடை ஞாலம் புரவெதிர் கொண்ட, தண்ணிய வெழிலி”
பதிந்: ௧௮: ௬ - ௧௦.

யாலே உலகத்திற்குத் தரும்படியாக வாய்த்த இமையுணிந்த கொடியினை புடைத்தாகிய திண்ணியதேரினையும்(க)மணிகட்டின இனமாகியயானையினைப் முடையாய்! எ - று.

ஊழ் ஊழியெனத் திரிந்தது.

அ (உ)அறனிழ லெனக்கொண்டா *யாப்குடையக்குடைப்

புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் டிகாண்டிகா

பிறைதுதல் பசப்பூர்ப் பெருவிதுப் புற்றானே

எ - து : || நின் அழகிய குடையினது நிழல் அறத்தைச் செய்யுமென்று எடுத்தாய் ; அந்தக்குடையினது நிழலின்புறத்தே இவளகப்பட்டாளோ ? அதிற் பட்டவளல்லள் ; இங்ஙனம் பிறைபோலும் நுதல் பசப்புப் புரப்பப் பெரிய (நு)நடுக்கமுற்ற இவளை இவ்விடத்தே அருளிப்பாராய். எ - று.

Xகாண்டியென்னும் முன்னிலைவின்னையோடு (ச)காவென்னும் அசைநிலை யிடைச்சொல் நின்றது.

க. “மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்தூர்த லின்ன” இன்ன. கச.

உ. (அ) “வெண்குடை, நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற, வேம முரசு மிழுமென முழங்க, நேமி யுய்த்த.....கவுரியர் மருக” புறம். நு: க - டு. என்பதும் (ஆ) “மன்னுயிர் காக்குமில் மன்னனு மென் கொலோ, வின்னுயி ரன்னானைக் காட்டி யெனைத்தொன்று, மென்னுயிர் காவா தது” கலி. கசநு: டு௩ - டு. (இ) “மண் காவல் கொண்ட வடிநெடு வேன்முடி மன்னவர்க்குப்,பெண்காவல் கொள்கை பெரும்பழி போலும் பெருந்தகையே ” அம்பிகாபதி. டு௨௦. என்பவையும் (ஈ) “முன்னமே மொழிந்தா யன்றே யிவன்குறை முடிப்ப தைய, பின்னிவன் வினையின் செய்கை யதனையும் பிழைக்க லாமோ” கம்ப. வாலிவதை. க௨௭. (உ) “வானும் வையமுங் காத்து வரம்பிலா, ஆனு மாவியு மோம்பிய மாயற்கு, மீனும் வேலும் வெருவருந் கண்ணியும், யானுமோபிற ரென்றுளங்கண் றுமால்” திருக் கழகித்தூர். நாராயணச். கச. என இதனிழலாய் வருவனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

நு. விதப்பென்பதற்கு, புறநானூற் றுரையாசிரியரும் நடுக்க மென்றே பொருள் கூறினர். இவர்கள்கொள்கை, இச்சொல் விதிர்ப்பின் மருஉ வென்பதுபோலும்; விதம்பலென்பதற்கு விரைதலென்று பொருள் கூறுவர் பரிமேலழகர்.

ச. காவென்னுமிடைச்சொல் அசைநிலையாய்வருதற்கு “அறனிழ..... ,.....காண்டிகா” என்பது நன். இடை. கு,உ௨. மயிலை. விருத்தி. (பிரதிபேதம்) * நின்குடையக்.†நிழற்பட்டாளோ. ‡கண்டிகா.||நின்குடையினது. Xகண்டி.

௧௧ பொய்யாமை நுவலுநின் *செங்கோலச் செங்கோலின்
செய்தொழிற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் †காண்டிகா
காம† நோய் கடைக்கூட்ட வாழுநாண் முனிந்தானே

எ - து: (௧) நினது || செங்கோலினுடைய உயர்ந்த நடுவுநிலைமை தப்பா
மையை உலகம் புகழ்ந்து கூறாநிற்கும்; அந்தச் செங்கோலினுடைய இனிய
செய்தொழிலுக்குக் கீழாகிய கொடுந்தொழிலின்கண்ணே இவள் அகப்பட்
டாளோ? அதிற்பட்டவளல்லள்; இங்ஙனம் காமநோய் இறந்துபாட்டைச்
சர்த்துகையினாலே தான்உயிர்வாழும் ஃநாளே வெறுத்த இவளை இவ்விடத்தே
முனிப்பாராய். எ - து.

௧௨ ஏமமென் றிரங்குநின் நெறிமுரசு மம்முரசி
+ நேமத் திகந்தாளோ விவளிவட் x காண்டிகா
வேய்நல மிழந்ததோள் கனின்வாட விழப்பாளை

எ - து: நின்னுடைய எறிகின்ற முரசும் இவ்வுலகத்திற்குக் காவ
லன்று கூறும்படியாக ஒலியாநிற்கும்; அந்த முரசினது காவலினின்றும்
வள் நீங்கினாளோ? நீங்கினவளல்லள்; இங்ஙனம் மூங்கில் தன்னலனிழத்
தற்குக் காரணமான தோள் பழைய அழகுக்கெடும்படி வருந்துகின்ற **இவளை
வ்விடத்தே அருளிப்பாராய். எ - து.

ஒகாரங்கள், எதிர்மறை.

ஆங்கு, அசு.

௧௩ நெடிதுசே ணிகந்தவை காணினுந் தானுற்ற
(உ)††வடுக்காட்டக் கண்காணு தற்றுக வென்றேழி

இ - வி. சூ. ௨௭௭. இவற்றிலும் “புறநிழம்.....காண்டிகா”
என்பது தோல். இடை. சூ. ௩௧. சேனா; ௩௪. சூ. ௩௦. ‘யாகா’
தெய்வச். நன். இடை. சூ. ௨௨. இரா; இவற்றிலும் ‘மேற்கோள்.

௧. “நடைதனக்குக், கோடாமொழிவனப்புக்கோற்கதுவே” சிறுபஞ்ச. ௭.
என்பதும் “தெரிவுகொள்செங்கோல் அரசரென்பதனான் அரசரெல்லாம்
தந்நாட்டு நன்றந்தீதும் ஆராய்ந்து அதற்குத்தக்க தண்டஞ்செய்தற்கு
உரிமையும் அதுவெனக்கொள்க” (தோல். மாபு. சூ. ௭௧. பேர்) என்
பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௨. (அ) “தன்வழிக் குற்றம் காணாக் கண்ணெனத் தான்செய் குற்ற,
முன்னிடா தவனைக் கோபித்து” மேருமந்தர. ௨௬௩. என்பதும்,

ரதிபேதம்) *செங்கோலைச் செங்கோலின், †காண்டிகா. ‡ நோய்க்கடைக் கூட்ட, || செங்
கோலினையுடைய, + நான்வெறுத்த, + ஏமத்தினிகந்தாளோ. x காண்டிகா,
** இவளைமுனிப்பாராய். †† வடுக்காட்டிற்கண்.

தொடிகொட்டி நீத்த கொடுமையைச்

கடிதென வுணராமை கடிந்ததோ நினக்கே

எ - து: கண் * சேனோடிதாக நீங்கின பொருள்களைக் காணினும் தான் தன்னிடத்தே உற்ற வடுவைப் பிறர்காட்டவும் காணாத தன்மைத்தாக + என்னுடையதொழியினது தொடிகள்சூழன்று கழலும்படியாக நீ கைவிட்ட கொடுமையை நீகடிதென்று உணராதிருத்தல் நினக்குச் (க) சான்றோரார் கடியப்பட்டவற்றில் ‡ ஒன்றோ! அஃதின்மேயென்றான். எ - று.

இதனைக் (உ)கைக்கிளையென்பார்க்குச் சுட்டி ஒருவர்பெயர் கொள்ளாது நின்றலிற் கைக்கிளை || யாதாதெனவும், இதனைக் (ங) குறுங்கலியென்பார்க்கு அகத்தியனாகத் தொல்காப்பியனாகக் கூறாமையின் அப்பெயர் - பொருந்தாதெனவுங் கூறி மறுக்க.

(ஆ) "காதன் மிக்குழிக் கற்றவுங் கைகொடா, வாதல் கண்ணகத் தஞ்சனம் போலுமால்" (இ) "கற்ற கல்வியுங் கண்ணகத் தஞ்சனம் புறத்தே, யுற்ற வொண்பொருள் விளக்கியுண் கண்ணினுக் குதவாப், பெற்றி யொப்புற" என வடுவினிலையில் அஞ்சனத்தையும் சேணிகத்த வற்றினிலையில் பிறபொருளையும் ஈறுவி ஒருவாறாக அமைத்திருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. "கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார் கவைதா, முடிந்தாலும் பீழைதரும்" என்பது இங்கே அறிதற்பாலது; திறள். சூகா.

உ. 'கலிவெண் பாட்டே' என்னுஞ் சூத்திர வுரையில், "அறனிழல்... ..விதுப்புற்றோ" என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இது சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளாக் கைக்கிளை வந்ததாவெனின்; அற்றன்று; தலைமகள் அன்பின்மை மெய்யாகினன்றே அன்னதாவது; இஃது அன்னதின்றி ஊடல் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லது சொல் வின்மையின் இஃதொருதலை யன்பாகாதென்பர் பேராசிரியர்; தோல். செய். சூ. கசு; நச்சினுர்க்கினியரும் இதனையே தழுவி யெழுதுவர்.

ங. குறுங்கலியென்பது அகப்புறத்திணையுளொன்றாகிய பெருந்திணையின் துறை பத்தனுள் ஒருதுறையென்று வீரசோழிய உரையாலும் அத் திணையில் அத்துறையில் "நாறிருங் கூந்தன் மகளிரை நயப்ப, வேறு படு வேட்கை வீயக் கூறின்று" என்று புறப்பொருள்வேண்பாமாலை யாலும் தலைவனால் துறக்கப்பட்ட தலைவியை அவனொடு கூட்டல் வேண்டிச் சான்றோர் அவன்பாற் கூறுவதென்று புறநானூற்றுரையாலும் அறியப்படுகிறது.

(பிரதிபேதம்) *கண்கள், +என்னுடைய தொடிகள், ‡ஒன்றே வன்றே என்றான், || ஆகாத இதனைக்குறுங்கலி யென்றல் அகத்தியனாகும், -பொருந்தாது. இது வழி.

இஃது ஏழடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்
கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௪)

(௧௦௦.) ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள்சீக்குஞ் சுடரேபோல்

வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்த கொடுமையு
நீண்டுதோன் றுயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக்
காண்டகு மதியென்னக் கதிர்விடு தண்மையு
மாண்டரின் னொழுக்கத்தான் மறுவின்றி வியன்ருலத்
தியாண்டோருந் தொழுதேத்து மிரங்கிசை முரசினுய்;

எ ஐயந்தீர்ந் தியார்கண்ணு மருந்தவ முதல்வன்போற்
பொய்கூறு யெனநின்னைப் புகழ்வது கெடாதோதா
னல்கிரீ தெளித்தசொ னசையெனத் தேறியாள்
பல்லிதழ் மலருண்கண் பனிமல்கக் காணுங்கால்;

கக சுரந்தவான் பொழிந்தற்றாச் சூழநின் றியாவர்க்து
மிரந்தது நசைவாட்டா யென்பது கெடாதோதான்
கலங்களு ருற்றுநின் கமழ்மாப்பு நசைஇயா
ளிலங்குகோ லளித்தொடி யிறையூரக் காணுங்கால்;

கரு உறைவரை நிறுத்தகோ லுயிர்திறம் பெயர்ப்பான்போன்
முறைசெய்தி யெனநின்னை மொழிவது கெடாதோதா
னழிபடர் வருத்தநின் னளிவேண்டிக் கலங்கியாள்
பழிதபு வாண்முதம் பசப்பூரக் காணுங்கால்;

ஆங்கு;

௨௦ தொன்னல மிழந்தோலி துணையெனப் புணர்ந்தவ
ளின்னுறல் வியன்மாற்ப வினையையாற் கொடிதென
நின்னையான் கழறுதல் வேண்டுமோ
வென்னோர்க ளிடும்பையுங் களைந்தீவாய் நினக்கே.

இதுவுமது. (௧)

இதன் பொருள்.

ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள்சீக்குஞ் சுடரேபோல்
†வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்தகொடுமையு

க. காமத்து மிகுதித்தான் லாசனை நோக்கிச் [வி]ச(ர)ன்றோர். கூறிய
தாகலின் மருதத்துக் கோத்தாமென்பர். நச். தொல். அசத். கு. கங்.

(மிரதிபேதம்) * சீய்க்கும். † ஒண்டாதார்.

நீண்டுதோன் றுயர்துடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக்
காண்டகு மதியென்னக் கதிர்விடு தண்மையு
மாண்டநின் னெழுக்கத்தான் மறுவின்றி வியன்ஞாலத்
தியாண்டோருந் தொழுதேத்து மிரங்கிசை முரசினுய்

எ - து: குற்றமற்று மாட்சிமைப்பட்ட நின் ஒழுக்கத்தாலே கடலின்மீதே
தோன்றி இருளைக்கெடுக்கும் (க) ஞாயிறுபோல இவ்வுலகத்திலுள்ள பகைவர்
* நெஞ்சம் அஞ்சும்படி வெருவுதல்வந்த கொடுந்தொழிலையும் நெடிதாய்த்
தோன்றுகின்ற (உ) ஏனையவற்றின் உயர்ந்தகுடையைத் தமக்கு நிழலென்று
கருதிச் சேர்ந்தவர்கட்குக் காட்சிதருங் கதிரைச் சொரியும் (ங) மதியையொத்த
குளிர்ச்சியினையும், அகற்சியையுடைய உலகில் எவ்விடத்துள்ளோரும் வணங்
கிப் புகழும் இரங்குகின்ற ஓசையினையுடைய முரசினையுமுடையாய்! எ - து.

சுண்டு - இவ்வுலகம். எத்துமென்னும் பெயரசெய்தல், முரசின்மேலன்றி
† அதனையுடைய மன்னவனென்னும் பெயரோடு முடிந்தது.

எ றுயந்தீர்த் தியார்கண்ணு (சு) டருந்தவ முதல்வன்போற்
பொய்கூறு யெனநின்னைப் புகழ்வதுகெடாதோதா

(அ) “ஞாயிற் தன்ன வெந்திற லாண்மையும், திங்க ளன்ன தன்
பெருஞ் சாயலும்..... உடையை யாகி” (ஆ) “ஞாயிற் றனையை
நின் பகைவர்க்குத், திங்க ளனையை யெம்ம லோர்க்கே” புறம். ௫௫:
கந - சு; ௫க: சு - எ. (இ) “நின், வெம்மையும் விளக்கமு ஞாயிற்றுள,
நின், தண்மையுஞ் சாயலுந் திங்குளுள்” பரி.ச: உரு - உசு. (ஈ) “நண்
னுநர் பகைவரென் றிவர்க்கு நாளினுந், தண்ணியன் வெய்யனந்
தானை மன்னனே” துளா. நகர. கஎ. என்பன இங்கே ஒப்புநோக்கற்
பாலன.

உ. இருகுடை பின்பட வோங்கிய வொருகுடை, யுருகெழுமதியி னிவந்து
சேண் விளங்க” புறம். நக: ந - ச.

ந. “திங்களைப் போற்றுதுந் திங்களைப் போற்றுதுந், கொங்கலர்தாரச்
சென்னி குளிர்வெண் குடை போன்றிவ், வங்க ணுலகளித்த லான்”
என்பதும் அதன் உரையில் இது பண்பும் பயனுங் கூடின உவம
மென் மெழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன. சீலப். க: க - ந.

ச. இங்கே அருந்தவ முதல்வனென்றது சிவபெருமானைப் போலும்;
(அ) “தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே” புறம். க: கந.
(ஆ) “நற்றவனைப் புற்றவ வநாணினை” (இ) “நற்றவனை நான்மறைக
ளாயி னனை” (ஈ) “நற்ற வாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி
வாயவே” (உ) “நற்ற வன்காண்” (ஊ) “மாதொர்க்குறுடை நற்றவனை”

(பிரதிபேதம்) * நெஞ்சஞ்சும்படி, நெஞ்சஞ்சும்படி. † தாழ்க்குநிழலென்று. ‡ அது
டையமன்னவன்,

னல்கிரீ தெளித்தசொ னசையெனத் தேறியாள்
பல்லிதழ் மலருண்கண் பனிமல்கக் காணுங்கால்

எ - து: அன்புற்று நீ நின்னிற் பிரியேனென்று தெளிவித்த சொல்லு
இது தான் நச்சப்படும் வார்த்தையென்று கருதித் தெளிந்தவளுடைய பல
இதழையுடைய *மலர்போலும் உண்கண் நீர்நிறைய நீ காணுமிடத்து அரிய
தவத்தையுடைய(க)அறம்வளர்த்த நாயனரைப்போலயாவரிடத்தும்(உ)பொய்
உரையென ஐயமற்று உலகம் நின்னைப் புகழ்கின்றதன்மைநினக்குக்கெடாதோ
தான்? எ - று.

கக சுரந்தவான் †பொழிந்தற்றாச் சூழநின் நியாவர்க்கு

(h)மிரந்தது நசைவாட்டா யென்பது கெடாதோதான்

தே. (எ) “அருந்தவ னதிகயித்து” திருவால். சு.0: சு. எனவும் (ஏ)
“பனிவெண் பிறைநறுங்கொன்றைச்சடைபலிதேரியற்கை, முனிவன்”
பதினோர்த். மூத்தநாயனார். சு.(ஐ) “முனிவன்” திருவால். காப்பு.
உ. எனவும் வருவன பார்க்க.

க. சிவபெருமான் தக்கினமூர்த்தியாயிருந்து அறமுரைத்தா ரென்று
தேவார முதலியவற்றிற் கூறப்படுதலும் அறமெல்லாம் வளர்க்கும்படி
உமாதேவியாருக்கு அருளினாரென்று காஞ்சிப்புராண முதலியவற்றிற்
கூறப்படுதலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “நெற்றி, யிமையா நாட்டத் தொருவாங் கொண்டு, விலக்கென
விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன், விரிகதிர்மணிப்பூ ணவற்குத்தா னீத்த,
தரிதென மாற்றான் வாய்மைய னாதலி, நெனிகனன் ருனாக் குடாரி
கொண்டவனுருவ, திரித்திட்டோன்” பரி. நூ. உக - நூ. என்பதும்
“நெற்றிக்கண் இமையா நாட்டத்தையுடைய அவன் பக்கலிலே
இந்திரன் ஒரு வரத்தைக் கொண்டு ‘இந்தப் புணர்ச்சியாற் ரேன்றிய
கருவையழிப்பாயாக’ என, மழுப்படையைத் தரித்தவன் வாய்மைய
னாதலின் அவ்விந்திரனுக்குத் தான் கொடுத்த வரத்தைச் செய்தற்
கரிதென மாற்றாதே இவ்வுல கேழும் தன் மெய்மையை வியக்க
அதனுருவைப் பலகண்டமாகச் சேதித்தான்” என்னுமதனுரையும்.
“மண்ணினார் தம்மைப் போல்வார் மாட்டே யன்று வாய்மை,
நண்ணினார் திறத்துங் குற்றங் குற்றமே நல்ல வாகா, விண்ணினார்
புகழ்கற் கொத்த விழுமியோ நெற்றி போழ்ந்த, கண்ணினான் கண்
டந்தன்மேற் கறையையார் கறையன் மென்பார்” குணடல. “சாதத்தி
னானை யொப்பார்” திருக்கழுக்குன்ற. நகரசர். உ0. என்பவைகளும்
இங்கே நோக்கற்பாலன.

கூ. (அ) “மாரி பொய்க்குவ தாயினுந், சேர லாதன் பொய்யல னசையே”
பதிற். கஅ: கக-கஉ. (ஆ) “இரவலர்க் குள்ளிய, நசைபிழைப் பறியாக்

(பிரதிபேதம்) * மலர்போலுண்கண். † பொழிந்தற்றாச்சூழ்.

கலங்களுருற்றுநின் கமழ்மாப்பு நசைஇயா
ளிலங்குகோ லவிர்தொடி யிறையூரக் காணுங்கால்

எ - து: மனங்கலங்குகின் வருத்தத்தையுற்று நின்னுடைய கமழ்கின்ற
மாப்பை நச்சினவளுடைய விளங்குகின்ற கோற்றொழில் விளங்குந் தொடி
இறையினின்றும் தழுவ நீ காணுமிடத்து நீரைச் சுரந்த (க)மேகம் அந்நீரைப்
பொழிந்ததன்மைத்தாக நின்னைச் சூழநின்று இரந்த பொருளை நச்சதலை
யாவர் சிலர்க்குந் கொடியென்று உலகங் கடறும் வார்த்தை நினக்குக்
கொடாதோதான்? எ - று.

கரு உறைவரை நிறுத்தகோ (உ)லுயிர்த்திறம் பெயர்ப்பான்போன்
முறைசெய்தி யெனநின்னை மொழிவது கொடாதோதா
னழிபடர் வருத்தநின் னளிவேண்டிக் கலங்கியாள்
பழிதபு (ங)வான்முகம் பசப்பூரக் காணுங்கால்

|| கழறொடி யதிகன் || (இ) “ஆர்வுந், நிரந்தோர்க்கியா தீட்டியோன்
|| பொருள்போர்த் பரந்து வெளிப்படா தாகி வருந்துக || அகம். ௧௬௨:
௧௭ - அ, ௨௭௬: ௧௨-௫. (ஈ) “நின்னசை வேட்கையி னிரவலர் வருவ
ரது, முன்னமுசுத்தி னுணர்ந்தவ, நின்மை தீர்த்தல் வன்மையானே”
(உ) “ஒல்லுவ தில்லென மறுத்தலும்..... இரப்போர் வாட்டல்”
புறம். ௩: ௨௪-௬; ௧௬௬: ௪ - ௬. (ஊ) “நசையழுங்க, நின்றோடிப்
பொய்த்தனிரைதொடிஇ செய்ந்நன்றி, கொன்றரிந்குற்றமுடைத்து”
நாலடி. ௧௧௧. (எ) “பசைகொண் டவனிந் பப் பாத்துண்ண ளாயி,
னசை கொன்றான் செல்லுலக மில்” பழ. ௨௪. (ஏ) “தருவென்று
முன் சாற்றி மறுத்தவர், நரகஞ் சேர்ந்து நலிருவ ரென்றுமுந், துரை
செய்தாய்” பாகவத. (அ) வாமனுவதார. ௫௬. என்பவைகளும் (ஐ)
இந்நூற்பக்கம் ௧௪௭. ௧-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “நின், சுரத்தலும் வண்மையு மாரியுள்” பரி. ௪: ௨௭; (ஆ)
“வானத் தன்ன வண்மையும்” (இ) “மாரி யன்ன வண்மைத், தேர்வே
ளாயை” (ஈ) “உள்ளி வந்த பரிசில னிவனென, நெய்யுறப் பொரித்த
சூய்யுடை நெடுஞ்சூடி, மணிக்கல னிறைந்த மணளுறு தேறல், பாம்
புரித் தன்ன வான்பூங் கலிங்கமொடு, மாரி யன்ன வண்மையிற்
சொரிந்து” புறம். ௫௫: ௧௫; ௧௩௩ ௬ - ௭; ௩௬௭: ௧௨-௬.

௨. (அ) தெரிகோன் “ஞமன்ன போல வொருதிறம், பற்ற விலியரோ”
புறம். ௬: ௬ - ௧௦. (ஆ) “கூற்றமும் விழையக் கோலினி தோச்சிக்,
கோட்ட மின்றிக் குடிபுறங் காத்து” பெருங். (௫) அ: ௧௬ - ௨௦.

௩. “மையில் வான்முகம் பசப்பூ ரும்மே” கலி. ௭: ௮.

(பிரதிபேதம்) * திறம்பொய்ப்பான்போல்.

எ - து: கெஞ்சுழிகின்ற நினைவு வருத்துகையினுலே நினதருளை
நீரும்பிக் கலங்கினவளுடைய பழித்தலறும் ஒளியினையுடைய முகம் பசப்புப்
பரப்ப நீ காணுமிடத்து உயிரை உடம்பிடத்தே நின்றும் பேர்க்குங் (க) கூற்று
வினைப்போல, யாவரையும் உலகத்துறையும் எல்லாதனிலே நிறுத்தின
காலாலே முறைமைசெய்வையென்று உலகம் நின்னைக் கூறும் வார்த்தை
நினக்குக் கெடாதோதான் ? எ - று.

ஆங்கு; அசை.

உ௦ தொன்னல மிழந்தோனீ துணையெனப் புணர்ந்தவ

(உ)ளின்னுறல் வியன்மார்ப வினையையாற் கொடிதென

நின்னையான் கழறுதல் வேண்டிமோ

(௩)*வென்னோர்க ளிடும்பையுங் களைந்தீவாய் நினக்கே

எ - து: † எத்தன்மையுடையோர்களுடைய ‡ வருத்தமும் களைகின்ற|
அதனால் இனிய முயக்கத்தையுடைய வியன்மார்பனே ! நீ புணருந் துணை|
யென்று கருதிப் புணர்ந்தவன் தனது இயற்கைநலக்கையும் இழந்தான் ; நீ
இத்தன்மையையாய் இராநின்றாய் ; இது நினக்குக் கொடிதென்று நின்னை
யான் கோபித்தல்வேண்டிமோ ? நீயே அளிப்பாயாகவென்றான். எ - று.

||இழந்தோள்: ஆ, ஓவாய்நின்றது.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறந்தது.

இஃது ஆறடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடி
யாசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௩௫)

× மருதக்கலி முற்றும்.

க. நிறத்துலைக் கூற்றின் ரெழிலாகப் பொருத்திக் கொள்வின்,
“செயிரிற் குறைநானாற் பின் சென்று சாடி, யுயிருண்ணுங் கூற்ற
மும் போனம்” கலி. ௧௦௫: ௩௭ - ௩௮. என்பதும் அதன் குறிப்பும்
ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

உ. “இன்னுறல் வியன் மார்ப” கலி. ௮: ௨௪.

௩. “என்னோர் மருங்கினு மேத்தி” என்புழி என்னோருமென்பதற்கு
எல்லோரு மெனப் பொருளுழுதி யிருத்தல் ஈண்டறிதற் பாலன.
கீவக. ௨௧௨௮. உரை.

பிரதிபேதம்) * ஒன்னோர்கள், † எத்தன்மையையுடையோர்களுடைய. ‡ வருத்தங்களை
கின்ற. || இழந்த தோள், × மருதப்பாட்டு முற்றும், மருதத்துக்கு ஈச்சினுர்க்
கினியார் செய்தவுரைமுடிந்தது இது ஆசிரியன்பார்த்தயாகிக்க. தனிபெறு.

வெ
 லு. ம. ம. கி. கார்,
 ம. ம. ம. கி. கார்,
 சென்னை ம. ம. கி. கார், சேலம்.

உ.
 ஆ. பாலகங்கம்,
 மனவாழகு தபரிழகம்,
 செல்வமாய்ப்பேட்டை, சேலம்.

உ
 திருமால் துணை.

க லி த் தொ கை க

மூ ல மும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.
 நான்காவது மூலலைக்கலி.

(க0க.) தனிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று

முனிமுதற் பொதுளிய முட்புறப் பிடவமுங்
 கனிபட்டா னிலையேபோற் றடவுபு துடுப்பீன்று
 ஞெலிபுட னிரைத்த ஞெகிழிதழ்க் கோடலு

நு மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
 மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
 மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
 சிறரு முன்பினோன் கணிச்சிபோற் கோடுகீஇ
 யேறுதொழுஉப் புகுத்தன ரியைபுட னொருங்கு;

க0 அவ்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமத் தார்ப்ப
 வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி
 நறையொடு துகளொழ நல்லவ ரணிநிற்பத்
 துறையு மாலமுந் தொல்வலி மராஅமு
 முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ;

கரு மேற்பாட் டெண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க
 ணைக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவணைச் சாக்குத்திக்
 கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் றோற்றங்கா

ணஞ்சீ ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
 னெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
 வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்;

உக சுடர்விரிந் தன்ன சரிநெற்றிக் காரி
 விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
 குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றோற்றங்காண்
 படரணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
 ளிடரிய வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்
 குடர்கூளிக் கார்த்துவான் போன்ம்;

உஎ செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்
 கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
 னுதிதுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் றோற்றங்கா
 ணாரிநு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்
 றுளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத்
 தோளிற் றிருகுவான் போன்ம்;
 எனவாங்கு;

ஊச அணிமாலைக் கேள்வற் றருஉமா ராயர்
 மணிமாலை யூதுங் குழல்;

ஊசு கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சர் வேற்றை
 விடாஅதுநீ கொள்ளுவை யாயிற் படாஅகை
 யீன்றன வாயமக டோள்;

ஊக பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
 சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய நயலது
 கொல்லேறு சாட வீருந்தார்க்கெம் பல்லிருங்
 கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம்;

சாஊ கோளாள ரென்னைப்பா ரில்லென நம்மானுட்
 டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட்
 கோளாள னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு
 வேளாண்மை செய்தன கண்;

௪௪ ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்
நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
முல்லையர் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு.

இஃது “ஆயர் வேட்டுவ ராடேதீ தீணைப்பெய, ராவயின் வருவங்
கிழவநு முளரோ” என்னும் (க) துத்திரத்தில் “தீணைநிலைப்பெயராகிய கிழ
வருங் கிழத்தியரும் உளர்” என்னும் விதியாற்கொண்ட அத்தலைவிக்கு
அவள் தோழி ஆயர் ஏறுதழுவுகின்றமைகாட்டி அவள் அதுகண்டு வருந்தா
மல் ஆண்டுப் பெற்ற நன்னிமித்தங் கூறித்தெளிவித்து, *அதனை அவ்விதி
யாற்கொண்ட தலைவந்தங்கூறி, மீட்டும் அத்தலைவிக்குத் தஞ் சுற்றத்தார்
கூறியிருத்தங் கூற்றினையுங் கூறி, தலைவனும் இன்னும் ஒருஞான்று ஏறு
தழுவி நம்மை வரைந்துகொள்வனென்று ஆற்றுவத்தது.

இதன் பொருள்.

தனிபெறு தண்புலத்துத் (உ) தலைப்பெயற் கரும்பின்று
முனிமுதற் பொதுளிய (ஈ) முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டா னிலையேபோற் (ச) றடவுபு (ரு) துடுப்பின்று
ஞெலிபுட னிரைத்த + ஞெகிழிதழ்க் (கூ) கோடலு

க. தோல். அகத். கு. உக.

உ. “தலைப்பெய மலையு தண்ணறுங் கானத், திருள்படப் பொதுளிய
பராரை மராதது” முருகு. கூ - க௦.

ஈ. பிடாவென்பது முட்காலையுடையதொரு புதல்; மழைக்குத் தளிர்த்து
அரும்பிக் குலையாகப் பூப்பது; இதன்பூ நீண்ட காமபையும் வெண்
ணிறத்தையுமுடையது (அ) “முட்பிடவார்சிறுநெறி” (ஆ) “வான்பிளர்க்
கருவியிற் பிடவுமுறை தகையக், கான்பிளர்கற்பக்கார்தொடங்கின்றே”
(இ) “சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல், கண்ணியின்
மலருந் தண்ணறும்புறவில்” (ஈ) “குறும்புதற்பிடவி னெடுங்காலலரி”
(உ) “நிலவெனத், தொகுமுறை விரிந்த முதுகாற் பிடவின்” எனவரு
தலும் காண்க. பிடாவென ஒரு மாமும் உண்டென்பர்.

ச. “தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்” தோல். உரி. கு. உஈ.

ரு. (அ) “காந்தட் டிடுப்பிற் கமழ்மடல்” மலை. ஈஈக. என்பதும் (ஆ)
கலி. டிக: ஈ - ச வது அடிக்குறிப்பில் காந்தட்டுடுப்பென வந்திருப்
பவையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

கூ. கோடலென்பது பெரும்பாலும் முல்லைநிலத்துக்குரித்தாகக் கூறப்
படும் ஒருபூக்கொடி; இதன்குலைக்குப் பாம்பின் படமெடுத்தநிலையும்
(பிரதிபேதம்) * இதனை, + ஞெகிழிதழ்க் கோடலும்.

டு (க)மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமாந்
சிறந முன்பிணை (உ)கணிச்சிபோற் கோடிஇ
யேறதொழுஉப் புகுத்தன ரியைபுட நெருங்கு

எ - து: மழையைப் பெறுகின்ற குளிர்த நிலத்தே நின்ற கர்காலத்து
மூற்பட்ட மழைக்கு *அரும்பினின்ற முன்புஉலர்ந்த முதலிடத்தே தழைத்த
முள்ளைப் புறத்தேயுடைய பிடவம்பூவும், (ங) கள்ளுண்டுக்களித்தலுற்றவ
னிலைமைபோல அசைந்து † வளைந்து துடிப்புப்போலும் முகையை முன்னர்

இதன்பூவுக்கு விளக்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன; இஃது
இடையரார் குடப்படுவது; இது பெரும்பாலும் வெண் கார்தனக்கே
பெயராய்வுருமென்பர்; இங்குச்செங்கார்த்து வந்திருப்பது புண்டரீக
மென்பது செந்தாமரைக்கு வருவதுபோல அருகியவழக்கு; (அ)“குரு
வுடையன கொடியிடைவெரடு குலைவிரிவன கோடல்” (ஆ)“வெரு
சின வரவின் பையணந் தன்ன, தண்கமழ்கோட ருதுபினி யவழ”
(இ) “அணர்த்தெழு பார்பின் நலைபோற் புணர்க்கோடல், பூங்குலை
யின்ற புறவு” (ஈ) “கோடலந் தீப மேந்தி” (உ) “வரிவெண்கோடல்
வாங்குருலை வான்பூப், பெரிய சூடிய கவர்காற் கோவலர்” என்பவற்
ரால் இவை விளங்கும்; இதுவும் மகளிர்வளையலும் ஒன்றற்கொன்று
உவமையாதல் இந்நூற்பக்கம் ௬௧: ௧-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும்.
தோன்றி யென்பதும் இதன்வகைபோலும்.

௧. (அ) “மணிக்காயா” பொருந். ௨0௧. (ஆ) “மணியெனத், தேம்படு
காயா மலர்ந்த” ஐங். ௪௨0.

௨. கணிச்சி, மழுவின வேறாய தொருபடை; இதனை, “கையது கணிச்சி
யொடு மழுவே மூவாய், வேலு முண்டத் தோலாதோற்கே” என்பது
வலிபுறுத்தும்.

௩. (அ) “நாளா தந்து நறவுகொடை தொலைச்சி, யில்லடு கள்ளின் ரோப்பி
பருகி.....தோளோச்சி வலன் வளையூஉப், பகன்மகிழ் தூங்குந்
தூங்கா விருக்கை” பெரும்பாண். ௧௪௧ - ௧௪௬. (ஆ) “தசம்பு
துளங்கிருக்கையென்றது தன் களிப்புமிருதியால் தன்னை யுண்டா
ருடல்போல அத்தசம்பிருந்து ஆடும்படியான இருப்பென்றவாறு
இச்சிறப்பான், இதற்கு, ‘தசம்புதுளங்கிருக்கை’ என்றுபெயராயிற்று”
பதிற். ௪௨: ௧௧. ௨௦௨. (இ) “துழந்தடு கள்ளின் ரோப்பியுண் டயர்ந்து,
பழஞ்செருக் குற்ற வனந்தர்ப் பாணியும்” மணி. ௭: ௭௧ - ௭௨. (ஈ)
“அரிய லாரந்த வனந்தர்” தணிகை. திருநாட்டி. ௧00.

(பிரதிபேதம்) * அரும்பியீடு நின்ற, † களித்தலுற்றவனிலைமை ‡ வளைந்ததுபு.

ன்று, பின்னர்த்(கு)தியைக் கடைந்து, அதிற் பிறந்த நெருப்பைச் சேரநிறைத்
ரற்போன்ற அலர்த்த இதழினையுடைய செங்காந்தப்பூவும், நீலமணியை
பாக்கும் நிறத்தினையுடையவாகிய(௨)*காயாம்பூக்களும் பிறவும் அழகு கொள்
நம்படி குடிய கண்ணியையுடையவர் சேரத்தொக்கு ஏறுதழுவவாரோடே
ரறுபிதலை ஏறட்டுக்கொண்ட தம் மைந்தினைச் சேரநிறுத்துதற்கு மகட்
காடை நேர்ந்த ஆயர் சேரக்கூடி, பிறரார் சீறுதற்கரிய வலியினையுடைய
)றைவனுடைய குந்தாலிப்படைபோலே கூரிதாகக் கொம்புகளைச் சீவி, ஏறு
ளைச் சேரத் தொழுவிடத்தே புகுதவிட்டார். எ - று.

தண்புலத்துநின்ற பிடவும் காந்தளும் காயாவும் பிறவுமென்க. இவை
உ)முதற்பொருட்கேற்ற அடையடுத்துநின்ற ஆகுபெயர். ஈன்றென்பது நிகழ்
ரலமுணர்த்துஞ் செய்தெனெச்சம். (ஈ) ஞெகிழியுடனென்னது ஞெவிபுட
)னன எச்சமாகக்கூறுதலின் இவ்வாறு பொருள் கூறினும். “ஞெனிகோற்
)காண்ட பெருவிறன் ஞெகிழி” (ரு)என்பதனனும் இது வினைச்சொல்லாம்.

௧௦ அவ்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமத் தார்ப்ப

வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி

நறையொடு துகனொழ நல்லவ ரணிநிற்பத்

(ஈ)துறையு மாலமுந் தொல்வலி மர அமு

முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழு

எ - து: அவ்விடத்து ஏறுகளைத் தழுவிப் போக்கும்படியை உட்கொண்டு
வந்து வந்து திரண்டு மறைமுழக்கென இடியென்ன நடுவான நிலத்தின்

௧. “தியி னன்ன வொண்ணெங் காந்தட்,... .. நெருப்பி னன்ன
பல்லிதழ்” மலை. ௧௪௫-௧௪௬.

௨. “காயாம்பூங் கண்ணிக் குருந்துவராடையை” கலி. ௧௦௮: ௧௦.

௩. “தளிபெறு.....பிடவமும்” என்பது பூங்குமிழென்பது
முதலாகிய தன் பொருட்கேற்ற அடையடுத்து நின்றதோராகுபெய
ரென்பதற்கும் (கோவையாஃ. ௧: போ.) செய்தென்னும் வினை
யெச்சத்திற்கு நிகழ்கால வாய்பாடும் சிறுபான்மையுண்டென்பதற்கும்
(தொல். வினை. கு. ௩௧. ௩௪.) உகரவீழ்சிறுபான்மை நிகழ்காலம்
பற்றி வருமென்பதற்கும் (இ - வி. கு. ௨௪௬.) மேற்கோள்.

௪. “கொடு மழைக் காற்றா தங்கட் குளிர்பெயன் மாறவெண்ணி, நெடு
மலை யெடுத்துக் காட்டு நெட்டிதழ்க் காந்தட் கொள்ளி”

௫. பெரும்பாண். ௧௭௮.

௬. (அ) “யாறுஞ்ஞானும் வேறுபல் வைப்புஞ், சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப்
பூங் கடம்பும்” முருகு. ௨௨௪-௨௨௫. (ஆ) “ஆலமுந் கடம்பு நல்யாற்று
நடுவுந், கால்வழக் கறுநிலைக் குன்றமும்பிறவு, மவ்வவை மேய வேறு

(பிரதிபேதம்) * காயாம்பூக்களும்முழுகொள்ளும்படி, † கூறிற்று. ஞெனிகோற், ‡ போகும்
படியை யுரைகொண்டு வந்து வந்து.

முன்னே ஆரவாரமெழப் புகையொடு துகள் எழ ஏறுதழுவினர்க்குக் கொடுத்தற்கு நல்லமகளிர் திரண்டிடுந் * நீர்த்துறையிலும் (க) ஆலமரத்தின்கீழும் பழையவலியினையுடையமரமரத்தின்கீழும் உறையுந்தெய்வங்கட்குச் செய்யும் முறைமைகளைப் பரவித் தொழுவிலே பாய்ந்தார். எ - று.

“வளிவழக் கறுத்த வங்கம்” (உ) என்றற்போல வழக்குப் போக்குதன் மேல்நின்றது. (ங) இடி ஏற்றின் இடிப்பிற்கு உவமம். அவர்பாய்ந்த அளவிலே தோழி தலைவியை அழைத்துக்காட்டுகின்றாளாக மேற்கூறுக.

கரு மேற்பாட்டுலண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க
 ணைக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
 கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் றேற்றங்கா
 ணஞ்சீ ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா
 (ஈ)னெஞ்சம் டினந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
 வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்

எ - து: உயர்ந்த கொம்பிடத்தே வைத்த(ரு)உலண்டினது நிறத்தை யொக்கும் புல்லியநிறத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய எருத்தினது நோக்கை அஞ்சானை அதின்மேலே பாய்ந்த இடையனைச் சாவுக்குத்திக் கொம்பிடத்தே எடுத்துக்கொண்டுஉடலைக் குலைக்கின்றதனுடையதோற்றரவைக்காணாய்; அழகிய

வேறு பெயரோ, யெவ்வயினோயு நியே” பரி ச: ௬௭ - ௭௦. (இ)

“துறையிசை நினதிறு திருவடி தொடுநர்” சிலப். உச. ‘குறமகள்’

க. (அ) “ஆலங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட” கலி. ௧௦௬: உச. (ஆ)

“கடவுளாலத்து” நற். ௩௪௩: ச; புறம். ௧௯௬: க.

உ. புறம். ௩௬௮: க.

ங. } “உருமி னதிறுங் குரல்போற் பொருமுர, ணல்லேறு” கலி. ௧௧௩:
 உச - உரு. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

ச. “நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன், வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்” என்பது ‘இட்டு’ என்னு மிடைச்சொல் அசைநிலையாய் வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. உஉ. மயிலை; விருத்தி; இரா. இ - வி. கு. உ௭௭.

டு. உலண்டென்பது தான் வெளிப்படுத்தற்கு வழியின்றித் தன்னுடம் பைத் தானுற்கு துலாற் சுற்றிக் கூடாக்கிக் கொண்டு அதனுளிருந் திறக்கும் இயற்கையையுடையதொரு புழு; அந்நூலியற்ற அதுவே வலுவது. அது காட்டிலமிர்தென்று சிறப்பிக்கப்படுவது; அதனுலால் சிறந்த ஆடை நெய்தலுண்டு; இவை (அ) “வரியுடல் குழக்குடம்பை நு நெற்றிப், போக்குவழி படையா துள்ளுயிர் விடுத்தலி, னறிவு புறம் போய வுலண்டது போல” (ஆ) “போக்குவழி கண்டிடை

(பிரதிபேதம்) * நீர்த்துறையும் ஆலத்தின் கீழும்.

லமையினையுடைய மனமசைந்த இயல்பினையுடையளாகிய துரோபதையது
ய்ய கூந்தலிலே கையை நீட்டிய* துச்சாசனனுடையநெஞ்சைப் பிளந்து
ராகட்டுப் பகைவாநடுவே தான்சொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச்செய்த
மசேனைப்போலும். † எ - று.

போலும் போன்மெனத் திரிந்தது. † “னகாரை முன்னர் மகாரம் குறு
ம்” (க) என்பதனால் மகரம் கான்மாத்திரையாய் நின்றது. புன்குருக்கண்,
துபெயர். சாவக்குத்தியென்பது “சாவ வென்னுஞ் செய்வெ நெச்சத்
றுதி வகரம் கெடுத்தெ முரித்தே” (உ) என்பதனால் வகரங்கெட்டது.

௨௧ (௩) சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி
விடரியந் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடித்
குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றோற்றங்காண்
படரணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
ளிடரிய(ச)வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டிக்
குடர் || கூனிக் தூர்த்துவான் போன்ம்

புகாதுறு முலண்ட, மாக்கியிடு கூடதனை யாத்திதெல் போல” (இ)
“குடம்பையுளுலண்டுபோலக்கோட்படும்வினையன்” (ஈ) “வாலுலண்டு
கோற்றருக, மேன்புரிந்தி யார்க்குஞ் செயலாகா” (உ) “அரக்குலண்டு
செந்தே னணியிழை, திருத்தகு நாவியோடைந்து” (ஊ) “தூலினு
முலண்டினு நாரினு மியன்றன” என்பவற்றால் அறியப்படுகின்றன;
இங்கே அதனிறம் புற்கென்றிறமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்
வகை ஆராய்ச்சியால் இது பட்டுப்பூச்சி யென்பது விளங்கும்.

௧. தொல். மொழிமரபு. கு. ௧௧.

௨. சாவ வென்னும் எச்சத்து இறுதிக்கணின்ற வகரஉயிர்மெய் கெட்டு
நின்றற்கு, “கோட்டிடைச் சாக்குத்தினுன்” என்பது (தொல். உயிர்
மயங்கு. கு. எ. நச்; இ - வி. கு. அடு) இவற்றிலும், ‘சாக்குத்தினுன்’
என்பது (தொல். உயிர்மயங்கு. கு. எ. இளம். நன். உயிரீற்று. கு. ௧௧.
மயிலை. விருத்தி. இரா); இவற்றிலும் மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்
றன. ‘சாக்குத்தினுன்’ என்பதனை முதனிலைவினை வினைமரத்திரை
யாய் நிலலாது வினையெச்சப் பொருடாய் நின்றதென்பர் பிரயோக
விவேக நூலார். பிரயோக. ௩௩.

௩. “வள்ளுரு ணேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத், தெள்ளிதின்
வினங்குஞ் சுரிநெற்றிக் காரியும்” கலி. ௧௦௩: ௧-௧௦.

௪. (அ) “எற்றெருமைநெஞ்சம் வடிம்பினிடந்திட்டு” கலி. ௧௦௩: ௪௨. என
வும் (ஆ) “எற்றெருமை யுகைத்தடரு மிருணிறத்த வெரிகுஞ்சிக்,
ரதிபேதம்) * துச்சாசனனுடைய, † “னகர முன்னர் மகரக்குறுகும்” ‡ செய்தெனெச்சத்
றுதி, || கூனிக் காத்துவான். .

எ-து: மதிவிரிந்தாற்போன்ற சுட்டியை நெற்றியிலேயுடைய கரிய எருது முழைஞ்சினையுடைய மலையிழ்வாற்செய்த அழகையுடைய கண்ணியையுடைய பொதுவனைத் * துறைத்துக் குடர்சரியும்படி குத்திக் கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதனுடைய தோற்றாவைக் காணாய்; பல்லுயிரும் வருத்தத்தை அணிகின்ற ஊழிமுடிவிலே (க)பசியநிறத்தைத் தன்பாகத்தேயுடைய உருத்திரன் வருத்தத்தைச்செய்த எருகிய எருமையை யேறுகின்ற(உ)கூற்றவனுடைய நெஞ்சைப் பிளந்துபோகட்டு அவன் குடரைக் கூளிக்கிட்டு அவற்றின் வயிற்றை நிறைவிக்கின்றவனைப்போலும். எ - மு.

எருமை, † ஆகுபெயராய்க் கூற்றுவனை உணர்த்திற்று.

உஎ (ங)செவிமறை நேர்மின்னு துண்பொறி வெள்ளைக் கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி நுதிதுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் நேற்றற்கா ணாரிடு ளென்னை னருங்கங்குல் வந்துதன் னுளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றனைத் தோளிற் நிருகுவான் போன்ம்

எ - து: செவிமறவாயிருக்கின்ற விளங்கும் நண்ணிய சிவந்த பொறிகளையுடைய ஆயர் நேர்ந்துவிட்ட வெள்ளை யெருத்தினது கோபத்தை ‡ அஞ்சா னாய் அதன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனை நுதிபைத் துறைத்து முனையினையுடைய கோட்டாலெடுத்துக் குலைப்பதனுடைய தோற்றாவைக் காணாய்; வருத்தம்கரிய கங்குலிலே அரிய இருளென்று கருதா னாய் வந்து துரோண சாரியனைக் கொன்ற (ஈ)சிகண்டியைத் தன்முயற்சியாலே வென்று கொன்று தன் தோளால், தலையைத் திருகும் || அச்சுவத்தாமாவைப்போலும். எ - மு

கூற்றம்” நைடத. போர்புரி. சுரு. (இ) “கூற்றினெருமை யேறணிந்த கண்டையொலி” காசி. மணிகன்னிகை. கஅ. எனவும் வருதல் காண்க.

க. பசியநிறமென்றது அந்நிறத்தையுடைய உமாதேவியாரை.

உ. “சுடர்பொதி மூவிலை வேலுடைக் காலனைத் துண்டமதா, வுடறிய சேவடி யான்” தேவாரம்.

ங. (அ) “செம்மறு வெள்ளை” (ஆ) “சில்லைச் செவிமறை கொண்டவன்” கலி. க00: கஉ, க0௭: சு. (இ) “துண்பொறி வெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “பொற்பொறிவெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “துநிறவெள்ளை யடர்த்தாற்கு” சீலப். க௭: சு, 0, எ.

ச. துரோணரைக்கொன்றவன் திட்டத்துய்மனும்வீடுமரைக்கொன்றவன் சிகண்டியுமாதலால் இங்கே சிகண்டியை யென்பது திட்டத்துய்மனை

(பிரதிபேதம்) * தொகைத்து. † ஆகுபெயராய்க், ‡ அஞ்சா னாய்த் தன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனைத் துறைத்து முள்ளினது தனிபோலும் முனையினையுடைய என்பது குத்திய பதிப்பு. || அச்சுவத்தாமாவைப்போலும்.

நேர்வெள்ளையென்க. நுதியென்றது முனை ; எனவே, தலை யென்பது 'தான்'ற்று * "நுதிக்கோலஞ்செய்து" (க) என்றும்போல.

எனவாங்கு அசை.

இங்ஙனம் தோழி காட்டக்கண்டு நங்கணவற்கும் இங்ஙன மாகுமோ வன்று அஞ்சின தலைவியது அச்சத்தை ஆண்டுப்பெற்ற நன்னிமித்தங்கண்டு தாழி + போக்குவாளாக மேற்கூறுகின்றாள்.

௩௪ அணிமாலைக் கேள்வற் றருஉமா (உ)†ராயர்

மணிமாலை யூதுங் குழல்

யென்றிருக்க வேண்டியதென்று தோற்றுவித்தது. வியாஸபாரதத்தில் அசுவத்தாமா திட்டத்துய்மனை அவனுறங்குகையில் காலாலுதைத்து நிலத்தில்தேய்த்துத் தன்வில்லின் நாண்கயிற்றினால் அவன் கழுத்தைக் கட்டி இழுத்து அவனை மிதித்து வருத்தாநிற்க, அவன் வலியற்று, 'குரவன் காதலா! யான் புண்ணிய வுலகடையுமாறு என்னைப் படைக் கலத்தால் விரைந்து கொல்' என்று வேண்டவும், 'குரவனைக்கொன்ற பாவிகட்கு நல்லுலகங்கள்கிடையா; ஆதலால் நீ படைக்கலத்தால் கொல்லத் தக்காயல்ல' என்று மறுத்து மீட்டும் தன்கால்களால் உயிர் நிலைகளில் உதைத்துக் கொன்றான்" என்று காணப்படுஞ் செய்தியும் பின்பு, "வீடுமனைக்கொன்ற சிகண்டி அதிர்த்துப் புருவங்களுக்கிடையே வில்லால் அடிக்க, அவனைக் கத்தியால் இருதுணியாகத் துணித்தா னென்று காணப்படுஞ் செய்தியும் இங்கே அறிதற்பாவன. வில்லிபுத்தூரரும், "பருவரவகற்றி யிருவர்வீரரையும் பாசறை வாயிலினின்றுத்தி, மருவருங் கமல மாலையான்கடப்ப மாலையானெனமனங் களித்துப், பொருவரு முனைக்குக் குரிசிலர யெல்லாப் போரினும் புறமிடா தடர்த்த, துருபதன் மதலை வரிசிலைத் திட்டத் துய்மனை மணித்தலை துணித்தான்", "கயில்புரி கழற்காற் றந்தையைச் செற்ற காளையைப் பாளையத் திடையே, துயில்புரி யமையத் திமைக்குமுன் சென்னி துணித்தனன் சுதனெனக் கலங்கி, வெயில்புரி வதன்முன் வல்லிரு ளிடையே யுணர்ந்தவர் வெருவுட னாரற்றப், பயில்புரி சிலைக்கைச் சிகண்டியை முதலோர் பலரும்வர் தனர்கன்பாஞ் சாலர்", "உத்தமோ சாவு முதாமனு முதலிட் டெள்ளவர் யாவரும்பிறருந், தத்த மோ கையினால் வந்தெதிர் மலைத்தோர் தலைகனாற் பலமலையாக்கி" என்று கூறியிருக்கிறார்; வில்லி. பதினெட்டாம். ௨௧௩ - ௨௧௫.

க. கோவையாரி. ௨௪௦.

உ. "அழல்போலு மாலைக்குத் தாதாகி யாயன், குழல்போலுங் கொல்லும் படை" குறள். ௧௨௨௮.

[திபேதம்] * தடுக்கோலஞ் செய்ததென்றும்போல. † போக்குவாளாக மேற்கூறுக. அணிமாலைக். ‡ ஆயன்.

எ - து: ஆயர் ஈண்டு ஊதுகின்ற குழல் நீலமணிபோலங் காயாம்பூவாற்
செய்த மாலையினை அணியும் இயல்பினையுடைய கேள்வினை நமக்குத் தருதற்கு
நன்னிமித்தமாக இசைத்தது காண்; நீ அஞ்சாதேகொன்னென்றான். எ - று.

அது, மங்கலமான பண்ணைத் தருதலின் நிமித்தமாயிற்று.

௩௬ கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சா வேற்றை

விடாஅதுநீ *கொள்ளுவை யாயிற் படாஅகை

யின்றன + வாயமக டோள்

எ - து: தோழி, தலைவனிடத்தே சென்று ஆண்டுச்செய்த நிமித்தத்தை
ஆராய்ந்துபார்க்கில், மதத்தையுடைய களிற்றினுங்காட்டிற் றறுகண்மையை
புடைய ஏற்றை நீ கைக்கெழவிடாது கொள்வை; இப்பொழுது இவ்வாய
மகன் + தோள் ஏனைமகளிர் தோள்களிற்காட்டில் || வெற்றிக்கொடியை உண்டாக்
கினவாமென்றான். எ - று.

௩௭ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்

சுவன்யிசைக் கோலசைத்த கைய நயலது

கொல்லேறு சாட விருந்தார்க்கெம் பல்லிருங்

கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம்

எ - து: பின்னர்த் தலைவியிடத்தே வந்து எம்முடைய புலவான கரிய
கூந்தலினையுடையவனை யாம் கூடுதற்குக் கொடுப்பேம்; கொல்லேற்றைச் சாடி
தற்குச்சுமைத் திருந்தவர்களுக்கென்று + நமர்கூறி, கூற்றும் தலைவினையொழிந்த
பகற்பொழுதிலேஅலர்ந்த கண்ணியையுடையவன் வருத்தத்தையுடைத்தாகிய
குழலினையுடையவன் x சுவலின்மேலே கோலைவைத்தகையையுடையவனாகிய
|| வினைவலபங்கினோர்க்கு அயலதாயிருக்குங்காணென்றான். எ - று.

அயலதென்றது ஏறு நழுவுதற்கு அரிதென்னம் + பொருட்டு. இம்மூன்று
பெயரும் ஏறுதழுவினவர்களை நோக்கிக் கூறிற்று.

௪௩ (க)கோளாள ரென்னொப்பா *நிலைன நம்மாணுட்

டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட்

௧. “தாளாள நென்பான் கடன்படா வாழ்பவன், வேளாள நென்பான்
விருந்திருக்க வுண்ணான், கோளாள நென்பான் மறவாதா னிம்
மூவர், கோளாக வாழ்த வினிது” (திருக்குகம்.௧௨.) என்னுஞ் செய்யுளி
லும் இப்பகுதியிலுமுள்ள எதுகைச்சொற்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கொள்ளையாயிற், + ஆயர்மகன், + தோள்களின், தோள்விரமகளிர்,
|| வெற்றிக்கொம்பையுண்டாக்கின, + நமர்கூடிக்கூறுந்தலையினை x சுவன்
மேலேகோலையைத் தையையுடையவனையொழிந்தலையல, + பொருட்டா
யிற்று. இம்மூன்று, **இல்லே எம்மாணுட்.

*கோளா னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு

வேளாண்மை செய்தன கண்

எ - து: யான் முற்கூறிய நிமித்தமேயன்றித் தலைவனைக் கண்டு என் ன்கள் உபகாரத்தைச் செய்கையினாலே ஏறுகொள்ளவல்லார் என்னை யாப்பார் பிறரில்லை யென்று நம்முடைய பசுத்திராளிலே நின்று தனது ாளாண்மையைக் கூறுந் தலைவன் பின்பு ஒருநாளிலேயாயினும் ஏறுதழுவி 'நம்மைத் தனக்குக் கோளாக ஆளுந் தன்மையையுடையனாகாமை இல்லை யென்றான். எ - து.

தாளாண்மை - முயற்சியை. ....ஆண்டு † போதுவன். நம்மை, நமக்கு; ருபுமயக்கம். கண் வேளாண்மை செய்தலாவது, (க) இடக்கண் துடித்தல்; லக்கண் || துடிக்கலாதிருத்தலும் நன்னிமித்தமாதலிற் செய்தனவெனப் ன்மையாற் கூறினான்.

ச௭ X ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்

(௨) நாரிருங் கூந்தற் பொதுமகனி ரெல்லாரு

(௩) முல்லையந் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ

டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு

எ - து: அவ்விடத்தில் ஏறுகளும் வருந்தின; இடையரும் புண்மிக்கா ான்று எல்லாம் (விலக்குகையினாலே) தம்மைக் கொள்ளுதற்கு நின்ற

க. (அ) “கண்ணகி கருங்கணு மாதவி செங்கணு, முன்னிறை கார்த்தகத் தொளித்துநீ ருகுத்தன, வெண்ணுமுறை யிடத்தினும் வலத்தினுந் துடித்தன” சீலப். இ: ௨௩௭ - ௨௩௯. (ஆ) “போக மகளிர் வலக் கண்க டிடித்த” சீவக. ௨௧௭௩. (இ) “நலந்துடிக் கின்றதோ நான் செய் தீவினைச், சலந்துடித் தின்னமுந் தருவ துண்மையோ, பொலந் துடி மருங்குலாய் புருவங் கண்முதல், வலந்துடிக் கின்றில வருவ தோர் கிலேன்” (ஈ) “நஞ்சனை யான்வனத் திழைக்கு நாளிடை, வஞ்சனை யால்வலந் துடித்த வாய்மையா, வெஞ்சல வீண்டுதா மிடந் துடித்ததா, லஞ்சலென் றிரங்குதற் கடுப்ப தியாதென்றான்” கம்ப. காட்சிப். ௩௨, ௩௩. என்பவைகளும் (உ) கலி. ௧௧: ௧௧ - ௨௨. அடிக் குறிப்பில் இடந் துடித்தல் நன்மைக்குறியென்பதை யறிவிக்கும் மேற் கோள்களும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௨. (அ) “நார்தநா றிருங்கூந்தல்” (ஆ) “நாரிருங் கூந்தலார்” கலி. இச: இ, கரு: ௨.

௩. “முல்லையந் தண்பொழில்” நாரி. கு. சு. மேற்கோள்.

ரதிபேதம்) *கோளா னாகாமை, † எம்மைக்கொள்ளுதலையானுந், ‡ பொதுவந்தன்மை நமக்கு || துடித்தலாயிருத்தலும், X ஆக்க.

பொதுவரோடே தாம் புணர்தற்கு வேண்டும் நிமித்தங்களைப் பெற்று நாறு
கின்ற கரிய கூர்தலையுடைய பொதுமகளிரெல்லாரும் மூலையையுடைய
குளிர்த பொழிவிடத்தே வினையாடுதற்குப் புக்கார்; நாமும் பொழிவிடத்தே
வினையாடுதற்குப் போதுவாயாகவேன்றான். எ - று.

அச்சுத்திரத்துட் பொதுவனென்னும் பெயர் முதலியனவும் அச்
சாதியிற் தலைவற்கு வருதலுங் கொண்டவாறுணர்க. “புரத்தினை மருங்கிற்
பொருத்தி னல்ல, தகத்தினை மருங்கி னளவுத லிலவே” என்னும் (க)
சுத்திரத்திற் கைக்கிளை பெருத்தினைக்கும் தலைவரும் தலைவியரும் பலராய்
வருவரென்றலின், இதன் சரிதகத்துத் தலைவருத் தலைவியரும் பலராகக்
கூறினார். இது சிறப்பில்லா ஆசாமாகிய கைக்கிளை.

இதனால், தலைவிக்கு * நினைதல் பிறந்தது.

இது கொச்சகம் இரண்டும் வந்தமையிற் கலிவெண்பாவின் †வேறுபாட்டு
வந்த கொச்சகக்கலி. (க)

(௧0௨.) கண்ணக னிருவிசும்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தேற்ற

தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும்

வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்குணர்க் கொன்றையு

மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்

நு தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை

தைஇனர் மகிழ்ந்து திளைஇ வினையாடு

மடமொழி யாயத் தவரு ளிவன்யா

ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று;

க. ஒஹ இவள், பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்

றிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா

வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைத் தெப்பொழுதுஞ்

சொல்லாற் றரப்பட்ட டவள் ;

கக. சொல்லுக, பாணியே மென்ற ரறைகென்றார் பாரித்தார்

மாணிழை யாறுகச் சாறு ;

க. தோல். அதத். கு. ஐ. இச்சுத்திர வுரையிலும் அகப்புறமாகிய
கைக்கிளை பெருத்தினைக்குச் சிறுபான்மை தலைவரும் தலைவியரும்
பலராகவருவ ரென்று கூறி, “ஏழும் வருந்தின.....” புணர்முறிக்
கொண்டு” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்; நச்.

(புரதிபேதம்) * நினைத்தல். † வேறுபாட்டுவந்த.

3 சாற்றன், பெடையன்னர் கண்பூத்து நோக்குமவா யெல்லா
மிடைபெறி னேராத் தகைத்து ;

4 தகைவகை மிசைமிசைப் பாயிய ரார்த்துட
னெதிரெதிர் சென்றார் பலர் ;

5 கொலைமயி சிலைசெறி செயிரயர் சினஞ்சிறற்
துருத்தெழுந் தோடின்று மேல் ;

6 எழுந்தது துக
னேற்றனர் மார்பு
கனிழந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர் ;

7 அவருள், மலர்மலி புகலெழு வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள்
பிணைஇ
யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் றேன்றி
வருத்தினன் மன்றவவ் வேறு ;

8 ஏறெவ்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்மொலோ
வேறுடை நல்லார் பகை ;

9 மடவரே நல்லாயர் மக்க ணெருந்
லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டுமற் றின்று
முடலேறு கோட்சாற்று வார் ;

10 ஆங்கினி,
தண்ணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉக
பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்
திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மாமேனி
யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றப் பரந்த துரை.

*இஃது ஆயன் தலைவனாய் ஏறுதழுவின்மை †சுற்றத்தார் கண்டுநின்று
றியது.

இதன் பொருள்.

(திபேதம்) * இது, † சுற்றத்தார்க்கண்டு.

கண்(க்)ணக னிருவிசும்பிற் கதழ்(உ)பெயல் *கலந்தேற்ற
தண்ணறும் (ங)பிடவழர் தவழ்(ச)கொடித் தளவழும்
வண்ணவண் டோன்றியும் (ரு)வயங்கணர்க் கொன்றையு
† மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துகையத்

ரு தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
தைஇனர் மகிழ்ந்து † கிளைஇ னிளையாடு
மடமொழி யாயத் தவரு னிவள்யா
||ருடம்பேரி டென்னுயிர் புக்கவ னின்று

எ - து: இடமகன்ற பெரிய விசும்பிலே வினாள் துவருகின்ற மழை தன்
னிடத்தே கலக்கையினாலே அதனை ஏற்றுநின்ற + தண்ணிய நறிய பிடவழும்
படர்கின்ற கொடியினையுடைய முல்லைபுறம் நிறத்தினையுடைய வளவிய
(கூ) தோன்றியும் விளக்குகின்ற கொத்தினையுடைய கொன்றையும் இவை

க. (அ) “அகலிரு விசும்பில்” பெரும்பாண். க. (ஆ) “அகலிருவானத்து”
மது. உசஎ; மணி. கக: கக.

உ. “தண்டினிக் கேற்ற பைக்கொடி முல்லை, முகைதலை நிறத்த காற்றம்
புதன் மிசைப், பூமலர் தளவொழி தேங்கமழ்பு” துறந். ௩.அஉ.

ங. “தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று, முளிமுதற்
பொதுளிய முட்புறப் பிடவழும்” கலி. ௧௦௧: க-உ.

ச. “கொடித்தளவமே” கீவக. ககடுக.

ரு. “கொன்றை யொள்ளினர்”, “நீசெரி யிணை சுடர்விக் கொன்றை”
நற். உஉக: ச; ௩௦உ: உ.

கூ. தோன்றி, ஒருபுறக்கொடி. மழைக்குத்தளிர்க்கு மியற்கையைபுடையது;
அதன் மலர் சென்றமான்து. அம்மலருக்கு விளக்கும் பவழமும்,
கோழிச்சேவலின்நிலைக்கு அம்மலரும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன.
இவற்றை, (அ) “விடுகொடிப் பிறந்த மென்றைகத் தோன்றி, பவழத்
தன்ன செம்பூத் தாஅய்” (ஆ) “கார்க்கேற், நெரிவனப் புற்றன
தோன்றி” (இ) “கலமிரு காத்தினை நாட்டவ ரிட்ட, தலைகாள்
விளக்கிற் நகையுடைய வாசிப், புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி” (ஈ)
“வான்றோன்றி, வில்விளக்கே பூத்தும் விதர்ப்பகாடு” (உ) “மாகதத்
தண்டிற் றோன்றி விளக்கெடுப்ப” (ஊ) “தோன்றி தோன்றுபுபுதல்
விளக்குறாஅ” (எ) “ஒண்சுடர்த் தோன்றி” (ஏ) “தோன்றி யொண்
பூ வன்ன, தொகுசெக் கெற்றிக் கணக்கொள் சேவல்” என வருவன
வற்றால் அறிக.

பிரதிபேதம்) * கலந்தேற்றத் தண்ணறும், † இன்னவும் பிறவும், ‡ நிகழினையாடு, || உடம்
போடிந்துயிர், + கண்ணிய.

வல்லாபிதவும் பூத்த பலமலர்கள் நெருங்கும்படி (க)தழையும் கோதையும் முயுமென்று சொல்லுகின்ற இவற்றைக் கட்டினராய் அணிந்துமகிழ்ந்து ரத்து விளையாமே, மடப்பத்தைபுடைத்தாகிய மொழியினைபுடைய, ஆயத்தானே * இன்று உடம்போடே என்னுயிர்க்குள்ளே புக்கவளாகிய இவன் தானென்றான் தலைவன். எ - று.

இழை, பூண்வடிவாகக் கட்டினது.

1. † ஒ இவன், (உ) ‡ பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
நிருமாறெய் திண்டல ரென்றி கருமமா
வெல்லாந் கேட்ட வறைந்தறை || தெப்பொழுதுந்
சொல்லாற் றாப்பட் டவன்

எ - து: அதுகேட்ட பாக்கன், † ஒவென வியத்து இவன் பொருகின்ற கற்சியையுடையதல்ல ஏற்றைத் தழுவும்வரல்லது அழகினைபுடைய மாந் போலும் ‡ திறந்தையுடைய மெய்யைச் சேராரென்று எல்லாருங் கேட் ப்ப இதுகாரியமாகப் பலகாலஞ் சாற்றிச் சாற்றி எப்பொழுதுஞ் சொல் சொல்லாலே + அடிப்படக் கொண்டுவரப்பட்டவனென்றான். எ - று.

சொல்லுக

எ - து: அது கேட்ட தலைவன், அச்சந்தரத்தைகோங்கி இவன் ஏறுதழுவிக் கொள்வனென்று அவர்க்குக் கூறுகவென்றான். எ - று.

பாணியே மென்ற நறைகென்று பாரித்தார்

மாணியை யாறுதச் சாறு

தழை, பலவகையான தளிர் அரும்பு பூ முதலியவற்றைச் செய்து ஓரங் களை ஒழுங்காகக் கக்கரித்து இளைய மகளிர் உடுக்கும் உடை வீசேடம்; “முடித்த குல்லை யிலையுடை நறும்பூச், செங்கான் மராஅத்த வாலினை ரிடையிடுபு, சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை, திருந்துகாழ்வுக்கு நிராப்ப வுடஇ” முருகு. ௨௦௧-௨௦௪. “அரிய தாமே சிறவென் னாம்ப, விளைய மாகத தழையா யினவே”, “அண்த்தழை தடக்க வோடி மண்ப்பொறிச், குரவங் குன்றி கொள்ளு மினையோன்”, “அம்பூத் தொடலையணித்தழையல்குந், செம்பொறிச் சிலம்பி னினை யோன்” புறம். ௨௪௮: ௧-௨, ௩௪௦: ௧-௨, ௩௪௧: ௨-௩. என வருதல் காண்க.

“கொல்லேற்றக் கோடஞ்ச வானை மறுமையும், புல்லானே யாய் மகள்” கலி. ௧௦௩: ௧௨-௧௩.

பேதம்) * கின்றுடம்போடே, † ஒவென, ‡ பொருபுகழினல்லேறு, பொருபுகழ் எல்லேறு, || எப்போதும், + ஒவெனியிதது, x புழைச்சியை, = கிற்றியையுடைய, + படிபட்ட.

எ - து: அவரும் ஆவ்விச்சென்று தழுவுதற்கு யாவன் * தாழ்த்திரே மென்றார், அதுதேடி அவன் சுற்றத்தார் மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையுடையான் விழியாக நிழ்த்தும் ஏறவிடுன்ற விழவைப் பாக்கச்செலுத்தி இவனை யன்றி மற்றும் ஏறதழுவுவர் உளாவினும் வருகவென்று பறையறைவென்றார். எ - து.

கடு † சாற்றன், பெடையன்றார் கண்டூத்து ‡ கோக்கும்வா பெல்லா (க)மிடைபெறி னேராத் தகைத்து

எ - து. இத்தவிழவினைப் || பெடையையொப்பார் தக்கன்கள் பொலியு பெற்று இவ்வழவைப் பார்க்குமிடமெல்லாம் கின்ற பார்க்கும் பரிணப் பெறுவார்களாகில் அது தகைமையையுடைத்தென்றார். எ - து.

இதற்குமுன் உன்னவரும் மேல்வருகின்றனவும் கண்டசுற்றத்தார் கூறிய தாகப் பொருளுரைக்க.

கஎ தகைவகை மிசைமிசைப் = பாயிய ரார்த்துட

× னெதிரெதிர் சென்றார் பலர்

எ - து: அழகினையுடைத்தாகிய வருப்பையுடைய அவ்வேறகனின்மேலே பாய்கைக்குச் + சேர ஆர்ப்பரித்து ஏறகனினெதிரேயெதிரே பலருக்குமென்றார். எ - து.

கக கொலைமலி சிலைசெறி >> செவிரயர் சினஞ் †† சிறங்
துருத்தெழுந் தோடின்று மேல்

எ - து: அப்பொழுது அவ்வேறகன் கொலைத்தொழின்மிக்க †† சிலைசெறித்த குற்றத்தைச் செய்யுஞ் சினமிக்கு வெவிதாயெழுந்து அவர்மேலே ஓடிற்று. எ - து.

௨௧ எழுந்தது துகள்

எ - து: அப்பொழுது துகள் எழுந்தது. எ - து.

|| ஏற்றனர் மார்பு

கவிழ்ந்தன மருப்புக்

கலக்கினர் பலர்

எ - து: அவர்களும் மார்புகளை எதிரே கொடுத்தார்; அவற்றின் கொம்புகளாக் கவிழ்ந்து குத்தின; அதனால், தழுவினவர்கள் பலரும் கலக்கிப்போனார். எ - து.

க. மிடை - பரண்.

பிரதிபேதம் * தாழ்த்தொன்றார், † சாற்றவன், ‡ கோக்குவாயெல்லா, || பெடைபொய் னார், உபாயப்பார், பாப்பார், x எதிர்த்தொன்றார், + சேர யாவாரிற்று. * & செவிரெதிர், †† சினந்து, செறித்து, ‡† சிலைசெறித்து, || || ஏற்றமார்பு.

முன்னர்ப் பலரும் வருகவென்று சாத்தவிற்ப பல ஏறகளும் விடப் பலருத் தழுவித் தோற்று *மென்றார்.

உரு அவருள் (கி)மலர்மலி + புகவெழ வலர்மலிர் மணிபுரைநிமிர் தோள்
+ பிணைஇ

தீயெருத்தோ டுமிரிடைத் தோன்றினன் றோன்றி
வருத்தினன் மன்றி வவ் வேறு

எ - து: அங்கனம் ஏறதழுவ + வந்தவர்களுட் பரத்தல் மிக்க விருப்பம்
முதலாலே பூமலித் தீவமணியையொக்கும் நிறத்தையுடைய செடிய தோள்
மலர்மலி ஏற்றின் கழுத்தையிறுத்தத் தழுவித் கழுத்தோடுகூடக் கிடக்கின்ற
உருட்டேற்றிடத்தே தோன்றினன்; அவ்வனக் தோன்றிப் பின்னர் அறநி
ராக அவ்வெற்றை வருத்தினனென்றார். எ - று.

உஅ = ஏறெய்வம் காணவெழுந்தா ரெவன்கொலோ

x வேறுடை கல்லார் பதை

எ - து: ஏற்றையுடைய கல்லவர்கள் தங்கள் ஏற்றினுடைய வருத்தத்தைக்
ண்டு எழுந்திருந்தார்; அவன் தழுவினவாற்றிற் கு மகிழ்வதன்றிப் + பதை
நாதல் என்னபயன் தருமென்றார். எ - று.

கொல்லும் ஒவும் அகை.

கஉ முடவரே கல்லாய் மக்க + *மொருந்

லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் + *கண்டுமற் றின்று

முடலேறு கோட்சாற்றுவார்

எ - து: முன்னராளிலே கொல்லுதலையுடைய ஏற்றின் கழுத்திலே
கின்னவர்களைக் கண்டு வைத்தும் + * இன்றும் உடலுின்ற ஏற்றைத் தழுவிச்
சாற்றுவாராயி கல்ல ஆய் மக்கள் அறியாதவர்களைமென்றார். எ - று.

கக. || ஆங்கினி

தண்ணுமைப் பாணி தளரா + *தெழுந் க

பண்ணமை யின்சீர்க் குரையபுட் டெண்கண்ணித்

க. அறநீட்டி முடுகி வந்ததற்கு "மலர்மலி புகவெழ வலர்மலிர் மணிபுரை
நிமிர் தோள் பிணைஇ" என்பது மேற். நோல். செய். கு. கக. பேர்.

உ. குட்டேறு-ஏற்றின்முதுகில் புறக்கழுத்தையகிட்டுத் திரண்டு உயர்ந்து
தோன்றும் ஒருதப்பு; இச்சொல் இவருரைகையில் பயின்று வரும்.

(சிறிபெரும்) *என்றார், + புகவெழ அலர்மலி மணிபுரை நிறத்தோள், + பிணைஇ, பிணைஇ.
தீ எருத்தோட்டியில், || இயவேறு, + வந்தவர்கள் பரத்தல் மிக்க, தோள்
நிய பின்னாறுநிபுகவேற்றை, = ஏற்றெய்வம், x ஏற்றடை கல்லார்ப்பதை,
+ பதைநாதல்என்ன, **கெழுந் படல், கெழுந் படல், + *கெழுந் மேற்றின்று
முடலேற்றுக்கோட், || மீண்டுமுடறு || குக்கு தன், + *எழுவுகப்பண்.

தின்டோட் ழுறலொளி மாயப்போர் x மாமேனி

(க)யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த

†முறுவலான் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி

மன்றம் பரத்த துரை

எ - து: இப்பொழுது அவ்விடத்துச் சிறுகுடியின் மன்றத்தில் ஆடுகின்ற பண்ணமைந்த இனிய தாளக்கையுடைய † குழைக்கூத்தினுள்ளே விளங்கிய கண்ணியையும் தின்னிய தோளினையும் திரலினது விளக்கத்தினையும் மாயத் தையுடைய போர்த்தொழிலினையும் தரியமேனியினையும் அழகிய துவருட்டின ஆடையினையுமுடைய பொதுவன் தோளையும் ஆராய்க்க முறுவலாளையுடைய மென்றோளையுக் கொண்டாடி ஏறதழுவின் புகழ் பரத்தது: இனி மணஞ் செய்தற்குத் தண்ணுமையில் தாளத்தன்மை எழப் பவார்களாகவெனக் கண்ட சுற்றத்தார் ||கறிஞர். எ - று.

பொதுவன் தோளிற் கு அவன் தோள் தீர் ஒக்குமென்று பாடாட்டி. இனிப் பொதுவனோடே மென்றோளையுடைய முறுவலாளையும் பாடாட்டி யென்றலும் ஒன்று. இதுவும் சிறப்பில்லா ஆசிரியரைய கைக்கிளை. —“பாவக் கனிமித்தம் பன்னினை டென்ப”(உ) என்றதனால் ஆசிரியர் பாங்கி நிமித்தம் மாயினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் x நினைவளித்தது.

+இஃது “ஆசிரிய மருங்கிலும் வெண்பாமருங்கிலுமுடைய யகமு முன்னு கலவலே” என்னும் (௩) குத்தித்திற் கொண்ட காந்தி. ௨9 முழிகியலோடு தொடர்ந்த “தகைவகைக்கையு” “கொலையி†கிலேறி” என்னும்வெண்

க. “ஆயர்களுக்குத் துவரையுடை கூடப்படு” (௮) “கருத்துவ ராடையை” கலி. ௧௦௮: ௧௮. (௮) “கருத்துவ ராடையா” சீவக. ச௮௮. (௮) “அலங்கு செந்துவ ராடையா” 117௧. (௧௦) கஞ்சனைக் கொன்ற. சு. என்பவற்றிலும் அறிக.

உ. தோல். கள. கு. கக.

ங. தோல். செய். கு. சுஎ. இச்சுத்திவருவாயிலுமிதகைவகை மிசைமிசைப் .....சென்றார் பலர் என்னும் பகுதியை காந்தி. முழிகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், “மலர்மலி புகலெழு .. . . வருத்தினான் மன்றவல் வேறு” என்னும் பகுதியை அறுசேடி முழிகிய லோடொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், மேற்கோள் காட்டினர் ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * மாமணி, † முறுவலாய்மென்றோள், பாடாட்டி, ‡ குழைக் கூத்தினுள்ளே பொதுவன்றோளையும், ||கறிஞர். விளங்கியகண்ணியையும்.....ஆடையினையு முடையபொதுவனென்க. பொதுவன் தோளிற் கு, +பாங்கினிமித்தம், x நினைத் தலிமித்தம், +இது ஆசிரிய. ** முழிகியதுத் தொடர்ந்த, ††கிளைசெறி.

பாக்களும் “மலர்மலி புகவெழ * வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணைஇ”
என அறுசீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த வெண்பாவும் இருசீர்ச்சின்னமும்
பெற்றுக் கல்வெண்பாவுறுப்பில் வேறுபட்டு வந்த (க)கொச்சகக்கலி. (உ)

(க0ந.) மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்

புல்லிலை வெட்சியும் பிடவுத் தளவுங்

குல்லையுங் குருத்துங் கோடலும் பாங்கருங்

கல்லவுங் கடத்தவுங் கமழ்கண்ணி மலைத்தனர்

டு பல்லான் பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மரீர்

முல்லை முகையு முருந்து வினாத்தன்ன

பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

சொல்லர் சுடருங் கனங்ருழைக் காதினர்

கல்லவர் கொண்டார் மிடை;

க0 அவர்மிடைகொள;

மணிவரை மருங்கி னருளி போல

வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு

மீன்பூக் தவிர்வரு மர்திவான் விசம்புபோல்

வான்பொறி பரந்த பள்ளி வெள்ளையுங்

கடு கொல்லன் குடிப் குழித் திங்கன்போல்

வலையுபு மலிந்த கோடார் சேயும்

பொருமுதான் முன்றிற் புகலேந் பலபெய்

தரிமாவும் பரிமாவும் களிற் கராமும்

பொருமலை விடாகந் தொருங் துடன் குழிஇப்

க. இச்செய்யுளை ஆம்போதற்குருபோதென்று கூறி, “கண்ணகன்.....
.....பின்ன” இது சீவ. “ஆடுஇவன்.....தலைத்து” இவை
கொச்சகம். “தலைவகை .....மேல்” இவை அராகம். “எழுத்தது
.....பலர்” இவை சிற்றெண். “அவருள்.....வேறு” இது
முடுகியலடிவந்த கொச்சகம். “ஹெவ்வம்.....சாற்றுவார்”
இவையுங் கொச்சகம். “ஆங்கு” தனிச்சொல். “தன்னுமை
.....துரை” இது சரிதகம்.” என்று பிரித்துக்காட்டி,
தாவு, கொச்சகம், அராகம், சிற்றெண், சரிதகமென்னும் ஐந்துறுப்
பும் முறையானே வருதலின்றிச் சில மீள வந்தன என்பர்
இளம்பூரணர்; தோல். செய். ரு. கச்சு. ‘எருத்தே கொச்சகம்’.

(பிரதிபேதம்)*அலர்மலி மணிபுரை நிமிர்தோள் மிண்டுமென அறுசீரடி.

௨௦ பநிமழை யாடும் வரையகம் போலுங்
கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ ;

௨௨ தொழுவினுள், புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு சூத்தின வேறு ;

௨௪ ஏற்றின், அரிபரி பறுப்பன சுற்றி
யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க
ணுருவ மாலை போலக்
சூருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன ;

௨௮ கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்
டைநின் றக்குடர் வாங்குவான் பீடுகொண்
செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற வந்நூலை
முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம் ;

௩௨ இகுளை யில்தொன்று கண்டை யில்தொத்தன்
கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்
போர்புக லேற்றுப் பிணரொருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழீஇ யவன் ;

௩௬ இகுளை யில்தொன்று கண்டை யில்தொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி
யூர்வான்போற் றேன்று மவன் ;

௪௦ தொழீஇஇ, காற்றுப்போல் வந்த கதழ்விடைக்காரியை
யூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண் டட்டதன்
மேற்றோன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை
யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்
சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டனான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வுட்கிற்றென் னெஞ்சு ;

௪௬ இகுளை யில்தொன்று கண்டை யில்தொத்தன்
புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி
வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்
மறுப்போற் பொருந்தி யவன் ;

௧௦ ஓவா வேகமோ நுருத்துத்தன் மேற்சென்ற
சேவச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்
காயாம் பூங்கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை
வாய்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தஞான் நின்னன்கொன்
மாயோனென் றுட்கிறென் னெஞ்சு ;

௧௧ ஆங்கு, இரும்புலித் தொழுதியும் பெருங்களிற் றினமு
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுவ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறழணி மணிலிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்
மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுவ ;

௧௨ கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லாளே யாய மகள் ;

௧௩ அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
நைவாரா வாயமக டோள் ;

௧௪ வளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்ச நெஞ்சினர் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள் ;

௧௫ விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின் ;

௧௬ ஆங்கு;

குரவை தழீஇயா மரடா பி பாடித்
தேயா விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொன்னில
மாளுங் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியிரிம் மலர்தலை யுலகே.

*இஃது ஆயர் ஏறுதழவிநின்றமையைத் +தோழி தலைவிக்குத் தனித் தனியே காட்டிப் பின்னர் அவர் ஏறுதழவிவிட்டுக் தூவையாடுகின்றமையுங் கூறி ஆண்டு யாழஞ்சென்று நினை ஏறுதழவிக் +கோடந்த நிர்கின்ற தலைவன் கேட்டு ஏறுதழவிக்கொள்ளுமாறு நமிக்தி சுற்றத்தார் கூறிக் கிடக்கின்ற முறைமையைப் பாட்டிலே தோன்றப் பாடிக் தூவையாடி வழிவாழ்கவேன்று தெய்வம்பாவுதும்; நீயும் அங்ஙனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மெல்லினர்க் (உ)கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்
புல்லிலை வெட்சியும் (ங)பிடவுந் தளவுந்
குல்லையுந் || குருந்துந் (ச)கோடலும் (ரு)பாங்கருந்
கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைத்தன்
ரு பல்லான் +பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மார்
(சு)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

க. தரவு ஈற்றடி குறைந்து வருதலையு முடைத்தென்பதற்கு “மெல் லினார்க்.....மிடை” என்பது மேற். தோல். செய். சூ. ககசு. நச.
உ. “அவிழ்தளவி னகன்றேன்றி, நகுமுல்லை யுகுதேறுவீப், பொற் கொன்றை மணக்காயா, நற்புறவி னடைமுனையின்” பொருந். ககசு - ௨௦௨. என்பதனாலும் முல்லைநிலத்துவாழ்வார் பலமலர் குடி மியல்பினர் என்பது அறியலாகும்.

ங. “பிடவுந் தளவுந்” தோல். உயிர்மயங்கு. சூ. ௨௭.

ச. இந்நூற் பக்கம் சுகசு: சு-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ரு. (அ) “பாங்கரு, முல்லையுந் தாய பாட்டங்கரல்” (கலி: ககசு: ரு - ச.) என்பதனால் பாங்கர், ஒரு பூங்கொடியென்று தோற்றுகிறது. (ஆ) “வண்டு பாடி பாங்கமோடி” துளா. சீயவதைப். ௨௧௬. (இ) “குருந்து பொற் கூவிளம் குல்லை பாங்கரும்” காஞ்சிப். கழுவாய்ப். கடுங். (ஈ) “வகுள ளெமையரை டாங்கர்” திருவானைக்காப். சம்புமுனி. க. (உ) “சூத நாசம்வழை பாங்கர் குருந்து” விநாயக. கெசானனர் திருவவ. ௫௬. என இது பயின் றவருதலும்காண்க. பாங்கரென்பதை ஒமையென்பாருமுளர். அஃது ஒரு மமென்று தெரிகிறது.

சு. (அ) “முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன, பல்லும்” கலி. க௦௮: கடு-கசு. (ஆ) “முருந்தொடி முல்லைசாய்த்த முகிழ்கை யாயர்மாதர்” பாக. (க௦) வேயங்குழல். கசு. (இ) “முல்லையு முருந்து நிரைத்தன

(யிரதிபேதம்) * இலகூயர், + தோழியொரு தலைவிக்கு, † கொண்டற்கு, || குருந்தகோட லும், + பொதுவாததழ விடைக்கோட் காண்குவார்.

சொல்லர் சுடருங் (க)கனங்குழைக் காதினர்
நல்லவர் கொண்டார் மிடை

எ - து: பலபசுவையுடைய பொதுவர் கல்லிடத்தனவுங் காட்டிடத்தனவு
ய மெல்லியகொத்தினையுடைய (உ)கொன்றைப்பூவாலும் மெல்லியமலரை
ய காயாம்பூவாலும் புல்லியஇலையையுடைய வெட்சிப்பூவாலும் பிடவம்
லும் முல்லைப்பூவாலும் (ங) கஞ்சங்குல்லைப் பூவாலும் குருந்தம்பூவாலும்
டற்பூவாலும் *பாங்கற்பூவாலுஞ்செய்த கமழங்கண்ணியைச் சூடினராய்
ரந்த ஏற்றைத் தழுவுதலைக்காணவேண்டி முல்லைமுகையும் (ச) லீலிமுருந்தும்
த்தாலொத்த பல்லினையுடையாய்ப் பெரிய சூளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய
ணினையுடையராய் மடப்பம், பொருந்தின சொல்லினையுடையராய் விளங்
பொன்றாற்செய்த மகாக்குழையையணிந்த காதினராய் ஆயர்மகளிர்
ர பரணைக் கைக்கொண்டார். எ - று,

மிடை - பரண்.

ஆவர்மிடைகொள்,

(ரு)மணிவரை மருங்கி னருவி சீபால

வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு

மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசம்புபோல்

வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுங்

போன்று.....நகைக்குமென் னகையான்” கீறு. துடிவ்வுத்துக்.
தசைக்கட்டியை. உ௩.

இந்நூற்பக்கம் ௪௦௨: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(அ) “மன்றலம் கொன்றை மலர்மலைத்து ஃஃஃஃ, என்று திரியு மிடை
மகளை” எனவும், (ஆ) “மணிகிறை யோம்பி சேரும் வல்விடை
தழுவித் தோய்த்த, வணிகிறை மகளிர் கூந்த லலங்கலங் கொன்றை
சூட்டிப், பிணிதபு மாயர்செய்கை” எனவும், (இ) “வென்றி மழவிடை
பூர்ந்தாற் சூரியளிக், கொன்றையம் பூங்குழ லான்” எனவும் வருஞ்
செய்யுட்களை நோக்குக.

கஞ்சங் குல்லை - கஞ்சா; இச்சொல், கஞ்சம், குல்லையென இரண்
டாகவும் கொள்ளப்படும்.

லீலிமுருந்து - மயிலிறகின் அடி.

(அ) “மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி” நோல். செய். கு. எஅ.
பேர். மேற்கோள். (ஆ) மணிவரை யென்பதற்கு, இங்கே எழுதியிருக்
கும் பொருளோடு “மணிதிகழ் விதன்மலை” (கலி. ௨௦: ௫.) என்பதும்
இந்நூற் பக்கம் ௨௪௬: ௪ - ஆம் குறிப்பில் பொருந்துவனவும் ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

பேதம்) * பாங்கற்பூவாலும்.

௧௫ (௧)கொலைவன் சூடிய (௨)குழுவின் திங்கள்போல்

*வளையுபு டலிந்த கோடணி சேயும்

பொருமுரண் முன்பிற் (௩) புகலேறு பலபெய்

தரிமாவும் பரிமாவும் களிறுங் கராமும்

(௪)பெருமலை விடாகத் தொருங்குடன் குழீஇப்

௨௦ (௫)படு(௬)மழை யாடும் வரையகம் போலுங்

கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ

எ-து: அவர் தந்தம்மிடையைக் கைக்கொள்ள ஆயர்(௭)மணிகளையுடைய
(௮)மலையிடத்தினின்றும் வீழ்கின்ற அருவிகள்போல அழகினது எல்லையைப்

௧. “ஏற்றுவுல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை, மாற்றருங் கணிச்சி மணி
மிடற்றோனும்... ..நால்வ ருள்ளுங், கூற்றெத்தீயே மாற்றருஞ்
சீற்றம்” புறம். ௫௬: ௧- ௧௧. என்புழி ‘மணிமிடற்றோனைக் கூற்றமென்
றது அழித்தற்றெழிலுடைமையான்’ என்னும்விசேடவுரைப் பொரு
ளாட்சியும், “கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன்மற்றிவன்” புறம்.
௧௫௨: ௮. “கொலைவனல்லையோ கொற்றவ னையினே” மணி. ௨௫.
௧௭௪. என்னும் சொல்லாட்சியும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

௨. குழவி யென்பது சூத்திரத்துக் கூறப்படாத பிறிதின்மேலும் வரு
மென்பதற்கு, “குழவிக் திங்கள்” என்பது மேற்கோள்; தொல். மர.
௫. ௨௪. பேர்; மயிலைநாதர் குழவியென்பது மதிக்கும் உரித்தாய்வுரு
மரபிற்றென்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது; நன்.
பொது. ௫. ௩௭.

௩. “பேர்ப்புக லேற்றுப் பிணரெருத்தில்” கலி. ௧௦௩: ௩௪.

௪. (அ) “பெருமலை விடாகத்து” (ஆ) “பெருமலை விடாகத் தருமிசை”
புறம். ௩௭: ௪; ௧௧: ௮.

௫. படுதல் என்பது பெய்தல் என்னும் பொருளில் வருதல், (அ)
“படுமழை யகெக்கத்” (ஆ) “பாடுபெயல்” கலி. ௪௮: ௪; ௧௦: ௬.
என்பவற்றாலும் ‘பாட்டம்’ என இருவகைவழக்கினும்வழங்கும் சொல்
வாலும் அறியலாகும்.

௬. “ஊர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க” கலி. ௧௦௫: ௨௫.

௭. மண்வரை என்பதற்கு நிலமணி போன்றமலை யெனப் பொருள்
கொள்ளினும்பொருந்தும்.

௮. (அ) “அயமிழி யருவிய வண்மலை” (ஆ) “இலங்குதா முருவியோ
டண்கொண்ட நின்மலை” (இ) “ஆமிழி யண்மலை” (ஈ) “அயனந்தி
யணிபெற வருவியார்த் திழிதரும், பயமழை தலைஇய பாசொல் விறல்

(பிரதிபேதம்) * வளையுமலிந்த.

*போக்கின வெள்ளிய கால்களையுடைய காரியாகிய ஏற்றினையும், மீன் பொலிவு பெற்று விளங்குதல்வரும் அந்திக்காலத்து மேகத்தையுடைய சிவந்த ஆகாயம்போலே அழகிய ஒளிபரந்த புள்ளிகள் வெள்ளையாயிருக்கின்ற சிவந்த ஏற்றையும், கொலைத் தொழிலையுடைய இறைவன் சூடிய இனையதாகிய திங்களைப்போல விளைந்து நிறைந்த கொம்பை அணிந்த சிவந்த ஏற்றையும், பொருகின்ற மாறுபாட்டினையும் வலியினையுமுடைய கொண்டாடுகின்ற பிற எறுகள் பலவற்றையும் தொழுவின்னே விடுகையினாலே ஒழுங்குபட்ட புகைசூழ்ந்த அத்தொழு, சிங்கமாகிய மாவும் குதிரையாகிய மாவும் களிறு களும் (க)முதலையிலொருசாதியாகிய கராமும் பெரிய மலையின் முழையிடத்திலே சேரத் திரளப்பட்டுப் பெய்கின்ற மழை ஒருங்குதிரியும் மலையிடத்தை யொக்கும். எ - று.

உஉ தொழுவின்ன, (உ)புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்

(ந)தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு

எ - து: அத்தொழுவின்னே அவ்வேறுகளைத் தழுவதற்கு விரும்பி விரும்பிக் குதித்த பொதுவரைத் தெரிந்து தெரிந்து அவ்வேறுகள் குத்தின. எ - று.

உச ஏற்றின், (ச)அரிபரி பறுப்பன சுற்றி

யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க

வெற்ப" (கலி. சக: க. உரு; சஅ: க; இந: சு - எ.) என்பவற்றால் மலையை அருவி அழகுறுத்துவதாகக் கூறுதல்அறியப்படும்.

க. (அ) "ஒடுங்கிருங் குட்டத் தருஞ்சுழி வழங்குங், கொடுந்தாண்முதலையு மிடங்கருங் கராமும்" (குறிஞ்சி. உருசு - உருஎ.) என்பதனால், கராம் முதலேச்சாதி விசேடமென்பது அறியலாகும்.

உ. "எழுசீ ரடியே முடுகிய னெடக்கும்" என்பதன் பின்னுள்ள 'முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்' என்னும் (தொல். செய். சுசு) சூத்திரத்தி னுரையில் முதலீ ரடிக்குமென்ற வும்மை எச்சவும்மை யாதலால், நாத் சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்று கூறி, "புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத், தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு" என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். பேர்.

ந. 'செய்பு' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் தன் வினைமுதல் வினை கொண்டு முடிந்ததற்கு, "தெரிபுதெரிபு குத்தினவேறு" என்பது மேற் கோள்; நன்.வினை. சூ. உரு. மயிலை. விருத்தி: இரா. இ-வி. சூ. உசக.

ச. கலிப்பாவுறுப்பில் முதலடி முடுகியலாயும் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராயும் வந்ததற்கு, "அரிபரிபு.....குடர்வலந்தன" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். சூ. எ0. நச்.

(பிரதிபேதம்) * போக்கினவெள்ளிய. † மாறுபாட்டினையுமுடைய.

ஹருவ மாலை போலக்

குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன

எ-து: அவை குத்தினபொழுது, எரி சுற்றிவிளங்குகின்ற (க)கணிச்சிப் படையையுடைய இறைவன்குடிய (உ) பிறையிடத்துக்கிடந்த (ங) சிவந்த நிறச்சையுடைய *மாலைபோலப் பகையான ஏறகளை விரும்பிப் போக்குவன வாகிய† ஏற்றினங்களின் குருதிதோய்ந்த கொம்புகளுடனே குடர்கள் சுற்றிப் பணித்தன. எ - று.

உஅ †கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்

ழைநின் (ச)றக்குடர் வாங்குவான் டீடுகான்

(ஊ)செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற (ஐ)வந்நூலை

||முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்

எ - து: அங்ஙனம் கொம்புகளோடே சுற்றிக் குடர்கள் பணித்த ஏற்றின் முன்னே நின்று ஆடி அக்குடரை இரண்டுகையாலும் வாங்கி வயிற்றிலே

க, கணிச்சியென்பது மழுவின் வேரையதொரு படைக்கலத்துக்கும் பெயராயினும் 'எரிதிகழ்' என்னும் அடைமொழியை நோக்க இங்கே மழு வென்னும் பொருளில் வந்ததென்றே தோற்றுகிறது.

உ. இச்செய்யுள் ௧௫ - ௧௬. அடிகளிலும் ஏற்றின் கொம்புக்குப் பிறை உவமையாய் வந்திருத்தல் காண்க.

ங. "கணவிர மாலை கைக்கொண்டென்ன, நினை டீடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி" மணி: ஓ: ௪௮-௪௯.

ச. "மாயா தவர்தலை வாவரங் காவட மாமதுரை, மாயா தவரண்டர் வந்தடைந் தான்மழு வாளிபிர, மாயா தவர்செய்வர் முந்நூல்செந் நூல் கொண்ட வண்ணமொப்ப, மாயா தவரத் தனைக்குடல் கோத்ததுன் வாணகமே" திருவாங்ககீ. அஎ.

ஞ. லகரத்திரிந்த னகரத்தின்முன் மகரம் தன்மாத்திரையிற் குறைந்து வருமென்பதற்கு, "செந்நூற்கழி.....போன்ம்" என்பது மேற். கோள்; இ - வி. சூ. ௨௨.

ஈ. செய்யுட்கண் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறுதியில் னகாரம் மகாரம் வந்து ஈரொற்றுட னிலையாய் நிற்குமென்பதற்கு, "அந்நூலை முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்" என்பது மேற்கோள்; தொல். மொழி. சூ. ௧௮. நச்.

(பிரதிபேதம்) * மாலைபாபகையான, † ஏற்றினங்களினுடைய குருதி ‡ கோட்டொடு, || முந்நூலாக் கொள்வானும்.

இகென்றவன், சிவந்த நூற்கழியை ஒருவன் இரண்டுகையிலும் கோத்துப் பிடித்திருக்க அந்நூலை மூன்று நூலாகக் கொள்கின்றவனையும் ஒக்கும்; இவனுடைய பெருமையைப் பாராயென்று தோழிதலைவிக்குக் காட்டினான். எ-று.

௩௨ (க) இகுளை யிஃதொன்று கண்டை (உ)யிஃதொத்தன்
கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்
போர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழிஇ யவன்

எ - து: போரைக்கொண்டாடுகின்ற ஏற்றினது † சர்ச்சரையையுடைய கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு, இட்ட மாலேபோலே அதனைத் தழுவினவன் ஒருமைத்திரையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலான் இனி அதன்வலியை மீளப்பண்ணி அதனை நீங்கான்; இஃதேயானே! இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன்காணென்று காட்டினான். எ - று.

இவனொருத்தனென்றது, † வியத்தது.

௩௩ (ங) இகுளை யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
முறையெற்றின் மேலிருந்தாடித் துறை(ச)யம்பி
பூர்வான்போற் றேன்று மவன்

எ-து: (ங) மறுவியையுடைய ஏற்றின்மேலேயிருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர் நீர்த்துறையிடத்துத் தெப்பத்தின்மேற் கிடந்து அதனைத் தள்ளுகின்றவனைப்

க. “தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே” என்புழி, இன்னன வென்பதனாலே இகுளை பெண்பது உயர்திணைப் பெண்பாற் சொல் லென்று நன். பெயரி. கு. உ௦. மயிலை. விருத்தி, இரா. இ - வி. கு. களசி. உரைகளிலும், தோழியை இகுளை என்பது மலாடார் சொல் லென்று (நன். பெயரி. கு. ௧௬) மயிலை. உரையிலும், சீதநாட்டார் சொல் லென்று விருத்தி. இரா. உரைகளிலும் காணப்படுபவை இங்கே அறி தற் பாலன.

உ. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௬: ௩-ஆங் குறிப்புப்பார்க்க,

௩. இச்செய்யுளில் ௩௨, ௪௬-ஆம் அடிகளும் இப்படியே அமைந்துள்ளன.

௪. “தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ, ரம்பியூர் தாங்கூர்தா ரேறு” கலி. ௧௦௬: ௨௨ - ௨௩.

௫. முறையென்பது மறுவென்னும் பொருளில் வருதல், “செவிமறை நேர்மின்னு றுண்பொறி வெள்ளை” (கலி. ௧௦௬: ௨௭) என்புழி ‘முறை’ என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்

(பிரதிபேதம்) * ஆய மகனென்றே விட்டொரான். † சர்ச்சரையையுடைய, ‡ வியத்த இகுளை.

போலே தோன்றுகின்றவன் பசுத்தினைபுடைய ஆயர்மகனல்லவோ ? ஆதலால், இவன் இங்ஙனம் செலுத்துந் தொழிலை ஒழியான்; இனையோனே ! இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன் காணென்று காட்டினான். எ -று.

சு0 *தொழீஇஇ

எ - து: காண்டற் றொழிலை புடையவனே. எ-று.

இஃது “அளபெடை மிகுஉ மிகாவிறுபெயர்”. (க);

(உ)தாற்றுப்போல் வந்த ிகதழ்விடைக் காரியை

பூற்றுக் கந்ததே யடங்கக்கொண்ட டட்டதன்

மேற்றோன்றி ரின்ற பொதுவன் றகைகண்டை

(ங)யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்

க. தோல். விளி. கு. அ. இச்சுத்திர வுரையில் ‘இவ்வளபெடைப் பெயர் விளியேற்கும்போது தன்னியல்பு மாத்திரையின் மிக்கு நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரைபெற்று நிற்கும்; என்றது முகர விகாரத்தின் பின் இரண்டு இகரவுயிரும் மூன்று இகரவுயிரு மெழுதப்படவேண்டுமென்பதை’ என்றுகூறுவர், சே. கல். நச். இச்சொல்லுக்குத் தொழில் செய்து கின்றவளையெனப் பொருளும் எழுதுவர் நச்சினார்க்கினியரும் இ-வி. உரையாசிரியரும். இ - வி கு. உ0௭. இச்சுத்திரத்தினுரையும் மேற்கோளும் எழுதுவோராலும் அவற்றை ஊன்றிப்பாராது அச்சிடுவோராலும் எளிதின் உண்மையறிய இயலாதவாற்றிருக்கின்றன. இச்சுத்திர வுரையில் “தொழீஇ என்பது பெயர்; விளியு மஃதே யெனக்கொள்க. இஃதியல்பு. இயற்கைய வென்று பன்மை கூறிய வதனான், இவ்வளபெடை மூன்று மாத்திரையின் நிமிர்ந்து நிற்கு மென்பது கொள்ளப்படும். செயற்கையவென்றதனான் இவ்வளபெடைப்பெயர் எழுதும்வழி ஐந்தெழுத்திட்டும் எழுதுபு” என்பர் கல்லாடர். ஏனைய உரைகள் அச்சிடப் பட்டுள்ளன. “தொழீஇஇ” கல். க0௪: சுஅ. “தொழீஇ புடனுண்ணர்” சிறுபஞ்ச. ந.அ. என இச்சொல் பிறவிடத்து வருதலும் காண்க.

உ. “ஏற்று மருப்பு மிலங்கிழையாகத் திபமருப்புங், கூற்று மருப்பெழுந் கோலத்தர் தாட்கொரு கோடிசரும், பாற்று மருப்பொலி தாரண்ண லார்முன் னணிந்து விட்டார், காற்று நெருப்புங் கலந்த தென் னாவருங் காரிகைத்தே” அம்பிகா. உ0௭.

ங. (அ)ஏருமைச்சாதியின் ஆண் ஏறெனப்படுமென்பதற்கு “ஏற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டு” என்பதுமேற்கோள்; தோல். மரபு. கு. நக. பேர். கு. ந.அ. நச். (ஆ) இந்துறப்பக்கம் சுஉ௩: ௪-ஆங் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தொழிலீஇஇ (என்பது முன்பறிப்பு), † கழுவிடை.

சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டனான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வுட்கிற்றென் னெஞ்சு

எ - து: ஈறுகிய எருமையையேறுகின்ற கூற்றுவனுடைய நெஞ்சை
(க) வடிம்பாலே பிளந்துபோகட்டுச் சினத்தோடே அரிய உயிரை வாங்கின
அஞ்ஞான்றை, இறைவன் இத்தன்மையையுடையவன்கொலென்று கூறும்
படியாகக் காற்றின் விசைபோல ஒடிவந்த வினாந்த ஏறுகிய காரியத்தைப்
பலரும்வந்து சேர்தலையுடைய களத்தே வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி
அதன்மேலே தோன்றின்ற பொதுவனது அழகைப் பாராய்; அதனைக்
கண்டு என் நெஞ்சு உட்கிற்றுக்காணென்றான். எ -று.

சக இருளே *யில்தொன்று கண்டை யில்தொத்தன்

(உ) புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி

வெறுத்த வயவெள்ளே றம்புடைத் திங்கண்

மறுப்போற் பொருந்தி யவன்

எ - து: மற்றைப் புள்ளிகள் செறிந்த[†]வலியையுடைய வெள்ளேற்றினது
அழகையுடைய பக்கத்தே திங்களிற் கிடக்கின்ற மறுப்போலே பொருந்திக்
கிடந்தவன் ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலால் இவ
னெருத்தன்காண்; இளையோனே! [‡] இல்தொரு வலியைப் பாராயெனக்
காட்டினான். எ -று.

நு0 ஓவா வேகமோ டிருந்துத்தன் மேற்சென்ற

||சேளச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்

(நு) காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை

|மேவார் விடுத்தந்த(சு) கூந்தற் குதிரையை

க. வடிம்பு - கால் விளிம்பு; (அ) “மா வுடற்றிய வடிம்பு”, (ஆ) கமொ
கடைஇய விடுபரி வடிம்பின்” (இ) “ஆழி வடிம்பலம்ப நின்றானும்”
(ஈ) “வேலைவடிம்பலம்ப நின்றான்” (உ) “கடல்வடிம்பலம்ப நின்ற
கைதவன்” என வருவனநோக்குக.

உ. (அ) “புல்லினத் தார்க்கும” (ஆ) “புல்லினத் தாயர் மகளிரோடு”
(இ) “புல்லினத் தாயர் மகனென்” (ஈ) “புல்லினத் தாயனை” கலி,
க0எ: உ; கக: இ; கக: எ, அ.

ந. “காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை” கலி. க0அ: க0.

ச. “கூந்த லென்னும் பெயரோடு கூந்த. லெரிசினம் கொன்றேயும்”
(பரி. ந: நக.ந.உ.) என்பதும் “கூந்தன்மா என் றகண்டார்சொல்லும்
வடிவொடு வந்த கேசியது கனல்கின்ற சினத்தை யழித்தோய்;

(யிரதிபேதம்) *இருதொன்று, [†]வலியையுடையவெற்றினதழகை, [‡]இல்தொரு.||சேசசேவி.

வாய்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தனான் * நின்னன்கொன்
மாயோனென் றுட்கிறென் னெஞ்சு

எ - து: கஞ்சன்முதலியோர் வரவிட்ட கழுத்தின்மயிரினையுடைய குதிரையை வாயைப் பிளந்துபோகட்டுக் கையால் † அடித்த அஞ்ஞான்மைக் கண்ணன் இத்தன்மையன்கொல்லென்று கூறும்படியாக ஒழியாத கோபத் தோடே வெவ்விதாய்க் தன்மேலே சென்ற சிவந்த ஏற்றைச் செவியமூயிற் கொம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்வலியை மீட்டுத் தழுவும், காயாம் பூவாற் செய்த கண்ணியையுடைய பொதுவன் அழகைப்பாராய்; ‡அவனைக் கண்டு என்னெஞ்சு உட்கிற்றுக்காணென்றான். ஏ - று.

௬௯ ஆங்கு, (௩)இரும்புலித் தொழுதியும் (௨)பெருங்களிற் நினமு
மாறுமா றுழக்கியாந் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுஉ னிட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறமுணி முணிநிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்
மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றத்
(௩)தாதெரு மன்றத் தயர்வர் (௪)தழுவ
௬௩ (௫)கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்
புல்லாளே ||பாய மகள்

கூந்தலையுடைய மாலைக் கூந்தலென்றும் பெயரினையுடையவடிவைப் பெயரென்றற்கூறினார்; ஆகுபெயரான். கேசி-குதிரையாய்வந்துபொரு தானே ரகரன், இப்பெயர் கேசமென்னும் வடமொழி முதனிலையாக முடிந்தமையின் அதன்பொருண்மைபற்றிக் கூந்தலென்றார்' என்னும் அதனுரையும்; “கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலனாய்” (முத்தோள்.) “கூந்தலவாய் கீண்டானை” (நாலாயிர இயற்பா. ௨-ஆம் திருவந்தாதி. ௬௩.) என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

க. சிறுத்தைப்புலியும் உண்மையின் வேங்கைப்புலியை இரும்புலியென்றார்.
உ. பன்றியும் களிமெனப்படுமாதலின் யானையைப் பெருங்களிமென்றார்.
௩. “தாதெருமன் மத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே” கீலப். ௧௭. ‘மாயவன் மன்’

௪. “தழுவப் பிணையூஉ, மன்றுதொறு நின்ற குரவை” மது. ௬௧௪-௬௧௫. என்பவாதலால், குரவைக்குத் தழுவென்று ஒரு பெயரிட்டார்.

௫. “கொல்லேற்று .....ஆயமகள்”, “வளியா வறியா .....ஆய மகடோள்” என்னும் பகுதிகள் ஏறுதழுவின்றற்கு உரியளிவளெனவந்த கைக்கிளைகட்கு மேற்கோள்; தோல். அகத். ௫. ௧௩. ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * இன்னகொன், † அடித்தவன்மைஞான்மை. ‡ அதனை, || ஆயர்மகள்.

௬௫ அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
நைவாரா வாயமக டோள்

௬௮ வனியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்ச நெஞ்சினர் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள்

௭௧ விலைவேண்டா ரொம்மினக் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்விழுவார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின்

௭௪ ஆங்கு

(க) குரவை தழீஇயா மரபுளி பாடித்
†தேயா(உ)விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர் பரந்த தொன்னில
மாளுங் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்கலை யுலகே.

௭ - து: அங்விடத்தே அப்படிக்காட்டி (ந)மயிலினதுகழுத்தை மாறுபடு
கின்ற அணியப்பட்ட காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணிகள் பவனம்போலும்
நிறத்தையுடைய சிவந்தநிலத்தே மாறபட்டுக்கிடக்கும் பொதுவரும் பெரிய
புலத்தினரும் பெரிய களிற்றுத்தினரும் தம்முண் மாறுமாறாய்ப் பொருதார்

௧. “முல்லை நிலத்துக் கோவலர், பல்லா பயன்றருதற்கு மாயோன்
ஆகுதிபயக்கும் ஆபல காக்கவெனக் குரவை தழீஇ மடைபல கொடுத்த
தலின் ஆண்டு அவன் வெளிப்படுமென்றார்” (தொல். அகத். கு.
நு. ௩௪.) என்பது ஈண்டு அறிதற் பாலது.

௨. (அ) “புகழோத் தீயே யிகழுந ரடுகனை” (ஆ) “புகழ்த் ஓற்றோர்க்கு
மாயோ னன்ன, வுணாசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற”, புறம். ௫௬:
௧௩, ௫௭:௨-௩; (இ) உரைசால் சிறப்பி னெடியோன்” சீலப். ௨௨:௬௦.

௩. (அ) “கருகனைக் காயா கணமயி லவிழவும்” சிறுபாண். ௧௧௫. (ஆ)
“புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை, மென்மயி லெருத்திற்
றோன்றும்” தறுந். ௧௮௩. (இ) “கலவ மாமயி லெருத்திற் கடிமல
ரவிழ்த்தன காயா” சீவக. ௧௫௫௮. எனவும், (ஈ) “பூவை மலர்புரை
யெருத்து மஞ்ஞை” காஞ்சீப். கழுவாய்ப். ௧௮௫. (உ) “பறவாப் பூவை
(பிரதிபேதம்) * வேண்டாரொம்மினதாயர், † தொய்யாவிரும்புகழ்.

போலப் பொருது ஏற்றைத் தழுவிக்கொண்டு சேரத் தொழுவை விட்டுப் போனார்; அவர் போன அப்பொழுதே நெருங்கிய இதழ்களையுடைய மலர்போலும் உண்கண்ணினையுடைய காதுலையுடைய மகளிரும் அவர் கணவரும் வலியுற்றுத் தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திலே குரவைக் கூத்தை ஆவொர்கள்; ஆண்டு யாமுஞ் சென்று அக்குரவைக் கூத்தின் கண்ணே கூடிக் கொல்லுகின்ற எற்றினுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொது வனை மறுபிறப்பினும் ஆயர்மகள் தழுவானென்றும், ஆயர்மகள் தோள், அஞ் சாராய் உயிரைத் துறந்து கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றைக்கொள்பவர் *செறியுமவையல்லது வருந்துகல்வந்து தழுவுதற்கு நெஞ்சில்லாதவர்கள் செறிதற்கரியவென்றும், உயிராவது ஒரு காற்றாக உணராதே அதனைக் காவல்கொண்டு †அத்தனுடனே ஒரு செறிவாயேற்றின் மருப்பினை அஞ்சும் நெஞ்சினையுடையார் செறிதற்கு ஆயர்மகளிருடைய தோள் எளியவாயிருக்கு மோவென்றும், கொலைத் தொழிலையுடைய எற்றினது கொம்பிரிடையிலே தாம்விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலையிடையிலே விழுமாறு போல வீழில், எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு ‡முலைவிலை வேண்டாரென்றும், யாம் சுற்றக்கார்கூறும் முறைமையைப் பாடிக் குரவைக் ||கூத்தாடி அவ்விடத்துக் குற்றமில்லாத அழகையுடைய கடலிடத்தே பரந்து கிடக்கின்ற பழைய நிலக்கையாளும் உரிமையோடே பொருந்தின எம் முடைய பாண்டியன் இந்த அதன்ற இடக்கையுடைய உலகின்கண்ணே வாழ்வானாகவென்று அவ்விடத்துக் -கொடாத சீரிய புகழையுடைய தெய்வத் தைப் பரவுவேம்; நீயும் அவ்வனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவென்றான்.எ-று.

“மரபுநிலைதிரியா”என்னை (க)சூத்திரத்து “விரவும்பொருளும் விரவும்” என்றதனால், குரவையாடல் ஏறகோடற்கைக்கிளையுள் விராய்வருமென்றும் தெய்வத்தையன்றி அரசரை வாழ்த்திய வாழ்த்தும் விராய்வருமென்றும் +கூரலின் இப்பணங்கூறினார். இவ்விதிஇவ்வாறே மேல் x வருவனவற்றிற்குங் கொள்க.

இதனால், தலைவிக்கு ** நினைதல் பிறந்தது.

இது “குட்ட மெருத்தடி††யுடைத்து மாசும்”(2)என்பதனற்குட்டம்பட்ட தாவும் ‘புரிபுபுரிபு .....வேறு’ என இரண்டடி முடுகியலும், ‘அரிபரி

மலர்த்தனைய பசியகழுத்து மயில்” உத்தராகோசு. தீர்த்தச்சிறப்பு. நக எனவும் வருவன இங்கே நோக்கற்பாலன.

க. தொல். அகத். கு. சடு. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில் இக்குறிப்பி லுள்ள செய்திகளோடு ‘விரவும் பொருள் விரவும்’ எனவே ஆய்ச்சியர் குரவைக்கூத் தல்லது வேட்டுவவரிக்குரிய வெறியாட்டு விரவாதென் றுணர்க’ என்னுஞ் செய்தியும் காணப்படுகின்றது.

உ. தொல். செய். கு. ககசு.

(பிரதிபேதம்)* செய்யுமதல்லது, † அத்தனுடனே, ‡ முலையிலே வேண்டார், || கூத்தையாடி யவ்விடத்து, + கொடாத சீரிய, x கூறலின்கண் கூறினார், + வருவ வற்றிற்கும்,** நினைத்தல்,†† உடைத்தமென்றதனால், குட்டம் தாவும்.

பறப்பனசுற்றி' எனவும் 'உருவமாலேபோல்' எனவும் முச்சீரான்வந்த சொற்
சேடிபெற்ற கொச்சகமும், ஓரடியான்வந்த அம்போதாக்கங்களும் *பயிலிதழ்
மலருண்கண்' எனச் சொற்சேடிபெற்ற கொச்சகமும் வந்து கவிவெண்பா
வறுப்பின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சக்கல்வி. "முச்சீர் முரற்கையு ணிறை
யவு நிற்கும்" (க) என்பதனான் முச்சீரடியும் வந்தன. (ங)

(க0சு.) மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினுன் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்

நு நெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
வானுற வோங்கிய வயங்கொளிர் பனைக்கொடிப்
பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்
பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்

க0 திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரிய
மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநுதன்
முக்கண்ணு னுருவேபோன் முரண்மிகு குராலு
மாகடல் கலக்குற மாகெர்ன்ற மடங்காப்போர்
வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த சேயு மாங்கப்

கநு பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் பிறவு
முருவப்பல் கொண்முக் குழீஇயவை போலப்
புரிபு புரிபு புகுத்தணர் தொழுஉ ;

கஅ அவ்வழி, முள்ளெயிற் றேள ரிவளைப் பெறுமிதோர்
வெள்ளேற் நெருத்தடங்கு வான் ;

உ0 ஒள்ளிழை, வாருறு கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்
காரி கதனஞ்சான் கொள்பவ னீரரி
வெருஉப்பினை மாணோக்கி னல்லாட் பெறுஉமிக்
குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான் வரிக்குழை

க. நொல். செம். ரு. எ0.

9ாதிபேதம்) * பயிலிதழ்மருண்கண்.

- வேயுறழ் மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்
 ௨௫ சேஎய் சின்னஞ்சான் சார்பவ நென்றாங்
 கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையினு
 னுண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடைமிசைப்
 பேணி நிறுத்தா ரணி ;
- ௨௬ அவ்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பங்
 குறையா மைந்தர் கோளொதி மெடுத்த
 நறைவலன் செயலிடா விறுத்தன டேறு;
- ௩௨ அவ்வேற்றின்,
 மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று
 வேனுதி புரைவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்
 பானிற வெள்ளை யெடுத்தத்துப் பாய்ந்தாணை
 நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
 பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
 நீனிற வண்ணனும் போன்ம் ;
- ௩௬ இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலரீங்க
 வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
 கோடழியக் கொண்டாணை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
 வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யில்தொன்று
 வெருவரு தூம மெடுப்ப வெகுண்டு
 திரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம் ;
- ௪௫ தாளொழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றித் தலைச்சென்று
 தோள்வலி துணிபிணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து
 கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
 மீளும் புகரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்
 வாளகப் பட்டாணை யொவ்வா னெனப்பெயரு
 மீளி மறவனும் போன்ம் ;
- ௫௬ ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி யேற்றெதிர் நிற்ப
 மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்
 தடிகுறை யிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப
 விடியுற முிசையி னியமெழுந் தார்ப்ப

௫௫ பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே ஹர்பவர்
கோடிடை துழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு
புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க
வரிபுனை வல்வி லைவ ரட்ட
பொருகளம் போலுந் தொழுத ;

௬௦ தொழுவினுள், கொண்டவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலு
ராங்க ணயர்வர் தழுத ;

௬௩ பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்
கோடு குறிசெய்த மார்பு ;

௬௫ நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்
செற்றார்கண் சாயபான் சாரா தமைகல்லேன்
பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெரி
துற்றியா ளாயர் மகன் ;

௬௬ தொழீஇஇ, ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை
யருக்கினுன் போனோக்கி யல்லோபுச் செய்தல்
குருடக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் மகன் ;

௭௩ நேரிழாய், கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
யார்வுந் நெமர்கொடை நேர்ந்தா ரலரெடுத்த
ஹாரை யுச்சி மிதித்து ;

௭௭ ஆங்கு;

தொல்கதிர் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா
வுருமுறழ் முரசிற் நென்னவந்
கொருமொழி கொள்களில் வுலகுட னெனவே.

இது “நாடகவழக்கினும்” என்னும் (க)தந்தித்துப் “பாடலுளமை
யாத” என்றதனால் ஏறுதழுவியவாற்றைத் தொழி தலைவிக்குக் காட்டிக்

௧. தொல். அசு. கு. ௫௩. இச்சுத்திரத்தின் இவருரையினும் இச்செய்யுள்
மேற்கோளாக இக்குறிப்பு, சிறிதுவேறுபாட்டோடு எவ்வளவு உளது.

கூறி, இக்தாவையுள் அவனைப் பாடுகம் வாவென்றிது, அவன் உடம்பாட்
புணுள், நான் அலாச்சம் நீக்கினமையும் அவன் தன்னை வருத்தினமையும்
கூறிப் பாடி, பின்னர்த் தொழி நமர் அவர்து நினைக்கோடைநேர்ந்தா
ரோனக்கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (க) மலிதிரை யூர்ந்துதன் (உ) மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டுடம்படப்
(ங) *புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினன் வணக்கிய (ச) வாடாச்சீர்த் (டு) தென்னவன்
இ றெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
(சு) வானுற வோங்கிய வயங்கொளிர் (ஊ) பனைக்கொடிப்
பானிற வண்ணன்போற் பழிதீர்த்த வெள்ளையும்

க. தரவுசுற்றடிசுறைந்துவருமென்பதற்கு “மலிதிரை.....தொழுஉ”
என்னும் பகுதி மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௧௬. நச்.

உ. “அடியிற் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி, வடிவே லெறிந்த வான்பகை
பொருது, பஹுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக்கோடுங்
கொடுங்கடல் கொள்ள, வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுகம் கொண்டு,
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன்” சீலப். ௧௧: ௧௭ - ௨௨. என்பதும்
‘அங்குனமாகிய நிலக்குறைக்கு சோழநாட்டெல்லையிலே முத்துர்த்
கூற்றமும் சேரமானாட்டுக்குன்றர்க் கூற்றமுமென்னுமிவற்றை இழந்த
நாட்டிழந்தாக ஆண்டதென்னவன்’ என்றெழுதிய உரையிலுள்ள
செய்தியும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ங. அரசர் பிறவரசரிடம் வலியாற்கொண்ட நாட்டைத் தமதென அறி
வித்தற்காக அங்கே தம் கொடியைப் பலருமறியப் பொறித்தல் மரபு;
இதனை, “கோண்மாக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி, நெடுநீர்க்
கெண்டையொடு பொறித்த, குடியிய வாகபிறர் குன்றுகெழு நாடே”
(புறம். இஅ: ௩௦ - ௩௨) என்பதனாலும் அறிக.

ச. “வாட்டருஞ்சீர்” சீலப். ௧: ௪௧.

டு. “வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயரும்” கலி. ௧௦௫. எ.

சு. “தேம்படுபனையின்றிள் பழத்தொருவிதை, வானுறவோங்கி” வெற்றி.

ஊ. பனைமுன் கொடியின் ஐதாரம் கெடாதுநின்றற்கு, “பனைக்கொடி”
என்பது மேற்கோள்; தொல். உயிர். கு. ௮௩. இளம். நச்.

(பிரதிபேதம்) * புலியொடு.

- பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்
 ௧௦ (க) திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
 (உ) மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைதுதன்
 முக்கண்ணு னுருவேபோன் முரண்மிகு குராலு
 மா(ந) கடல் கலக்குற மாகொன்ற மடங்காப்போர்
 வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த ட்சேயு மாங்கப்
 ௧௧ பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் டிறவு
 முருவப்பல் கொல்லுமக் குழீஇயவை போலப்
 புரிபு புரிபு புருத்தனர் தொழுவ

௧. “திருமறு மார்பநீ யருளல் வேண்டும்” பரி. க: ௩௬. திருமறு—ஸ்ரீ
வத்ஸம்.

௨. “உமையொடு புணர்ந்த விமையா நாட்டத்துக், கண்ணணங் கவி
 ரொளிக் கடவுள்” பெருங். (க) ௫௩: ௧௫ - ௧௬.

௩. (அ) “பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்கவுன் புக்குச், சூர்முத றடிந்த சுட
 ரிலை நெடுவேல்” திருமுருகு. ௪௫ - ௪௬. (ஆ) “பாயிரும் பனிக்கடல்
 பார்துகள் படப்புக்குச், சேயுயர்பிணிமுக மூர்ந்தம ருழக்கித், தீயழ
 றவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து, நோயுடை நுடங்குசீர் மாமுத
 றடிந்து, வென்றியின் மக்களு ளொருமையொடு பெயரிய, கொன்றுண்
 லஞ்சாக் கொடுவினைக் கொன்றைக, மாய வவுணர் மருங்கறத்
 தபுத்தவேல்” பரி. ௫: ௧-௪. (இ) “கட்டுடைச் சூருடல் காமங்கொண்டு,
 பற்றியுட் புருந்து பசங்கடல் கண்டு, மாவொடுங் கொன்ற மணிநெடுந்
 திருவேற், சேவலங் கொடியோன்”. (ஈ) “விண்ணுடைத் துண்ணும்
 கண்ணிலா வொருத்தன், மறிதிரைக் கடலுண் மாவெனக் கவிழ்ந்த,
 களவுடல் பிளந்த வொளிகெழு திருவேற், பணிப்பகை யூர்தி” (உ)
 “மேல்கடற் கவிழ்முகப் பொரியுடன் மாவு, நெடுங்கடற் பரப்பு
 மடுந்தொழி லரக்கரு, மென்னுளத் திருளு மிடைபுகுந் துடைத்த,
 மந்திரத் திருவேன் மறக்கெழு மயிலோன்” (ஊ) “கடுவினை யங்குரங்
 காட்டியுள் ளழக்கா, மெண்டிசைச் சாக்ககொண் டிருண்மனம்
 பொதுளிக், கொடுங்கொலை வகுத்துக் கடுமழிச் சடையலைந், திரண்
 டைஞ்ஞாறு திரண்டவக்காவதஞ், சுற்றுடல்பெற்றுத் துணைப்பதினாயிர,
 மற்றதி னீண்டு மணியுடற் போகி, யைம்பது நூறுட னகன்றுசுந்
 ரொழுக்கிப், பெருங்கவி ழிணர்தந் தவைகீழ்க் குலவிய, வடன்மாக்
 கொன்ற நெடுவேற் குளவன்” கல். ௧௧: ௪ - ௪; ௬: ௨௪ - ௩௦; ௭: ௩
 ௨ - ௫; ௮: ௧ - ௬. என்பவைகளும் (எ) “நளியிரும் பரப்பின் மாக்

(பிரதிபேதம்) * புலம்புனை, † சேவுமாங்க.

எ - து: தன் நாட்டைக் கடலினுடைய மிக்க திரையேறிக் கைக் கொண்டிலிடுகையிலே தனக்கு நாடு இடமுண்டாம்படியாக மனத்தின் இளைப்பின்றாய்ப் பகைவரைத் தன் வலியிலே தாழ்த்தவேண்டி அவர்மேலே சென்று அவருடைய புலிப்பொறியையும் விற்பொறியையும் அவர் நாட்டினின்றும் போக்கி விளங்குகின்ற கயலை அவ்விடத்தே பொறித்த புகழையுடைய கெடாத தலைமையினையுடைய பாண்டியனுடைய பழைய புகழை நிலைபெறுத்தின் குடியோடு ஒக்கத் தோன்றின பசுவினத்தில் ஆயரெல்லாரும் சேரத் திரண்டு விளங்குகின்ற வானிலேயுறும்படி *ஒக்கிய ஒளிபெருகுகின்ற (க)பனைக்கொடியினையுடைய(உ)பாலினதுநிறத்தையுடைத்தாகிய நிறத்தினே

கடன் முன்னி, யணங்குடை யவுண ரேமம் புணர்க்குஞ், குருடை முழுமுத நடித்த பேரிசைக், கடுஞ்சினவிறல்வேன்” (பதிற். கக: ௩-௪) என்பதும் அதில் குருடை முழுமுதவென்பதற்கு, “குரவன்மா, தனக்கு அரணாகவுடைய மாவின்முதவென்றவாறு; இனி, குரவன்மா, தான் ஒருமாவாய் நின்றானென்று புராணமுண்டாயிற் குரத்தைத் தன் மையையுடைய மாவின் முதவென்றவாறும்” என்று எழுதியிருக்கும் உரைப்பகுதியும் (ஏ) “போரெதிர்த் தேற்றார் மதுகை மத்தபக், கா ரெதிர்த் தேற்ற கமஞ்சு வெழிலிபோ, னீர்நிரந் தேற்ற நிலந்தாக் கழுவத்துச், சூர்நிரந்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்” (பரி. கஅ: ௧-௪) என்பதும் அதன் உரையும், (ஐ) “கவிழிணர், மாமுத நடித்த மறுவில் கொற்றத், தெய்யா நல்லிசைச் செவ்வெந்தேசேயம்” திருமுரு. ௫௬ - ௬௧. என்புழி, “மாமுத நடித்த” என்பதற்கு “அவுணரெல்லாரும் தம்முடனே எதிர்த்தார் வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும்படி மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டினான்” என்று எழுதியிருக்கும் விசேடவுரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “அடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்” புறம். ௫௬: ௪.
(ஆ) “பொற்பனை வெள்ளையைப் போற்று. தொழுகின்ன” இன்னு. ௧.
(இ) “மடற்பனை யுயர்த்த மதிரிற் பெருமனுக்கு” (ஈ) “கார், வெண் டோட்டினம் பனைமீமிசை யுயர்த்தோனென விளர்த்த” (உ) “வானுற்ற தண்பனை யுயர்த்தவன்” (ஊ) “கள்ளவிலும் வெண்டோட்டிக் கரும் பனைமீ மிசையுயர்த்த, வெள்ளிவரை யனையானும்” (எ) “போந்தை மீதுயர்த்த வென்றிப் புரவலன்” பாகவத. (சு) சையாதி, உச. (க) வேயங்குழல். கக. உருக்குமிணி மண. க. பிரத்துமனன்மணம். கச. சுபத்திரைமணம். கஅ.

- உ. (அ) “பாணிந வண்ணனோக்கிற் பழியுடைத்து” சேவக. உ௦௬. (ஆ) “பான்மேனியான்” பழ. க௩.

யுடையவனைப்போலே பழித்கலற்ற வெள்ளையேற்றையும் பொருகின்ற மாறு பாட்டினாலேனையவற்றின்மேலான பொன்றற்புனைத்தபுகழையுடைத்தாகிய சக்கரப்படையையுடைய திருவாகிய மறவையுடைத்தாகிய மார்பனைப் போலே அமைந்த கரிய ஏற்றையும் மிக்குவிளங்குகின்ற தாழ்த்த (ங) சடையினையும் ஒருபாகத்திலேமேவுதல்வரும்பிறைபோன்றதுதலினையுடையானையு முடைய மூன்றகண்ணையுடையானுடைய சிறம்போலே மாறுபாடு மிக்க குராலேற்றையும்பெருமையையுடையகடல் கலக்கமுறம்படி உள்ளேசென்று மாமரத்தைவிட்டின்று மீளாத தீபோரையுடைய வேலை எங்கிய (உ) முருகனது நிறம்போல அச்சம்வந்த சிவந்த என்றையும் அவ்வொப்பவருங் குணத்தினையுடைய வற்றையும் ஒப்பில்லாக பிறவற்றையும் வடிவையுடையவாகியபல மேகங்கள் கிரண்டவைபோல முழங்கும்படி விரும்பி விரும்பித் தொழுவிலே புகுதவிட்டார். எ - ற.

கஅ அவ்வழி, (ங) முள்ளொழிற் றேள (சு)ரிவளைப் பெறுமிதோர் வெள்ளேற் றெருத்தடங்கு வான்

எ - து: †அவ்விடத்து இந்த ஒப்பில்லாக வெள்ளிய ஏற்றின் கழுத்திலே கிடக்குமவன் கூரிய எயிற்றினையும் அழகினையுமுடைய இவளைக்கூடும். எ-று.

க. (அ) “பிறைதுகல் வண்ணமாடின்” (ஆ) “கறமிடற்றண்ணல் காமர் சென்னிப், பிறைதுகல் விளங்கு மொருகண்போல” (இ) “பால்புரை பிறைதுகற் பொலிந்தசென்னி. நீல மணிமிடற்றொருவன்” புறம். க:க. ௫௫: ௪ - ௫ கக: ௫ - ௪ (ஈ) “பிறைகெற்றியோடுற்ற முக்கண்ணி னார்” (உ) “பிறைகாங்கு நெற்றியர்” (ஊ) “பிறைசேர் நுதலிடக் கண்ணமர் தவனே” (ஈ) “திங்க டிலகம் பதிக்க நுகலர்” தேவாரம். என வருதலால், பிறைதுதலென்பதற்கு, பிறையணிந்த நுகலென்று பொருள்கொண்டு ‘சுடைமேவுநம்’ என்பதற்கு அதற்கேற்பப்பொருள் கொள்ளினும் அமையும்.

உ. முருகவேள் செந்நிறமுடையவரென்பதை, ‘செவ்வேள்’ ‘சேய்’ என வழங்கும், பெயர்களுள் வலியுறுத்தும். “உருவு முருவத்தீ யொத்தி” என்பது பரி. கக: கக.

ங. (அ) ஏறதழுவியனுக் குரியளிவளெனவந்த கைக்கிளைக்கு, “முன் னெயிற்றேளர்..... கொள்பவன்” என்னும் பகுதி மேற்கோள் தோல். அதத். கு. கங. நச். (ஆ) முள்ளெயிறு இந்துறப்பக்கம் ஙக: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ச. “இவளைப் பெறுமிதோர்.....சார்பவன்” இவ்வடிகளோடு “காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்தானைக் காமுறுமிய், வேரி மலர்க்கோதை யான்...

(பிரதிபேதம்) * பாகத்தேமேவுதல், † போரையுடைய முருகனது, ‡ அவ்விடத்து கல்லாய் ரித்த வொப்பில்லாத.

௨௦ ஒள்ளிமை, வாருறு(க)கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்

(௨)காரி கதனஞ்சான் கொள்பவன்

எ - து: கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றினது கோபத்தை அஞ் சாது அதனைத் தழுவுமவன் இந்த ஒள்ளிய இழையினையுடையாளுடைய வாருதலுற்ற கூந்தலிலே துயிலுதலைப் பெறும். எ - று.

௨௧ ஈரரி

*வெருஉப்பிணை (நு)மாளைக்கி னல்லாட் பெறுஉமிக்

(சு)குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான் ,

எ - து: குரால் †நிறத்தவாகிய கண்ணினையுடைய கொலைத்தொழிலை யுடைய ஏற்றைத் தழுவுமவன், வெருவுதலையுடைய பிணையாகிய மாளைக்குப் போலும் நோக்கினையுடைய இரண்டாகியகண்களையுடைய இந்த ‡நல்லாளைக் கூடும். எ - று.

(ரு)அரி, ஆகுபெயர்.

௨௩ வரிக்குழை

வேயுறழ் (சு)மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்

||சேஎய் சினனஞ்சான் சார்பவன்

.....புனைவப் புதுமல ரான்” (சீலப்.கள: கொளு, க - எ.) என்னும் பகுதிகள் ஒப்புநோக்கற் பாலன.

க. (அ) “மகளிர், விரிமென் கூந்தன் மெல்லணை வதிந்து” பதிற். ௫௦: ௧௮ - ௧௯. (ஆ) “இருளைங் கூந்த லின்றுயில்” (இ) “கூந்தன் மெல் லணைத் துஞ்சி” அகம். ௨௩௩: ௧௫, ௩௦௮: ௧௩. (ஈ) “இருண்மென் கூந்த லேழுறு துயிலே”

௨. “காரி கதனஞ்சான்” கலி. ௧௦௪: எச.

௩. “மாள்பிணை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே”

௪. “குருஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: எக.

௫. |அரி, செவ்வரி கருவரி; இச்சொல் இங்கே அவற்றையுடைய கண்ணை உணர்த்தி நிறைவான் ஆகுபெய ரென்றார்.

௬. ஆடவர் தம்மனைவியர்தோளிற் றுயில்வதாகக் கூறல் மரபு: (அ) “அரிவை தோளிணைத் துஞ்சிக், கழிந்த நாளிவண் வாழு காளே” குறுந். ௩௨௩. (ஆ) “தாமவீழ்வார் மென்றோட் டியிலி னினிதுகொ, றுமரைக் கண்ணு ளுலகு” குறள். ௧௧௦௩.

(பிரதிபேதம்) * வெருப்பிணை, † நிறத்தையுடையவாகிய, ‡ நல்லாளை கூடும்வரிக்குழை.

|| சேஎனெஞ்சான்.

எ - து: வெய்ய வலியினையுடைய சிவந்த ஏற்றினது சினத்தை அஞ்
சானாய் அதனைத் தழுவுமவன், வரியினையுடைத்தாகிய குழையினையுடையா
ளுடையமூங்கிலையொக்கும் மெல்லியதோளிலே* துயிலுதலைப் பெறும். எ-று.

வரி - (க) அருப்புத்தொழில்.

உரு, என்றும்

கறைவனர் நல்லாரை யாபர் முறையினு

னண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடையிசைப்

பேணி நிறுத்தா ரணி

எ - து: †என்று நல்லாயர் தமக்குரிய முறைமையாலே‡ சுற்றவனவாகிய
நாளாகிய மீன்கள் தன்னிடத்தைச் சூழப்பட்டமதிபோலே அவ்விடத்திலிட்ட
பரண்களின்மேலே தத்தம் மகளிரைத் திரளாக ஒப்பித்து நிறுத்தினார். எ - று.

(உ) மீனும் மதியும், ஆயத்திற்கும் மகளிர்க்கும் || உவமை.

உக அவ்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பக்

குறையா மைந்தர் கோனெதி ரெடுத்த

நறைவலஞ் செயவிடா விறுத்தன வேறு

எ - து: அவ்விடத்துப் புகை வலம்வர விடப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டன
வாகிய ஏறுகள், பறை மிக்கொலிக்கையினாலும் பலரும் ஆரவாரிக்கையினாலும்
வலிகுறையாத ஆயர்கோடற்றொழிற்கு எதிரே என்றன. எ - று.

௩௨ அவ்வேற்றின்

(௩) மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று

வேனுதி புரைவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்

க. அருப்புத்தொழில் என்றது ஆபரணங்களில் நுண்ணிதாகச் செய்யும்
சிறிய அரும்புபோன்ற வேலைகளை. “தான் களங்கொலக் கழல்பறைத்
தன்” (புறம். ச: ௩) என்பழி ‘கழல்பறைத்தன்’ என்பதற்கு, ‘வீரக்கழ
அருப்புத்தொழில் பறைத்தவை’ என்று எழுதியிருக்கும் உரை
ஈண்டு அறிதற்பாலது.

உ. “தாரகையோடு ஆயத்தார்க்கு ஒத்த பண்பு, பன்மையும் ஒன்றற்குச்
சுற்றமாய் அதனற்றூழ்ந்து நின்றலும்..... மதியோடு தலைமகட்டு
ஒத்த பண்பு, கட்கினிமையும் சுற்றத்திடை அதனின் மிக்குப்
பொலிதலும்” என்று (கோவையார். ௧௨௪) பேராசிரியர் எழுதியிருக்
கும் விசேடவுரை இங்கே அறிதற்பாலது.

௩. “ஐஞ்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா, கலிக்கு உறுப்பாய்
வருதற்கு, “மேனிலை மிகலிகலின்..... வண்ணனும் போனம்”
என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. ௧௪, ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * தயிலைப்பெறும் என்றும் கறைவன நல்லாரை, † என்று தமக்குரிய,
‡ சுற்றவனவாகிய, || உவமை அரியாரகுபெயர், வரி அருப்புத்தொழில். அவ்வழி.

பானிற வெள்ளை யெருத்தத்துப் *பாய்ந்தாளை
நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
பான்(க)மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
நீனிற வண்ணனும் போன்ம்

எ - து: அந்த ஏறுகளின்மேலே நிலைபெறும் மிகுதலையுடைத்தாகிய
மாறுபாட்டினாலே மிடைமிசையினின்றும் இழிந்து அதனைவிட்டுச்சென்று
வேலினது முனையையொக்கும் †முனையையுடைய கொம்பினது விறலாகிய
நிறத்தினையுடைய மாறுபாட்டிற்கு அஞ்சானகிப் பானிறம்போலும் வெள்ளிய
ஏற்றினது கழுத்திலே ‡பாய்ந்தாளைப்பொருதே மேற்சென்று குத்தும் இனைய
கரிய ஏற்றினது தோற்றரவு, பால் போலும் மதியைச் சேர்ந்து மறைத்த
பாம்பினை அது மறைத்ததன்மையை விடுவிக்கும் நிலநிரம்போலும் || நிறத்தை
யுடையவனையும் ஒக்கும்; அதனைப் பாராயென்றான். எ - து.

வண்ணன், மாயோன்.

௩௬ (உ)இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர் சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டாளை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
(௩) ÷ வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை + யிஃதொன்று

க. (அ) “மாமதிகோண், முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன்” பெரிய தீந்
மடல். ௬௬. (ஆ) “தேம்பலினந்திற்கட் சிறைவிடுத்தைவாய்ப், பாம்பி
னனைப் பள்ளிகொண்டாய்” பெரியதீந்மொழி. (கக) அ: எ. (ஞ) “கோள்
வாய் மதிய நெடியான்விடுத்தாங்கு” சீவக. சஞச. (ஈ) “பான்மதி
விடுத்தனை” யா - வி. மேற்.

உ. நாத்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகியலடியாக வந்ததற்கு (அ) “இரி
பெழு.....தலைச்சென்று” என்னும் அடிகள் தோல். செய். கு.
கடுஞ். பேர். உரையிலும் (ஆ) “இரிபெழு.....கண்டை யிஃ
தொன்று என்னும் அடிகள் தோல். செய். கு. ௬௬. பேர். உரையிலும்
முடுகுவண்ணத்திற்கு (இ) “இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்து” என்பது
தோல். செய். கு. உரு. ௩௪. உரையிலும் மேற்கோள்.

௩. வாடுதல் குறைதலென்னும் பொருளில் வருதலை “வாடற்க வையை
நினக்கு” (பரி. ௬: ௧௦௬) என்பதன் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பாய்ந்தாளைக் கோனாது குத்து, † முனையுடைய கொம்பினது விறலாற்
றுதலையுடைய, ‡ பாய்ந்தவனைப், || நிறத்தையுடையவனையும், + வாடா
வெகுளி, + இஃகுதொன்று, அஃதொன்று.

வெருவரு (க) தூம மெடுப்ப வெகுண்டு

திரிதருங் கொல்கனிறும் போன்ம்

எ - து: பலரும் எழுந்திருந்து சென்று அதிர்த்து அதிர்த்து செட்டு அவ்விடத்தைக் கடந்து சேர நீங்கும்படியாக *எனும்பு முறித்து குடர்களற்றுக் கவிழும்படி குத்திவிட்ட பின்பு தன் கொம்பின் தவலியழியத் தழுவினவனை அலைத்துக்கொண்டு திரிந்து துடைக்கும் குறையாத கோபத்தினையுடைய அழகினையுடைய ஏறு. வெருவுதல் வருதற்குக் காரணமான மருந்தினைப் புகைக்க அதற்கு வெகுண்டு திரிதருங் கொல்கின்ற களிந்தையும் ஒக்கும்; இஃதொன்றைப் பாராயென்றான். எ - து.

ச.நி தாளொழு துணிநிணி யிசைத் தவிர் பின்றித் தலைச்சென்று

தோள்வலி துணிநிணி துறந்திறந் தெப்தி மெய்சாயந்து

தோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது

மீளும் புதரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்

(உ)வாளகப் பட்டாளை யொவ்வா னெனப்பெயரு

மீளி மறவனும் போன்ம்

க. தூமமெடுத்தலால் களிறு வெகுளுமென்பது உதயனன் சரித்திரத்து, யூகி பிரச்சோதனன் நகரைக்கலங்குதற்கு யானைக்குத் தூமமூட்டிய செய்தியைக்கூறும் “ஆனைதன் நிலைகண் டெய்தியகிலிடம் புகையு மூட்டிச், சேனைமன் னகர ழித்துச் சிறைவீடுன் கடனே யென்று, மானநல் யூகி யானைச் செவியின்மற் திரத்தைச் செப்ப, யானைதன் மதக்கம் பத்தி வருந்தளை யுதறிற்றன்றே” என்னும் (உதயனதுமார (க) உஞ்சைக்காண்டம். அரு - ஆம்) செய்யுளாலும் அறியலாகும்.

உ. (அ) “வெவாழ் மாப்பி, னம்புசே ருடம்பினர்ச் சேர்த்தோ ரல்லது, தும்பை குடாது மலைந்த மாட்சி யன்றார் பெரும” (ஆ) “ஒன்றார் மெலிவிடத்தும்.....செல்லாமை தான்மலையே” (இ) “மங்கை மகிழ வுறையேனேல் வாளமருட், பங்கப்பட் டார்மேற் படை நினைத் தே னுகென்றான்” (ஈ) “கைப்படை யொன்று மின்றிக் கைகொட்டிக் குமா ளூர்ப்ப, மெய்ப்படை வீழ்த்த நாண் வேழமு மெறிதல் செல்லான், மைப்படை நெடுங்கண்மலை மகளிர்தம் வனப்பிற்குழந்து, கைப்படு பொருளிலாதான் காமம்போற் காளாமீண்டான்” (உ) “கைத் துயிர் குடிப்ப நென்றா வெற்றினா னிடதுகையான், மெய்த்தலைச் சூலமோச்சான் வெறு யகையா னென்று வெங்கி” (ஊ) “சென்றவன் தன்னைகோக்கிச் சரித் துநீ சிறையை யுன்லை, வென்றவ மும்மை யெல்லாம் வலிவிடப்பெடே” (எ) “எனக் காற்ற லார்மேன், மாகால் வரிவெஞ்சிலையோடும் வளைத்த டோது, சேகாகும்” என்பவை, ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * எனும்பு மெனும்பு முறித்து, † உலிகெடத் தழுவினவனை ‡ தவிர்வனறி.

எ - து: தோள்வலியாலே துணிந்த ஏறுதழுவுதல் எக்காலமும் மனத் தைச் செலுத்துதலின் அம்மனம் பிணித்த முயற்சியாலே எழுந்து துணிந்த இசை தவிர்தலன்றி அதனிடத்தே சென்று மற்றுள்ளார் தழுவுமாற்றைக் கடந்து சேர்ந்து மெய்யைத்தழுவித் தாண்கொள்ளும் நிலையைத்தப்பித் தன் முன்னே வீழ்ந்தவன்மேலே செல்லாமல் *மீளுகின்ற புகர் நிறத்தைபுடைய ஏற்றினது தோற்றாவு, மிக்குச்செல்லும் போருள் தன்கையில் வாளோடே அகப்பட்டவனை எனக்கு ஒவ்வானென்று வெட்டாமல் மீளும், கூற்றுவனை யொத்த மறவனையும் ஒக்கும்; இதனைப் பாராயென்றான். எ - து.

டுக ஆங்க, செறுத்தறத் துழக்கி †யேறெதிர் நிற்ப

மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்

தடிகுறை யிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப

விடியுறழிசையி னியமெழுந் தார்ப்பப்

டுரு பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே லூர்பவர்

‡கோடிடை துழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு

புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க

(க)வரிபுனை (உ)வல்வி லைவ ரட்ட

பொருகளம் போலுந் தொழுஉ

எ - து: அங்ஙனம் கொம்பு மார்பிற்படுதலை மார்புகொடுத்து ஏற்றுக் கொள்பவரோடும் மேலே பாய்ந்து || ஏறுபவரோடும் கோட்டிடையிலே சென்று புகுவாரோடும் ஏறுகொள்ள வல்லெனென்று சாற்றுவாரோடும் ஏறுகள் பொருது பின்பு பொருவாரை அறுத்துச் செறுத்து எதிரேநிக் அதனைப் பொருமல் மைந்தர் விலக்குமவரை †மறுத்துமறுத்துச் சென்று தழுவுகையி னாலே என்புகள் முறிந்து முறிந்து தசைகளற்றுப் பரந்தனவாய்க் கிடக்க (ங) இடியோடே மாறுபடுகின்ற ஏற்றினது முழக்கோடே வாச்சியங்கள் மிக்கு ஆரவாரிக்க அத்தொழு, போரைவிரும்பி மேலேசென்ற துரியோதனாதிகள் படுப்படி வரிந்து புனைந்த வலிய வில்லையுடைய தருமன் முதலியோர் கொன்ற பொருகின்ற களதையொக்கும். எ - து.

க. “வரிப்புனை பந்தொடு” முருகு. சுஅ.

உ. (அ) “வல்வி லோரி கொல்லிக் குடவரை” தறுந். ௧௦௦. (ஆ) “கொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியும்” புறம். ௧௫௮. (இ) “வல்வி லிராமன்” நாலா. பெரியதிருமொழி. (ஊ) க: ச.

ங. “உருமி னதிருகு குரல்போற் பொருமுர, ணல்லேறு” (கலி. ௧௧௩: ௨௪ - ௨௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * மீளுகின்ற நிறத்தை, † ஏற்றெதிர், ‡ கோட்டிடை, || ஏறுமவரோடு, மறுத்துச் சென்று.

௬௦ தொழுவினுள், கொண்டவே றெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலா
ராங்க ணயர்வர் தழுஉ.

எ - து: அத்தொழவிடத்துத் தழுவிக்கொண்ட ஏறுகளெல்லாம் மேயும்
நிலத்தேபோக அமையாத சீரினையும் நோக்கினார் கண்ணை வாங்கிக்கொள்ளும்
*அழகினை யுமுடைய ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் வளப்பத்தையுடைய ஊரிடத்தே
குரவையாடுவரெனத் தொழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறினாள். எ - று.

௬௩ பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலைபேற்றுக்
கோடு குறிசெய்த மார்பு

எ - து: கூறி, பொதுவனுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றினுடைய
கொம்புகள் குறியிட்டிவிட்ட மார்பைப் பாடுவோமாக வாருங்கோளெனத்
தலைவியையும் ஆயத்தையும் நோக்கிக் கூறினாள். எ - று.

௬௫ நெற்றிச் சிவலை டிறையழித்தா னீண்மார்பிற்
செற்றார்கண் சாயபான் சாரா தமைகல்லேன்
பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெறி
துற்றியா ளாயர் மகள்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெற்றியிலே சிவந்த சுட்டியினையுடைய
ஏற்றைவிரவி நிறைதலைக்கெடுத்தவனுடைய நீண்ட மார்பிலே பகைத்து அவர்
கூறுகின்ற மகளிர் நம்மை இகழ்ந்து பார்க்கும் கண்கள் இகழ்ந்து பாராதிருக்
கும்படியாக யான் சாராமல் அமைந்திரேன்; இனி, பசுவையுடைய ஆய்ச்சியர்
அலர்கூறுவதற்குப் பெரிதும் வருத்தமுதேன் யானென்றாள். எ - று.

ஆயர்மகளென்று தன்னைப் பிறப்போற் கூறினாள்.

௬௬ (க)தொழீஇஇ

எ - து: தொழில்செய்கின்றவளே. எ - று.

(உ)ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை

(ஈ)யருக்கினை போடுகை யல்லனோய் செய்தல்

க. இந்நூற்பக்கம் ௬௬௬: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. | புகழுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்ததற்கு “ஒருக்குநாம்.....
மகன்” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். கு. கக. பேர்.
இ - வி. கு. ௫௮௦.

ஈ. | “அருக்கு மக்கையர் மலரடி” திருப்புகழ்.

(பிரதிபேதம்) * அழகினை யுடைய, டிறையழித்த நீண்மார்பிற் சென்றார்.

(க) குருஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா நென்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் மகன்

எ - து: ஆயர்மகன் ஆயத்தோடே நாம் ஆடுங் குரவைக்கத்திலே நம்மை
அருமைசெய்தான்போலே நோக்கி நமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் நோயைச்
செய்தல் *நிறத்தையுடைய கண்ணையுடைய கொலையேற்றையான்கொண்டே
நென்னும் மனச்செருக்கன்றோ? அது வேறொன்றல்லவே என்றான். எ - து:

எங் நேரிழாய், †கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
யார்வுற் றெமர்கொடை நேர்ந்தா ரலவெடுத்த
வூராரை (உ)யுச்சி மிதித்து

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, ஒன்று இழையினையுடையாய்! கொள்ளாத
லரிதாக நஞ்சுற்றத்தார் நிறுத்தின கொலைத்தொழிலையுடைய எறுகிய காரியி
னது கோபத்திற்கு அஞ்சாதுத் தழுவின பொதுவனுக்கே எம்முடைய
சுற்றத்தார் ‡மகிழ்ச்சிநிறைதலுற்று அலரை மிகக் கூறிய ஊரிலுள்ளாரைத்
தலையிலே மிதித்துக் கொடுத்தலைப்பொருத்தினர்; இனி வருந்தாதே கொள்
னென்றான். எ - து.

||எமமென்றான்: "தாய் தினடையா" என்னும்(ங)குத்திரவியியால். அவர்
அவர் கூறிய அவர்கே கொடுத்தலின். அவர் உச்சி.லே மிதித்த தன்மைத்
தென்றான்.

எஎ

ஆங் ௩

தொல்கதிற் திகிரியாற் பரவிது பொல்கா

வருமுறழ் (ச)முரசிற் றென்னவந்

(ரு)கொருமொழி கொள்களிவ் வலருட டெனனவே

க. "குருஉக்கட் கொலையேறு" கலி. க0௪: உங்.

உ. உச்சியிலே மிதித்தலென்றது இழிவுபடுத்துதலை: "மிதித்திரப் பாரு
மிறக்க மதியா, மிதித்திறப்பாரு மிறக்க" என்பது; நாலடி. சுக.

ங. தோல். பொருளி. கு. உஎ.

ச. பாண்டியற்கு முரசாற் சிறப்புக் கூறுதலை. "முரசுமூன் றுள்பவர்"
(கலி. ககஉ: ச) என்பதிலும் அதன் குறப்பாலும் அறிக.

ரு. "குமரியோடு வடவ் மயத், தொருமொழிவைத் துலகாண்ட சேரலா
தற்கு" சிலப். உக.

(பிரதிபேதம்) * நிறத்தையுடைத்தாகிய, † கோளரியாக, ‡ மகிட்சி. || எமமென்றான் தாய்
தாயத்தி, டென்னவே.

எ - து: கெடாத (க) உருமேற்றை மாறுபடுகின்ற முரசினையுடைய அவ்
வீடத்திற் பாண்டியனுக்கு இவ்வுலகுசேர அவனுடைய ஒருமொழியைக்கேட்ப
தாகவென்று கூறிப் பழைதாதிய கதிரையுடைய சக்கரப்படையையுடையானே
*வாழ்த்துதும்; அதற்கு நீயும் வருகவென்றான். எ - து.

ஒருமொழி, ஆணை. தென்னவற்கென்றும் நான்காவது இவ்வுலகம்
நடப்பதாகவென்று போந்த பொருளுொடு முடியும்.

இதனால், தலைவிக்குப் பணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

“ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும்(உ)குத்திரத்திலு[†] ஆயரிலுங்கிழவருங்கிழத்தி
யரும், உளரென்ற[‡] ராதலான், இவர்க்குங் களவொழுக்கம் நிகழு^{||} மென்பதாம்.
“நாடகவழக்கினும்” என்னும் (ங)குத்திரத்திற் பாடலுள் அமையாதனவாய்க்
களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து ஏறு + தழுவி வரைவுடன் பட்டாராகக் கூறினார்.
மேலும் இங்ஙனம் களவு நிகழ்ந்து ஏறுதழுவி வரைகின்றதாகக் கூறும்
+ பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

இது தரவும் ஐஞ்சேரிடிப்பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிடிப்பெற்ற
நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிடிப்பெற்ற கொச்சகமும் x வழியசைபுணர்த்த
சொற்சேரியும் முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சக வெண்பாவும் நாற்சேரிடி
முடுகியலோடு தொடர்ந்து ஐஞ்சேரியும் வந்த கொச்சகவெண்பாவிரண்டும்
ஐஞ்சேரியும் ஆசிரியத்தனையும் விரவி ஈறு வேறோர் சீரான் இற்ற கொச்சக
வெண்பாவும் **ஐஞ்சேரிடுக்கியவற்றிற் குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரிடுக்கிய நெடு
வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்றுவந்த கவிவெண்
பாவின்வேறுபட்ட (ச)கொச்சகம். “வெண்டனை விரவியு மாசிரியம் விரவியு,

க. (அ) “உருமிடி முரசுமொடு” (ஆ) “இடிமுரசியம்ப” (இ) “இடியுமிழ்
முரசம்” (ஈ) இடியென முழங்கு முரசின்” (உ) “உருமின் முரசு
செழுந் தியம்ப” (ஊ) உருமுரற் தன்ன வுட்குவரு முரசுமொடு”
(எ) “உருமி னிரங்கு முரசின்” (ஏ) “முரசம் ..... உருமி னுரறுபு
சிலைப்ப” (ஐ) “உருமிசை முரசம்” (ஐ) “முரசு சிடியுமிழ் தழக்கென
முழங்க” (ஐ) “உருமி னிடிமுரசு சார்ப்ப” என முரசினெனவுக்கு உரு
மொலி உவமையாய் வருதல் காண்க.

உ. தொல். அகத். கு. உக.

ங. தொல். அகத். கு. டிங.

ச. (அ) “மலிதிரை யூர்த்து” என்னு முல்லைப்பாட்டின், “இரிபெழு
பதிர் பதிர் பிக்குடன் பலர் நீங்க” “தாளெழு துணிபிணி யிசைதவிர்
பின்றி” எனவு முடுகுதவிற் கொச்சகமாயிற்று; இகனுட் சொற்சேரியும்
வந்தது என்பர் நச்; தொல். செய. கு. கடுகு. (ஆ) இச்செய்யுள்
(பிரதிபேதம்) * வாழ்த்துமதற்கு, [†] ஆயரிலுங் கிழத்தியரும், [‡] ஆணை, ^{||} மென்பது உ
நாடக, + தழுவு வரைவு, + பாட்டுக்களுக்கு மிதயே, x வழியசைபு
புணர்த்த, ** ஐஞ்சேரிடுக்கிய வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும்.

மைஞ்சீ ரடியு முனவென மொழிப்" (க) என்பதனான் மூவகைப் பாவிற்கும் ஐஞ்சீரடிவருதல் பெற்றும். (௪)

(௧0௫.) அரைசபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த

முறைசகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்

சீர்மிகு சிறப்பினேன் றெல்குடிக் குரித்தெனப்

பரீர்வளர் முத்தமொடு பநிகடல் பயந்த

வார்கலி யுவகையா ரொருங்குடன் கூடித்

தீதின்று பொலிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மார்

வீனில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்

தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்

வள்ளுரு ணேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்

௧0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் சரிநெற்றிக் காரியு

மொருகுழை யவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப்

பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல

விரும்பின ரெருத்தி னேந்திமிற் குராலு

௧௫ மணங்குடை வச்சிரத்தோ னுயிரங் கண்ணையக்குங்

கனங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்

வேல்வலா னுடைத்தாழ்த விளங்குவெண் டிகிலேய்ப்ப

வாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்

கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால

௨0 மடங்கலுங் கணிச்சியுங் காலலுங் கூற்றங்

தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றியி ருணீஇய

வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழுஉ;

௨௩ அவ்வழி,

காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க

ஹர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க

நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்

சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகன் மிகுதியிற் சினப்பொதுவர்

புணர்த்தப்பொருண்மைத்தாயினும் மூல்லைக்குரிய கருப்பொருளான் வருதலின் மூல்லையாயிற்றென்பர் இளம்; தோல். அகத். கு. ௨௪.

௧. தோல். செய். கு. கூட:

தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசும் புறவெய்த
வார்புடன் பாய்ந்தா ரகத்து;

௩௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு
மெருத்திடை யடங்கியு மிமிலிறப் புல்லியுந்
தோளிறைப் புகுதந்துந் துதைந்துபா டேற்று
நிரைபுமேற் சென்றாநா நீண்மருப் புறச்சாடித்
கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு;

௩௧ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்திக்
கொள்வார்ப் பெறுஅக் குருஉச்சேகில் காணிகா
செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
யுயிருண்ணுங் கூற்றமும் போன்ம்;

௩௨ பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிக்
கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா
நகைசா லவிழ்பத நோக்கி நறவின்
முனைசூழந் தும்பியும் போன்ம்;

௩௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானோ டெய்தி
மிடைப்பாயும் வேள்ளேறு கண்டைகா
வாள்பொரு வானத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்
போதரும் பான்மதியும் போன்ம்;

௩௪ ஆங்கு, ஏறும் பொதுவரு மாற்று மாறு
விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற
பொருகளம் போலுந் தொழுவ;

௩௫ வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கிமி
னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்
பாடி லவாயமகள் கண்;

௩௬ நறுதுதா லென்கொலைங் கூந்த லுளரச்
சிறுமுல்லை ஞாறிய தற்குக் குறுமறுகி
யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட
கொல்லேறு போலுங் கதம்;

௩௭ நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை யிலேதோர்சொல்;

௫௮ கோட்டினத் தாயர் மகனெடியாம் பாட்டதற்
கெங்க னெமரோ பொறுப்பர் பொருதார்
தங்கண் பொடிவ தெவன்;

கக ஒண்ணுதால்;

இன்ன வுவகை பிறிதியாதி யாயென்னைக்
கண்ணுடைக் கோல ளலைத்ததற் கென்னை
மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
யலர்செய்து விட்டதிவ் லூர்;

௬௬ ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யெம்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு;

என,

௭௧ பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவனை யசைஇய
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் பொருப்பன் மன்னி
யமைவர லருவி யார்க்கு
மிமையத் தும்பரும் விளங்குக வெனவே.

*இஃது ஏறுதழுவியவற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறி, அவள் ஏறுதழுவிய தலைவனை விருப்போடு நோக்கியவற்றைத் தன்னுள்ளே கூறி, முன்னர்க் களவின்கண் தமர்கோபித்ததனையும் அயலார்பொறுதிருந்த தன்மையினையும் தலைவிக்குக் கூற, அவளும் அவர் அலர்கூறியது நன்றென்று கூறி, †அன்றே என்னெஞ்சு கலந்துவிட்டது; இனி அவர்கொடுப்பதாகக் கூறிய நாளிற் செய்வதென்னென மகிழ்ந்து ‡கூற, அதுகேட்ட தோழி யாம் அங்ஙனங் கூடி இனிதிருத்தமாறு காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழமாறு தெய்வத்தைப் பரவுகம் வாழெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த
முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வந்தஞ்சு

௧. (அ) அரைசு என்பது உயர்திணை யாண்பாலை யுணர்த்தி வருதற்கு
'அரைசுபடக் கடந்தட்' என்பது மேற்கோள்; தொல். கிளவி. கு.

(பிரதிபேதம்) * இது ஏறுதழுவியவற்றைத் தோழி. † இன்றே, ‡கூறுவதுகேட்ட.

சீர்மிகு சிறப்பினேன் (க) நெல்குடிக் குரித்தெனப்
பார்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த

நு வார்தலி *யுவகைய ரொருங்குடன் கூடித்

தீதின்று பொலிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மாப்

(உ) வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயநர்

(ஈ) தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்

வள்ளுநு நேமிமான் வாய்வைத்த வளைபோலத்

க0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் (ச) சரிநெற்றிக் காரியு

(நு)†மொருகுழை யவன்மாப் பி லொண்டார்போ லொளியிகப்

பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

இள. கச். (ஆ) “அரசபடக் கடந்த வாஞ்ச் சீற்றத்தவன்” பரி. உஉ: ந.

(இ) “அரைசபடக் கடக்கு முரைசா ரேன்றல்” புறம். உகக: சு.

க. “நெல்லு நீரு மெல்லார்க்கு மெளியவென, வரைய சாந்தமுந் திரைய முத்தமு, பிமிழ்ஞரன் முச்சு புன்று னாளுந், தமிழ்கெழு கடற் றண்கோல் வேத்தே” புறம். நுஅ: க0 - கந.

உ. “தொல்லிசை கட்ட குடியொடு தோன்றிய, நல்லினத் தாயர்” கலி. க0ச: நு-ச.

ந. இப்பகுதி ‘தாவி லுள்ளமொடு’ என்றும் படிக்கும்படி ஒரு பிரதியி லுள்ளது; தாவென்னுஞ் சொற்போலவே தாவென்னுஞ் சொல்லும் வருத்தமென்னும் பொருளை யுடையதாயின் மோனை நயமுற, “தாவி லுள்ளமொடு” என்றும் கொள்ளலாம்.

ச. “சரிநெற்றிக் காரி” கலி. க0க: உக.

நு. (அ) பலாமன் யமுனையால் அளிக்கப்பட்டதும் மிகச் சிறந்ததுமான ஒரு குண்டலத்தை அணிந்தனனென்பது புராணகதை; (ஆ) அவனிலை யைக் கூறுவதாகிய “கண்களியா” என்னு முதலையுடைய வெண்பாவி லுள்ள “ஒண்குழையொன் றெல்கி யெருத்தலைப்ப” என்பதை இளைத் தெனவறித்தபொருள்வினைப்படுதொகுதியின் உம்மைபெற்றவருமென் பதற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தொல். கிளவி. கு. நக) “சேலுவரை யரும் (நேமி. சொல். க) கேமிநாத வுரைகாரரும் (நன். பொது. கு. சஅ) மயிலேநாதரும் ‘ஒன்றும்’ எனற்பாலது, ‘ஒன்று’ என உம்மை யின்றி வந்தது செய்யுள் விகாரமென்றும் (தொல். கிளவி. கு. நக) நச்சினுக்கினியர் (குழை) ஒன்றேனும் இளைத்தென அறிந்தபின் உம்மை வேண்டும்; அது விகாரத்தாற் றெுக்கதென்றும் எழுதியிருப்ப வையும் இவன் ஒரே குழையினனென்பதை வலியுறுத்தும். (இ)

(பிழிபேதம்) * உவகையார். † ஒருகுழை யொருவன் மாப்பிஞெண்டார்.

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற் றணிபோல
விரும்பின ரெருத்தி னேந்திழிற் குராலு

௧௫ மணங்குடை வச்சிரத்தோ னுயிரங் கண்ணோய்க்குங்
கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்

*வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் மிகிலேய்ப்ப
வாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்

(௧)கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால

௨௦ மடங்கலுங் கணிச்சியுங் (௨)†காலனுங் கூற்றுங்

தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய
வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழுஉ

எ - து: †அரசுகள் படுப்படியாக வென்று கொன்று நெறியாலே
கொண்டுவந்த தலைமையிடுகின்ற || சிறப்புக்களையுடையோனுடைய பழை
தாகிய குடிக்குறித்தென்றாகுறிய, பாண்டிமண்டலம் பயந்த விளைவுகளும்
ஒலிக்கும் +கடலில் வளர்ந்த முத்தத்தோடே மற்றும் பயந்த பொருள்களும்
(௩)மூன்று Xமுரசுமூங் கெழுமும் முதிய குடியிற்பிறந்த மாறுபாடு மிகுகின்ற

“ஒருகுழை யொருவன்போ விணர்சேர்ந்த மராமுமும்” கலி. உசு: ௧.

(௩) “காதொரு குழையோ னிளவிலே” வில்லி. இராசகுய. ௧௪௧.

(௨) “எரிமணிக் குன்றிரண் டென்ன வேந்துதோ, னொருகுழை
யொருவனும” (ஊ) “கங்கையிற் றிருவ மாநகர், வரவொரு குழையி
னன் வாங்க” (எ)செக்கர்மாமணி, யொருகுழை யுலாவரு வுலங்கொ
டோளினன்” (ஏ) “திருநகர் .....கங்கையில் வீழ்தல்

போன்றமற், றொருகுழை யவன்வலியுணர்ந்து கின்றதால்” பாக.

(௧௦) அக்குரூரன் வந்த. உஉ. சாம்பன்மணம்புரி. ௫௦, ௫௩, ௫௪. என
வருபவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “காலமுன்ப” புறம்: உரு: ௧௭. (ஆ) “ஆற்றல் காலனே டொக்கும்
... ..தேன்வியன்” பெருங். (க) உசு: ௧௦௦ - ௧௦௨. (இ) “வெந்
திறற் காலனே” கந்த. மார்க்கண்டேய. உ௧௬.

௨. (தென் புலத்திறைவன்) “நெற்றியிற் காலன் செல்ல நீன்பெருங்
கால பாச, மற்றைவெங் கால தண்டம் வந்திரு மருங்குஞ் செல்ல,
வுற்றபே ருழிக் காலத் துருத்திர மூர்த்தி யொப்பர், சுற்றிய சேனே
யோடுந் தோன்றின னுலகத் துட்க” இராமா. திக்குவிசயப். ௬௬.

௩. “முரைசுமூன் ருள்பவர்” கலி. ௧௩௨: ௪. என்பதும் அதன் குறிப்பும்
சாண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * வேல்வல்லான். † காலமுங்கூற்றும். ‡ அரசுகளும்படுப்படியாக, || சிறப்
புக்களையுடைய பழைதாகிய, + கடல்விளைந்தமுத்தத். X முரசுக்கெழுமும்.

அச்செவ்வனுக்குத் தீதின்றிப்பொலிவனவாகவென்று உட்கொண்டு, தெய்வத் திற்சுச் சிறப்புக்களைச் செய்தற்கு அவனுடைய கேடில்லாத குடியின்பின்பு தோன்றிய பெரியகுடியிற் பிறந்த ஆயரும், ஒருங்குறிமைந்த செருக்கினை யுடைய உவகையராய்ச் சேரக்கடி, ஏறுதழுவங்காற் பிறர்க்குத் துன்பம் நிகழுமென்னும் வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடே நிறைந்து ஏறுகளை ஆராய்ந்து, வள்ளிய உருண்ட நேமிப்படையவன் ஊதிய சங்குபோலத் தெள்ளிதாக விளங்குஞ் சுட்டியையுடைத்தாகிய நெற்றியையுடைய கரிய ஏற்றையும், (க)நம்பிழைத்தபிரானுடைய திருமார்பில் ஒள்ளிய சிவந்த(உ)மலை போல ஒளிமிகும்படியாக ஒப்புமிக்கீண்டு பொருந்திய சிவந்தமறுவினையுடைய வெள்ளியஏற்றையும், பெரிய *பெயரையுடைய கணிச்சிப்படையினையுடைய வ னுடைய நீலமணிபோலத் திருமிடற்றில் அழகுபோலத் கரிய சர்ச்சரையை யுடைய கழுத்தினையும் எத்தினகுட்டேற்றினையுமுடைய (ஈ)குரால் நிறத்தினையுடைய ஏற்றையும், வருத்தமுடைய வச்சிரப்படையையுடையோனுடைய ஆயிரக் கண்களையொக்குத் திரட்சிகொண்ட பல்வாகிய புள்ளிகளை யுந் கடிய ினத்தையுமுடைய நிறத்தையுடைய ஏற்றையும், முருகனுடைய உடையாய்த் தாழ்த்த விளங்குகின்ற வெள்ளியதுகிலையொப்ப நன்றாய் உயர்ந்த வெள்ளிய கால்களையுடைய சிவந்த ஏற்றையும், † காலவனது வலிபோலும் வலியையுடைய பிற ஏறுகளையும், ‡ கால நிறைகின்ற பல்லுயிர்களை உண்ண வேண்டி ஊழித்தீயும் கணிச்சியும் காலவனும் கூற்றவனும் அவ்வுயிர்களை விடாமற்செல்கின்ற ஊழிமுடிவாகிய காலத்தே அவை சேரச் சூழன்று திரியு மாறுபோலச் சூழன்று திரியும்படி கொடிவிட்டதே சேரப் || புகுதவிட்டார். எ -று.

பார்பயந்தன கடல்பயந்தனவென இரண்டிற்கும் பயந்தன என்னுந் தொழிற்பெயரைக் கூட்டுக. இனிப் பார்(வளர்முத்தம்)-(சு) நிலத்தில் வளர்ந்த

க. இந்துர்ப்பக்கம் கச்சு. உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. “கொடுமிட னாஞ்சிலான் ருர்போன் மராத்து, நெடுமிசைச் சூழ் மயிலாலுஞ் சீர” கலி. நசு: க - உ.

ங. குரால்நிறம் - கலிலநிறம்; “குராலான் படுதய ரிராவிற்கண்ட, வயர் திணை யுமன் போலத், துயர்பொறுக் கல்லேன்” குறுந். உஉச.

ச. முன்பொருகாலத்துப் பாண்டியனைவயிற் பொருளீட்டிதற்குச்சிறந்த வழியாகதென்று கேள்வி வந்தது. அப்போது ஒரு வணிகன் வான்கஞ் செய்தலென்றும், ஒரு வேளாளன் பயிர்செய்தலென்றும் கூறினார். அரசன் அவ்விருவருக்கும் சிறிது பொருளுதவி இத்தனைக்கொண்டு நீங்கள் கூறியவழியால் பெரும்பொரு ளாக்குகவென்று விடுத்திச் சில யாண்டு கழித்துத் தன் றாதரை நோக்கி அவர் நிலையை வினாவினன்.

பிரதிடேதம்) * பெயரையுமுடைய, † சினத்தையுமுடைய ஏற்றையும், ‡ காலவனது, || புகுதவிட்டார். எ-று: பயந்தனகடல்பயந்தன.

முத்தென் றுமாம். உடன்*புகுத்தனரென்க. (க) முருகன் தனக்கு உரித்தல்லாத வெண்டிகில் உடுத்தாற்போலக் கால் வெளுத்த எருது. முன் இறைவன் கைய தாய் ஊழிமுடிவீன்கண் அவன் ஏவலால் உயிர்த்திறமேற் றிரியுங் கண்ச்சி. (உ) காலன், †கூற்றுவுனேவலான்.

அத்தூதர் வணிகன் வாணிகத்தாற் பெருஞ்செல்வம் ஈட்டியுளானென் றும் வேளாளன் செழிப்பாக ஒரு கருப்பந்தோட்டம் பயிர்செய்திருக் கிருனென்றும் சொன்னார்கள். அரசன் அதனைக்கேட்டு அவர் நிலையை நேரே அறியக் கருதியதனால் அவ்விருவரும் உறையும் ஊரிலுள்ள கொற்றவையின் திருவிழாவிற்குச் சென்றிருந்தபொழுது முதலில் வணிகனையழைப்பித்து வினவ அவன் தனக்குக் கொடுத்த பொருளைப் பதின்மடங்கு பெருக்கியிருப்பதாகச் சொன்னான். பின்பு அரசன் வேளாளனை யழைப்பித்து வினவ, அவன் அங்கிருந்தே தன் கருப்பந் தோட்டத்தைக் காட்டி இது என் பொருளீட்டம் என்றான். அரசன் இது செழித்த தோட்டமேயாயினும் வணிகனீட்டிய பொருளிற் பத்தி லொரு பங்கிற்கேனும் இணையாமோவென வேளாளன் அவன் பொருள்தன்விலையிற்பத்திலொருபங்கிற்கும் இணையாகாதென்றான். அரசன் அதனைக்கேட்டு வேளாளனை இகழ்ந்துரைக்க, அவன் தன் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு கரும்பைக் கொணர்ந்து அரசன் முன்னிலை யில் அடித்து முறித்தனன். அதிலிருந்து முத்துக்கள் தெறித்தன. அரசன் அம்முத்துக்களை நோக்கி ஒவ்வொன்றும் மிக்க விலைபெறு மென்பதையறிந்து மகிழ்ந்து அவ்வேளாளனுக்கு முத்து என்றும் அக் கரும்படித்தவிடத்திற்கு முத்தடித்த கனமென்றும், அங்குள்ள அம்பி கைக்கு முத்துநாச்சியம்மென்றும் அந்நாட்டுக்கு முத்துநாடென்றும் பெயர் புனைந்தனன் என்ப. இச்செவி வழிநிலை செய்து இங்கே கருத்தத்தக்து.

க. "உடைய மொலியலுஞ் செய்யு" என்பதனால், (பரி. ௧௯: ௧௭) முருக னுக்கு வெண்டிகில் உரித்தன்மென்றார்.

- உ. (அ) "ஆல மென்ன வனலென்ன வந்தகன், ஞால மெல்லா நடுங்கக் கொதித்திடும், வேலை வெங்கன லென்ன வெகுண்டுவெங், காலனன் னவற் கின்ன கழறினான்" (ஆ) "என்னை யேவுதி யென்னி லிராவ ணன், தன்னை நானுயி ருன்பன்" இராமா. நிக்ருவிசய. ௭௨ - ௭௩. (இ) "அந்தக னத்துணை யமைச்ச னாகிய, வெந்திறற்காலனை விளித்துக் காசியி, லந்தனை னொருமக னவன தாவியைத், தந்திடு கென்றலுந் தரணி யெய்தினான்" (ஈ) "போன காலனு மறவியை வணங்கியே புகுந்த, பான்மையாவையு முரைத்தலும்" கந்த. மார்க்கண்டேய. ௨௧௬, ௨௨௬. (உ) "கடையுத்தடியிற்பாய கடற்படை வடக்குவாயிற்,

(பிரதிபேதம்) * புகுத்தினரென்க. † கூற்றுவுனேவலான். அய்வழி,

உரு அங்வுழி

எ - து: அங்கனம் அவர் புகுத விட்ட இடத்து. எ - து.

(க)காரெதிர் கலியொலி கடியிடி (உ)புருமி னியங்கறங்க
(ரு)வூர்பெழு கிளர்புளர் புயன்மங்குலி னறைபொங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்
சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகன் மிகுதியிற் சினப்பொதுவர்
தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசும் புறவெய்த
வார்புடன் *பாய்ந்தா ரகத்து.

எ - து: காராலத்துத் தம்மில் எதிர்த்த கலிப்பினையுடைய உருமினது
கடிய இடியொலிபோல வாச்சியங்கள் ஒலியாநிற்கப், பரந்து உயர்ந்து எழு
கின்ற அசைதலையுடையமேகம்போலத் திசைகளிலே புகைமூச்செழாநிற்கப்,
புறவிதழ் ஒடிந்த மணத்தையுடைய ஒத்தவிதழாற் கட்டின மாலையையுடைய
மகளிர் நிரைநிரையாக அணியாநிற்கக் குற்றத்தைச் செய்த மாறுபாட்டின்
மிகுதியாலே தலைமைபொருந்தினசிலைக்கின்றநிலைமையினையுடைய சினத்தை
யுடைய பொதுவர் எழுகின்ற நெருங்கின கண்கள்மறைத்தற்குக் காரணமான
துகளாலே விசம்பு † தூர்த்துமிரும்படி அத்துகள் சென்று சேரும்படியாக
ஆர்த்து அத்தொழுவின்னுள்ளே சேரப் பாய்ந்தார். எ - து.

ரு0 மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு

மெருத்திடை யடங்கியு ‡மிமிவிறப் புல்லியுந்
தோளிடைப் ||புகுதக்துந் துதைத்துபா டேற்று
நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடித்
கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு

புடைவிளித் தார்க்கு மோதைப் பொருமுழத் கியமன் கேளா, விடை
தெரித்துரைமினென்ன விலங்கெயிற்றுலங்கொ டிண்டோண், மிடை
வலி மிருத்துக்காலாரிருவரை விடுப்பச் செல்வார்” வேதாரணிய.
சோரச். கஎ.

- க. கலிப்பாவில் ஐஞ்சீரடி முடுகி வந்ததற்கு, “காரெதிர்.....ரணி
நிற்ப” என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். சூ. சுசு. பேர்.
- உ. “இடியார் பணை துவைப்ப” பு - வெ. உழிஞை. உஎ.
- ரு. “புமெழை யாரும் வரையகம் போலுங், கொடிநறைகுழந்த தொழுவ”
கலி. ௧௦௩: ௨௦ - ௨௧.

(பிரதிபேதம்) * பாய்ந்தனாகத்து. † தூர்த்துபோம்படியத்தகள், ‡ மிமிவிறப்புல்லியும், ||புகுத்
துத்துதைத்து,

௩௫ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் (மு) *கோட்டீவாய்ச் சாக்குத்திக்

கொள்வார்ப் பெறுஅக் குருஉச்சேகில் காணிகா

(க)செயிரிற் குறைநானாற் பின்சென்று சாடி

யுரிநுண்ணுங் கூற்றமுப் போன்ம்

எ - து: அங்ஙனம் பாய்ந்து கொம்பிடக்கே பிடித்துக்கொண்டும் மார் பிலே உறும்படி தழுவிக்கொண்டும் †கழுத்திடத்திலே அடங்கிக்கிடந்தும் குட்டேறு முறியும்படி தழுவியும் கோளுக்குருவே கழுத்தைப் புகுதவிட்டுப் பிடித்தும் நெருங்கிக் கொம்புகள் தம்மேலேபடுதலை எற்றுக்கொண்டும் நிரைத்துத் தம்மேலே சென்ற ஆயரைப் பின்னர்க் கீழேவீழ்த்து நீண்ட மருப்புத் தைக்கும்படி குத்தி அவர்கள் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைக் கழுவுக்கொடாதே ஏறுகள் அவரை நீக்கி நிறுதின; அங்ஙனம் நிறுத்தினபின்பும் சென்று தழுவுவாரைத் தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே சாம்படி குத்திப் பின்பு சென்று

க. “சாப்புல்லற் பாற்று” என்பதற்கு, ‘சாம் வண்ணம் பொருந்தற் பான்மையுடைத்து’ என்று பொருள்கூறி, ‘சாவவென்பதனிறுதிநிலை விகாரத்தாற் றெக்கது’ என இலக்கணமெழுதி, ‘கோட்டின்வாய்ச் சாக்குத்தி’ என்புழிப்போல வென இதனை மேற்கோளுங் காட்டினர் பரிமேல்; துறங். அஉக. இந் தூற்பக்கம் சுஉக. உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) “காலனுங் காலம் பார்க்கும்” புறம். சுக: க. (ஆ) “எண்ணி யுயிர் கொள்வான் வேண்டித் திரியினு, முண்ணுந் துணைக்காக்குங் கூற்று” பழ. அக. (இ) “ஞாலத் தின்னயிர் வாழ்வோர் நாப்பட், காலம் பார்க்கும் காலன் போல” பெருங். (க) ஈ: ௨௦௪-௨௦௫. (ஈ) “சாற்று நாளற்ற தெண்ணித் தருமம்பார்த், தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி யிவளைப்போ, னாற்றங் கேட்டலுந் தின்ன நயப்பதோர், கூற்றுண்டோ” கம்ப தாடகை. சுச. (உ) “நோற்றநோன் புடைய வாழ் நாள் வரமிவை நுனித்த வெல்லாங், கூற்றினுந் கன்றே வீரன் சரத் திற்குங் குறித்ததுண்டோ” கம்ப. நித்தனைப். சக. (ஊ) “அடுத லோம்பிய செய்கைய நென்பதா லவனைக், கொடிய நென்பரா லறி விலார் செய்வினை குறித்து, முடிவி லாருயி ரெவற்றிற்கு முறை புரிந் திடலா, நடுவ நென்கின்ற தவன்பெய ருலகெலா நவிலும்” (எ) “கொல்வன்னெனக் காலந்தெரி கூற்றமென நின்றேன்” கந்த. மார்க்கண்டேய. ௨௨௨. இரண்டாநாட் குரபன்மன். உகக. (ஏ) “நாள் வரைக்கு நமனெத்த வாளியார்” கழகித்துறை. பசுவராத. அ. (ஐ) “மாயு நாளுந் நடுவ னோந்தே, யாட்படுந் தூதர் நீர்போ யாங்கவற் கொணர்மி நென்ன” வேதாரணிய. சோரச். கக. (ஐ) “நான்வரை யறையே நோக்கு நடுவரை தூத ரேய்ப்ப” திருவாணீகா. திருநாட்டிச். அக.

(பிரதிபேதம்) *கோட்டின்வாய்ச். † கழுத்திலே.

தழுவுவாரைப் பெருமல் நின்ற நிறத்தையுடைய சிவந்த ஏறு உயிர்குறை
கின்றநாளிடத்தே அவர்பின்னேசென்று குற்றத்தைச்செய்து துடைத்து
உயிரையுண்ணுங் கூற்றுவனையும்போலும்; இதனைப்பாராயென்றான். எ - று.

௩௬ பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரித்

கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா

* நகைசா லளிப்பத நோக்கி நறவின்

முதைகுழந் தும்பியும் போனம்

எ - து: சிவந்த கரிய ஏற்றினுடையகொம்புகள் †படுதலை மாப்பிலே
ஏற்றவர்களைக் கொம்புகளாலே படுப்படி குத்தி மேலேக்குதலாலே வீழ்ந்த
குருதியால் நனைத்து அசையும் பலவாகக் திரண்ட திட்சியையுடைய சிறிய
மணிகள் ஒளியமைந்த நறும்புவினது முகையவிழுந் செவ்வியைகோக்கி
அதனைச் சூழ்ந்து திரியும் தும்பியையும்போலும்; அதனைப்பாராயென்றான்.
எ - று.

“நறவிதழ் கண்டன்ன †செவ்விரற்கேற்ப” (௧) என உவமைகூறவின்
நறம்பூவைசண்மெணிக்கு (௨) உவமைகூறவே சிறியமணிகள் கோத்துக்கட்டின
மையும் கோடெழுந்தென்றதனால் அக்கோடு எழுந்தகாலத்து வீழ்ந்த குருதி
யால் அவை சிவந்தமையும் பெற்றும்.

௪௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானோ டெய்தி

மிடைப்பாயும் வெள்ளேறு கண்டைகா

(௩) வாள்பொரு வாணத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்

போதரும் பான்மதியும் போனம்

௧. கலி. அச: ௨௨.

௨. நறம்பூவை ஏற்றின் கொம்புக்கும் தும்பியை அக்கொம்பிற் கட்டியு
மணிக்கும் உவமையாகக் கொள்வது பொருத்த மென்று தோற்று
கிறது. “அவ்வா ளெரிநி னரங்கீர்க் தன்ன. செவ்வரி யிதழ்
சேணுறு நறவி, னறுந்தா தாடிய தும்பி பசுங்கேழ்ப், பொன்னுரை
கல்லி னன்னிறம் பெறுஉம், வளமலை” (நற். ௨௩) என்பதனால் நறம்பூ,
செவ்வரியையும் தும்பிமொய்த்தலையுமுடைய தென்பது விளங்கும்;
“நளிர் கொடியன நறுவிரையக நறுமலரன நறுவம்” (துளா. துது.
௪.) என வருகலால் இதன் முகல் ஒருகொடி யென்று தெரிகிறது.
மயிலைநாதரும் ஒருகொடியென்றே கூறினர். இதனை ஒடையென்பது
போல ஒரு மரத்துக்கும் ஒருகொடிக்கும் பெயரென்பாரு முளர்.

௩. “வாள்போழ் வாணத்து வயங்குகதிர் சிதறி” நான். கு. ௧௪௭. மேற்.
(பிரதிபேதம்) * தகைசால், † படுத்தலை மாப்பிலே, ‡ மெல்விரற்கேற்ப,

எ-து: கலிவே பாய்ந்தெய்திக் கழுத்திடத்தே தழுவிக்கொண்டு கிடத்தவ னோடே பாணின்மேலே தாவிப்பாயும் வெள்ளிய ஏறு பரம்பின்வாயாற் சிறிதிடம் விழுங்கப்பட்டு அப்பாம்புடனே ஒளியைத்தருகின்ற விசம்பிலே போதனைச்செய்கின்ற, பால்போலும் மதியையும்போலும்; இதனைக்காண யென்றான் எ - று.

(க)*இகா முன்னிலையசை. அது காவெனத் திரிந்தது.

ச௪ ஆங்கு, ஏறும் பொதுவரு மாற்றறு †மாறு
விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற
பொருகளம் போலுந் தொழுவ

எ - து: அங்கனே ஏறுகளும் இடையரும் தம்மின் மாறுபடுகையினாலே அத்தொழு இருவராகிய பெரியவேந்தர் மாறுபட்டு எதிர்ப்பட்ட போர்மாறாத பொருள்களத்தையொக்கும் என்றான். எ - று.

இத்துணையும், தோழி தலைவிக்குக்காட்டிக் கூறியது.

௫0 வெல்புக முபர்நிலைத் தொல்லியற் றுகைபுகை துளங்கிமி
னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்
பாடிவ வாயமகள் கண்

எ - து: நெருங்கின கழுத்தையெல்லாம் மறைத்தலையுடைய அசை இன்ற குட்டேற்றினையுடைய || கல்ல எற்றைத்தழுவின, வெல்கின்ற புகழ் உயர்கின்ற நிலைமையையுடைய, பழைகாதிய குலத்தியல்பினையுடைய, பொதுவன் முகத்தை கோக்கி ஆய்ச்சாறுயிற்பிறத்த மகளுடைய கண் இமைத்தலை xயிலவாயிருத்தன. எ - று.

இது, தோழி தன் நெருஞ்சோடே அவன் விரும்பக் கூறியது.

க. “நில்லிகா வெண்பாள்போ னெப்பந் நெடுந்தாளே, மல்லிகா மாலை வளாம்” என்பழி, நில்லிகா வெண்பாள் போல் என்பதற்கு நில்லென் பாள் போல் என்று பொருள் கூறி, ‘இவ்வென்னும் அசை இகாவென வீறு திரிந்தது’ என்று (பரிபாடல், ௬௧: ௧௦௪-௧௦௫.) பரிபேலமதரும் காண்கா வெண்பதற்குக் காண்பாயாக வென்று பொருள்கூறி, ‘இத வென்னும் முன்னிலையசை இகாவென ஈறு திரிந்தது’ என்று (சீலப். ௧௮: ௪௪) அரும்பதவுரைதாரரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருப்பதை நோக்க இங்கும் ‘இக, முன்னிலையசை; அது இகா வெனத் திரிந்தது’ என்று இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.

(பரிபேலம்) * இதுமுன்னிலையசை. † மாருலிருபெரு, †கூறினா வெல்புகழ். || வல்லேற் றை, xயிலவாயிருத்தனயெனத் தோழி தன்னுள்ளையவன்விரும்பக்கூறினாள், றறுததலாய்.

௫௩ *நறுதுதா லென்கொ(க)லைக் கூந்த லுளரச்

சிறுமுல்லை நாரிய தற்குக் †குறுமறுகி

யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட

கொல்லேறு போலுங் கதம்

எ-து: நரிய நுதலினையுடையாய்! ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது (உ)வெண்ணெயின் நாற்றம் நீக்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேவி மிக நாரியதற்கு †எம்முடைய சுற்றத்தார் பொருந்தாதே ||அண்ணிதாக மனஞ் சுழன்று மாறுபட்டு அகின் தருவின கொல்லுகின்ற ஏறபோலுங் கோபத் தினைச்செய்தார்; அன்அ அவர் இங்ஙனம் +கோபித்தது என்னபயனையுடைத் தாயிற்றென்றான். எ - று.

இது தலைவியைநோக்கிக் கூறியது.

௫௪ (௩)நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை + டிஃதோர்சொல்;

கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாம் X பாட்டதற்

கெங்க னொயிரோ பொறுப்பர் பொருதார்

தங்கண் பொடியு தெவன்

எ - து: கெடிய நரிய கூந்தலையுடையாய்! இன்னும் பாங்குறகின்ற சகொரு கொல்லையும் மகஞ்சால் ஆரம்பித்துபாடும்; கொம்பையுடைய வாகிய எருலையினத்தூத யுடைய ஆய்மகனோடே யாக **கடியதற்கு எம் முடைய சுற்றத்தார் இன்னும் பொறுப்பர்; அதுபொருத அயலார் †தம் முடைய கண்கள் எங்கண்களை நோக்கித் தீய்த்துபோவது என்னபயனை ††யுடைத்தென்றான். எ - று.

௬௧ ஒண்ணுதால்

இன்ன வுலகை ரிந்தியாதி (௪)யாயென்றைக்

(௫)கண்ணுடைக் கோல விலைதததற் கென்றை

௧. இந்நூற்பக்கம் ௫௮௬: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௨. பாலையும் வெண்ணெயையும் நெய்யையும் தந்தலையில் தடவித் கொள் ளுதல் ஆய்ச்சாதியாருக்கு இயல்பு.

௩. “நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுளர்” கலி. ௬௩: ௩௫.

௪. “அன்னை, யலையு மலைபோயிற்று” ஐந்திணையேழ. ௩.

௫. (அ) “நுண்ணிய மென்பா ரலைக்குங்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்லி தில்லைபிற” என்பதும், “நுண்ணிய மென்றிருக்கு மமைச்சரை அரசர்

(பிரதிபேதம்) * நறுதுதலா யென்கொலைக் கூந்தலுளாய்ச். † குறுமறுகுபொல்லாது, ‡ எம் முடைய, || அண்ணிதாக அண்ணிதாக மனம், + கோபித்தென்ன பயனை, + டிஃகுதோர், X பட்டதற்கெங்கண். ** கடியதற்கு, †† தம்முடைய தங்கண்கள், †† உடைத்தென்னத் தலைவியைநோக்கிக்கூறினான், ஒண்ணுதால்.

மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
யலர்செய்து விட்டதிவ் வூர்

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒள்ளிய துதலினை யுடையாய்! (க)யாய் தன் கண்களுடையவாகிய கோலை *யுடையளாய் என்னை வருத்தியதற்கு இவ்வூர் என்னை மலரணந்த கண்ணியை யுடைய பொதுவனோடே கூட்டமென் றெண்ணி (2) அலரையுண்டாக்கிவிட்டது: இத்தன்மைத்தாகிய உவமை நமக்கு வேறியாது தானென மகிழ்ந்து கூறினான். எ - று.

அலைக்குங்கோலின் காரியத்தைக் கண்கள் செய்தமைபற்றிக் கண்க ளுடையவாகிய கோலென்றான்.

கூக ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யெம்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு

எ - து: அங்ஙனம் கூறியபின்னரும் ஒள்ளிய இழையினை யுடையாய்! தன்மேல் மிக்குச்சென்ற சிவந்த காய ஏற்றினுடைய கோட்டிடையிலே இற்றைநாள் †அவன்செல்ல என்னென்று டன் னென்று; இனிக்குசுற்றத்தா ரெல்லாரும் பொருத்திப் புகையுடைய புகத்திரையுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகனுக்கு என்னைக் கொடுப்பதா அறிதியிட்ட அற்றைநாளிற் கொடுக் கின்றது என்னபயினை யுடைத்தென்ற தலைவி மகிழ்ந்து கூறினான். எ - று.

என (௩)

அலைக்குங்கோலாவது கண்ணெனவுரைத்துத் தன்வெகுளினோக்கால் அவர் வெகுடற் குறிப்பற்க வென்பது கருத்தாக்கு வாரமுளர்' எனப் பரிமேலழகர் பிறர்கோட் கூறி வருத்தலும் (குறள். எக௦) (ஆ) "கொந் தார் மலர்க்குழல் வல்லிநம் மன்னை குரிசில்வந்த, செந்தா மரையடி கண்டான் போலுமித் திண்சிலம்பில், வந்தா ரெவரென வந்தார் சிலரிலர் மற்றிற் கென்றே, நெஞ்சா னெழுதியிற் தான்கொடி தா யென்னை நோக்கினனே" (அம்பிகாபதி கோவை. ௨௩௧) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

க. யூய் - என் தாய். "யாயு ஞாயும் யாராகியரோ" குறுந். ௪௦.

உ. "களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றூற் காமம்; வெளிப்படுந் தோறு மினிது" குறள். ௧௧௪௫.

ங. எனவென்பது, இங்கே அசைநிலை.

(பிரதிபேதம்) * உடையாயாய் † ஆய்மகற்கு. ‡ இவன்செல்ல.

எக (க)பாடியிழ் பரப்பகத் தரவணை பசையிப
வாடுகொணையாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் (உ)பொருப்பன் மன்னி
யமைவர லருளி யார்க்து
மிடையத் துர்ப்பருநர் தினி ன் டுத வெணவே

எ-து: அதுகேட்ட தோழியாம்(க) இல்லறம்நிகழ்த்தி இனிதிருக்குமாறு
காத்தற்குப் பிரகாரிகளாகக்காண்டி இளைய துணையையுடையதாகிய முச்சினையுடைய
பாண்டியன் அமைந்து வருதலையுடைய அருவி ஆரவாரிக்கும்
இமயத்திற்கு வட திசையிலேயும் மன்னி விளங்குகவென்று உட்கொண்டு
முறிதலையுடையதாகிய முழங்குகின்ற கடலிடத்துப் பாம்பணையிலே பள்ளி
கொண்ட வெற்றி கொண்ட சங்கரத்தினை யுடையோனை வாழ்த்துவே
மென்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தவ்வும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடி பலவும் விராய் முடுகுவண்ணம்
அடியிறந்தோடிய கொச்சகவெண்பாவும் கொச்சகமும் இரண்டு நெடுவெண்
பாட்டும் “வெண்பாட்டிற்கு முச்சிந்தாகும்” (ஈ)என்றதனால் இடையீற்று
முச்சீரடிவந்த நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்
சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும்
ஐடியாளுன்றும் குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் இரண்டு நெடுவெண்
பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகம். (ஐ)

(கடுகி) கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்

ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

யொழுகிய கொன்றைத் தீங்குமுன் முரற்சியர்

வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மினநிரை

பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன்புலத்தார்;

க. முல்லை நிலத்துக்குத் திருமால் தெய்வ மென்பதற்கு “பாடியிழ்
பரப்பகத் தரவணை.....பரவுதும்” என்பது மேற்கோள்; நொல்.
அகத். கு. டி. நச்.

உ. இந்நூற்பக்கம் ககடு: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “காவற்பொருட்டு அரசன் வாழ்க.....என யாய் இல்லறத்திற்கு
வேண்டிவின் விரும்பி ஒழுகியதல்லது பிறிது நினைத்திவன்” என்னும்
(ஐங்குறுநூறு. க.) உரைப்பகுதி இங்கே நோக்கற்பாலது.

ச. நொல். செய். கு. எஉ.

பிரதிபேதம் * முன்னி, † விளங்குகெனவே, ‡ திசையிலே மின்னி.

௬ அவ்வழி,

நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை
மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்
துளங்கிமி னல்லேற் றினம்பல களம்புரு
மள்ளர் வனப்பொத் தன;

௧௧ தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயும்
வைவாய் மருப்பினுன் மாறாது குத்தலின்
மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்
கொண்ட னிரையொத் தன;
அவ்வேற்றை;

௧௨ பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி
யிருதிறனா நீக்கும் பொதுவ
ருருகெழு மாநில மியற்றுவான்
விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்;

௨0 அவரைக், கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி
யழல்வாய் மருப்பினுற் குத்தி யுழலை
மரத்தைப்போற் றெட்டன வேறு;

௨௩ தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கையிசைந்து மெய்திமிரித்
தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ
ரம்பியூர் தாங்கூர்தா ரேறு;

௨௬ ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினுற் றேண்டிய வரிக்குடர்
ஞாலக்கொண் டெழுமடம் பருந்தின் வாய்வழி இ
யாலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட
மாலைபோற் றாங்குஞ் சினை;
ஆங்கு;

௩௧ தம்புல வேறு பரத்தர வ்யத்தத
மன்புறு காதலர் கையிணைந் தாய்ச்சிய
ரின்புற் றயர்வர் தழுஉ;

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே
முலைவேதி னொற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்
கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே;

௩௭ பல்லூழ் தயிர்கடையத் தாஅய் புள்ளிமேற்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லெலர் தோளிற் கணியோவெங் கேளே;

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற லிலவோவெங் கேளே;

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவன்கேள்வ னென்றாரார்
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வளைமாறி யாம்வருஞ்
செல்வமெங் கேள்வன் றருமோவெங் கேளே;

ஆங்க;

௪௭ அருங்கலை யேற்றொடு காதலர்ப் பேணிச்
சுரும்பிமிர் கானநாம் பாடினம் பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் மறங்கெழு கோவே.

இது தத்தம் இனம் தத்தம்புலத்துப் பிரிப்பான்புக்கவர் ஏறுகொண்ட
வாறுகண்டு *ஆய்ச்சியர்தங்காதன்மீதுதயால் தங்காதலரைக் கைபிணைந்து
தரவையாடித் †தென்னவன்வாழ்கெனத் கானம்பாடியது.

இதன் பொருள்.

(௧) கழுவொடு சுடுபடை சுருங்கிய தோற்கண்
ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

௧. “கொன்றையர் தீங்குமுல்.....கேளாமோ தோழி” (சிலப். ௧௭.
'கன்றுகுணிலா') என்னும் தாழிசைகளின் விசேடவுரையில், “கொன்றை
ஆம்பல் முல்லை என்பன சிலகருவி. இனி அவற்றைப் பண்ணென்று
கூறப்பெவனின். அங்ஙனம் கூறவாரும் ஆம்பலும் முல்லையுமே பண்
ணைக்குப் பொருந்தக் கூறி எவ்வது கொன்றை என ஒருபண் இல்லை
யாதலா (.. ..) னும் கவி:ன் முல்லைத் திணையின்கண் ஆறும்பாட்டி
னுள், இப்பாட்டில் ‘கழுவொடு .. .. வியன் புலத்தர்’ எனக்கருவி
கூறினமையாரும் அன்றைப் பகற்கழிற் தாளின் நிரப்பகற், கன்
றின் குரலுங் கறவை ம... கறங்கே, கொன்றைப் பழக்குழற் கோவல்
ரார்பலு, மொன்றல் சுருப்பு நாம்பென வார்ப்பவும்’ என வலையா
பதியுள்ளும் கருவி கூறிப் பண்கூறுதலாலும் இவை ஒரு பொருண்
மேல் மூன்றறிக்கிவந்த வொத்தாழிசையாகலானும் இரண்டு பண்ணும்
(பிரதிபேதம்) * ஆய்ச்சியர், † தங்கனகாதலரை, ‡ தென்னவன்வாழ்கென.

யொழுக்கிய கொன்றைத் தீங்குழன் முரற்சியர்

*வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மினநிரை

பொழுதொடு தோன்றிய காரினை வியன்புலத்தார்

எ - து: பால் பற்றற்ச் சீவுதலைச்செய்த(க)தறவைக்கலங்கள் வைத்த உறியோடே தோற்பையிடத்தே கழுவிவோடேகுட்டுக் கோல்களையும் இட்டுச்சுருக்கிய பைகளையும் தூக்கி நீளவளர்ந்த கொன்றைக்காயை நிறத்து சமைத்த இனிய குழவில் உண்டான ஓசையராய் வழுவின சொல்லையுடைய †கோவலர் தம் முடைய தம்முடைய இனமாகிய பச்சுக்கள் கார்காலத்தோடே தோன்றின அப்பொழுது வரும் மழையாலே நனைக்க அச்சினையுடைய நிலத்திடத்தா ராயினார். எ - று.

பழிசை ||பாடமாயின், பழித்தலையுடையதென்க, பழித்தலையுடையது பழிசை. முரற்சியர் என்னும் எச்சம் உடையவென்னும் வினைக்குறிப்போடு +முடிந்தது. (௨) கழுவாவது நறத்தற்கரிய பச்சுக்களைக் கரத்தற்கு இரண்டு தலையுஞ் சீவி மாலையாகக்கட்டிக் கழுத்தில் இடுவது.

௬ அவ்வழி

(௩)நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவைபாய்த்

ஒன்று சுருவியுமாகக் கூறின் செய்யுட்கும் பொருட்கும் வழுஉச் சேறலானும் அங்ஙனங்கூறாத லமையாதென்க" என்று அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிபிறப்பது ஈண்டு அறிகற்பாலது.

க. "திண்கர லுறியன் பாணைய கைலன்" அகம். உஎச: சு.

உ. (அ) "நாகு கு னீங்கிய சேதாத் தொகுத்துக், குளம்புக் கோடும் விளங்கு பொன்னுறீஇத், தலையுந் தாம்பு மனைகடை மத்துங், கழுவுங் கலனும் வழுவின பிறவும், பைம்பொனி னியன்றவை பாற்பட வகுத்துக். குன்றாக் கோடி கொடுத்துவப் போரும்" பெருங். (க) ௩௬: ௧௪-௧௬ (ஆ) "தழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத், தொழுவிடை யாயர் தொகுமின்" (தொல். புறத். கு. ௩. ௩௪. மேற்.) என்பவற்றிற் இச்சொல் வருதல் காண்க.

௩. (அ) "அடியிட்டு நிலங் கிளைத்தண்டமெண் டிக்கும் போர்ப்பப், பொடியிட்டுயிர்த்துப் பொருகோட்டினிற் குத்திக் கோத்திட், டியுயிட்டதிர்கா ரெதிரேற்றெழுந் தாங்கு சோக்கிச், செடியிட்டிருகண் ணழச் சிந்த நடந்த தன்றே" திருவிளை. மாயப்பசுவை. ௧௭. (ஆ) "நாளிலை

(9௮3பேதம்) * வழுச்சொல், † புலத்தர் எ-து: கழுவாவது.....கழுத்திலையெறு பாப் பற்றற்ச், ‡ கோவர் தம்முடைய, || பாடமாயின் பழித்தலையுடையது பழிசையாம். முரற்சியா ரென்னும், + முடிந்தது அவ்வழி.

துளங்கிமி னல்லேற் றினம்பல களம்புகு
மள்ளர் வனப்பொத் தன

எ - து: அவ்விடத்துக் துளங்குகின்ற குட்டேற்றினையுடைய நல்ல ஏற்
றினங்கள் பலவும் முன்பு காலாலே வெட்டி நீற்றை எழுப்புவவை இப்
பொழுது (க)மழைபெய்தமையிற் (உ) கோட்டுமண் கொள்ளுமவை ஒன்றோ
டொன்று மாறுபடுதலை மேற்கொண்டு முழுங்குமவை மிக்குப்பாயுமவையாய்ப்
போர்க்களத்தே *செல்லும் வீரர் அழகையொத்தன. எ - று.

கக தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயும்
வைவாய் மருப்பினுன் மாறாது குத்தலின்
மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்
கொண்ட னிரையொத் தன

எ - து: ஒன்றோடொன்று தாக்கி மீண்டு அடிப்பறித்துச்சேர்ந்து கூரிய
இடத்தையுடைய கொம்பாலே மாறாமல் எவ்விடத்துங் குத்துகையினாலே
மெய்யினின்றும் வடிகின்ற குருதியையுடைய ஈறுகளெல்லாம் நாட்காலைப்
பெய்யும் †மேகநிரையையொத்தன. எ - று.

நாட்காலைமேகம் சிவந்திருத்தலின், உவமையாயிற்று. பெய்யு மேகம்
அதற்கு அடைகூறிற்று.

கரு அவ்வேற்றை

பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி
யிருதிருநா நீக்கும் பொதுவ

கீறி வான்மிசை யுயர்த்துக் கதிர்மணி மருப்பிடை நோக்கி, யானிள
வேறு யசெமர்க் கெழுந்தா னசனியே நென்னவோ ரவுணன்” பாக.
(க௦) ஸ்ரீ நாரதர். ச.

க. “பெயல. கடுமீர் வரித்த செந்நில மருங்கின், விடுநெறி யீர்மணல்
வாசனஞ் சிதறப், பாம்புறை புற்றத் தீர்ப்புறம் குத்தி, மண்ணுடைக்
கோட்ட வண்ண னல்லேன, றுடனிலை வேட்டையின் மடநாகு தழீஇ,
பூர்வயிற் பெயரும் பொழுதில்” அகம். கூச: எ - கஊ.

உ. (அ) “கோட்டுமண் கொண்ட மார்பம்” சீவக. உஉகச. (ஆ) “கோட்டு
மண் கொள்ளா முலை” ழுத். .... (இ) “கோட்டுமண் கொண்ட
குளிர்திங்கள்” நள. சுயம். க௦உ. (ஈ) “கோட்டுமண் கொண்டு
கூடீம. ஆதவார்சிற்ற்பு. அ. (உ) கோட்டுமண் கொள்ளும் வேழப்
தணிகை. வீராட்ட. கூஉ.

(பிரதிபேதம்) * கொல்லும் வீரர், † எறெல்லாம், ‡ மேகநிரையையொத்தன.

ருருகெழு (க)மாநில மியற்றுவான்

*விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்

எ - து: † அல்வேறுகள் போர்செய்யாமற் பிரிதலைத் தாம் உட்கொண்டு அவை இரண்டு கூறாக நீங்கும்படி நடுவே சில ஏறுகளைச் செலுத்தி விலக்கிப் பின்னர்ப் பசுத்திரனோடு மேயும்புலத்திலே ஏற்றித் தத்தம் இனங்களைப் பிரிக்கும் இடையர், பழையவடிவுகளெல்லாங்கெழுமும்படி பெரியநிலத்தைப் படைத்தற்கு அகற்சியையுடைய கருத்தினையுடைய, (உ) அந்நிலத்தை மறைத்துக்கிடந்த கடலைப் போக்கும் நான்முகனையொத்தார். எ - று.

ஏற்றையென்றது ஏற்றிற்கு ஐகாரவீற்றதோர்பெயர்; “ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா, மேற்றைக் கிளவி யுரிக்கென மொழிப” (௩) என்றலின்.

௨௦ அவரைக், (ச)கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி

யழல்வாய் மருப்பினற் குத்தி (௫)யுழலை

மரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு

எ - து: அங்கனம் நீக்குகின்றவர்களை அல்வேறுகள் ஒடும்படி மிதித்து ஒடாமல் நின்றவர்களை எதிர் சென்று அழலுகின்ற இடத்தையுடைய கொம் பாலே குத்திச் சாடி உழலைகோத்த மரத்தைப்போலத் துளைத்தன. எ - று.

க. (அ) “மாறி யுலகம் வகுத்தநான் வரம்பு கடந்து மண்முழுது, மேறி யொடுங்கு மெறிகடல்போ லெயின்மா நகர மெய்தினர்” (௩) “தேர் செலும் வேகத்து வேலைநீ, ரோங்கு நாளி னொதுங்கு முலகுபோற், ருங்க லாற்றகில் லார்தடு மாறித்தா, நீங்கினர்”

உ. “உரைசெய் நான்முக னுறங்குழிப் புலிகொள் வொருங்கே, திரை செய் வான்கடல் சென்றெனச் சென்றது சேனை” கந்த. திக்கு. ௧௦.

௩. தோல். மரபி. கு. சக.

ச. “கோவலர், கழலக் காடுபோய்” சீலக. ௪௨௨.

௪. உழலைமரம், தொழுவமுதலியவற்றுள் மாடுகளைப் புகாமல் தடுப்பதற்கு அவற்றின் வழியில் இருபக்கத்தும் உழலையை (கழிகளை) இழுத்துப் போடும்படி துளைத்துநிறுத்தியிருக்கும் மரம்; இது கடப்புக்காலென வழங்கும். “கன்று தாம்பரிந், துழலை பாய்த்துலா முன்றில்” என்பது சீலக. ௪௨௨.

(பிரதிபேதம்) * விரைதிரை, † ஏற்றையென்றது..... என்றலின் அல்வேறுகள், ‡ படைத்தற்கு இந்நிலத்தை மறைத்துக்கிடந்த அகற்சியையுடைய கடலைப் போக்கும் கருத்தினையுடைய நான்முகனையொத்தார், அவரைக்.

உந் தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்துமிரித்
தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ
(க)ரம்பியூர் தாங்கூர்ந்தா ரேறு

எ - து: பொதுவர் அங்மணன் துளைத்த தம்முடைய புண்களினின்றஞ்
சோருகின்ற குருதி வழக்குதலாலே மணலை அள்ளிக் கையைப் பிசைந்து
*உடம்பையுந் (உ)திமிர்ந்து தாழ்க்க ழில்லாராய்க் கடலுக்குள்ளே பரதவர்
(ங)சிறியதெப்பத்தை ஏறினற்போல ஏற்றைத் தழுவினார். எ - று.

உசு எறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினுற் றேண்டிய வரிக்குடர்
ஞாலக்கொண் டெழுஉம் பருந்தின் டவாய்வழிஇ
யாலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட
மாலைபோற் றாங்குஞ் சினை

எ - து' அம்வேறுகள் தம்முடைய அழகுசெய்கின்ற கொம்பாலே
தோண்டிய வரிநளையுடைய குடங்கள், நான்கு விழும்படி எடுத்துக்கொண்டு
உயர்ந்துபோம் பருந்தின் வாயினின்றும் தப்பி, ஆலமரத்தையும் டகடப்பமரத்
தையும் (சு)ஆண்டு உறையுந்தெய்வங்கட்கு ||மகிழ்ச்சியுண்டாகவேண்டி அணி
தலைச்செய்தற்கு விலங்க இட்டிவைத்த மாலைகள்போலே கொம்புகடோறும்
+ தாங்காநிற்கும். எ - று.

நூ ஆங்கு

தம்புல வேறு பரத்தா வுய்த்தத

மன்புறு (நூ)காதலர் கைபிணைந் X தாய்ச்சிய
ரின்புற் றாய்வா தழுந்..

க. "மறை யேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி, பூர்வான்போற்
றேன்று மான்" உலி. கடுங். உட. - நக.

உ. திமிர்தல் - பூசுதல்; "திமிர்த் திமிரக் கணலாய சந்தன சீதளமே" என
வருதல் காண்க. திமிருறச் செய்ததென்பாரு முளர்.

ங. ஆம்பியென்பது தெப்பத்துக்கும் நீரிற் செலுத்தும் எல்லாக் கருவி
களுக்கும் பெயரென்பவாயினும் ஒரே றுக்கு உவமையாய் வருதலிற்
சிறியதெப்பமென்று, பொருள்கூறினார். "தண்புன லாடுந் தடங்கோட்
டெருமை, திண்பினையம்பயிற் றேன்றுமோ" என்பது ஐங்குறு. கசி.

ச. இந்நூற்பக்கம் சுஉச: சு, சுஉஉ: க-ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

டு. குரவை யென்பது: (அ) "குரவை யென்பது கூறுங் காலேச், செய்
தோர் செய்த காமமும் விறலு, மெய்த வுரைக்கு மியல்பிற் றென்ப"
(ஆ) "குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலக்

(பிரதிபேதம்) * உடம்புநிமிர்ந்து, ட வாய்வழியாலும், ட கடம்பமரத், || மகிழ்ச்சியுண்டாக
வேண்டியதணிதலைச்செய்தற்கு, + தாங்காநிற்கும். தம்புல. X சூச்சியர்.

எ - து: அப்பொழுது ஆய்ச்சியர் தாம் மேயும் புலத்திலே ஏறு பரத்தலைச் செய்யும்படி செலுத்தின தம்முடைய அன்புமிக்க காதலருடைய கையைக் கொத்து இன்பமுற்றுக் குரவையாடுவர். எ - று.

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே

(க)முலைவேதி னெற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்

கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கொனே

எ - து: எம்முடைய தோழி! கொலைத்தொழிலையுடைய ஏறுகள் சாடின புண்களைத் தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம்; எங்ஙனம் தழுவுவ தென்று கேட்பாயாயின் முலையின் வெம்மையாலே ஆறும்படி ஒற்றித்தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம். எ - று.

கடகக் கைகோத், தந்நிலைக் கொட்பின் ருட லாகும்” என்னும் (சிலப். பதி. எ௭. உரைமேற்.) குத்தி, ங்களால் தலைவனது காமமும் வென்றியும் தோன்றக்கூறி எழுமங்கையர் கைகோத்துச் சமுன்று ஆடுவதென்றே அறியப்படுமாயினும், (சிலப். நு: ௧௨.) “இருவகைக் கூத்தின்” என்பதன் விளக்க வுடையால், குரவையென்றது: காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதினமரேனும் கைபிணைத்தாடுவது என்று அறியப் படுகின்றது. இவையும் (இ) “மாயவனுடன் தம்முளுடிய, வாலசரிதை நாடகங்களில், வேனெடுங்கட் பிஞ்ஞையோடாடிய குரவையாடுதும்” (ஈ) “மாயவன் தன் முன்னினெடுங் வரிவளைக்கைப் பன்னை யொடுங், கோவலர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழற்கோதை புறஞ்சார், வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்திட்டசோதையார் தெழுதேத்தத், தாதெருமன் மத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே” சிலப். ௧௭. என வருபவைகளும் (உ) “இடவல” என்பதற்கு, “ஆய்ச்சியரோடு குரவைகோத்தலால் அவர்க்கு இடமும் வலமும் ஆயிழுப்” பரி. நு: ௮௩ என்ற எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஊ) “நளிதலென்பதற்கு தன்னைச் சேவிக்கு மகளிரோடு குரவையாடிச் செறிதல்” (பதிற். நு: ௧௬) என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (எ) “பரதவர், வெப்புடைய மட்டுண்டு, தண்குரவைச் சீர் தூங்குது” (ஏ) “குரவர் மாக்கள், வாங்கமைப் பழுனிய தேறன் மகிழ்ந்து, வேங்கை முன்றிற் குரவையயரும்” புறம். ௨௪: ௪ - ௬, ௧௨௬: ௧ - ௩, என வருபவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “புண்களைத் தடமுலை வேதுகொண் டொற்றியும்” கலிங்க. கடை. ௧௩. (ஆ) “புண்வருத்தந் தன்னினோக்கிக், கொங்கையையொற் றிடங்கொடுத்து” தனிப்பாடல். என்பவையும் (இ) “கொம்மை வரி முலை வெம்மை வேதுறி” சிலப். ௨௮: ௧௬. (ஈ) “கொம்மை வரு முலை வெம்மையிற் மடைஇ” நெடுநல். ௬௬. என்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩௭ பல்லுழி (க)தயிர்கடையத் தாஅய *புள்ளிமேற்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லென் தோளிற் கணியோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழி! பலமுறையாகத் தயிரைக் கடைகையி
னலே பாய்ந்த புள்ளிகளின்மேலே கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவின்வ
னுடைய குருதி மயக்கமுறும்படி தழுவுதல் எம்முடைய தோளிற் கு அழகு
மாத்திரையோ? அதிலுஞ்சிறந்ததொன்றன்றோ. எ - று.

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு, மாப்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற லிலையோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழி! ஆயர் பொருகின்ற ஏற்றினது சேருதற்
தரியத்தலையை அஞ்சுதலும் ஆய்சியர் ஏறுதழுவாதவருடைய காரிகைத்தோளை
வரும்புதலுமாகிய இவ்விரண்டு நிலையும் இக்குழப்பத் தந்தவர்களுக்கு ஒன்றாகச்
செல்லுதல் என்று இல்லையோ. எ - று.

காரிகைத்தோளென்றது, இகழ்ச்சி; வடிப்படாததோளாதலின்.

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவன்கேள்வ நென்றாரார்
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வுளோடாறி யார்வருஞ்
செல்வமெங் கேள்வன் றருமொவொங் கேளே.

எ - து: எம்முடைய தோழி! இவளுடைய கணவன் கொல்லுகின்ற
ஏற்றைத் தழுவினானென்று ||ஊயர் புகழ்த்து||சொல்லுகின்ற அச்சொல்லைக்
கேட்டு மோரைவற்று யாம் வருஞ் செல்வத்தை எங்கணவன் தருமோ. எ - று.

ஓகாரம், தெரிநிலை. என்றது, அவன் புறத்துப் + போய் இப்புகழ்கேட்க
என்னவிடானென அவன் தன்மேலுள்ள விருப்பங் கூறிற்று. இவை
குறைவப்பாட்டு.

௪௬ ஆங்கு

(௨)அருந்தலை யேற்றொடு கா தலர்ப் பேணிச்
சுரும்பிமிர் கானநாம் பாடினம் பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் டறங்கெழு கோலே

க. “தயிர்ப்புளி, மொய்த்த தோணலார்” சீவக. ௪௨௩.

உ. அருந்தலை யென்பதற்கு இங்கும் இச்செய்யுள் ௪௦-ஆம் அடியிற்குறித்த
பொருளே கொள்க.

(பிரதிபேதம்) * புள்ளியின்மேற், † தலையஞ்சுதலும், ‡ சொல்லுதலினதில்கையோ, ||ஊர்
புகழ்த்து, x போய்ப்புகழ்.

எ - து: ஏற்றையும் நங்காதலரையும் பாதுகாத்துச் சுரும்பினம் ஒலித்
கின்ற கானத்தை நாம் பாடினமாய்த் திருமாலைப் பரவவேம்; அப்பயனாலே
எம்முடைய மறம்பொருந்திய பாண்டியன் பகைவாநிலமென்னும் பெயர்
கெட்டுத் தன்னிலமென்னும் பெயர்பெறும்படி அவர்நாட்டைத் திறைகொண்டு
பகைவரை வெல்வானாக என்றார். எ - று.

இந்நிலப்பணிபுருத்தவா*மென்னென்று கண்டோர் கூற்றிருக்கக்கொள்க.

இது, கண்டார்க்குப் புதுமையாகிய மருட்கை பிறத்தது.

இது முன் ஒருகொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் ஸூட்டியின்னிக் குறையு
சீர்த்தாகிய சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும்
தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடிவந்த கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்
பாட்டிரண்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்
பாட்டும் நான்கு தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற கொச்சகம்.

(௧௦௭.) எல்லா விஃதொன்று கூறு குறும்பிவி

புல்லினத் தார்க்குங் குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்

கொல்லேறு கோடல் குழைபெனக் கோலினத்தார்

பல்லேறு பெய்தார் தொழுவ;

௫ தொழுவத்து;

சில்லைச், செவிறறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குவிமுல்லைக்

கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண் டாட்டிய

வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் வீழ்த்தன்று மன்;

௧௦ அதனைக், கெடுத்தது பெற்றூர்போற் கொண்டியான் முடித்தது

கேட்டன னென்பவோ யாய்;

௧௨ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டினோ மற்றிகா

வவன்கண்ணி யன்றோ வது;

௧௩ பெப்போ தறியாத்தன் கூழையு னேதிலான்

கைபுனை கண்ணி முடித்தாளென் றியாய்கேட்டிற்

செய்வதி லாகுமோ மற்று;

எல்லாத் தவறு மறும்;

ஒஓ அஃதறு மாறு;

(பித்திபேதம்) * என்றுகண்டோர்க்குக்கொள்க.

௧௬ ஆயர் மகனாயி னாயமக்ணீயாயி
 னின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
 னின்னைநோ தக்கதோ வில்லைம னின்னெஞ்ச
 மன்னைநெஞ் சாகப் பெறின்;

அன்னையோ;

௨௪ ஆயர் நகனையுங் காதலை கைம்மிக
 ஞாயையு மஞ்சநி யாயி னரிதரோ
 நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து;

௨௭ மருந்தின்றியா னுற்ற துயராயி னெல்லா
 வருந்துவே னல்லனோ யான்;

௨௯ வருந்தாதி;
 மண்ணிமா சற்றின் ஈழையு னேறவன்
 கண்ணிதர் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்
 தெய்வமால் காட்டிற் நிவட்கென தின்னையப்
 பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்தார் தந்தையோ
 டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு.

இது தலைவி தோழிக்கு அறத்தோடுநிப்பத் தமர் *வரைவுடன்பட்டமை
 அவட்த அவள் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

எல்லா விஸ்தொன்று ஈழ குறும்பிவர்
 (க)புல்லினத் தார்க்குங் (உ)குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்
 (ஈ)கொல்லேறு கோடல் (ச)குறைபெனக் கோவினத்தார்
 பல்லேறு பெய்தார் தொழுஉ

௧. (அ) “புல்லினத்தாயனை யாயிற் குடஞ்சுட்டு, நல்வினத் தாயரெமர்”
 கலி. ௧௧௩: அ - கூ. (ஆ) “புல்லினத்தாய மகன்” கலி. ௧௧௩: ச.

௨. (அ) “நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டுனத்தள்ளும்” கலி. ௧௦௯: ஈ. (ஆ)
 “கடுஞ் சரையா னுனகு, குடஞ்சுட் டுனத்தாற் கொடு” பு - வெ.
 வெட்சிப். ௧௮.

௩. “கொல்லேறு கொண்டான்” கலி. ௧௦௯: ச.ஈ.

௪. குறை யென்பதற்கு இன்றியமையாததென்று சேவ்வரையரும் பரிமே
 லழகரும் முடிக்கப்படும் பொருளைன்று புறநானூற்றுரையாசிரியரும்
 பொருள் கூறுவர்.

பிரதிபேதம்) * வரைவுடன்பட்டமை,† கூறுங்குறும்பு.

எ - து: ஏ! குறும்பிடத்தே பரந்திருக்கின்ற ஆட்டிடையார்க்கும் இப்பக
இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று சுட்டுதலையுடைய பசு விடையார்க்கு
மாகக் கோவினத்தையுடைய நஞ்சுற்றத்தார் எம்முடைய கொல்லுகின்ற
ஏற்றைத் தழுவுதலே காரியமென்று தொழுவிலே ஏறுகளைப்புகுதவிட்டார்.
 எ - று.

டு தொழுவத்துச்

சில்லைச், (க)செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குளிமுல்லைச்
 (உ)கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண்டாட்டிப்
 வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்
 சுழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்

எ - து: அத்தொழுவத்துச் சிலுவைக்குணத்தையுடைய செவிமறை
யாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குவிந்த
(ங) முல்லைப் பூவாற் கட்டின வளைவினை யுடைய சுண்ணியைக் கொம்பிலே
எடுத்துக்கொண்டு அலைத்த எழையாகிய பெரிய புகோறு துள்ளுகையிலே
அப்பூ வந்து என்மயிருக்குள்ளே மிகவும் வீழ்ந்தது. எ - று.

ஏழையென்றான் கனவொழுக்கம் *வெளிப்படுதல் இறவாமற் கோட்டால்
அலைத்தமைபற்றி.

௧0 அதனைக், (சு)கெடுத்ததுபெற்றுப் போற் கொண்டியான்முடித்தது
 கேட்டன னொன்பவோ யாய்

எ - து: அக்கண்ணியை, கெடுத்ததொன்று மீண்டு பெற்றாரைப்போல
எடுத்துக்கொண்டு யான்முடித்ததன்மையை யாய் கேட்டாளென்று சொல்லு
வார்களோ? சுதொரு வார்த்தையை எனக்கு விளக்கக் கூறுவாயென்றான்.
 எ - று.

†இஃதொன்று கூறு என்னுஞ்சொல்லே என்பவோ என்பதன் பின்னே
 உட்டிப் பொருள்கூறுக.

௧. “செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளை” கலி. ௧0௧: ௨௭.

௨. (அ) “கோட்டந்தகண்ணியுற் கொடுத் திரையாடையும்” புறம். ௨௭௫:
 (ஆ) “கோட்டுப்புச் குடினும்” குறள். ௧௩௧௩.

௩. “தேன்சொரி முல்லைக்கண்ணிச் செந்துவரையாயார்” சீவக. ௪௮௫.

௪. (அ)கெடுத்துப்படு நன்கல மெடுத்துக் கொண்டாங்கு” நற். ௧௮௨: ௫.
 (ஆ) “பழந்தன மிழந்தன படைத்தவரை யொத்தான்” கம்ப. ௨௬௧
 காட்டு: ௬௫. (இ) “இழந்தனம் பெற்றவர்போ லிராக்கதாக ளிரைத்
 தீண்டி யிழந்ததங்கள், பழம்பதியிற் குடிபுகுந்து” இராமா. வரை
 யெடுத்த. ௫௫.

(பிரதிபேதம்) * வெளிப்படுத்தல், † இவ்வொன்று.

கஉ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டிமோ மற்(க)றிகா
வவன்கண்ணி யன்றோ வது

எ - து: மேல் தோழி, அக்கண்ணி வரைந்துகோடல் தாழாத அவ
னுடைய கண்ணியன்றோ? அதனாற் பின்னை யாய் கேட்டால் என்ன பரி
காரம் *யாஞ்செய்யவேண்டும்? அதற்கு ஒன்றும்வேண்டாவென்றாள். எ - று.

ஒ, அசை.

கச (உ)பெய்போ கூறியாத்தன் கூழையு னேதிலான்
கைபுனை கண்ணி முடிந்தானென் றியாய்கேட்டிற்
செய்வதி லாகுமோ மற்று

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, (ந.)முடிக்கும் பூ இதுவென்றறியாத தன்
னுடைய மயிரில் எதிலான் கையாலே புனைந் தகண்ணியை முடித்தாளென்று
தாய்கேட்கில் அதற்குப் பின்னை அவன் வெகுளாமற்செய்வதொரு பரிகாரம்
இல்லையாயிருக்குமோ என்றாள். எ - று.

மயிருக்கு (சு)மணந்தரும் பூ முடித்தல் வேண்டுமென்று அறியாதவன்.

கள எல்லாத் தவறு மற்றும்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி எல்லாத் தவறுகளும் நீங்குங்கா
ணென்றாள். எ - று.

அவன் வரைவுணர்ந்தமையின்.

கஅ ஒல அஃதறு மாறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒஒஎனவியந்து அத்தவறு அறுமாறென்னை
யென வினயினாள். எ - று.

க. இருத்தல் - தாழ்த்தல்.

உ. “புல்லினத் தாய மகன் குடி வந்ததோர், முல்லை யொருகாழங்
கண்ணியு மெல்லியால், கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்” கலி. ககஞ.
ச - சு.

ங. முடிக்கும் பூ - குடும்பூ; குடாப்பூ, எருக்கு முருக்கு முதலியவை.

ச. மணத்தின் பொருட்டே பூக்களை மக்கள் அணிவரென்பது, “ஆண்க்
கனக மணந்தறிற் பூமண மார்தொள்ளுவர்” என்பதனாலும் எருக்கு
முதலியன மணமில்லாதன வென்பது, “துன்னியபூ ரிலும் விரை
சார்ந், தறியாத புல்லெருக்கும்” (வாட்போக்கிக். கூக.) என்பது
முதலியவற்றாலும் அறியலாகும்.

(பிரதிபேதம்) * செய்யவேணுமதற்கொன்றுவேண்டா, †செதென்றறியாததன்மயிரில்.

கக| ஆயர் மகனாயி னுயமக ணீயாயி

(க)னின்வெய்ய னுயி னவன்வெய்யை நீயாயி

னன்னைநோ தக்கதோ வில்லைம *னின்னெஞ்ச

மன்னைநெஞ் சாகப் பெறின்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, அவன் ஆயருடையமகனா யிருப்பானாயின், நீ ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகளாயிருப்பையாயின்; (உ)† அவன் உன்னைவிரும்பி யிருப்பானாயின், நீ அவனை விரும்பியிருப்பையாயின், தாய் மிகவும்! நோவத் தக்கதொருகாரிய மில்லையென்றாள்; அதுகேட்டதலைவி, அன்னையுடைய நெஞ்சு நின்னுடைய நெஞ்சாகப் பெறின் அவன் || நோவத்தக்கதோ இல்லை யென்றான். எ - து.

உ௩ அன்னையோ

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இன்னும் - அத்தன்மையையோவென்றான். எ - து.

என்றது, யான் இத்துணையெல்லாம் கூறவும் கொள்ளாத தன்மையை யோ? எ - து.

உச|(௩)ஆயர் மகனையுங் காதலை;+ கைம்மிக

(ச)னாயையு மஞ்சதி யாயி னரிதரோ

நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து

க. “தண்ணிய சிறிய வெய்ய தழற்சொலாற் சாற்று கின்றான்” (சீவக. ௭௪௭:) என்பழி ‘வெய்ய’ என்பதற்கு, விரும்பப்படுதலின் வெய்ய வென்றுரென்று விசேடவுரையெழுதி, ‘நின்வெய்யனாயின்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர். நச்.

உ. “தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே, காமத்துக் காழில் கனி” குறள், கககக.

௩. “ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (தொல். அகத். உக.) குத்திரவுரையில், “ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டுபெயரே எடுத்தோதினாரேனும் ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்டுரிய எனைப் பெயர்களான் வருவனவுங் கொள்க” என்று கூறி, “ஆயர்மகனையுங்.....நோய்க்கு மருந்து” என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர். நச்.

௪. “னாய் - நின்றாய்; (அ) “யாயு னாயும் யாரா கியரோ” (குறுந். ௪௦.) என்பதனால் யாயென்பது தன்மைப் பெயரடியாகவும் னாயென்பது முன்னிலைப் பெயரடியாகவும் பிறந்த முறைப் பெயரென்று துணிய

(பிரதிபேதம்) * நின்னெஞ்சமென்னெஞ்சாகப், † இவன், ‡ தக்கதோர், || நோவத்தக்க தோ. + அத்தன்மையோவென்றான், + கைமிக.

எ - து: *கைம்மிக ஆயர்மகனையுங் காதலித்தலையுடையாய்க் *கைம் மிகயாயையும் அஞ்சியிராநின்றாயின், இனி நீயுற்ற காமநோய்க்குமருந்து அரிதென்றாள். எ - று.

அரோ, அசை.

உஎ மருந்தின்றியா னுற்ற துயராயி னெல்லா

வருந்துவே னல்லனோ யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, எஃ! யானுற்ற வருத்தத்திற்கு மருந்தில்லை யாயின், இனி வருந்தியே விடுவெனல்லனோ என்றாள். எ - று.

உ௯ வருந்தாதி

(௩)மண்ணிமா சற்ற(உ)நின் கூழையு னேறவன்
கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்
தெய்வமால் காட்டிற் றிவட்கென நின்னையப்
பொய்யில் ட்பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ
டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி வருந்தாதேகொள்; கழுவி அழுத் துற்ற நின்னுடைய மயிரிடத்தே ஏற அவன் கண்ணியைத் தந்ததென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு. தந்தையோடே தமையன்மாரெல்லாரும் சேரக் கூடியிருந்து, தெய்வமாகிய மால் இவளுக்கு இவனைத் || திண்ணிதாகக்கொண்டு வந்து காட்டிற்றென மகிழ்ந்து, நின்னை அந்தக் களவொழுக்கத்தைப் பிறர் அறியாமல் ஒழுகவல்ல பொதுவனுக்கு அடுத்தலைச்சூழ்ந்தார் காணென்றாள். எ - று.

லாகும். பதிப்பில் ஞாயம் யகரமாக மாறியதனால் ஞயமாறிக்கிடந்த இப்பகுதியைத் திருத்தி யின்புறுத்தியது தமிழ்நேறி விளக்கமே. யாயென்பது தன்மையொட்டுத் த முறைப்பெயரென்பதும்படும் தொல்காப்பிய உரைகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; ஞா யென்பது முன்னிலையொட்டுத் முறைப்பெயராதலை (ஆ) “ஞாயர் பயிற்ற” (இ) “ஞாய்பா லுண்டி” (ஈ) “ஞாயர்மாட்டைப்பால்” கலி. ௮௧: ௧௨; அடு: ௨௮, ௩௬. என இந்நூலிற் பலவிடத்தும் வருதலும் வலியுறுத் தும். இவைஇவ்வரம்புகடற் றுதாயென் னும்பொருளிலும்வருதலுண்டு

௧. “மாசுற மண்ணுற்ற முண்யேசு மிருங் கூந்தல்” கலி. ௭௭: ௧௬. என் பதும் அதன் குறிப்புக்களும் பார்க்க.

௨. “ஆவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னாமரு, மவன்க ண்டைசூழ்ந்தார் நின்னை” கலி. ௧௧௮: ௧௭ - ௧௮.

(பித்தபேதம்) * கைமிக, † நின்றாய் இனி, ‡ பொதுவர்க்குடை. || திண்ணியதாக.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சேரடுக்கிய கொச்சக
*வெண்பாவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய, குறுவெண்பாட்டும் ஈரடியானொன்றும் கொச்ச
கவெண்பாவும் †முச்சேரடியானொன்றும் இருசேரடியானொன்றும் நெடுவெண்
பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்
சொல்லும் சரிதகமும்பெற்ற கொச்சகக்கவி. (௭)

(க0அ) (3) இகல்வேந்தன் சேனை யிறுத்தவாய் போல

வகல்குறோள் கண்ணென மூவழிப் பெருங்
துதலடி நுகப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
கவலையாற் காமனும் படைவிந் வனப்டுறோ
டகலாங்க ணனைமாறி யலமந்து பெயருங்கா
னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
விகலாட்டி நின்னை யெவன்பிழைத்தே நெல்லாயான்;

ஆலீதவல மன்று மன;

கூ ஆய ரெமரான லாய்த்தியேம் யாமிக்க
காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை
மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலூன்றி நின்றயோ
ராமனை யல்லை பிறவோ வமரருண்
ஞாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்;

கச அதனால் வாய்வாளேன்;
முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லும் பணைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
நல்லேன்யா நென்று நலத்தகை நம்பிய
சொல்லாட்டி நின்னொடு சொல்லாற்று கிற்பார்யார் ;

கக சொல்லாதி;
நின்னைத் தகைத்தனே னல்லல்காண் மன் ;

உக மண்டாத கூறி மழகுழக் காகின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ

க. புணர்த வெண்ணு முரிப்பொருள் வந்த முல்லைப்பாட்டுக்கு இச்
செய்யுள் மேற்கோள்; நாற்கவி. கு. உகூ.

(பிரதிபேதம்) * வெண்பாட்டு மீரடியானொன்றுக்கொச்சகவெண்பாவும் ஐஞ்சேரடியானொன்றும் நெடுவெண், † ஐஞ்சேரடியானொன்றும் இரு.

பண்டம் வினாய படிற்றாற் றொடஇயநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான் ;

கொண்டது;

உச அனாமாறிப் பெயர்தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று
தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றுற்றய
லீளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சங்
களமாக்கொண் டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ; [கும்;
நின்னெஞ்சங், களமாக்கொண் டியாமாள் லெமக்கெவ னெளிதா

நக புனத்துளா நென்தைக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ
வினத்துளா நென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ;

அனைத்தாக;

நரு வெண்ணெய்த் தெழிகேட்கு மண்மையாற் செய்ததன்றி
யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் போழ்தாயிற்
கண்ணோக் கொழிக்கும் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி யுதுக்காண்
பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல னுங்கின்
றடிகண் புரையுங் குறுஞ்சுனை யாடிப்
பணிப்பூர் தாவொடு முல்லை பறித்துந்
தணிக்காயார் தண்பொழி லெம்மொடு வைகப்
பணிப்படச் செல்வாய்தும் மூர்க்கு ;

இனிச்செல்வேமயாம்;

சச மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுய்த்தியர்
நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு;
யாமெவன் செய்து நினக்கு;

ருஉ கொலையுண்கட் கூரெயிற்றுக் கொய்தளிர் மேனி
யினைவனப்பின் மாயோய் நின்னிற் கிறந்தார்
நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருதி

மலையொடு மார்பமைந்த செல்வ னடியைத்
தலையினுற் றொட்டுற்றேன் சூள் ;

௫௭ ஆங்குணரார் நேர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீயாயிற்
றேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி பெம்மாயர்
வேந்தூட் டரவத்து நிற்பெண்டிர் காணும்
காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துக்
தூங்கும் குரவையு ணிற்பெண்டிர் கேளாமை
யாம்பற் குழலாற் பயிர்பயி ரெம்படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி.

இஃது “அடியோர் பாங்கிலும் *வினைவல பாங்கிலும், கடிவரை ஔல
புறத் தென்மனார் புலவர்”(௧) என்பதனும் பிறர் ஏவிய தொழிலைச் செய்தல்
†வல்ல அகப்புறத் தலைவனும் தலைவியும் முன்னோருகாற் கூடிப் பின்னர்
அவரெதிர்ப்பட்டுழி அவன்வயிற் பரத்தைமையால் ஊடித் துறிநேர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

|இகல்வேந்தன் (௨) சேனை யிறுத்தவாய் போல
(௩)வகலல்குறோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
றுதலடி நுகப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
|கவலையாற்(௪) காமனும் ‡படையிடு வனப்பினோ
டகலாங்கு ணளைமாறி ||யலமந்து பெயருங்கா
னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
விகலாட்டி நின்னை யெவன் டிழைத்தே நெல்லாயான்

௧. தொல். அகத். சூ. ௨௩.

௨. “சேனை யிறுத்தவாய்போல” என்பது இறுத்தலென்பது வந்து விடுத
லென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள்; சீலப். ௪: ௧௨.
அடியார்க்கு நல்.

௩. “பெருந்தோண் மடந்ரை” (சீலப். ௩: ௬.) என்பதற்கு, மகவிரர்க்குத்
தோள்பெருக்கை இலக்கணமென்று விசேடவுரை எழுதி ‘அகலல்கு
றோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி’ என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர்
உரைகாரரிருவரும்.

௪. (அ) “உருவி லாள் நொருபெருஞ் சிலையொடு, விரைமலர் வாள்
வெறுநிலத் தெறிய” சீலப். ௩௦: ௨௫ - ௨௬. (ஆ) “படையிட்டு நடுந்
குக் காமன்” மணி. ௩:௨௩. எனவருபவையும் இங்கேநோக்கற்பாலன.

(பிழைபெயர்) * வினைவர் பாங்கிலும், † வல்லாதவகப், ‡ படையிலெனப், || அலமவந்து.

எ-து: அகன்றவர்குல் தோள் கண் என்று சொன்ன மூன்றிடமும் பெருத்து; துதல் அடி இடை என்று சொன்ன மூன்றிடமுஞ் சிறுத்துக் காமனும் பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடே தன் அம்பை விடுத்தற்குக் காரணமான அழகோடே(க) ஊரிடத்தே† அலமந்து மோரைவற்று நீ மீளுங் காலத்தே யான்குதலைவல்லேனென்று நக்கு, பின்னர் இகலிடத்தே சென்று விட்ட பாண்டியன்சேனை உயிரோடு போம்படி படை தொடு மாறுபோல என்னுயிரோடு போம்படி படையைத், கொட்ட மாறுபாட்டையுடையவனே ! எஃ ! யான் நினைப்படித் தப்பினேன் கூறென்றான். எ - று.

இகல்வாயிறுத்த வேர்கன்சேனைபோல என மாறுக.

அ † அஃதவல மன்று மன

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, அனாமாறிக் திரிகின்றது மிகவும் எங்குலத் திற்குத் தீதன்று. எ - று.

க (உ) ஆய ரெமரானு லாய்த்தியேம் யாமிகக்
காயாம்பூங் கண்ணிக் (ங) கருந்துவ ராடையை
(சு)மேயு நிரைமுன்னர்க் (ரு)கோலூன்றி நின்றாயோ
ராயனை || யல்லை பிறவோ வரவருண்
ளாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்

எ - து: x எஞ்சுற்றத்தார் ஆயரானால், யாங்கள் மிகவும் ஆய்த்தியரேம்! அதுகிடக்க, நீதான் காயாம்பூவாற்செய்த கண்ணியையும் துவருட்டின கரிய அடையைப் புமுடையாய்; மேய்கின்ற நிரைகளுக்குமுன்னே ஒருகோலை

க. அகலாங்கண் - அகன்ற ஊரிடத்தே. மது. ௩௨௭.

உ. பார்ப்பார் அரசர் இடையர் குறவர்முதலியவர்பால் ஒருவரையொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்குஞ் சாதியியல்பாகிய தன்மை யென்னு மெய்ப்பாட்டுள் இடையர் தன்மைக்கு, “ஆயரெமரானால்.....புத்தேண் மகன்” (ஒரு பிரதியில் “காயாம்பூங் .....ஆயனையல்லை”) என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்பாட்டியல். கு. ௧௨. இளம்.

ங. “அந்துவ ராடைப் பொதுவென” (கலி. ௧௦௨: ௩௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. (அ) “மேயுநிரை.....மகன்” என்பது தலைவன் வீணைவல பாங்கினன் என்பதற்கும் தொல். அகத். கு. ௨௩. நச்; (ஆ) பிறவென்பது அசைநிலையாய்வருதற்கும், நள். இடை. கு. ௨௨. மயிலை. விருத்தி. இரா. மேற்கோள்.

டு. “தண்டிகா லூன்றிய தனிநிலை யிடையன்” அகம். ௨௭௪; அ.

(பிரதிபேதம்) * விடுத்தற்கு. † அலமந்து, ‡ அஃதவல, || அல்லபிறவோ. x எஞ்சுற்றத்தார், + உடையாய், உடையாய்.

ஊன்றி அச்சிரா மேய்த்த நின்றநீ இடையுஞ்சுதன்மையை உடையுயல்லை;
வேருகத் தேவர்களுள் ஞாயிராகிய தெய்வத்தின் மகனோ? கூறென்றான்.
எ - று.

மகன், கண்ணன்; *இஃது இகழ்ச்சி. ஆய்த்தியேம் யாமாயின் என்றும்
பாடம்.

கச அதனால் வாய்வானேன்

(௧)மூல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
பல்லும் பனைத்தோளும் பேரமுருந்தண்ணா
நல்லேன்பா நென்று நலத்ததை கர்ரிய
சொல்லாட்டி நின்னொரி †சொல்லாற்று திற்பாயாய்

எ - து: அதுகேட்டவன் நீ இங்ஙனம் † இகழ்த்தகூறுதலால் நின்
நோடி ஒன்று ||கூறேன்; மூல்லையினது முகையையும் (௨)பீலிமுருந்தையும்
நிரைத்தாலொத்த பல்லும் (௩)பனைபோலத் தோளும் பெரிய அமர்செய்யும்
உண்கண்ணும் †யான் நல்லேனென்று, நின்னுடைய தகுதியைப் பிறர் நச்சுத
லன்றி நீதானே நச்சியிருக்கின்ற x சொல்லையுடையவனே! நின்னோடி மறு
மாற்றஞ் சொல்லுதலை யார் நிகழ்த்துவாரென்றான். எ - று.

[மூல்லை](பல்லு)முகையின, சினைவினை முகலொடு முடிந்தது. +ஆம்
றுகிற்பார்வினைத்திரிசொல்.

கக சொல்லாதி

எ - து: அதுகேட்டவன், அங்ஙனமாயின் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே
கொள்ளென்றான். எ - று.

௨௦ நின்னைத் தகைத்தனேன்

எ - து: அதுகேட்டவன், **நின்னைப் போகாமல் விலக்கினேனென்
றான். எ - று.

அல்லல் காண்மன்

எ - து: அதுகேட்டவன், இவன் நம்மிடத்து நிகழ்த்துகின்றதோர்
வருத்தத்தைப் பாராயென கெஞ்சொடு கூறினான். எ - று.

க. (அ)உருவென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “மூல்லை முகையு.....யார்”
என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்ப. கு. உரு பேர். (ஆ) “மூல்லை
முகையு முருந்துநிரைத்தன்ன, பல்லர்” (கலி. ௧௦௩: ௬-௭) என்பதும்
அதன்குறிப்பும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. பீலி - மயிலிறகு.

௩. பனை - மூங்கில்.

(பிரதிபேதம்) *இதுகூட்டி, †சொல்லாற்றுகிற்பார், ‡ மகிழ்த்த. || கூறேனென்றான். என்று
மூல்லை, † யான்ல்லென்று, x சொல்லுமுடையவனே, + ஆற்றுகிற்பார்,
**போகாமல் நனைவிலக்கி நென்னென்றான்.

உக (க)மண்டாத கூறி மழகுழக் (உ)*காகின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ
பண்டம் விரைய படிற்றாற் றென இயநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான்

எ - து: கூறி, பின்னும் மனம் மயங்குதலையுடைய குழவிப்பருவத்துக்கு
† ஆகின்ற; என்மனம் மிக் கு விரும்பி ‡ செல்லாத சொற்களைச் சொல்லி
என்னைக் கண்டபொழுதே (உ)தனிச் கடவாரிடத்துக் கொடுத்தவர்கள் || அவர்
வார்களுக்குள்ள பண்டங்களை உசாவுமாறுபோல நீயும் என்னிடத்துள்ள
பண்டங்களை இவை யாவை என்று வினாவின வஞ்சனையாலே எனது வட்டி
பைப் பிடித்தற்கு என்! நின்னிடத்து யாம் வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
எப்பொருள் என்றான்? எ - று.

(சு)குழக்கு, “தாங்கக்கு x வண்ணகக்கு” (ரு)என்றற்போல் நின்றது.

உரு கொண்டது

எ - து: அதுகேட்ட(வன்) நீ என்னிடத்து வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
கூறக்கேள். எ - று.

உக அனைமாறிப் பெயர்தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று

+ தளவமலர் ததைந்கதோர் கானச்சிற் றற்றய

வினமாங்கராய் போழ்தன்ன கண்ணின லென்னெஞ்சங்

களமாக்கொண் டாண்டாயோர் துளவியை யல்லையோ [கும்

நின்னெஞ்சங், களமாக்கொண் டியாமா லெமக்கெவ னெளிதா

க. “மண்டாத சொல்லி” கலி. கூ: உ.

உ. கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகளுள் ஒன்றிலேனும் ‘ஆகின்றேன்’ என
னகரவீரன பாடம் இல்லை. முன்பதிப்பில் ‘ஆகின்றேன்’ என்று
மூலமும் ‘ஆகா நின்றேன்’ என்று உரையும் உள்ளன. அவ்வாறு படிச்
சும்படி ஒ. டே. டிலிருப்பினும் அவற்றை “ஆகின்றேன்” எனவும்
‘ஆகா நின்றேன்’ எனவும் கொள்ளலாமென்று தோற்றுகிறது.

ங. தனிச் - கடன். பழ. கஅ.

ச. குழவென்பது இளமைப் பொருட்டென்பதை அறிஞர் பலரும் அறி
வர். இங்கே குழக்கென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் மேற்கோளை
நோக்க, அச்சொல் குழமென மகரவீரகவும் இருக்குமோவென்று
ஐயமுண்டாகிறது.

டு. “தாங்கக்கும் வண்ணகக்கும்” என்பது: யா-கா. ஒழி. எ.

பிரதிபேதம்) * ஆகின்றகண்ட, † ஆகின்றென்மனம், ‡ சொல்லாதசொற் || அவர்
களுக்குள்ள. x வண்ணக்குள்ளுள், + தளமலர்.

௩௧ (க) புனத்துளா னெந்தைக்குப் (உ) புகாவய்த்துத் கொடுப்பதோ
வினத்துளா *னென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
நினைக்காலுள் †யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கூற்பதோ

எ - து: அந்நாளிலே மோர்வற்று மீன்கின்ற நீ செம்முல்லை நெருங்கின
தோர் தானத்திடத்து † சிறிய யாற்றினயவிடத்தே (௩)|| இனையமாவடுவைப்
பினந்தாலொத்த கண்ணுலே எனக்கு உரித்தாகிய என்னெஞ்சைநினக்கு இருப்
பிடமாக வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத் தொழில்கொண்டாய்: ஒரு கள்வியை
யல்லையோ? அது நீயறியாயோ என்றான்; அது கேட்டவா, நின் னெஞ்சை
எனக்கு இருப்பிடமாக - வாங்கிக்கொண்டியாம் அடிமைத் தொழில்கொள்ளுதல்
எமக்கு எங்ஙனம் எரிதாயிருக்கும்? நின்னெஞ்சு புனத்திடத்தானாகிய (சு) என்
தமையனுக்கு உணவைக்கொண்டு சென்று கொடுக்குமதொன்றோ? பசத்திர
ளித்தானாகிய என் தந்தைக்குக் கரவைக்கலங்கொண்டு × செல்லுமதொன்றோ?
நினை அரிந்த தாளிடத்தே யாய் மேயவிட்ட கன்று மேய்க்குமதொன்றோ?
அன்றே! ஆதலால் அரிதேகாணென்றான். எ - று.

௩௨ அனைத்தாக

எ - து: அதுகேட்டவன், இனி நீ எவ்வளவு தொழில்களை என்னெஞ்சு
செய்வதொன்றாக என்றான். எ - று.

௧. தலைவி வீணைவல பாங்கின னென்பதற்கு “புனத்துளா.....
மேய்க்கிற்பதோ” என்பதை, (தொல். அசு. கு. ௨௩.) மேற்கோள்
காட்டி, இஃது ‘எமரேவலான் யாம் செய்வதன்றி யாங்களேவ நின்
னெஞ்சம் இத்தொழில்கள் செய்கின்றனவில்கு யென்றவின், வீணை
வல பாங்கினுளாய தலைவி கூற்றாயிற்று’ என விளக்கினர். ௩௪.

௨. புகா-உணவு; தொல். கள. கு. ௧௬: சு. ௨௩. ௧௧௬, ௧௨௨.

௩. (அ) “வடுவிடை போழ்ந்தகன்ற கண்ணாய்” காஃ. சு. (ஆ) “வடுப்
போழ்ந்தன்ன வாளரிநெடுங்கண்” (இ) “வடிப்போழ்ந்தன்ன வா
ளரித் தடங்கண்” பெருங். (க) ௪௬: ௨௨௩; (உ) ௪: ௧௨. என்பவையும்
கலி. ௬௪: ௨௧-ஆம் அடியும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௪. என்னை யென்பதற்கு என் தமையனென்ற பொருளும் என்னை
யென்பதற்கு என் தகப்பனென்ற பொருளுமே காணப்படுவதனால்,
இங்கே ஏதோ ஒரு முறைபற்றி அச்சொற்களை மாற்றி இயைத்தா
ரென்று தோற்றுகிறது. அன்றி என்னை யென்பதற்கு என் தமைய
னென்ற பொருளு முண்டெனின் பிரதிபேதத்தால் ஆற்றொழுக்
காகவே பொருள் அமையும்.

(பிரதிபேதம்) * என்னைக்கு, † யாய்விட்ட, ‡ சிறுநறய, § சிறியாற்றய, || இனமாவடுவை, --
வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத், × செல்லுமதொன்றோ, + தாளிடத்தே யா
மேயவிட்ட.

௩௫ வெண்ணெய்த் : தெழிகேட்டு மண்மையாற் சேய்த்தன்றி

(க)யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் + போழ்தாயிற்

(உ)கண்ணைக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை

மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன

வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி (௩)புதுக்காண்

"(ச) ிடிதஞ்ச வன்ன வறைமேல நங்கின்

றடிக்காய் ரையுங் (௫)குறுஞ்சனை யாடிப்

(எ)பணிப்புந் (சு)தளவொடு முல்லை பறித்துத்

தனிக்காயாற் தண்பொழி லெம்மொடு வைகிப்

பணிப்படச் செல்வாய், தும் மூர்க்கு

க. "இப்புனத்தின், மருங்கண் ணையதுண்டோவந்த தீங்கொரு வான் கலையே" (கோவையார். ௫௩.) என்பதன் உரையில், "மருங்கென்பது மருங்கணை ஈறுதிரிந்துந்நது. அணித்தாகவென்னும் பொருட் டாய அன், அண்ணனைக் குறைந்து நின்ற தெனினு மமையும்" எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும், தொல்காப்பியவுரையில் அண் ணை யென்பது அடையடுத்தென்று நச்சினர்க்கினியரெழுதியிருத் தலும் இங்கே அறியத்தக்கன.

.உ (௮) "கண்கவர் காரினை".....(௮) "கண்டவர் மனமுங் கண்ணுங் கவர்ந்திட வனப்பு வாய்ந்த, வொண்டொடி" நைடந. போர்புரி. ௫. என்பவையும் (இ) "வாங்கெழி னல்லாரும்" (கலி. ௧௦௪: ௬.) என்பதற்கு, "நோக்கினர் கண்ணவாங்கிக்கொள்ளும் அழகினைபுடைய ஆய்ச்சியரும்" என்றெழுதியிருக்கு முரையும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

௩. "உதுக்காண்" என்பது சுட்டி முதல் உகர ஈறுகிய சொல்லின்முன் வல்லெழுத்து மிக்கு வந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். உயிர். ௫. ௬௧. நச். துறுத். ௬௧; ஐங்குறு. ௧௦௧, ௪௫௩; புறம். ௩௦௭. ௩.

௪. "சுரும்புணக் களித்த புகர்முக வெழு, மிரும்பிணர்த் துறுகற் பிடி செத்துத் தழுஉரின், குன்று" ஐங்குறுநூறு. ௨௩௬.

௫. "குறுஞ்சனைப் புறவம்" காஞ்சி. திருநாட்டுப். ௬௪.

௬. "பணிவளர் தளவின் சிர்வாய்ச் செம்முனை"

௭. (அ) "தன்னினிக் கோற் பைங்கொடி முல்லை, முகைதலை திறந்த நூற்றம் புதன்யிசைப், பூமலர் தளவமொடு தேங்கமழ்பு சஞல" (ஆ)

"முல்லை, போதவிழ் தளவமொடு" (இ) "நெடுங்கொடி முல்லை

யொடு தளவமல ருதிர" (ஈ) "கல்லேர் புறவிற் கவினிப் புதன்யிசை,

முல்லை தளவொடு போதவிழ்" (உ) "வெருகு வேட்பச் சீரிப்பனபோன்

(பிரதிபேதம்) * தொழில்கேட்டு, + பொழுதாயின், ிடித்தஞ்ச வன்னவறைமேலுக்கின்

எ - து: என்று, பின்னர்க் கடைந்தமோரைக் கையால் *அலைக்கும் ஓசைசேட்கும் அணுமையினாலே தூரம் அன்றும் ஊர் மிகவும் அணித்தாயின், பொழுது உச்சியும் பொழுதாயின், கண் வேறொரு வடிவை கோக்குதலைத் தவிர்க்கும் அழகைப்பெறுகின்ற பெண்டன்மையினையும் மயிலினிடைய கழுத்தினுடைய நிறத்தையுமுடையமாயோனே ! இப்படி வெய்தாகிய பொழுதோடே விரைந்து செல்லாநின்றாய்; இதனால் மற்றப் பெறும்பயனென் ? காயாம்பூவையுடைய குளிர்த் பொழிலை அவ்விடத்தே பாராய்; அவ்விடத்திற் பிடி தஞ்ச்வனவற்றையொத்த பாறையிடத்தனவாகிய (௧) நுங்கினது வெட்டின கண்ணையொக்கும் (௨) நீர்நிறைந்த அண்ணியசுனைகளிலே ஆழக் குளிர்ச்சியையுடைத்தாடியபூக்கையுடைய (௩) செம்முல்லைமலரோடேமுல்லை மலரையும் பறித்துத் தனியே அப்பொழிலிடத்தே எம்முடனே தங்கிப் பொழுது குளிர்ச்சியுண்டாக நும்பூர்க்குச் செல்வாயென்றான். எ - து,

சுரு இனிச் செல்வேம்யாம்

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ போகவேண்டா என்கின்றயாதலின் யாம் போவேமென ஊடல்தோன்றக் கூறினான். எ - து.

சசு (சு) மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுப்த்தியர்
நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காழ்முற்ற் செல்வாபோர் கட்டுத்திக் கள்வனை

முறைத்த முல்லை.....குருதிச் கூடியிறு கூத்தியர்கட் கொண்ட கொடித் தளவமே” என்பவற்றால் தளவமும் முல்லையும் வேறுவேறு ஆதலை அறிக.

௧. “நுங்கின் தழிகண்ணிலுள்ள நீர் சுனையின் நீருக்கும் அதன் நீர்நிறைவு சுனையின் நீர் நிறைவுக்கும் உவமை.

௨. “அகனத்தன்ன நிறைசுனைப் புறவின்” மலை. ௧௦௪.

௩. தளவம் செம்முல்லைக்குப் பெயராய்வருதலை (அ) “சிரல்வா யுற்ற தளவின்” (ஆ) “புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை” (இ) “சிரல்வாய் வனப்பின வாகி நிரலொப்ப, வீர்த்தண்டளவத் தகைத்தன” என்பவற்றாலும் இந்நூற்பக்கம் ௯௯௯: ௬; ௯௯௯: ௭ (௨) குறிப்புக்க ளாலும் அறிக. இது முல்லையென்னும் பொருளிலும் வரும்.

௪. தலைவி குறிப்பானன்றிக் கூற்றால் வழிபாடு மறுத்தற்கு, “மாமருண் டன்ன... ..நின்னக்கு” என்பது மேற்கோள்; தொல். களவி. கு. ௨௦. இளம்.

(பிரதிபேதம்) * அலைக்கும் ஓசைஓசைசேட்கும். † பாறையிடத்தக்கனவாகிய. ‡ குளிர்ச்சி, செல்வேம், எ-து: அத.

நீயெவன் செய்தி நிறர்க்கு

யாமெவன் செய்து நினக்கு

எ - து: கூறி, பின்னும் *மான் மருண்டு நோக்கினாலொத்த குளிர்ச்சியை யுடைய கண்ணையுடைய சிறியஆய்த்தியராய் நீமயக்கிக்குறஞ் சொல்லிடத்தே மயங்குவார்க்கு அம்மொழிகளைக் கூறு; யான் அதற்கு மருளேன்; நீதான் பல பசுக்களையும் தெவிட்டாமற் கூடும் ஏறுபோல நாடோறும் பதின்மரை ஒருவரைப்போலே விருப்பமுற்று அவர்மேற் செல்வாய்; ஒரு கட்டுத்தியாகிய கள்வன்; ஆதலால் நீ பிறர்க்கு என்ன நன்மை செய்வாய்? இத்தன்மையை யுடைய நினக்கு யாம் என்ன நன்மை செய்வோமென்றான். எ - று.

கட்டுத்திர்கள்வன் என்றது, (க)†“விழித்திருக்கமிண்டையக்கொள்வான்” என்னும் பழமொழி. உ, அசை. நீ அம்மகனிரையும் அவர் கருத்து முற்ற துகராத அவர்வருந்த நீ மருவையென்பதுதோன்ற “நீயெவன்செய்தி” என்றான். ‘யாமெவன் செய்தும்’ என்றது எம்மிடத்து நீங்காத அன்புடையயல்லை என் பது தோன்ற நின்றது.

ருஉ கொலையுண்கட் கூரெயிற்றிக் கொய்தளிர் மேனி

யினைவனப்பின் மாயோய் வின்னிற் சிறந்தார்

நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருகி

மலையோடு மார்பமைந்த செல்வ னடியைத்

(உ)தலையிழை நெட்டிற்றேன் குள்

எ - து: அதுகேட்டவன். கொலைத்தொழிலையுடைய கண்ணினையும் கூரிய எயிற்றினையும் கொய்யப்படுந் தளிர்போலும் நிறத்தினையும் கண்டார் வருந்தும் அழகினை முடைய மாயோனே! யான் விரும்புதற்கு உரியாராய் சின்னிற் காட்டிற் சிறந்தமகனார் மண்ணுலகத்தில் இல்லாமையை நீதானே தெளிவாய்; இனி நீ நிறைந்த சுவறுக ளின்றென்று யான் தெளிவித்தற்கு நீ அணுக வருவாய்; மார்பு மலையோடு ஒப்பமைந்த திருமாலடியைத் தலையி லுலே வணங்கிக் கையிழை நெட்டிற் குன்றிறேனென்றான். எ - று.

ருஎ †ஆங்குணரார் நேர்புவதுபொய்ப்பாய் நியாயிற்

(ரு)தேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி யெம்மாயர்

க. ‘விழித்திருக்கச்செய்யுதே’ விழியைக் கொண்டுபோய் விடுவான்’ என ஒருவன் திறமை மிகுதியைச் சிறப்பித்தற்கு வழங்கும் வாக்கியம் இப்பழமொழியின்பொருட்டென்று தோற்றுகிறது.

உ. “தலைதொட்டேன் மண்பரம் குன்று” பரி. சு: கூடு.

ரு. தலைவி மறுத்தெதிர்கோடலுக்கு, “தேங்கொள்..... குறி” என்பர் மேற்கோள்; நொல். களவி. கு. உ. இளம்.

3ரதிபேதம்) * மாமனமருண்டு. † விழித்திருக்க. ‡ ஆங்குணர்வார்தேவவது.

வேந்தூட்டாவத்து நிற்பெண்டிர் காணுமற்

(௧)காஞ்சித்தா துக்கன்ன (௨)தாதெரு மன்றத்துத்

துங்குங் குரவையு ணிற்பெண்டிர் கேளாமை

(௩)யாம்பற் குழலாற் பயிப்படி ரெம்படப்பைப்

காஞ்சிக்கிழ்ச் சொத்தேங் குறி

எ - து: அதுகேட்டவன், அப்படியை மெய்யென்று உணரும் அறியா
* மகளிர் கூட்டத்திற்கு உடன்படுவார்; அக்குறையு பொய்க்கு மவன் நீ; நின்
வருத்தத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கில் அதற்கு உடன்படுக்கில் வேண்டுகவின்
எம்முடைய புழைக்கடையிற் காஞ்சிமரத்தின் பிழை குறிப்பிட்டுச் செய்தேம்;
ஆண்டு வருங்கால் தேனைத் தன்னிடத்தே கொண்ட (௪) பொதியின்மலையை
புடையவனுடைய சிறுகுடியில்வாழும் எம்மையர் அவ்வோன் இனிதிரந்து
வாழ்வதற்கு அக்கிலத்திற் நெய்வத்திற்கு மடைகொடுக்கும் ஆய்வாரத்தாலே
வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் நின்னைக் காணாமல், காஞ்சிப்பூவின் தாது
உதிர்த்தாற்போன்ற சாதாகியஎருவையுடைய மன்றத்திடத்து ஆகும் குழவைக்
கூத்திடத்து வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் கேளாமல், செய்யுங்(௫)குழியை

க: (அ) “புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதையக் கிளியெனக்கண்,
டன்புகொண் டடப்பெடையலமந்தாக் கல்வதனை, பென்புருகு குர
வையுஇ யிருஞ்சிறகர் குலைத்துகுத்து ; தன்பெடையைக் குயிறமுவுத்
தலைவந்த திளவேளில்” (சீவக. ௧௪௮) என்பதனால் காஞ்சித் தாது
பச்சைநிறமுடையது என்பது அறியலாகும். (ஆ) “குயிற்கு முங்குடை
காஞ்சியின் கோமளத் தாது, வெயற்கு முாமறைத் திருவிசம் பிருள்
செய” என்பது காஞ்சிப்புரணம்.

௨. (அ) “தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுஉ” கலி. ௧௦௩: ௧௨. (ஆ) “தா
தெரு மன்றத் தானுடன் கழித்து” (இ) “தாதெருமன் தத்தாடுங்
குரவையோ தகவுடைத்தே” (ஈ) “தாதெரு மன்றத் து மாதரிமையுமுந்து”
(சீலப. ௧௧: ௧௦௨; ௧௧: ‘மாயவன்றன்’, ௨௭: ௭௪ எனத் தாதெருந்
கூறப்பட்டிருக்கும் இடங்களையும் அதற்கு இங்கே காஞ்சித்தாதை
உவமை கூறியிருப்பதையும் கோத்த, தாதெருவென்றது சாணைத்தை
யென்று தோற்றுகிறது. இது யானை குளிரைகளின் இலத்தி முதலிய
வற்றிற்கும் வரும்.

௩. ஆம்பற் குழலென்பது வணக்கலத்தால் ஆம்பற்புவிவாக அணைச்
பண்ணிச்செறித்த குழலென்று ல்ளக்குவர் அடியார்க்குநல்லார்.

இந்நூற் பக்கம் ௧௧௫: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. “நின்னா ரகம்புருந் தாற்குறி காட்டு நெடுந்தகையே” நஞ்சை. ௧௮௮,
(பிரதிபேதம்) * மகளிர்கூட்டத்திற்கு.

(க) ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறிசெய்த வருவாயாக
என்றான். எ - று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகைபிறந்தது.

இதனுள், தலைவன் வினைவலபாங்கினையாவாறு காண்க. இது கைக்கிளை.

இது தரவும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஒருதாழியையும் ஐஞ்சீரடியானொன்றும் கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் முச்சீரானொன்றும் நெடுவெண்பாட்டும் வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கவி. (அ)

(க0கூ.) காராரப் பெய்த கடினொன் வியன்புலத்துப்

பேராது சென்று பெரும்பதவப் புன்மாந்தி

நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்

போராரா வேற்றின் பொருநா கிளம்பாண்டி

ரு நேருரச் செம்மாந் ததுபோன் மதைஇனள்

பேருருஞ் சிற்றாருங் கெளவை யெடுப்பவன்போன்

மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்

சொல்லியா ளன்றே வனப்பு;

கூ பண்ணித் தமர்தந் தொருபுறந் தைஇய

கண்ணி யெடுக்கல்லாக் கோடேந் தகலக்குல்

புண்ணில்லார் புண்ணாக கோக்கு முழுமெய்யும்

கண்ணோரோ வாய மகள்;

கக இவடான், திருத்தாச் சுமட்டின ளேனைத்தோள் வீசி

வரிக் கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை

யாடற் றகையள் கழுத்தினும் வாஸிது

துண்ணிதாத் தோன்று நசுப்பு;

கக இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

படையிடுவான் மற்கண்டிர் காமன் மடையடும்

பாடுலாடு கோட்டம் புகின்;

க. (அ) “இயவர், தீங்குழ லாம்பலி னினிய விமிரும்” ஐஊ. உசடு. (ஆ)
“ஆய ரினம்பெயர்த் தாம்ப லடைதர” திணைமொழியை. உச.

உக இவடான், வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லான் மருந்தல்லன்
யார்க்கு மணங்காதல் சான்றாளென் றூர்ப்பெண்டிர்
மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு
மெழுநின் கிளையொடு போகென்று தத்தங்
கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
வாயி லடைப்ப வரும்.

இது வினைவலபாங்கிற் றலையியைத்துண்ட வினைவலபாங்கிற் றலையன்
“காமஞ் சாலா விளமை யோள்வயி, னேமஞ்சாலா விடும்பை யெய்தி” (க)
கூறியது.

இதன் பொருள்.

காராரப் பெப்த கழுகொள் வியன்புலத்துப்
பேராது சென்று பெரும்புகவப் புன்மாந்தி
நீரார் நிழல் (உ)குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்
(ங)போராரா வேற்றின் பொருநா (ச)கிளம்(ரு)பாண்டி
(ரி) நேருரச் (சி)செம்மார் ததுபோன் * மதைஇனன்
பேருருஞ் சிற்றாருங் கொவை பெடுப்பவன்போன்
(எ) +மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்
சொல்லியா ளன்றே வனப்பு

க. தொல். அகத். கு. ௩௦. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இச்செய்யுள்
இச்செய்திக்கே மேற்கோள்.

உ. கலி. ௧௦௭: உ-ஆம் அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ங. மத வென்னு முரிச்சொல் மிகுதிப்பொருளில் வருமென்பதற்கு “போ
ராரா வேற்றின்.....மதைஇனன்” என்பது (தொல். உரிச்.
கு. ௮௦. ௩௪.) உரையிலும். “நாகிளம் பாண்டில்.....மதைஇனன்”
என்பது (தொல். உரிச். கு. ௬௪. “மிகுதியும்” தெய்.) உரையிலும்
மேற்கோள்.

ச. “செல்லு மழவிடைபோற் செம்மாந்து” நள. சுயம். ௧௩௬.

ரு. (அ)பாண்டில், தேர்ப்புணு மெருதென்பர், பதிற்றுப்பத்தினுரைகாரர்;
பதிற். ௬௪: ௧௦. (ஆ) எருத்தைப் பாண்டி வென்பது தெலுங்குச்
சொல்லென்பர்; இ-வி. கு. ௧௭௪. நன். பெயரி. கு. ௧௬. இரா;

க. செம்மாத்தல். பழ. ௩௧௩, ௩௧௩.

ச. “கண்டை” என்பது அசைநிலையாய் வந்ததற்கு, “மோரோடு.....
வனப்பு” என்பது மேற்கோள்; தொல். எச்ச. கு. ௩௦. “கேட்டை
யென்று” தெய்.

(பிரதிபேதம்) * மதைஇனன், + மோருடன் வந்தா.

எ-து: மழைநிறையப்பெய்த விளக்கங்கொண்ட அகற்சியையுடையநிலத்தே
*சென்றுகின்றது அவ்விடத்தேநின்ற(க)பெரிய அறுகாகியபுல்லை நிறையத்தின்ற
பீர் நிறைந்த நிழலிடத்தனவாய (உ)இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று
கருதப்படும் பசுத்திரளில் வைத்துக்கொண்டும் எனையவற்றிற்கு (ங) ஒப்புச்
சொல்லப்படும் நாகு (ச) போர்த்தொழில் அமையாத எற்றினுக்கின்ற இனைய
எருது(ரு)கொல்லர்வண்டியை: ஸ்ராகிர்க இளமையால் இறுமாக்குமாறுபோலத்
தலையில் மோர்ப்பானையுடனே அழகாலும் இளமையாலும் மிகுதியையுடைய
ளாய்ப் பெரிய ஊர்களையுஞ் சிறிய ஊர்களையும் ஆவரத்தை உண்டாக்கு
வான்போலே மோரோடே வந்தவனழகை கெஞ்சே காண்பாயாக; இவன்தான்
மிக்க வனப்புடைய மகளிர் சொல்லாரொடும் கன் அழகு ஒவ்வாமை சொல்லப்
பட்டவன். எ - று.

இது சினேவியை முதலொடு முடிந்தது.

கூ (க)†பண்ணிக் தாமதக் கொருபுறம் தைஇய
கண்ணி ||யெடுக்கலாக் கோடேர் நகலல்குற்

க. பெரிய அறுகு - யானை யறுகு.

உ. இன்னதனைக் குடம்பால் போதும் - இத்தனை குடம்பால் கறக்கும்.

ங. "பொருந" என்பதற்கு. உலமிக்கப்படுவா யென்று பொருள் கூறி,
'பொருவப் படுமவன் பொருந் னென நின்றது' என்றும் (முருகு.
உஎக.) ஒப்பற்றலையென்று பொருள் கூறி, 'பொருநென்றது
தான் பிரர்க்கு உலமிக்கப்படுவானென்னும் பொருட்டு' என்றும்
(மது. சஉ.) இவரால் எழுதப்பெற்றிருக்கும் விசேடவுரை வாக்கியங்
களும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ச. |"கொய்புற் கொடுத்துக் குறைத்தென்றச் சீற்றினும், வையம்பூண்
கல்லா சிறகுண்டை" நாலடி. ௩௫௦.

ரு. 'கள்ளிக் கோட்டை முதலிய இடங்களில் மாடுகட்டிய கூட்டு வண்டி
கொல்லர் வண்டி யென வழங்கப்படுகின்ற தென்பர்' என்பது சீவக.
௩-ஆம் பதிப்பு அரும்பது. பக். ௧௧௫. இது கொல்லா வண்டியெனவும்
கொல்லாப்பண்டியெனவும் சிலபி. உரையிற் காணப்படுகின்றது.

க. "சிறந்துழியையஞ்சிறந்ததென்ப" என்னும் (தொல்.களவி. ௩.) குத்த
ரத்தின் விசேடவுரையில் 'உலகத்துத் தலைமகளும் தலைமகனும்
நம்மால்வேண்டப்பட்டார் அந்தணர்முதலாகிய நான்குவருணத்தினும்
ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பரதவ ரென்னும் தொடக்கத்தினும் அ
குலத்தா ராகிய குறு நில மன்னர் மாட்டும் உளராவ ரன்றே.

(பிரதிபேதம்) * கன்று நின்றவ்விடத்தே நின்றபெரிய, † வைத்துக்கொண்டு வளை

† மண்ணிற் தமத்தொகு. || எடுக்கல்லா.

புண்ணில்லார் புண்ணை நோக்கு (க)முழுமெய்யுங்
கண்ணளோ *வாய மகள்

எ - து: சுற்றத்தார் கட்டிக்கொண்டு †வந்து, மயிர்முடியில் ஒருபுறத்தே
செருகிவைத்த கண்ணியைச்சுமத்தமாட்டாத பக்கம் எந்தின அகன் றவல்சூல
புடைய இவ்வாயர் மகள், மனத்திற் (உ)காமவேட்கையில்லாத ‡இருடிகளும்
புண்பட்டு நெஞ்சு வருந்தும்படி பார்க்கும்; அதுவேயன்றி மெய்முழுதுங்
கண்ணையுடையவளோ? எ - று.

||என்பது, (ங)கண்கள்செய்கின்றவருத்தம்போல் மெய்முழுதுங்வருத்து
தலின், மெய்முழுதுங் கண்ணளோ என்றதாயிற்று.

௧௩ (ச)இவடான் ÷ திருந்தாச் சுமட்டின னேனைத்தோள் வீசி
வரிக் X கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை
யாடற் றகையள் கழுத்தினும் +வாவிது
நுண்ணிதாய்த் தோன்று நுகப்ப

எ - து: இவள் தான் பல நிறத்தையுடைய செல்லையுடையவாகிய
(ரு)வட்டியை ஒருகையால் அணைத்து மற்றைக்கோளை இளமைச் செருக்குத்

செல்லாரினும் செல்வத்தானும் குலத்தானும் வடிவானு முயர்ந்த தலை
மகனுந் தலைமகளுமாயினர் மாட்டே ஐயம் நிகழ்வது. அல்லாதார்
மாட்டு அவ்வுழி மரபினையே சுட்டியுணர நிற்கும்” என்று எழுதி
“பண்ணித் ..... மகள்” என்னும் பகுதியை ஐயமின்றிச் சுட்டி
யுணர்ந்தமைக்கு மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்.

௧. “முழுமெய்யும்” சீவக. ௩௪௦. உகருக; ‘முழுமெய்யும் - மெய்முழுது
மென மாறுக’ என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். ச: ௬.

௨. (அ) “காமமொடு, கடுஞ்சினன் சுடிந்த காட்சியர் ..... முனிவர்” முருகு.
௧௩௪ - ௧௩௭. (ஆ) “பெண்டிரு முண்டியு மின்பமென் றலகிற்,
கொண்டா ருறா உன் கொள்ளாத் துன்பம், கண்டன ராகிக் கடவுளர்
வரைந்த, காமம்” சீலப். ௧௪: ௩௬ - ௪௨.

௩. (அ) “கண்ணை கலைஇய நோய்செய்ய, நடாஅக் கரும்பமன்ற
தோளாடை” கலி. ௧௧௨: ௫-௬. (ஆ) “இருகோக் கிவனாண்க ணுள்ள
தொருநோக்கு, நோய்நோக்கு” துறள். ௧௦௬௬.

௪. ஐஞ்சீரெக்கி வந்ததற்கு “இவடான், திருந்தாச் ..... நுகப்ப” என்
னும்” பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். கு. ௧௫௪. ௩௪.

௫. வட்டி - கடகப்பெட்டி, இஃது உட்புறம் பணங்கருத்தாலும் . வெளிப்
புறம் பனையகணியாலும் தெற்றி மிடையப்படுவது.

(பிரதிபேதம்) † ஆயர்மகள், ‡ வந்து.....சொருகிவைத்த, § இருடிகளுக்குமுட்பட நெஞ்சு
|| என்பது. + திருந்தாச், X கூழைவட்டி, + வாவிது நுண்ணிதாத்தோன்று.

தோன்ற வீசித் தன் அழகிக்குத் திருந்தியிராத (க) சுமையினையுடையளாய்
மெய்க்கட் புண்டனவன்றிக் கழுத்திடத்திலும் அழகையுடைய மகாக்குழை
யாதெலுண்டான அழகையுடையவள் ; அதுவேயன்றி அல்குலங் தோளுஞ்
சுமந்து இளைத்த நுசப்புத் கண்ணியெடுக்கலா மென்மைக்கேற்ப நுண்ணிதாய்
*நன்றாய்த் தோன்றாநிற்கும். எ - று.

க௭ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தந்த

†முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

‡படையிலொன் மற்கண்டிர் காமன் (உ) முடையடும்

பாலொடு கோட்டம் புகின்

எ-று: தம்மில்வொ||பெயர்விளங்கி அழகையுடையராகிய(ங)உருப்பசியும்
திலோத்தமையும் தம்முடைய தம்முடைய அழகையெல்லாம் இவர்குக்
கொடுத்தார் கொல்லோ ? அது தெரிந்ததில்லை ; †இவள் தெய்வத்திற்குப்
பலியாகச்சுமைக்கும் பாலோடே காமன் கிராயிலேசெல்லில்(ச)அக்காமனும்
நெஞ்சுழிந்து தன்கையிற் படையை மிகவும் xபோகுவென். எ - று.

க. “தன்னை யிலைச்சுமடன்” என்புழி, சுமடென்பது சுமையென்னும்
பொருட்டுப்போலும்; “குழிசி பூஞ்சுமட்டிரீஇ” என்புழி இது சும்மா
டென்னும் பொருளில் வருகிறது.

உ. “பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோ, ளாயர் முதுமகள்”
(சிலப். கரு: ௧௪௭ - ௧௧௮) என்பதனும் ஆய்ச்சியர் தெய்வத்
தருள்பெறப் பலியாக அட்டபாலளித்தல் அறிய வாகும்.

ங. உருப்பசியும் திலோத்தமையும் அழகிய மகளிர்க்கு உவமை கூறும்படி
மிகச் சிறந்த அழகுடையராய் விளங்கும் தேவதாசியர்; இவர்களுள்
உருப்பசியாவாள் திருமாலின் கூறுகிய நாராயணமுனிவர் வதரிகார்
ணியத்துத் தவஞ் செய்வதை அழித்தற் பொருட்டுத் தேவேந்திரனால்
விடுக்கப்பட்ட தேவதாசியர்கள் வெட்கியோடுமபடி அம்முனிவரால்
தமது தொடையில் உண்டாகப்பெற்றவனென்றும் ஊரு (தொடை)
வில் தோன்றினமையால் அவளுக்கு ஊர்வசி யென்று பெயர்வந்த
தென்றும் சொல்லுவர். அப்பெயர் உருப்பசி யெனத்திரிந்து நின்றது
திலோத்தமையாவாள் ப்மதேவரால் அழகுடையபொருளொவ்வொன்
றினுமுள்ள சிறந்த அழகை என்னளவு என்னளவாக எடுத்துச்சேர்த்துப்
படைக்கப் பெற்றவனென்ப. இப்பெயரே இப்பொருளை அறிவிக்கும்

ச. “சிலை வல்லான் போலுஞ் செறிவினான்” கலி. (௧௪௩: ௩௪) என்று
சிறப்பிக்கப் படுதல் கருதி, காமனும் என உம்மை கொடுத்தார்.

§தற்பேதம்) * நன்றாய்தொன்றாநிற்கும், † உடையவனப்பெல்லாமிவட்கீத்தார், ‡ படை
யிலொன் || பேர்விளங்கி, + அவன். x போகுவென்.

காமன் மாயோன்மகதைலின் அவனும் அந்நிலத்திற்குத் தெய்வமாதல்
“அவ்வகைபிறவும்” (க) என்றவழி வகை என்றதனற் கொள்ளப்பட்டது.
தெரியானபது *செய்தெனெச்சம். இருவர், திருமகளும் † பூமகளுமெனினு
மாம். (௨)கண்டர் வினுவொடு சிவனின் ந அசை.

உக (௩)இவடான்

இவடான் ‡ என்று நெஞ்சொடு வினயினன்.

வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லான் வருந்தல்லன்
யார்க்கு மணங்காதல் சான்றொன் றூர்ப்பெண்டிர்
மாங்காய் || நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு
மெழுநின் (ச) ÷ கிளையொடு போகென்று தத்தங்
கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
வாயி லடைப்ப வரும்

எ - து: அதுவேயுமன்றித் தன்னை நோக்கினுரெல்லார்க்கும் வருத்த
மாதல் அமைந்தவென்று கருகிஇவ்வூர்க்களிற் பெண்டிரெல்லாரும் மோருக்கு
மாறாக மாங்காயை நயிய x ஊறுகாயாகக் கூட்டி நுகரக்கடவேம்; நீ எவ்விடத்
தும் + போய் மோர்முதலியன விற்றுந்நிரியும் நின் சுற்றத்தாருடனே
போவாயாக என்று கூறித் தம்முடைய கணவரைப் புறத்துப் போகாமற்
காத்துக்கொண்டு இவ்வருங்காலபேயன்றி ஒருநாள்முழுதும் வாயிலே இடை

க. தோல் அகத். கு. கஅ. இவ்வரைகாரர் தோல். அகத். ௩ - ஆம்
குத்திரவுரையில் “படையிலொன்.....புகின்” என்னும் பகுதியை
மேற்கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதியுள்ளார்.

உ. “படையிலொன்.....புகின்” என்னும் பகுதி கண்டிரென்பது
அசைநிலையாய் வருதற்கு மேற்; தோல். எச்ச. கு. உக. ‘கண்டர்’ தெய்.

௩. ஐஞ்சேரடுக்கிய சுரிதகத்தான்வந்ததற்கு “இவடான், வருந்தநோய்.....
.....வரும்” என்னும் பகுதி மேற்கோள் தோல். செய். கு. கருச. நச்.

ச. “கிளையொடுங் காத்தகன் கொழுநன் மார்பே” குறுந். அ0. என்னுந்
தொடர் இங்கே நோக்கற்பாலது.

௩. காடியென்பது ஊறுகாயென்னும் பொருளில் வருதலை, “காடி
வைத்த கலனுடை முக்கின்” என்புழி, ‘புளியங்காய் நெல்லிக்காய்
முதலியன ஊறவிட்டு வைத்தனைக் காடியென்றார்’ என்று இவர்
எழுதியிருக்கும் விளக்கத்தால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * செய்தெனெச்சம், † பூமகளுமாம் கண்டர், ‡ என்றது நெஞ்சொடு
‘|| நறுங்கடி ‘கூட்டு’ ÷ கிளையொடுங் போவென்று, x ஊறுகறியாகச்,
+ போய்மோர்.

யிட்டிக்கொண்டு நிற்கும்படியாக வாராநிற்கும் ; இவன் தான் மனம்வருந்தும் படி நோயைச்செய்து போவதன்றி அந் நோய்தீர்க்கும் *மருந்தல்லளெனச் சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி யின்புற்றான். எ - று.

சுற்றத்தொடு போவென்றார், அவரோடு இவன் போங்காலத்து, தங் கணவற்குப்பின் +சேறல் இயையான் தென்பது பற்றி,

இதனால், இவனுக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது காமஞ்சாலாவிளமையோளென்னும்(க)சூத்திரத்து வினைவலபாங்கி னேரும் இங்ஙனம் கூறலா மென்றமைத்தாம்.

மருந்தல்லளென்றது, காமஞ்சாலா விளமையோளென்றது.

மோர்விற்கின்றமை கூற வினைவலபாங்கினளாயிற்று.

இஃது இவடானென ஐஞ்சீர் அடுக்கிய சரிதகத்தான் இற்ற கலிவெண் பாட்டு. (க)

(கக0.) கடிகொ ளிருங்காப்பிற் புல்லினத் தாயர்

குடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா

விடுதேண் மருந்தோநின் வேட்கை தொடுதரத்

துன்னித்தந் தாங்கே நதைகுறித் தெம்மைத்

திளைத்தந் கெளியமாக் கண்டை யளைக்கெளியாள்

வெண்ணெய்க்கு மன்ன னொனக்கொண்டா யொண்ணுநா

லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக;

அ அச்சுததான் மாறி யசைவினற் போத்தந்து

நிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகண்

மத்தம் பிணித்த கபிறுபோ னின்னலஞ்

சுற்றிச் சுழலுமென் னெஞ்சு;

க2 விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது

கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்

கடுஞ்சூலா நாகுபோ னிற்கண்டு நாளு

நடுங்களு ருற்றதென் னெஞ்சு;

க௧ எவ்வ மிததர வெந்திறத் தெஞ்ஞான்று

நெய்கடை பாஷிற் பயன்யாது மின்றுகிக்

க. தொல். அகத். சூ. ௩0.

(பிரதிபேதம்) * மருந்தல்லன். எ - று. மருந்தல்லளென்றது காமஞ்.....ளென்றது. மோரை விற்றின்றமைகூற.....ளாயிற்று. இது இவடானென ஐஞ்சீரடிக்ிய ...பாட்டு. +சேறலியையாமையான் என்பது.

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி
யறியா தளித்தென் னுயிர் ;

உ0 அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
யின்றி யமையெனென் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
நின்றாய் சென்றி யெமர்காண்பர் நாளையுப்
கன்றொடு சேறும் புலத்து.

இது வினைவலபாங்கில் *வெண்ணைய் (க) நொடைத்துச் சென்ற
தலைவியைக்கண்டு வினைவலபாங்கிற்றலைவர் மெய்தீண்டித் தனது ஆற்ற
மையை அறிவித்துழி, அவன் ஈண்டுப் பிறாறிவர், நாளைக்கன்றொடு
+சேறுமென இடங்கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடிகொ ளிருங்(உ)காப்பிற்(ந)புல்லினத் தாயர்
குடிதொறு நல்லாறை வேண்டுதி யெல்லா
விடுதேண் மருந்தோநிள்+வேட்கை தொடுதரத்
துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மை மர்
தினைத்தற் கெளியமாக் கண்டை யனேக்கெளியாள்
||வெண்ணைய்ப்+து மன்ன னெனக்கொண்டா +யொண்ணுதா
லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக

எ - து: எடா ! வணங்கொண்ட பெரிய குறுப்பிடத்தே இருக்கின்ற
ஆட்டிடையருடைய குடிதோறமுள்ள மகளிரை விரும்பாநின்றாய் ; =நினது
காம வேட்கை எறிந்த தேளுக்குக் கடுப்பற +அப்பொழுதே இட்டுத் தீர்க்கும்
மருந்துபோல வேட்கைதோன்றியபொழுதே கூடத்தீர்க்க வேண்டிவதொன்
றோ? அல்லவோ ! நின்னோடு ஓர்நகைசெய்தலைக் குறித்து நீ என் மெய்யைத்
தீண்டெற்கு யாம் நின்னை அணைந்து மெய்யைத் தந்த +அப்பொழுதே,
எம்மைப் புணர்ச்சிக்கும் xஎளியமாக நீ மனத்தாலேகண்டாய் ; அங்கனங்
கண்டது, மோரை வேண்டினார்க்குச் சிறிது மோரைவார்த்து எளியளானவ
ளொருத்தி வெண்ணையை வேண்டினார்க்கு**வெண்ணையைஇட்டு எளியளா

க. நொடைக்கு - விற்பதற்கு. இது நொடுவென்னும் பகுதியடியாகப்
பிறந்த தொழிற் பெயர்.

உ. காப்பினென்றும் படிக்கலாம்.

ந. ["புல்லினத்தாயர்"] (கலி. க0௩: சஎ.) என்பது மதன்குறிப்பும்பாரீக்க.

புரத்திபேதம்) * வெண்ணை, + சென்றுமென, + வாழ்க்கைதொடிதர், || வெண்ணைக்கும்
+ஒண்ணுதலாங்கு, =நின்காமவாட்டை, +இப்பொழுதே, xஎளியமாதலை.
** வெண்ணையை.

யிருப்பள் என்று நெஞ்சாலே * கருதினாற்போலே இருந்ததென்றான் ; அது கேட்ட தலைவன் 'ஒள்ளிய நுதலினையுடையாய் ! அங்கனம் நீ கூட்டத்தை மறுத்துக் கூறுவையாயின், அக்கூட்டம் இல்லையாவதாக இனி நினைவிட்டு நீங்குக என்றான். எ - று.

அ அச்சத்தான் மாறி யசைவினாற் போத்தந்து

நிச்சந் தமொறு மெல்லிய லாய்மகன்

(க)மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்

சுற்றிச் சுழலுமென் னெஞ்சு

எ - று: மெல்லிய இயல்பினையுடைய ஆயச்சாதியிற் பிறந்த மகன் ! மத்தைச் + சுற்றிய கயிறுபோல + நின்னுடைய நலத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு சுழன்றுதிரிகின்ற என்னுடைய நெஞ்சு நீ கூறிய கூற்றினால் தனக்கு உண்டா டிய அச்சத்தினாலே நினைவிடத்துகின்ற மீண்டு தான் நிலபெறமாட்டாது பின்னரும் அசைகின்ற அசைவாலே என்னிடத்தினின்றும் புறப்பட்டு நாடோறும் மீளத் தமொறுநிற்கும் என்றான். எ - று.

கஉ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது

(உ)கொடுந்தொழுநி னுட்பட்ட கன்றிற்சூச் சூழங்

(ஊ)கடுஞ்சூலா நா.குபோ னிற்கண்டு நாளு

|| நடுங்களு ருற்றதென் னெஞ்சு

க. (அ) “மத்தம் புல்லிய கயிறின் மந்தவ, ர்த தலைவிடமின்த தலைவி டார்” சீவந. ௪௨௩. (ஆ) “போயொருகான் மீளும் புகுந்தொருகான் மீண்டேகு. மாயர் கொணர்ந்த விடபாலின்—ரேறயல், கடைவார்தங் கைபோலு மாயிற்றே காலன், வடிவாய வேலான் மனம்” நள. கலி தொடர். ௧௦௩.

உ. “கோக்கினின் றுள்ளிறப் பட்டகன், காவற்கன் றிம்புனிற் றுவன கார்மயிற் சாயலே” சீவந. ௧௧௩௬. (ஆ) “கன்று தடையுண் டெதி ரழைத்தக் கதிக் கணைக்குப் புனிற்றப்போல்” பெரிய.கழறிற். ௧௩௩. (இ) ‘கன்று பிடியுடக் தீர்குறு. தாயைப்போல’ கம்ப. பிணிவீட்டு. ௩௪. (ஈ) “கன்றொழி புனிற்றா வென்னக் கதிரினர்” கந்த. பாலு. ௨௦௩. (உ) “அன்தகாவீன்ற, கன்னொஞ் வின்னத்தினெந்து மறகாநின்ற கபிலையைப்போலென் பட்டான்” வில்லி. பதினேழாம்போர். ௨௩௭. என்பவையும் (ஊ) இன்னுற்பக்கம் ௪௮௩: ௨-வது குறிப்பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்துவனவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. கடுஞ்சூல் என்பது (அ) “கடுஞ்சூன் மந்தி” பெரும். ௩௧௩. (ஆ) “பிடிச்சூற்ற, கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு” கலி. ௪௦: ௨௪-௨௫. (இ) “கடுஞ் (பிரதிபேதம்) * கருதினாற்போலே, + சுழற்றிய, + நின்னலஞ்சூந்து, || நடுங்குகரிட்டதென்.

எ - து: என்று, பின்னும் முதற்கூல்கொண்ட பசு, இல்லிடத்தினின்றும் *தூரிய இடத்தில் இடப்படாத வளைந்த தொழுவின்னே கட்டிவைத்த தன் கன்றிற்குப் பொழுது விடிந்த காலத்திலும் மேயப்போகாது சூழ்ந்துதிரியும்; அந்நாகு போலே நின்னைக் கண்டு என்னெஞ்சு நாடோறும் (க) நடுங்குகின்ற வருத்தத்தை உற்றதுகாணென்றான். எ - து.

(உ)நாகு, ஈண்டு இளமை.

௧௬ எவ்வ மிதுதர வெந்திறத் தெஞ்ஞான்று

(ங)நெய்கடை பாலிற் பயன்பாது மின்ருகிக்

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி

யறியா தளித்தென் னுயிர்

எ - து: †என்று பின்னரும் என்னிடத்து†எந்நாளும் வருத்தம் மிகுகையிலே அளித்தக்க என்றுடைய உயிர் மருந்தையிட்டு நெய்யைக் கடைத்து வாங்கின பாலிடத்து நுகர்வார்க்குச் சிறிதும் ||பயன்படுதலில்லையாய் அவர்கைசென்று தோய்ந்து விடுகின்ற அளவாய்விட்டது; அதுவும் ஒழிய மேல் தான் செய்வதோர் செயலையும் அறியாதென்றான். எ - து.

என்றதனால், †என் றுயிரிடத்துள்ள நன்மையை ஒருவழியாலே வாங்கிக் கொண்டு விட்டாயென்றும் அது பின்னர் †பயன் கொள்ளுங்காலத்து நினக்கு ஓர் இன்பம் + தருதல் ஆற்றுகின்றன கூறினாயிற்று.

கூன் மடப்பிடி” அகம். எது: கூ. என விலங்குகட்கும், (ஈ) “கடுஞ் கூன் மகளிர்” மது. ௬௦௬; (உ) “கடுஞ்சூழ் சிறவன்” (ஊ) “கடுஞ் கூன் மகளே” ஐங். ௩௦௬, ௩௮௬; (எ) “கடுஞ்சூன் மகளிர்” மணி. எ: ௮௨. என மக்கட்கும் கூறப்படுகின்றமன்றி. (ஏ) “கடுஞ்சூல் முண்டகங் கதிர்மணி கழாஅலவும்” சீறுபாண். ௧௪௮. என ஓர்வழியிர்க்குங் கூறப்படுகிறது.

௧. “நடுங்கஞர் - நடுங்குகற்கு எதுவாய அஞர்” கலி. ௩௩: ௧௮; துறள். ௧௦௮௬. உரைபார்க்க.

உ. நாகு, ஈண்டு இளமை யென்றது: நாகென்பதனை, (தோல். மர. சூ. ௩.) பெண்பாற் பெயராகக் கொள்ளாது (தோல். மர. சூ. ௨௬.) இளமைப் பெயராகக்கொண்டு இளமையையுடைய கன்றென்று பொருள்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதிப்போவாம்; இஃது இப்பொருளில் வருவது, “நல்லாவின் கன்றாயி னாகும் விலபெறுஉம்” (நாலடி. ௧௧௫.) என்பதனாலும் அறியலாகும்.

௩. பாலைக் காழ்ச்சாமலே இயந்திரத்தினுதவியால் அதிலுள்ள வெண்ணெயை யெடுத்துவிட்டு, சென்னை முகவிய இடங்களில் வீர்தும் பால் உண்பவர்க்குப் பயன்படாமை இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * தூரிய இடப்படாத. † பின்னரும், ‡ எந்நாளும். ||பயன்படுதலில்லையாய வாசைசென்று, + தருமாதலாற்றுகின்றன.

உ௦ (க) அன்னையோ, மன்றத்துக் *கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
 †யின்றி யமையெனென் நின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
 நின்றாய்நீ சென்றீ யெமர் காண்பார் ‡நானையுந்
 கன்றொடு சேறும் புலத்து

ஏ - து: அதுகேட்டவள், நீ அத்தன்மையையுடையையோ என அருள்
 செய்து, பலருந் திரிகின்ற மன்றத்திலே எதிர்ப்பட்ட அப்பொழுதேநினைப்
 போலன்றி அமைதியை யுடையோர் மகளிரை இவ்விடத்துப் புணர்ச்சி
 யின்றியின் உயிர்வாழேனென்று நின்றாய்; இவ்விடத்து நின்றால் எம்
 முடையசுற்றத்தார் காண்பார்; இனிதின்றேயன்றி நானையும் புலத்திலே கன்று
 மேய்த்தற்குப் போவேம்; அண்டி வந்து இக்கன்மையனை || உற்றவை மேற்
 சொல்லுவாய்; நீதான்இனி ஈண்டு நில்லாமற்போவென இடங்கூறினான்.எ-று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கை பிறந்தது.

இது நெடுவெண்பாட்டும் xயின்னர் மூன்றுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்
 ளும் சரிதகமும் பெற்ற அகப்புறக் கவிவெண்பாட்டி. (க௦)

(ககக.) (உ) தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் (ந)கன்றெல்லாந்
 தாம்பிறி பிணித்து மனைநிறிஇ யாய்தந்த

க. பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றலென்பதற்கு, (அ) “அன்னையோ...
 .....புலத்து” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இதனால்
 ‘அன்னையோ’ என்பது நகையொடு கூடிய சொல் என்பார் இளம்
 பூரணர்; தோல். களவி. சூ. உ௦. (ஆ) வறிது நகை தோற்றற்கு
 “அன்னையோ.....சொல்லுவாய்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள்
 காட்டுவர் நாதகவிராசுரம்பியும்; நாற்கவி. சூ. கஉஎ.

உ. (அ) “ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (தோல். அகத். உக.) சூத்திர
 வுரையில், ‘ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்து ஒதின
 ரேனும் ஒன்றெனமுடித்தலான் அந்நிலங்கட்குரிய எனைப்பெயர்க
 ளான் வருவனவுங் கொள்க’ என்றுகூறி, அதற்கு இச்செய்யுளை மேற்
 கோள் காட்டினர் நச்சினர்க்கினியர்; (ஆ) இதனைத் தலைமகள்
 உள்ளப் புணர்ச்சியின் உரிமைபுண்டிருந்தவாற்றிற்கும் வரைக்தெய்தக்
 கூறலுற்ற வாற்றிற்கும் (தோல். களவி. சூ. அ.) (இ) * பிறநாயான்
 (* இயற்றினாயான் என்றும் பிரதிபேதம்) வந்த கவிவெண்பாட்டுக்கும்
 (தோல். செய். சூ. கசக. ‘ஒருபொருள்’) மேற்கோள் காட்டினர்
 இளம்பூரணர். (ஈ) இந்நூற்பக்கம் எகஎ: க-ஆம் குறிப்பும்பார்க்க.

ந. - (அ) “சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக்கன்றின்” முல்லைப்பாட்டி. கஉ.
 (ஆ) “தன்று தாம்பரிந்து” சீவக. சஉஉ.

பிரதிபேதம்) * கண்டாங்குச் சான்றார், † அன்றியமையலெனச். ‡ நானையெக் கன்றொடு,
 || உற்றமேற். xயின்னிரண்டுவெண்பாட்டும், யின்னிரண்டுவெண்பாட்டும்.

- (க) பூங்கரை நீலம் * புடைதாழ் மெய்யசைஇப் (உ) பாங்கரு
முல்லையுந் † தாய் (ங) பாட்டங்காற் றோழிநம்
 இ (ச) புல்வினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா
மொருங்கு வினையாட வவ்வழி வந்த
 (ஊ) குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
‡ முற்றிழை யேளர் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்
சிற்றில் புணைகோ சிறிதென்றா னெல்லாரீ
 க௦ பெற்றேம்பா மென்று பிறர்செய்த வில்லி ருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் || முற்றிழாய்
 (சி) தாதுகூழ் ÷ கூந்தற் றகைபெறத் தைஇய
கோதை புணைகோ நினக்கென்றா னெல்லாரீ
 ! யேதிலார் தந்தபூக் × கொள்வாய் நனிமிகப்
 கரு பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் + மாதரா
யைய (எ) பிதிர்ந்த (அ) சுணங்கணி மென்முலைமேற்
றொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்

- க. “பூங்கரை நீலம் தழீஇ” கலி. ககதி. கச.
 உ. ‘பாங்கரும்’ என்பதை நான்காமடியின் முகத்திராகக்கொண்டு அதனை ஐஞ்சீரடியாக்கலுமாம்.
 ங. “பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேம்” கலி. ககசு. க.
 ச. இர்தூற்பக்கம் சுஅள: க-ஆங் குறிப்புப்பராங்க.
 இ. (அ) “குருந்தவ கண்ணிக் கோவலர்” ஐங். சஙக. (ஆ) “குருந்தலை வான் படலை சூடிச * சுரும்பார்ப்ப, வாயன் புகுதரும் போழ்தினன்” ஐங் - எழ. உஅ. (இ) “குருந்தமென் கண்ணி குடிக் கோவலர் கொழுந்து” பாகவதம். (க௦) வேயங்குழலிசைத்த. கக.
 சு. “தாதுகூழ் கூந்தல்” என்பதனொடு, (அ) “கொய்பூந், தாதுகொண் டனகத் தப்பி” சீவக. உசசஅ; (ஆ) “போதுகொண் டணியிற் பொறுக்க லாற்றாத், தாதுகொண் டிருந்த தாழிருங் கூந்தலர்” பெருங். (ச) சங: கச௦ - கசக. என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.
 எ. (அ) “சுணங்கு பிதிர்ந்து... .. வெம்முலை” சிறுபாண். உச - உச.
 (ஆ) “பிதிரு முலைமேற் சுணங்கு” திணைமொழி. உஅ. (இ) “பிதிர் சுணங்கணி வெம்முலை” நைடந். வேற்றுரு. சு.
 அ. “சுணங்கணி வனமுலை” நந் சு: சு; கலி. சு௦: க.

(பிரதிபேதம்) * புடைத்தாழ், † தாய்ப்பாட்டங்கால், ‡ முற்றிழையொணமட, முற்றிழை யோம்மட. || முற்றிய. ÷ கூந்தற்கை. × கொள்வானனி, + ஆயிராய்.

*செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
மையலை மாதோ †விடுகென்றேன் றையலாய்

20 சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான் பெயர்ப்பு
வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனை
யாயர் மகளி (க)ரியல்புரைத் (உ)தெந்தையும்
(ஈ)யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற
நோயும் களைகுவை மன்.

இது தலைவி ஆயத்திடைத் தலைவனைக் கண்டவாறும் அவனைக்கூறி
யனவும்கூறி, தோழியைத் தலைவனை வரைவுகடாவி யாய்க்கு அறத்தோடு
நிற்கவேண்டுமென்று.

இதன் பொருள்.

தோழி! இனிய பாலேக் கறந்த கலங்களை அவ்விடத்து நின்றும்
எடுத்துவைத்துக் கண்டுகளையெல்லாந் தாம்பாற் கட்டி மனைக்கண்ணே
கிழத்தித் தாய்தந்த பூத்தொழிலினையும் கரையினையுமுடைய நீலத்தையுடைய
ஆடை பக்கத்தே தாழாநிற்க மெய்யை அசைத்துப் (சு) பாங்கர்க்கொடியும்
முல்லைக்கொடியும்பரந்த (ஈ)முற்றாட்டாகிய தோட்டத்திடத்தே நம்முடைய
ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகளிரோடே (ஈ)மற்றை இருகூற்றில் ஆயர்மகளி
ரெல்லாருஞ் சேர் வினையாடாநிற்ப அவ்விடத்தேவந்த குருந்தம்பூவாற் செய்த
கண்ணியையுடைய பொதுவன் ||பின்னை என்னேநோக்கிச் சூழ்ந்த அணிகலங்
களையும் - அழகினையும் மடப்பத்தையுமுடைய நல்லாய்! நீ இழைத்து வினை
யாடுஞ் சிற்றிலை யானுஞ் சிறிது புனைவேனோ என்றான்; யான் அதற்கு ஏடா!

க. 'இயல்' என்பது 'இலக்கணம்' என்னும் பொருளில் வருதல் பெரு
வழக்கு. 'இயல்பு' என்பதும் அப்பொருளில் வருதலை (அ) "அந்நான்கே
மொழிபுண ரியல்பே" (ஆ) "இயல்புற காடின்" என்னுந் தோல்காப்
பியப்பகுதிகட்கு இவ்வொழுதியிருக்கும் உரையானுமறிக.

உ. "எந்தையும்.....மன்" என்பது குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளு
வீத்தற்கு மேற்கோள்; நாற்கவி. கு. ககச.

ஈ. "வாவி யுறைய மடவனமே யென்னுடைய, ஆவி யுவந்தளித்தா யாதி
யால் - காவினிடைத், தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி"
நள. சுயம்வர. ௫.

ச. இந்நூற்பக்கம் சுரு.அ: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஊ. முற்றாட்டி - ஸர்வமானியம்.

சு. மற்றை இருகூறு - பசுவினம், எருமையினம்.

(பிரதிபேதம்) * செய்வற. † விடுவென்றேன். ‡ ஆயமகளிர், || பின்னையென்னை. - அழ
கையுமுடையமடப்பத்தையுடைய நல்லாளே.

வரைந்துகொண்டு எமக்கு ஒரில்லை அமைத்தவறியாயாய்த் தன் சுற்றத்தார் எடுத்த இல்லிலே இவளிருக்க யாம்பெற்றேமென்று நினைத்திருக்குமவன் நீ; ஆதலால், உறுதியாக நீ உலகியலிற்கற்றதொன்றும் இல்லைக்காணென்றேன்; *அதன்பின்புமுற்றிழாய்! கட்டினமாலையை நினக்குத் தாதுகுழந்தகூந்தலிலே அழகு பெறப் புனைவேளே என்றான்; யான் †அதற்கு எடா! நீ வரைந்து கொண்டு, விடாமற் கோதை புனைதல் அறியாயாய், (க) எஞ் சுற்றத்தார் மிகக் கொண்டுவந்து குட்டின பூவை மிகப் பூவென்றுகொள்ளுமவன் நீ; ‡ஆதலால் உலகில் உறுதியாகப் பெரிதும் பேதைத்தன்மையையுடையை என்றேன்; அதன்பின்பு || மாதராய்! வியக்கத்தக்க சிதறின சணங்கு அணிந்த மெல்லிய (உ) முலைமேலே தொய்யில் எழுதுக குழம்பால் எழுதுவேளே என்றான்; யான் அதற்கு நீ வரைந்துகொண்டு வெளிபாக எழுதுதல் ஈன் மனத்து இல்லை, யாம் எப்பொழுதும் (ஈ) என் சுற்றத்தார் கோலஞ்செய்து எழுதுங்காலம் பார்த் திருப்பேமோ? இனி இங்ஙனம் இருத்தலாற்றேம், ∴ இங்ஙனம் கூறுதலின் நீ பெரிதும் மயக்கத்தையுடையை, இங்ஙனம் x அன்புள்ளார்போலக் கூறு நின்றாய், அவற்றைத்தவிர் என்று கூறினேன்; தையலாய்! அவற்றின் பின்னர் அவன் சொன்ன நெறிகொல்லாவற்றையும் + இங்ஙனம் மாறாய் மாறாய் யான் மறுக்க, = இனிக் களவு † ஆயுதென்று (ச) ** அலமந்தான் போலே மீண்டு போயினான்; அவனை † ஆயர்மகனிரை †† வரைந்துகொள்ளும் இலக்கணத்தை அறிவித்து, பின்னர் என்றுடைய தந்தையும் (ரு) யாயும் இக்கனவொழுக்கம் அறியுமபடி அர்த்தொடு †† நிலைவகையால் உரைப்பை

க. “பணணித்தமர்தர் தொருபுறம் தைஇய, கண்ண” கலி. கஃக: க-கஃ.

உ. “இளமுலைமேற், ரெய்யி லெழுதவும் வல்லன்” கலி. கசக: ஈஉ-ஈஉ.

ஈ. “என்றோனமேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்கு” (கலி. சுஈ: சு - எ.) என்பதனுரையால் மகளிராக அலமந்தான் வரையின்றிச் சுற்றத்தாரும் கோலஞ்செய்தலுண்டென்பது அறியலாகும்.

ச. அலமருதல் - சுழலுதல்; என்றது, மனமயங்குதலை. இப்பொருளில் அல்லாத்தவென்னுஞ்சொல் வருதலை, (அ) “அல்லாந்தா ரலவுற” (கலி. உக: உ) (ஆ) “அல்லாந் தவனெங்க” (இ) “அல்லாந் தகன் கோயி லாழகடல்போ லாயிற்றே” (ஈ) “அலறி யல்லாப்ப போன் றாரே” (கீவக. உகசுஈ, உகசுச, உகசுசு) என்பவற்றின் உரையாலும் அறிக. (உ) “அல்லாப்புற் மஞ்சினை” (கீவக. ஈஃக) என்பழி, அல்லாப்பென்பதற்கு, வருத்தமென்னுமொருநம்காணப்படுகிறது.

இ. யாய் - என்பாய். (அ) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” தறுந். சஃ. (ஆ) “யாயேகண்ணனுங் கடுங்காதலே” அகம். கஉ: க: (இ) “நீனிந்த

பாதிபேதம், * அதன்பின்பு கட்டினமாலையை நினக்கு முற்றினதாய், † அதற்கு வரைந்து, ‡ ஆதலாதுறுதியாக, || ஆயுதாய், ∴ இருப்போமோ. ∴ அங்ஙனம், x அன்புள்ளார்போல, + இக்கனமாருயான், = இக்களவு, ** அலமந்தான், † வந்துகொள்ளும், †† நிலைவகையாயுரைப்பையாயின்.

யின், அவன் உற்ற நோயன்றி யான் உற்ற நோயையும் மிகப்போக்குவான் ;
தனைக் குறிக்கொள் என்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது (க)பன்னிரடியின் இகத்து தனையும் விரவி ஐஞ்சீரடியும்வந்து ஒரு
பாருணுதலாது வந்த கலிவெண்பாட்டு. (கக)

5கூஉ.) யாரிவ நென்னை விலக்குவா னீருளர்

பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்

கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னெடு

சொல்லலோம் பென்ற ரெமர் ;

ரு எல்லா, கடாஅய கண்ணற் கலைஇயநோய் செய்யு

நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்

விடாஅலோம் பென்ற ரெமர் ;

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்

பல்வித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட

நல்லது கற்பித்தார் மன்ற நுமர்பெரிதும்

வல்ல ரெமர்கட் செயல் ;

12 ஒழு, வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்

வழங்க லறிவா ருரையாரே லெம்மை

யிகழ்ந்தாரே யன்றோ வெமர் ;

ஒக்கு, மறிவல்யா நெல்லா விடு ;

13 விடேன்யா, நென்னீ குறித்த திருங்கடந்தா

னின்னையென் முன்னின்று

சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனை

புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

படிவந்தா நெடியோனை முதற்பயந்த, தாயென்று முதுமறை பரவி
னும், யாயென் றல்ல தியாந் துன் யலமே" (தொல். செய. சூ. 35க.
பேர். உரை.மேற்கோள்) என்பவையும் இது தன்மையொட்டித்தபெய
ரென்று கல்லாடரும் தன்மையொடொட்டிய பெயரென்று நச்சினர்க்
கினியரும் எழுதியிருப்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. பன்னிரண்டடியின் இகத்து ஒரு பாருணுதலாதுவரும் கலிவெண்
பாட்டுக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தொல். செய. சூ. 36க. பேர். நச்சு.

௨௦ முயங்குநின் முள்ளெயி றுண்கு மெவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரையெல்லாம்
வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பெய்யாயிற்
சாயலின் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்தநின்
னயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
சாயினு மேள ருடைத்து.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு வினைவலபாங்
கிற்றலைவன் விலக்கி நகையாடி இருவருந் சிலமொழி கூறியவழி அவள்
கூட்டத்திற் ற உடம்பட்டது. இது (க)கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

(௨)யாரிவ னென்னை விலக்குவா *னீ(நு)ருளர்
புந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்த்
(௪)கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னொடு
சொல்லலோம் பென்ற ரெமர்

எ - து: என்னை விலக்குவானாகிய இவன் எமக்கு என்ன உறவுடைய
னென(நு)முன்னிலைப்புறமொழியாகப் புலந்துகூறி, பின்னர் அவனைநோக்கி
நீரினே அசைக்கின்ற பொலியையுடைய தாமனாயினது பூவை எமக்கு வீளை

க. (அ) “கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு” என்பபொதுவியர் கூறலும்
“எடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின், விடாஅலோம் பென்ற
ரெமர்” எனப பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய பெருந்
தினை யாதலின் முல்லையுட் கோத்தாரென (தோல். அகத். கு. ௧௩.)
உரையில் இவரே வேறு திணையாக எழுதியிருப்பது இங்கே ஆராயத்
தக்கது.

உ. தலைவன் சொல்லெதிர் தலைவி உடம்பாடிருப்பவும், இசைவில்லா
தாரைப்போல அல்ல கூற்றுக் கூறுதற்கு, ‘யாரிவ னென்னை.....
.....ரெமர்’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, ‘எவன்கொலோ.....
.....எருடைத்து’ என உடம்பாடு கூறினாத்தலின், முற்கூறியது
அல்ல கூற்றாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்; தோல். களவி. கு. ௧௧.

ங. உளர்தல் - அசைதல்.

ச. “கல்லாக் கோவலர்” (ஐங். ௩௦௪) என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கற்
பாலது.

ஞ. ‘யாரைநீ யென்னை விலக்குவாய்’ என்றது “யாரிவனென்னை விலக்கு
வான்” என்றது முன்னிலையிற் புறமாக மொழிந்தது.

(பிரதிபேதம்) * நீருளபூந்தாமரை. † புலாந்து. ‡ அசைக்கின்ற பூவையுடையதாமரை.

ரிடத் தந்த, (க) பலமலர் வீரவதலையுடைத்தாகிய தாரிணையுடைய, * நினது ரதித்தன்மை கல்லாதபடி இயல்பாகப்பட்ட இடையறத் தன்மையை டைய; இவ்வொழுக்கம் அறிந்தாரைப்போல எம்முடைய சுற்றத்தார் ன்னோடு சிலசொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள் என்றார்; ஆதலால் ி ண்டி லில்லாது போ என்றான். * எ - று.

“எந்நில மருங்கிற் றீயும்” (உ) என்பதலை, தாமரை கூறினார்.

டு எல்லா, கடாஅய (ந) கண்ணைக் கலையுநோய் செய்யு
நடாஅத் (சீ) கீழும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்
விடாஅலோம் பென்ற ரெமர்

எ - று: அதுகேட்டவன் ஏ! வேட்கை செலுத்தின் கண்ணிலே னத்தைக் கலக்கின காமநோயை உண்டாக்கும் எழுதுகரும்பு நெருங்கின தாரிணையுடைய மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகவிடாதே கொள்; அவர் செய்த நோயை அவரைக் கொண்டே பரிகரித்துக்கொள்ளென்று கூறினார் எம்முடைய சுற்றத்தார் என்றான். எ - று.

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்லித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட
நல்லது கற்பித்தார் மஹ நமர்பெரிதும்
வல்ல ரெமர்கட் செயல

எ - று: அதுகேட்டவன் அங்ஙனம் பரிகரித்துக்கொள்ளென்று கூறி ரவர்கள் அதுவேயன்றி நல்ல மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகாமல் தடுத்து ிரும்பி அவருடைய (நீ) பல பூக்களையும் போலும் கண்ணையும் புகழ்ப்படுத்

க. (அ) “பிடவமுன் .....கோடலும்.....காயாவும் பிறவு, மணிகொள மலைந்த கண்ணியர்” (ஆ) “மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும், பல்லிலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுந், குல்லையுந் குருத்துந் கோடலும் பாங்கருந், கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்” கலி. ௧௦௧: ௨ - ௬; ௧௦௩: ௧ - ௪ என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் ௬௩௮: ௨-ஆம் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௨. தோல். அகத். கு. ௧௧.

௩. இந்நூற்பக்கம் ௭௦௧: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௪. “தோன்மேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்” கலி. ௬௩. எ - அ என்ப தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௫. பல பூக்களென்பதற்கு, மகளிர் கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுமெ செந்தாமரை, குவளை, கருநெய்தல், கருவிளை, நறுமுதலியமலர்களென்று பிரதிபேதம்) * சாதித்தன்மையைக்கல்லாதபடியியல்பாக. † பூவும்புள்ளும்.

தோளையும் பாடும்படியாக நல்லதொரு தொழில் கற்பித்தார்; அவர்தாம் அறுதியாக; எம்முடைய சுற்றத்தாரிடத்து அவர் வரைவுகேர்தற்குச் செய்யுஞ் செயலை நம்முடைய சுற்றத்தார் பெரிதும் வல்லராயிருந்தாரென்றான். எ-று.

*இஃது, இகழ்ச்சி.

க௨ ஒஹ, (௧)வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்
வழங்க லறிவா நுரையாரே டிலெர்மை
யிகழ்ந்தாரே யன்றோ வெமர்

எ - து: அதுகேட்டவன் கன் மனத்தே ஒஹ! என வியந்து, பின்னர் வெயில்வெம்மையால் ஒருவரும் வழங்கா உச்சிக்காலத்தே நீ கன்றுமேய்ப் பாய்போலப் பிறர்க்கு நோயைச்செய்து திரிகின்றதன்மையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள் இப்படித் திரிகின்றாளுென்று எனக்கு உரையா திருப்பாராயில் எம்முடைய சுற்றத்தார் எம்மை இகழ்ந்தாரேயல்லவோ என்றான். எ - று.

கந் ஒக்கு, மறிவல்பா நெல்லா விடு

எ - து: அதுகேட்டவன் கூறியது ஒக்கும்; எடா! இது பொய்யென்று யான் அறியவேண்டா; இக்கூற்றைக் கைவிடென்றான். எ - று.

கசு விடேன்யா, நென்னீ குறித்த திருங்கூங்கா
னின்னையென் முன்னின்று

சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனை
புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

௨0 ||முயங்குநின் முள்ளெயி றுண்கு மெவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரையெல்லாம்

கொள்ளலாம். இவ்வுரையாசிரியர் இதழென்பதைச் சிளையாகு பெயராக்கிப் பல்லிதழென்பதற்கு, பல பூவென்று பொருள் கூறினர். இதற்கே பலவாகிய இதழினையுடையதென்று அன்மொழித் தொகையாக்கிப் பூவென்ற பொருள் கூறவாருமுளர். 'பல்லித முண்கண்' என்னுந்தொடர்மொழி, (நற். ௨௪0: கக; துயந். ௫; ஐங். க௭0, க௯0, ௩௩௪, ௩௫௧, ௪௭௧; கலி. ௪௫: கக, ௧00: ௧0) பலவிடங்களிலும் வருதல்காண்க.

க. வினைவல பாங்கின ளாய தலைவியை நோக்கித் தலைவன் கூறியதற்கு, "வழங்காப் பொழுதுநீ.....வெமர்" என்பது மேற்கோள்; 'தொல். அகத். கு. ௨௩. ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * துதிகுட்சி. † எண்ண. ‡ மேய்ப்பாணப்போலே. || முயங்கின் முள்ளெயிறண்டுமெவன்.

வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பொய்யாயிற்
(க)சாயலின் மாற்பிற் கமழ்(உ)தார் *குழைத்தநின்
னாயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோன்
சாயினு மேள ருடைத்து

ஏ - து: அதுகேட்டவன் யான் நினை விடேன்; கரிய கூந்தலை
டையாய்! யான் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யாகக் குறித்ததென்? யான்
பாய்கூறிற்றிலேன்; அது நிற்க, நின் சுற்றத்தார் நினை என்முன்னே
ன்ற சில சொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளென்ச் சொன்னமையன்றி
அவனை நீ புல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளென்ற வர்க்கையைய அவர்
டையரோ? இல்லையன்றே! ஆகலால் நீ மெத்தென முயங்குவாய், அப்
பாழுது யான் நின் கூறிய (உ) எயிற்றை உண்பேனென்றான்; அதுகேட்
வன், இவன்கூறியது எத்தன்மைத்தோவென நெஞ்சொடு உசாவி, பின்னும்
ன்னெஞ்சை நோக்கி, பொய்யை வல்ல பொதுவன் கூறிய கூற்றெல்லாம்
மய்யாயிருப்பதோர் வார்க்கை யாயில் அவனிடத்து †மனைவாழ்க்கையிலே
ட்டேமாகின்றேன்; அன்றி அது பொய்யாயிற்றேல் மென்மை இனிகாகிய
வார்பிற் கமழ்கின்ற மாலையை வருத்தின நின்னுடைய அழகிய இதழ்போலங்
சு)கண்கள் பசுலையிற் கொள்ளப் பெருமையையுடைய மெல்லியதோள் பின்
னர் மெலியினும் நின் மேனி இப்பொழுது பெறுகின்ற அழகையுடைத்துக்
ளான் எனக் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டுக் கூறினான். எ - று.

குழைத்த என்னும் பெயரெச்சம் நின் என்னும் பெயரொடு முடிந்தது.
என்று மேய்ப்பாய் போ லென்பதனால், வினைவல பாங்காயிற்று. “கோயு

க. (அ) “ஊரன் மாற்பே,..... இன்சா யற்றே” (ஐங். கச.) என்பதும்
(ஆ) “இன்சாயன் மாற்பன்” (கலி. சுரு. ௩.) என்பதும் அதன் குறிப்
பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. தார்குழைதலைக்குறித்து, கீவக. ௨௦௩௪, ௨௦௪௨; பு - வெ. பெருந்.
கஉ; இவற்றில் வருபவையும் “குழைத்தநின் றுரும்” (கலி. கக:
கக - கஉ.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

ங. (அ) “கரும்பின், காலரி கழகைக் கண்ணயின் நன்ன, வாலெயி
றாயிய வசையி நீர்” குறுந். ௨௪௭. (ஆ) “முன்னாழ் முனையெயிற்
றமிழ்துறுந் தீநீரைக், கள்ளினு மகிழ்செய்யுமெனவுரைத்தும்” கலி.
ச: க௩ - க௪. (இ) “பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி,
வாலெயி றாயிய நீர்” குறுந். கக௨௧. என்பவையும் (ஈ)இந்நூற்பக்கம்
௩௩: க-ஆங்குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப்பொருந்துவனவும் அப்பக்கம்
௩ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. இந்நூற்பக்கம் ௨௭௬: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * குழைத்தவன், † மனைவாழ்க்கையிலே. ‡ பெருமையையுடைய தோள்.

(மின்பமும்) என்னும்(க)ருத்திரத்து, “உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடையத்
போன், மறத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு *புணர்த்தும்” என்பதனால் உறுப்
புடைத்தாகக் கூறினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடைய பிறந்தது.

இது மூச்சிரடியும் இருசிரடியும் இடையேவந்த கொச்சகக் கவி. (கஉ)

(ககங்.) நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

ளலமா லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுமீஇ

யுலமா லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல் ;

சு பேரேமுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா

யாரெல்லா நினை யறிந்தனா உ மில்வழி ;

கூ தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப்

புல்லினத் தாயர் மகனென் மற்றியான் ;

அ ஒக்குமன் ;

புல்லினத் தாயனை யாயிற் குடஞ்சாட்டு

நல்லினத் தாய ரெமர் ;

கக எல்லா ;

நின்னொடு சொல்லி நேதமோ வில்லைமன் ;

ஏதமன் நெல்லைவருவான் விடு ;

கச விடேன் ;

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா

னின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண்

டென்னெஞ்ச மேவல் செயின் ;

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய

காதல்கொள் காமங் கலக்குற வேதிலார்

பொய்ம்மொழி தேறுவ தென் ;

உஉ தெளிந்தேன் நெரியிழா யான் ;

உஉ பல்கால்யாங் கான்யாற் றவிர்மணற் றண்பொழி

ல்க லகலறை யாயமொ டாடி.

உ. தொல். பொருளி. கு. உ.

(பிரதிபேதம்) * கிளந்தமென்பதனால், கிளந்த மென்பதனால்.

முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேயந் தெல்லை
யிரவுற்ற தின்னங் கழிப்பி
யரவுற் றுருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமுர
ணல்லேறு நாகுட னின்றன
பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக்கண்டு அவனை வினை
வலபாங்கிற் றலைவன் விலக்கி அவளோடு சிறிது கூறியவழி அவன் *கூட
லுறுகின்றான் கூறியது. இது கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

(க) லமமர (உ) லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுழி

(ங) யுலமர லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல்

எ - து: நன்மை மிகப் பெருகிய விருப்பம் வருகின்ற பெருமையை
யுடைய மெல்லிய தோளினையும் சுழலுதலுடைய, முகத்தோடு பொருந்தின
கண்ணினையும் அழகினையுமுடைய நல்லாளே! நீ உற்றதனால் உழத்தலை
யுடைய ஒருந்து நோய்க்கு (ச) உய்யும் நெறியைக் கூறிப் பின்புபோ என
விலக்கினான். எ - து.

ச (ரு) || பேரேமுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா
யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி

க. | “அலமர லுண்கண்ணார்” (கலி. எங்: ௧௨) என்பதும் இந்துர்ப்பக்கம்
சசக: உ-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. | அமார்க்கண் கலி ௪௦: ௧; ௫௭: ௨௩.

ங. (அ) “உலமரல் வருத்த முறுதும்” அகம். ௧௮: ௧௩; (ஆ) “யா முல
மர” கலி. அங்: ௨.

ச. | உய்யும் நெறி - தப்பிப் பிழைக்கும் வழி; உயவு நோயைப் போக்கு
கின்ற வழியென்றுமாம்.

இ. (அ) எல்லான் என்பது எல்லாவென அண்மைக்கண் ஏற்றித்தென்று
கொண்டு, “பேரேமுற் றுர்போல.....யாரெல்லா” என்னும்பகுதியை
மேற்கோள்காட்டுவர், மயிலைநாதர்; நன். பெயரி. ௫. ௫௦ (ஆ) “ஏழுந
விரண்டு முளவென மொழிப்” என்புழி, ஏழுநல் மயங்குதலை
யுணர்த்திவருதற்கு, “பேரேமுற் றுர்போலமுன்னின்றுவிலக்குவாய்”

(பிரதிபேதம்) * கூட உடம்பட்டாளாக அவன் கூறியது. இது, † நீயுழியுயலமரல், ‡ உறுதி
குழ்தலையுடைய, || பேரேமுற் றுய்போல.

எ - து: அதுகேட்டவன், ஏடா! நினை முன்பு கண்டு அறிந்தது உயில்வாத என்னிடத்தே பெரிய பித்தேறினரைப் போல முன்னே நின்று (க)விலக்குகின்ற நீ யார்தான் என்றான். எ - று.

க (உ)தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாய்
(ங)புல்லினத் தாயர் மகனேன் மற்றியான்

எ - து: அதுகேட்டவன், என்னை நீ அறிதலை விரும்பின் மனத்தளர் கின்ற இயல்பினையுடையாய்! யான் பகைக்கு அஞ்சாத ஆட்டினத்தை யுடைய ஆயரானவர்க்கு ஒருமகனாக * லுள்ளெனன்று தன் செல்வக்குழப் பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

அ டுக்குமன்

புல்லினத் தாயனை யாயிற்(ச) குடஞ்சுட்டு
நல்லினத் தாய ரெமர்

எ - து: அதுகேட்டவன், அது மிகவும் ஓக்குமென அதற்குட்டம்பட்டு, பின்னர் நீ ஆட்டினத்தையுடைய ஆயனார் தன்மையையுடையாயின் எம்முடைய சுற்றத்தார் நும் இனத்திற் சிறந்த இன்னதனைக் குடம் பால் போதுமென்று கருதப்படும் பசுவினத்தையுடைய இடையரெனத்தன்செல்வக் குடிப்பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

கக எல்லா

நின்றொடு சொல்லி நேதலி வில்லான்

எ - து: அதுகேட்டவன், எஃ! இம்மனஞ் சிறந்த நின்னோடே சில மொழி கூறின் மிகக் குற்றமோ இல்லை என்றான். எ - று.

கங டீவதமன் றெல்லை வருவான் விடு

எ - து: அதுகேட்டவன், இருவரும் ஒத்த குடியாயிற் பின்னைச் சில ||கூறிற் குற்றமென்? யான் நானாவருதற்கு இப்பொழுது போகவிடு என்றான். எ - று.

என்பது மேற்கோள்; தொல். கங. கு. கஅ. நச். (இ) “எம்மை, முன்னேநின் ருங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ, யென்னேமுற் ருஅய் விடு” (கலி. ககசு: உ - ச.) என்பது இதனோடு ஒப்புகோக்கற்பாலது. (ஈ) “பேரே முறுநர்” என்பது நற். உஉ௦: எ. (உ) இந்நூற்பக்கம் ௪௪௫: ௪-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. “நின்னைத் தகைத்தனேன்” கலி. ௧௦௮: ௨௦.

உ. “தளரிய லவரொடு” கலி. ௬௬: ௧௭. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. கலி. ௧௦௭: ௨. அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ச. இந்நூற்பக்கம் ௬௮௭: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(புரதிபேதம்) * உடையெனென்று, டுக்குமபுல்லி. டீவதன்மெனை, ||கூறிக்குற்றமென்.

கச கிடேன்

உடம்பட்டு ஸீப்பார் கிளனி மடம்பட்டு

மெல்லிய *வாத லறியினு மெல்லியா [கொண்

(க) னின்மொழிகொண் டியானோ † விடுவேன்மற் றென்மொழி
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் விடேனென்று கூறி, பின்னரும் (உ)என்னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு என் நெஞ்சம்அறியாமையிலேபுகுத் து எனக்கு ஏவலைச்செய்யுமாயின், உலகத்தில் ஒருதாரியக்கூற்றால் (ங) உடன பட்டு மனத்தால் உடன்படாதார் கூற்றுச் செவிக்கு மெத்தென்றிருத்தலை அறிந்திருந்தேஐயினும், மெல்லியஇயல்பினையுடையாய்! நின்னுடைய வஞ்ச மானமொழியை உண்மையாகக்கொண்டு யானோ போகவிடுவேன்; அதனாற் பெற்றதென் ? அஃது ஏவல்செய்யாதாயிற்றே என்றான். எ - து.

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய

(ச)காதல்கொள் காமங் கலக்குற (ரு)வேதிலார்

||பொய்ம்மொழி தேறுவ தென்

எ - து: நின்னைக் கைகடந்து நின்ற காதலைக்கொண்ட காமங் கலக்குற லுறுகையினுலே என்னெஞ்சு எனக்கு ஏவலைச்செய்யாதெனச் சொல்லிநின்ற உனக்கு ஏதிலார் கூறிய பொய்யாகிய வார்த்தையைத் தெளியுந்தன்மை எவ்வளவு உண்டாயிற்று என்றான். எ - து.

க. “கின்மொழி... ..செயின்” என்பது மறுத்துரைப்பதுபோல் தலை மகன் கூற்று உவகைப்பற்றிவந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். பொருளி. கு. உ. இளம்.

உ. “ஆவாநெஞ் சவர்க்காழல் கண்டு மெவ்னெஞ்சே, நீயெமக் காகா தது” துறள். கஉகக.

ங. (அ) “மனத்தி னமையா தவரை யெனைத்தொன்றான், சொல்லினாற் றேற்றபாற் றன்று” (ஆ) “நட்டார்போ னல்லவை சொல்லினு மொட்டார்சொ, லொல்லை யுணரப் படும்” துறள். அஉரு. அஉச.

ச. (அ) “தாதற் காமங் காமத்துச் செந்தது” பரி. க: கச. (ஆ) “காதல் செய் காமங் கனற்று” பு-வே. கைக்கிளை. பெண்பாற. ச.

டு. “ஏதிலார் யாதும் புதல விதைமகன், கோதொரீஇக் கொள்கை முதுக்குறைவு - நோர்நின்று, காக்கை வெளிதென்பா ரென்சொலார் தாய்க்கொலை, சால்புடைத் தென்பாரு முண்டு” நீதிநீற்றி. கக.

(பிரதிபேதம்) * ஆகலப்பினும். † விடுவேனென்மொழி, ‡ ஆயினும், ||கின்மொழி.

ஏதிலாரென்றது, தான் ஏதிலேனல்லேனென்னும்பொருண்மை நூயிப்
பாய்த் தோன்றக் கூறியது. பொய்ம்மொழியென்றது தான் உண்மைகூறவும்
பொய்யாகக் கொண்டானென்பது தோன்றக் கூறியது.

உஉ தெளிந்தேன் *நெரியிழா யான்

எ - து: அதுகேட்டவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! நீ இப்
பொழுது கூறிய கூற்றால் நீ முன்னர் 'வருவான் விடு' என்றது உண்மை
யென்று யான் தெளிந்தேன் என்றான். எ - று.

உ௩ பல்கால்யாங் துன்யாற் றவிரிமணற் றண்பொழி

லல்த லகலறை யாயமொ டாடி

முல்லை குருந்தொடு முச்சுவேய்ப் தெல்லு

யிரவுற்ற † தின்னங் கழிப்பி

யரவுற(க) றுருமி னதிரும் குரல்போற் பொருமுர

ணல்லேறு நாசுட னின்றன

பல்லா னினநிறை நாமுடன் செலற்கே

எ - து: என்று பின்னர், யாம் முல்லைப்பூவைக் குருந்தம்பூவோடே
முடியிலே சூடிப் பலகாலங் காட்டாற்றில் விளங்குகின்ற மணலையுடைய
குளிர்த் தொழிலிடத்து யாம் முன்பு || தங்கும் அகன்ற பாதையிலே ஆயத்
தோடே விளையாடுகையினாலே பகற்பொழுது போய் இராப்பொழுது வந்து
தோன்றிற்று; அது வருவதற்குமுன்னர்ப் போகாமல் + தாழ்க்கின் நம்மைக்
கோப்பிப்பார்கன்; அதனை உணராத நீ இன்னங் காலங்கழியாநின்றாய்; பல
பசுவின் த்தினுடைய திரளுக்குள்ளே, (உ) பாம்புசேர்க்கையிலே அதிரும் உருமி
னுடைய குரல்போல அதிரும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையுடைய நல்ல
(௩) ஏறுநாசுடனே தம்மிற் கூடி நின்றன; அவைபோல நாமுங்கூடிச் சேரப்
போதற்குக் கூட்டத்திற்கு உடம்பவொயாக என்றான். எ - று.

(அ) "வானேறு வானத் துரற்ற வயமுர, னானேற் றெருத்த லதனே

டெதிர்செறுப்ப" கார். க௦. (ஆ) "இடியார் கடுமுழக் கேறு" தே.

(இ) "இடிக்குர லானேற் றினமெதிர் செறுப்ப" கல். கூடி: க௦.

(ஈ) "(அடலேறு) இடியிட்டதிர்கா ரெதிதேற்றெழுந் தாங்கு நோக்கி"

நீருவினே. மாயப்பசுவை வதைத்த. க௦.

உ. இந்நூற்பக்கம் உஎச: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௩. "மல்லன் மறுகின் மடநா குடனாகச், செல்லு மழவிடைபோற் செம்
மாந்து" நன. சுயம். க௫௬.

பிரதிபேதம்: * நெரியிழாய் எ-து, † தெளிந்தேன், ‡ இன்னும், || தங்கும்பாதையிலே
+ தாழ்க்கின்.

“ஒங்குசினைத் தொடுத்த*ஆசல் பாம்பென, முழுமுத றமிய வருமெறிந்
கன்றே”(க)என்றார் பிறரும்.

(௨)யாங் கூட ஆயத்தோடி ஆடியெனத் தானுங்கூட ஆடினென்றதனா
னும், பொழுது † வைகிப்போதற்குத் தாம் தமக்குரியால்லென்றமையானும்,
ஏறும் நாகுங் கூடப் போமாறுபோல நாமுங் கூடப்போக என்றமையானும்,
வினைவல பாங்கினராயிற்று. ஆரவறவெனத் திரிக்க.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கை பிறந்தது.

இது தரவும் இரண்டடியான் இரண்டு கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும்
குறவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் இரண்டும் தனிச்சொல்லும்
நெடுவெண்பாட்டும் குறவெண்பாட்டும் சிந்திது ‡ யோரடியா னென்றும்
சொற்சீரடியும் ஐஞ்சீரும் வந்து (ங) போக்கிலக்கண || மில்லாத ஆசிரியச்
சுரிதகமும் பெற்ற x உறழ்கலி. (க௭)

(ககச.) வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புநர் தாஅழிந்த

வோரிப் புதல்வ னழுதன னென்பவோ

புதுவ மலர்தைஇ யெமரென் பெயரால்

வதுவை யயர்வாரைக் கண்டு மதியறியா

வேழையை யென்றகல நக்குவர் தீயாய்நீ

தோழி யவனுழைச் சென்று;

எ சென்றியா னறிவேன் கூறுக மற்றினி;

க. அகம். சுஅ: சு - எ.

௨. “அடியோர் பாங்கினும்” என்னும் நோல். அகத். ௨௩-ஆம் குத்திர
வுரையிலும் இவ்வுரையாசிரியர் தலைவனும் தலைவியும் வினைவல பாங்
கின ரென்பதற்கு “பல்கால்யாங் .....செலற்கே” என்னும்பகுதியை
மேற்கோள்காட்டி, இக்குறிப்புக்குச் சிறிது வேறாக “இது தாழ்த்துப்
போதற்குத் தலைமையினரிக் கடிதிற்போகல் வேண்டிமென்றமை
யானும், நல்லேறும் நாகும்போல் நாமும், கூடப் போகல் வேண்டி
மென்றமையானும் தலைவன் வினைவலபாங்கின னாயிற்றென்க. வினை
வல்லானென்னதுபாங்கினென்றதனால்தமரேவல்செய்வதுபெறுதும்;
இஃது அவ்வநிலத்து இழிந்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தொழிலையாய்
நிகழும்” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

௩. இது போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச்சுரிதகம் பெற்று உறழ்கலி
யாயிற்றென்பர் பேராசிரியரும். நச்சினுர்க்கினியரும் அவ்வாறே கூறு
வர். நோல். செய். கு. கடுக.

(பிரதிபேதம்) * பூதலம்பாம்பென, † வைகிப்போதற்கு. ‡ ஓரடியானென்றமஞ்சீரும், || இல்
வழிசூசிரியச், x ஒத்தாழிசைக்கலி.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றெல்லா
நினக்கொரு உ மற்றென் றகலகலு நீடின்று
நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு ;

கஉ தருமணற் றுழப்பெய் தில்பூவ லூட்டி
பெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
பெருமண மெல்லார் தனித்தே பொழிய
வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் புனைந்த
திருதுத லாயத்தார் தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணர் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ வலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை யுலகம் பெறினு
மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கிருமணங் கூடுத லில்லியல் பன்றே.

இஃது “ஆங்கதன் புறத்துப் புரைபட வந்த மறுத்தலோடுதொகைகு
(க) *என்பது, அவன் வரைவுவேண்டின ட்டுத்து அவ்வரைவு புறத்த
தாக்கியவழித் தலைவி தன்னுயர்வு உண்டாகத் தோன்றிய மறுத்தலோடே
முற்கூறியவற்றைத் த்தோத்து” என்று பொருள்கூறி, “அதன்புறமெனவே
அதந்த அயலாகிய நோதுமலர்வரைவாயிற்று” என்றும்; உயர்வு, (2)துடிப்
புறப்புங் கற்பும்; அதற்கேற்பப் புறர்வரைவு மறுத்துத் || தலைவன்
வரையுமாறு நீ கூறெனத் தோழிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

வாரி நெறிப்பட்ட டுரும்புறந் + தாஅழ்ந்த
(நு)வோரிப் புதல்வ னமுதன + நென்பவோ

க. தோல். களவி. கு. கசு. இதனுரையில் இவர் இச்செய்திக்கே இச்
செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, சிறிதுவேறுபட இக்குறிப்பையும் எழுதி
யிருக்கிறார்.

உ. (அ) “இற்பிறப்பு மீடாழுக்கு மீழுக்க மில், கற்பும் யான்பிறர்க்
கெவ்வனங் காட்டுகேன்” (ஆ) “இற்பிறப் பென்ப தொன்று மிரும்
பொறையென்ப தொன்றுங், கற்பெனும் பெயர்தொன்றுங் களிரடம்
புரியக் கண்டேன்” க.ப. குடாமணி. கள, திருவடி. சுஉ.

கஉ. ஒரி-ஆண்பிள்ளையின் தலைமயிர்.

(பிரதிபேதம்) * என்பது. † இடத்தே வரைவு, இடத்தவரைவு. ‡தொகுத்தென்பதற்குப்
பொருள். அதன்புறமெனவேகொதுமலர்வரைவாயிற்று. உயர்வு. || தலைவன்
வரையுமாறு. = கூறினான். + தாழ்த்த. + என்பவோ வோகும்புதல.

புதுவ மலர்க்குது யெமரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் * கண்டு மதியறியா
வேழையை யென்றகல் நக்குவர் தீயாய்நீ
தோழி யவனுழைச் சென்று

†௭ - து: தோழி! புதியனவாகிய மலர்களைச் சூடி எம்முடைய சுற்றத் தார் என்பெயரைச் சொல்லிப் பெண்பிள்ளைக்கலியாணஞ் செய்கின்றவர் களைக் கண்டு வைத்தும் கோதி நெறித்தற்றொழிலிலே பட்டுப் பெரிய முது கிலே தாழ்ந்துகிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வன் அழுதனனென்பவோ? அங்ஙனங் கூறுவார்களாயின், நீ அவனிடத்தே சென்று இவ்வதுவை நின்னை விட்டு அகலாநீர்க் அது நின்னிடத்தே ஆம்படி வரைந்துகொள்ளும் மதியை அறியாதவழைத்தன்மையையுடையென்ற சிரித்துவாரா || யென்றான் - ௭ - று.

கோதி நெறித்து முதுகிலே கிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வனென் றதனோ பயன், மயிர்முடி கூடி இளமை முடிந்த காமச்செவ்வி அறிந்து கனவொழுக்கத்திற்கு உரியனையும் தான் வரைந்து கொள்ளத் தன்மை அறியாமல் இருமுதுகுரவர்க்கீழே நிற்கின்ற பிள்ளையாயிருக்கின்றவனென்பது உணர்த்திற்று.

அழுதனனென்பவோ என்றது, (க) நொதுமலர்வரைவுவந் துழியும் தான் வரைவின்முயலாது வருந்தினனென்று ஊரிலுள்ளார் கூறுவார்களோ என்ற வாறு. இஃது அழகையென்னும் மெய்ப்பாடு. பெயராலென்பது உருபுமயக்கம்.

௭ சென்றியா வறிவேன் கூறுக = மற்றினி

௭ - து: அதுகேட்ட தோழி ஆண்டுச்சென்று அவனிலையை அறிவேன்; பின்னை, அவற்குக் கூறுவனவற்றை இனிக்குகூறுவாயாக என்றான். ௭ - று.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றெல்லா
நினக்கொருஉ ÷ மற்றென் றகல்கலு நீடின்று
நினக்கு வருவதாகக் காண்பர் யனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு

௭ - து: அதுகேட்ட தலைவி, மடவாய்! நீ அவனிடத்தே சென்று டொ! நின்குரவரை நோக்கி இவ்வதுவை என்னிடத்தே யாகவேண்டு

க. நொதுமலர் - அயலார்.

(9ரதிபேதம்) * கண்டிலக்கிமத், † ௭-து. க்காத நெறித்தம்.....தாழ்ந்துகிடக்கின்ற புதல்வனென்றதனும் பயன்.....கனவொழுக்கத்திற்கு முரியனையும்..... மெய்ப்பாடு. தோழி! புதியவாகிய, † கண்டிலைத்துமோரிப்புதல்வன், || என் றான். பெயராலென்பது = மாற்றினி, ÷ மற்றென்றகல். ௭-து: அதுகேட்ட தலைவி மடவாய் என்றான்.....வியுய்னமைபற்றி. அகலநீடிந்து நினக்கு, + கூறு என்பது மடவாய், x கூகவேண்டுமென்று.

மென்று சொல்லுஞ் சொல்லை அறியாதபேதை; ஆகையினாலே *இவ்வதவை
கினக்குரித்தன்றி அகலும்; அவ்வகற்சிதான் நீட்டித்தலில்லை; அது கொது
மலர்க்கின்றி நினக்குவருவதாக நெஞ்சாலே காண்பாய்; அங்ஙனம் †காணு
யாயின் அது நின்னை ஒருவுமென்று நீங்கு; அங்ஙனம் நீங்கும்பொழுது
இவ்வதவை தனக்குரித்தாக முயலும்படி நீ சொல்லிய சொற்றானும் முன்பு
வரைவுகடாயவுஞ் ‡சொல்லாத அவன் நினையாமல்(க)நின்வவலை அவன்மனங்
காரியமென்றே கொள்ளும்படி கூறுவாயாக ||என்றான். எ - று.

மடவாயென்றான், ஆண்டிக்கூறுவனவற்றைத்(உ)தான் ஆறியாள்போலத்
தன்னை வினாவினமைபற்றி.

கஉ (ங்) தரு(சு)மணற் றுழப்பெப் தில்(ரு)பூவ லாட்டி
யெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
பெருமண மெல்லாந் (சி)தனித்தே (எ)யொழிய
(அ)வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் ÷ புனைந்த

க. “விரைந்து தொழில் கீகட்டு ஞால நிரந்தினிது, சொல்லுதல் வல்
லார்ப்பெறின்” துறவு கசசு.

உ. “தானறித்து கூறத் தலைமற் றிடையது, கோனடைந்த தீதென்று
கூழமால்” பாரதம்.

ங. (அ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து” நெடுநல். கூ. நற்.
கசங். உ. பெருங். (க) சள: ககௌ. (ஆ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர்
முற்றம்” அகம். கஅ௭. கூ. (இ) “தருமணன் முற்றத்து” மது. கஅச;
பெருங். (க) ஙச: ச௦. (ஈ) “தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் ஞெருசிறை”
மணி. கஅ: சச. (உ) “தருமணற் பேரில்” (ஊ) “தருமணற் பந்தர்”
(எ) “தருமணன் ஞெமிரிய தண்பூம் பந்தருள்” பெருங். (க) ஙங:
கஙச; ஙக: சக; (ச) கூ: கஉ.

ச. “வரைப்பின் மணற்றுழப் பெய்து” கலி. ககடு: கக.

ஞ. (அ) “பூவலாட்டிய புனைமாண் பந்தர்க், காவற்சிற்றிற் கடிமனை” சிலப்.
கக: டி - கூ. (ஆ) “பூவற் படுவில” புறம். ஙகக: க. (இ) “பூவலங்
குன்றம்” களவழி. கஉ.

க. “தனித்து” என்பதைத் தனிக்கவெனத் திரித்து, யான் தனியே
நீங்கின்னாக என்க.

எ. “ஒழிய” என்பதற்கு அவனையன்றி வேறு சிலரிடத்தே தங்குகையி
லேனே என்பதைப் பொருளாகக்கொள்க; ஒழிதல் - நீங்குதல். இஃது
இப்பொருட்டாதலை ‘ஒழிய’ ‘ஒழிந்திட்டான்’ (கீவக. உருகக, உரு௦ச)
என்பவற்றுக் கெழுதியிருக்கும் உரையான் உணர்க.

அ. “வரிமணல்” பட். கூ. கலி. கஉ௭: டி.

(பிரதிபேதம்) ஈபின்னைஇய்தவை, † காணாயிற் பின்னை அது, ‡ சொல்லாக அவன்.
|| என்றந்தருமணல், ÷ புனைந்திருததல்.

திருதுத லாயத்தார் * தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணர் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ † வலர்ந்த
விரிநீ ருநிக்கை(க)யுலகம் பெறினு
மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கிருமணம் ‡ கூடுத லில்லியல் பன்றே

எ-து: என்று பின்னும்தோழியை நோக்கி, ஆராய்ந்துபார்க்கில் அறவினை யுடைத்தாகிய மணலினையுடைய (௨) துறைபின்முன்னே சிற்றிலிழைத்து விளையாடிய அழகிய றுதலினையுடைய ஆயத்தார் தம்முள்ளே நீன்று || பான் தனியே நீங்கினேனாக அவன் புணர்ந்த ஒருமணத்தை நம்முடைய செஞ்சு தான் அறியும்; அங்ஙனம் அறிக்கொளிக்கவும். (௩) கொண்வெந்து குவித்த மணலைத் தஞ்சப் பரப்பி இல்லை (௪) செம்மண்ணைப்பூசித் தெய்வமாக வைத்த (௫) எருமையாகிய பேட்டின் கொம்போடு எம்முடைய சுற்றத்தார் இவ்விடத்து நடத்தும் பெண்டினளைக் கல்லியாண்மெல்லாம் அவனை யின்றி வேறெவ்வ ிடத்தே கங்குகையினுல இருமணம் - உண்டாகாநின்றது; இவ்விருமணம் பார்த்த திரை விரிகின்ற கடலை உடுக்கையாகவுடைய உலகத்தைப் பெறிலும் ஆரிய நெறியையுடைய ஆயர்மகளிர்க்கு உண்டாகல் குடிப்பிறப்பிற்கு இயல் பன்றென்று யான் தெருமருகலைச் * சிறிது கைவிட்டிருக்கவோ? கைவிட் டிருக்கின், குடிப்பழுதுமாய்க் + நபும் நீங்குமன்றோ என்றான். எ -று.

இனி, இருமணங்கூடுதல் இயல்பன்றாரிருக்க ஒரு மணத்தான் அறியு | மாயிற் பெருமணமெல்லாக் தனித்தே + ஐறியச் செய்தே தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ என்றும் பொருண்முடியாமை காண்க.

இதனால், தலைவிக்குத் தம் யிறையால் அச்சமே தோன்றிற்று.

க. "பழியெனி, னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளவர்" புறம். ௧௮௨: ௫ - ௬.

உ. "முன்றறை" என்பதற்குத் 'துறை முன்' என்றே. பொருள் கூறவர் பிறரு; பரி. ௧௨: ௩௬: புறம். ௧௩௬: ௨௫.

௩. "தாயே, புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி, மனைமண வடுத்து மாலை நாற்றி, யுவந்தினி தயரும்" அகம். ௧௧௫: ௨ - ௫.

௪. "பூவலூட்டி" (அகம். ௧௧௫: ௩) என்பதற்கு, சுவரைப் புதுக்கோலஞ் செய்து ன்றும் பூவல் - சிவப்பு என்றும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

௫. இச்செய்தி வேறெங்கும் கண்டதன்று.

(பிரதிபேதம்) * தம்மிற்புணர்ந்த, † மலர்ந்த, ‡ கூறுதல். || யான்கினேனாக. + உண்டா கின்றது, x சிறிதங்கை, + ஒழிக்கசெய்தே.

எருமைப் பெடையென்றது * “பேடையும் பெடையும்” என்னும் (க)
குத்திரத்து நாடினென்றதனால் அமைத்தாம்.

(௨) இது வெள்ளைக்கொச்சகமும் ஓரடியானென்றும் கொச்சகமும் போக்
கிலக்கண ஈயில்வாத ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (கச)

(ககரு.) தோழிநாங், காணுமை யுண்ட கடுங்கள்னை மெய்கூர
நாணது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குங்
கார்த்ததூஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
புல்லினத் தாய மகன்குடி வந்ததோர்
நி முல்லை யொருகாமுங் கண்ணியு மெல்லியால்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றோழியாய்
வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த கதுப்போடே
யண்ணையு மத்தனு மில்லரா யாய்நாண
வண்ணமுன் விழ்ந்தன்றப் பூ ;

க௦ அதனை, வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா
ணெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினான் யானுமென்
சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த
பூங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்
பாங்கருங் கானத் தொளித்தே னதற்கெல்லா
வீங்கெவ னஞ்ச வது ;

க௧ அஞ்சல், அவன் கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு
மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நின்னை யகன்கண்
வரைப்பின் மணற்றாழப் பெய்து திரைப்பில்
வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா
மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை.

இது தலைவிகளவுவெளிப்பட்டதென்று அஞ்சித்தோழிக்குச் சொல்ல,
|| நமர் நீக்கினை அவற்கே கொடுக்கச் சூழ்ந்தாரெனச் சொல்லி அச்சம்
நீக்கியது.

க. தொல். மரபியல். சூ. ௫௪.

உ. | இச்செய்யுள் போக்கிலக்கணமில்லாத ஆரியச் சுரிதகம்பெற்ற உறழ்
கலிக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். சூ. கருசு. பேர். நச்.

(பிரதிபேதம்) * பேடை பெடையும், பெட்டையும் பெடையும், † இல்லாவாசிரிய.
‡ சொல்லவேண்டினை. || எமர்.

இதன் பொருள்.

- (க)தோழிநாங், (உ)காணமை(ங்)யுண்ட கடுங்கள்ளை மெய்கூர
(ச)நாணது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
கரந்ததூஉங் (டு)கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
(அ)புல்லினத் தாய மகன்ருடி வந்ததோர்
டு மூல்லை யொருகாழுங் கண்ணியு மெல்லியால்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றேழியாய்
(எ)†வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த கதுப்போடே
யன்னையு மத்தனு ‡மில்லரா யாய்நாண
வன்னமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ

- க. 'ஆயர்வேட்டுவர்' என்னும் (தொல். அகக். உக.) சூத்திரவுரையில்
'ஆயர்வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்தோதிறாரேனும்'
ஒன்றென முடித்தவான் அந்நிலங்கட்டுரிய எண்ப்பெயர்களான
வருவனவும் கொள்' என்ற கூறி, "கோழி நாம்.....மகன்"
என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர். நச.
- உ. (அ) "நம்மு னாணுநர் போலத் தம்முண், மதுமறைத் துண்டோர்
மகிழ்ச்சிபால, வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப்" தொல். களவி. கு. உக.
நச; நாற். கு. கசக. மேற். (ஆ) "கன்னொற்றிக் கண்சாய் பவர்"
திறள். கூஉஎ. (இ) "மட்டொளிக் துண்ணு மாந்தர் மாண்புபோன்
மறைத்து வண்ணப், பட்டொளிக் தொழிப வல்குற் பசங்கதிரிக் கலா
பர் தோன்ற" சீவக. உருகூ.
- ங. "அந்தித்தேறன் மாந்தினர் மயங்கி .....புலவிக் காலத்துப்
போற்றா துரைத்த. காவியங்கண்ணார் கட்டுரை யெட்டுக்கு, நாவொடு
நவிலா நகைபடு கிளவியும்" சீலப். கச: ககூ - ககூ.
- ச. "நானென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக்குங் கன்னென்னும், பேணுப்
பெருங்குற்றத் தார்க்கு" திறள். கூஉச.
- டு. "தலைப்பெய்து, கையொடு கண்டாய்" கலி. கடு: உஎ - உஅ என்பதும்
அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- க. "புல்லினத் தாய்மகன்" (கலி. கடு: சஎ) என்பதும் அதன்குறிப்பும்
பார்க்க.
- எ. "ஐங் கூந்த லுளரச், சிறுமூல்லை நாரியதற்கு" (கலி. கடு: கடு-கூச.)
என்தற்கு, 'ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அது வெண்ணெயின்
நாற்றம் நீங்கிச் சிறிய மூல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேலியிக நாரியதற்கு'
என்ற எழுதியிருக்குமுறை ஈண்டு அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்)* ஆயர்மகன். † வெண்ணையுரைஇ. ‡ இல்லாநாயாய்நாண.

*எ - து: மெல்லிய இயல்பினையுடையாய்! நம்மாட்டினத்தையுடைய (க)ஆயர்மகன் குடிவந்ததொரு முல்லைத்தொடையினையும் அதனாற் செய்த தோர் (உ)கண்ணியையுங்கூந்தலிலேயிட்மெிகவும்[†]முடித்தேன்;தோழி! அப்பூச் செவிலித்தாய் ||வெண்ணெய்தேய்க்கவிரித்த மயிரோடே நற்றாயர் தந்தை முதலியோரும் இவ்விடத்தேயிராநிற்க நற்றாயர் கெட்டுநானும்படியாகச் செவிலிமுன்னே வீழ்த்தது; ஆகையினாலே ( ) தோழி! பிறர் காணாமையுண்ட (ங)கள்ளின்களிப்பு மெய்யிடத்தே தோன்றி மிகுக்கையினாலே பின்னை நாண மற்சென்று பிறர் நடுங்கும்படி அக்கடுங்கன்னித் தாமுண்டபடியை உரைத் தாற்போல - நாம் கரந்தகனவொழுக்கமும் கையோடே பிடித்துக்கொள்ளப் பட்டேங் காணென்றான். எ - று.

க0 அதனை, + வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா

ணெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதித்திட்டு

நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினான் யானுமென்

சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த

(சு)பூங்கரை நிலம் தழீஇத் துளர்பொல்கிப்

(ரு)பாங்கருங் கானத் தொளித்தே னாதற்கெல்லா

வீங்குகவ X னஞ்ச வது

எ - து: பின்னரும் அப்புவை வந்தபடி என்னென்று கேட்டலுஞ் செய் யானாய்ச் சினத்தலுஞ் செய்யாளாய் நெருப்பைக் கைபாலே தீண்டினவர்கள் = அக்கையைப் பிதிர்க்கு மாறுபோலக் கையைப் பிதிர்ந்து நீங்கிப் புரமாகிய புறத்தேபோனான்; அவன்போன பின்பு யானும் என்னுடைய மயிர்ச், சந்தனம் பூசி உலர்த்தின மயிரை முடித்து நிலத்தே ** தாழ்ந்த பூத்தொழிலையுடைத்

க. (அ) “முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்” பதிற். உக: உ0.

(ஆ) “முல்லையங் கண்ணிசிந்தக் கால்விசை முறுக்கியாய், ரொல்வென வொலிப்ப வோடி” சீவக. ச.௩.அ.

உ. “கூழையு ளேதிலான், கைபுனை கண்ணி முடித்தான்” கலி. க0௭: கச - கரு.

ங. “மெய்க்கண், மகிழா னறிப நற” நான்மணி. எக.

ச. “பூங்கரை நிலம் புடைதாழ” கலி. ககக: ங.

டு. “பாங்கரும் பாட்டங்கால்” கலி. ககக: க.

(பிரதிபேதம்) * எ - து, மெல்லியலாய் நம்மாட்டினத்தை. + செய்தயழகினையுடைய கண் னியையும். † முடித்தேன் அப்பூ. || வெண்ணெய்தேய்க்க. எண்ணெய்தேய்க்க.

( ) தோழி. + நாகங்கந்த ஒழுக்கமும். + வினவலுஞ்சொல்லான் சினவலுஞ் சொல்லான். X அஞ்சவது அஞ்சல். எ-து: = தக்கையைப், ∴ சந்தனமெழுதி யுலர்த்தின, ** தாழ்ந்துபூத்தொழிலை.

நாகிய கரையினையுடைய ¹நீல ஆடையைக் கையாலே சிறிதேறத் தழுவித்
கொண்டு அச்சத்தால் தளர்ந்து நடந்து பக்கத்திலுண்டான செல்லுதற்கரிய
காணத்திலே சென்று ஒளித்தே நென்றான்; அதுகேட்டதோழி, ஏ! அப்பூ
வீழ்ந்ததற்கு நீ அவ்விடத்தே அஞ்சுவது என்னகாரியத்திற் *கென்றான். ௭-று.

கள அஞ்சல், (௧) அவன்கண்ணி நீபுணந்தா யாயி னமரு

மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நினை யகன்கண்

வரைப்பிள் (௨) மணற்றாழப் +பெய்து திரைப்பிள்

வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா

மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை

௭ - து: என்று பின்னும் நின் தலைவன் கண்ணியை நீ சூடினாயின்
அதற்கேற்ப நம்முடைய சற்றத்தாரும் நினை அவனிடத்தே அடுத்தலைச்
சூழ்ந்தார்; அதுவேயன்றி அதன்ற இடத்தையுடைய முற்றத்தே மணலைத்
+ தங்கப்பெய்து திரையிட்டிக் கல்யாணமும் இப்பொழுதே செய்வார்கள்;
பகலேயன்றிப் போன இரவிலும் ஆராய்ந்த காரியம் || அக்காரியமேயாம்;
நீ அஞ்சாதேகொள்ளென்றான். ௭ - று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை பற்றத்தது.

+இஃது ஐஞ்சீரெக்கி வந்த தாவும் பாட்டுஞ் சரிதகமும் பெற்ற கவி
வெண்பா. (௧௫)

(௧௧௩.) பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேமெந்

தாம்பி நெருதலை பற்றினை யீங்கெம்மை

முன்னையின் ருங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ

யென்னையே முற்றாய் விடு;

நு விடேளன், தொடரூய செல்வார்க் துமித்தெதிர் மணிநிங்

கடுவய நாகுபோ னோக்கிக் கொடுமையா

னீங்கிச் சினவுவாய் மற்று ;

௧. “நின் கூழையு ளேறவன், கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டு.....
நின்னையப், பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ,
டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு” கலி. ௧௦௭: ௩௦ - ௩௪.

௨. “மணற்றாழப் பெய்து” (கலி. ௧௧௪: ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) *:என்றான் அவன்கண்ணி, +பெய்த வதையையும், +தங்கப்பெய்த கல்வி
யாணமிப்பொழுதே. || அக்காரியமேயாமினியஞ்சாதே, +இதஐஞ்சீரெக்கி.

அ நீநீங்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவீற்றுச் சென்றாங்கு
வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு ;

க௦ யாய்வருக வொன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்
கோவ்ரினு மிங்கே வருக தளரேன்யா
னீயருளி நல்கப் பெநின் ;

க௩ நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினைஇக்
கனைபெய லேற்றிற் றலையாத் தெனையதூஉ
மாமெதிர் கூறி மயக்குப் படுகுவாய்
கலத்தொடியாள் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்
வருவையா னுணியி நீ.

இது வினைவலபாங்கிற் றலையைய ஆற்றிடைக்கண்டு * விலக்கிய
தலைவனோடு அவள் சில மொழிகூறிக் துறியிடங் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)பாங்கரும் (உ)பாட்டங்கால் (௩)கன்றொடு செல்லேமெந்
† தாம்பி னொருதலை பற்றினை ஈந்(ச)கெம்மை
முன்னையின் றுங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ
‡ யென்னை (௫)யே முற்றாய் விடு

எ - து: மனைப் || பக்கத்திற், பிறர் சேருதற்கரிய, நாம் பயிர் செய்யுந்
தோட்டத்திடத்தேகன்றோடுபோகாந்ன்றேம்; அங்குந் போகின்மளம்முடைய
கையில் தாம்பின் ஒரு தலையைப் பிடித்தனையாப் எம்மை இவ்விடத்தே + முன்
பேயும் ஒருதா நின்று விலக்கினாற்போல விலக்குதற்கு, எடா ! நீ என்ன
பித்தேறினாய் ? நீ என்னைப் போகவிடு என்றான். எ - து.

க. “பாங்கருங் கானத்து” கலி. ககரு: க௫.

க. “பாட்டங்கால்” கலி. ககக: ச.

௩. “கன்றெல்லார் தாம்பில்” கலி. ககக: க - உ. என்பதும் அதன்
குறிப்பும் பார்க்க.

ச. “பேரேமுற்றாப்போல முன்னின்று விலக்குவா, யாரெல்லா நின்னை
யறிந்ததூஉ மில்வழி” கலி. கக௩: ச - ௫.

௫. இந் துறப்பக்கம் எ௩௩: ௫ - ஆங் குறிப்புப் பார்க்க

(பிரதிபேதம்) * விலக்கியவத்தலையோடு, † தாம்பிலொருதலை, ‡ என்னை முற்றாய்விடு,
|| பக்கத்திற்சேருதற்கரிய நாமபயினைச்செய்யும், + முன்பேவுமொருத்தர்
நின்று விலக்கினாற்போல.

தி * விடேஎன், (க)தொடஇய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்ணிங்
கடு †வய நாகுபோ னோக்கித் (உ)தொடுவாயி
னிங்கிச் சினவுவாய் ‡ மற்று

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் நினைப்போகவிடேன்; தன்னைத்
நினைத்தற்குச் செல்லுமவர்களை இடையே விலக்கி இதிரே மிக்குச்செல்லும்
கடிய வலியினையுடைய நாகுபோலே செறுத்துநோக்கித் தொழுவின் வாயிலி
னின்றும் போந்து நின்று பின்னைச் சிணப்பா ||யென்றான். எ - து.

அ நீநீங்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் ÷ தத (நு)விறுந்துச் சென்றற்கு
வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ இவ்விடத்து நின்றும் போ; அதுவென்
னெனில் தன்னுடைய கன்றைச் சேர்ந்தார்மேலே கோபத்தையுடைய புனிற்
றுச் Xசென்றாற்போல நீ என்மேலே வந்தது காணில் யாய் தறுகண்மையை
யுடையளாய் வந்துதேறுதலுமுண்டுகாண்; அவ்வரவை நீபேணித் +கொள்வா
யென்றான். எ - து.

க0 யாய்வருக வொன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்

கோவரினு மிங்கே வருக **தளரேன்யா
(ச)னீயருளி நல்கப் பெறின்

க. வயாவென்பது வேட்கைப் பெருக்கத்தை யுணர்த்துமென்பதற்கு,
“தொடஇய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்ணிங், கடுவயா நாகுபோ
னோக்கி” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, வயாவென்பது கன்றின்மேற்
காதன்மிகுதி குறித்து நின்றதென்பர், தெய்வச்சிலையார்; தொல்.
உரி. கு. ௫௭. ‘வயாவென்’

உ. எழுப்புதல் எடுப்புதலென வருதல்போல, தொழு, தொடுவென மூகரம்
டகரமாய் வந்ததுபோலும்.

ங. (அ) “சுற்று, அச்சப்பொருளில் ஒன்றாகக் (தொல். மெய்ப்ப. கு. ௭)
கூறப்பட்டிருத்தலும் (ஆ) “கடுஞ்சுலா நாகுபோ னிற்கண்டு நாளு,
நடுங்கு நுற்றதென் னெஞ்சு” (கலி. ககர: ௧௪- ௧௫.) என்பதும் (இ)
“கன்றமர் கறவை மான, முன்சமத் தெதிர்த்ததன் ரேழற்கு வருமே”
(புறம். ௨௭௫: ௮ - ௯.) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ச. (அ) “நின்றோழி யென்னை, யருளியல் வேண்டுவல்” (ஆ) “களிநன்
னான் தன்னையொரு, பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ?”
(பிரதிபேதம்) * விடேன் தொடிய செல்வோர்த். †. வயாநாகுபோனோக்கித் கொடுமையா.
‡ மற்ற நீநீங்கு. எ-து: || என்றான் தன் கன்று, + கதறிந்ருய், X சென்
ருப்போக, சென்றாற்போல, + கொள்ளென்றான், யாய்.

எ - து: அதுசேட்டவன், நீ அருள்செய்து என்னைக் கூடப்பெறிள், அவ்விடத்தே ஒன்று தாய் வருக; ஒன்று அயலார் வருக; அவர்களையன்றிப் பின்னை நின் தந்தை தான் வரின்னும் வருக; அதற்கு யான் வருந்தேனென் றுன். எ - று.

கக. *நின்னையான் சொல்லினவும் பேணும் நினைஇக்

(க)கனைபெய +லேற்றிற் றலைசாய்த் தெனையதூஉ

மாமெதிர் கூறி மயக் கூப் படுருவாய்

கலத்தொடியார் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்

↓வருவாயா னுணர்வி நீ

எ - து: அதுசேட்டகலைவி. நின்னையான் எத்தன்மையவாகவுஞ்சொன்ன || வார்த்தைகளைப் பரிசுரியாய்ப் கூட்டத்தையே கூனைத்து செல்க்த மழையிடத்து ஏறபோலே தலையைச் சாய்த்து யான் கூறியவற்றிற்கு எதிராகச் சில சொற்களைக் கூறி இங்ஙனம் மயக்கமுறுகின்றவனே! நாணமில்லாதவனே! நீ கறவைக்கவத்தோடே யாஞ் செல்லும் பசுமேய்க்கின்ற இடத்தையும் நாடி என் கமையன்மார் நிற்கும் புலத்திலும் வருவையாயிருந்தாய்; ஆண்டுக் கூடுது மெனக் குறியிடும் கூறினான். எ - று.

இதனால், - இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிரித்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டு.

(கக)

(கக௭) மாண வருங்கிய நன்பொன் மணியுறிஇப்

பேணித் துடைத்தன்ன றேனியாய் கோங்கின்

முதிரா விளமுனை யொப்ப வெதிரிய

தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுநின்

கைய தெவன்மற் றுரை ;

க. கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றில்தோர்

மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்

போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள

காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண் ;

(இ) “இருளுறழ் கூத்தலா னென்னை, யருளுறச் செயினுமக் கறனுமர் ரதுவே” (ஈ) “நீகல்கி னுண்டென் னுயிர்” கலி: கக: க௭ - க௭, கக - ௨௦; க௭௦: கக - ௩௭; க௭: க௨.

க. “தனைபெயல்” (கலி. ௭௮: ௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * நினைஇயான், † எந்நித் தலைசாய்த்த, ‡ வருருவையால், || வார்த்தைகளையும்.

பரிசுரியாய், + இருவரும் புணர்ச்சியுவகை யெய்தினர் இது அஞ்சீர்,

க0 காணினி, தோட்டார் கதுப்பினென் றோழி யவரொடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமூல்லை மற்றிவை
மூல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா
யெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோனிக் கண்டேனாற்
செல்லென்று தின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்கு
மெல்லிய தோரா வறிவு.

*இஃது ஆற்றிடைத்தலைவன் தலைவியைக் கையதுவியுய்ச்சேர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

மண வுருக்கிய கன்(க)பொன் மணியுறீஇப்
பேலிக் குடைத்தவன் மேலியாய்(உ)தோங்கின்
முதிரா விளமுறை பொர்ப்ப வெதிரிய

க. “பொன்னுரை மண்யன்ன மாமைக்கண்” (கலி. ௪௮: ௧௭) என்ப
தும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புக்கோக்கற்பாலன.

உ. கோங்கு பாலிலிந்துக்குறித்தாகக் கூறப்படுவது; பொரியரையுடையது; வேனிற்காலத்து மலரும் இயல்பினது; தோகதச்செய்கையில் மகரிஞ்சுலை கேட்டு மலர்வதாகக் கூறப்படுவது. இம்மலர் பொன் னிறழும் விரிந்து தோன்றலுமுடையதாதலால், இதற்கு விளக்கும் பொற்றிணைமும் பொற்றட்டும் பொற்றாசுத்தட்டும்பொற்குடையும் கூறிதல்மென்னுமாபண்ணமும் உவமைபாகக் கூறப்படுகின்றன. இவை (அ) “ஆல்முலை மதாரே நான கோங்கமு. மலவமு மெல்லடி யினை வருவகைத், நிலைவறே டல்வுழிச ளார்ந ரின்புற, நிலைபெறு பஞ்சியி னெறிக ளர்க்குமே” எனவும் (ஆ) “பொரியரைக் கோங்கின் பொன் மருள் பசுவீ” எனவும் (இ) “திருமுலைக் கோங்கம பயந்த, வண்மிகு கொழுமுகை யுடையும் பொழுதே” (ஈ) “வேனிற் கோங்கின் பூம் பொருட்டு” எனவும் (உ) “கோங்க மாதர் குதலையைக் கேட்டலுந், தேங்கொள் போது சினைகொறும் பூத்தலால்” எனவும் (ஊ) “பொன் போதலர் கோங் கோங்கு ரோலை” எனவும் (எ) “கோங்கின், கா லுறக் சழன்ற கண்கமழ் பனிமலர், கைலிடு சுடரிற் றோன்றும்” (ஏ) “செல்கடர் செங்கொடி போலப், பல்பூங் கோங்க மணிந்த காடே” எனவும் (ஐ) “உள்ளப்போற் கோங்கு மலருந் திருநாடன்” எனவும் (ஒ) “கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப், பாங்குற விருந்த பல்பொறி மஞ்ஞையைச், செம்பொற்றட்டிற் றீம்பா லேந்திப், பைங்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா மென்றும்” எனவும் (ஓ) “பொன்

(யததிபேதம்.) * இது ஆற்றிடைத்தலைவியை.

(க)தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுநின்
கைய தெவன்மற் றுரை

எ - து: மாட்சிமைப்பட உருக்கி ஓடவைத்த நல்ல பொன்னிலே நீல
மணியை அழுத்திப் பேணி ஒப்பயிட்டாற்போன்ற கரிய நிறத்தையுடையாய்!
முதிராத கோங்கினது இளைய முகையையொப்பத் தோன்றின தொய்யி
லெழுதினவனமுலையையுடையாய்! பின்னை சின் கையிடத்தது யாதுதான்
உரையென்றான். எ - று.

ஈ கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றில்தோர்
மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில்; புட்டிலு ளென்னுள
*காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண்

எ - து: அதுகேட்டவன், என் கையிடத்தது, இச்சேரிக்குரிய இடை
யர்மகளாயிருப்பேன் யான், பின்னை என் கையில் இருக்கின்ற இது காதலை
யுடைய புலைத்தி விற்கப்படுவதொன்றாக முடைந்ததொரு புட்டில்; அது
தான் பின்பு பணங் குருத்தின் வகிமாற் பொத்தின தொழிலையுடைய புட்டி
லென்றான். அதுகேட்டவன், (2) காட்சிதக்கவனே! இப்புட்டிலுள் என்ன
பண்டங்களுள்? அவற்றை எனக்குக் காட்டிக்காட்டுணென்றான். எ - று

செய் கன்னம் பொலிய வெள்ளி, நுண்கோ லறைகுறைந் துதிர்வன
பேல, வரவ வண்டின மூதுதொறுங் குரவத், தோங்குசினை நறுவீ
கோங்கல ருறைப்ப" எனவும் (ஒள) "புல்லிதழ் கோங்கின் மெல்
லிதழ்க் குடைபழு" (ஃ) "குடைமாக மெனவேந்திக் கோங்கம்போ
தவிழ்த்தனவே" (அஅ) "குடையவிழ்வன கொழுமலரின குளிர்களி
யன கோங்கம்" (ஆஆ) கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன"
எனவும் (இஇ) "கைவல் வினைவன் றையுபு சொரிந்த, சரிதக வரு
வின வாகிப் பெரிய, கோங்கக் குவிமுகை யவிழ" எனவும் வருவன
வற்றால் அறியலாகும். இதன் ருது பொன்னிறமுடையதென்பது
கலி. ஈக: ௧௨-ஆம். அடியாணுணரப்படும். இதன் காய் சால்போன்ற
தென்றமடபஞ்சுடையதென்றும் கூறுவர்; இதன் அரும்பும் மகளிர்
கொங்கையும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாகக் கூறப்படுதலை இந்நூற்
பக்கம் ௩௪௪. ௨ - ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

க. 1(அ) "தொய்யில் பொறித்த சுணக்கெதிரினமுலை" மது. ௪௧௧. (ஆ)
"தொய்யில் பொறித்த வனமுலை" (இ) "தொய்யில் பொறித்த வழி"
கலி. ௧௪: ௧௨; ௧௪௪: ௧௪.

உ. காண் - அழகுமாம்.

பிழிபேதம்) *காண்டக்காய் காட்டிக்காண். † எங்குங் தோட்டார்.

காணினி, (க)தோட்டார் கதப்பினென் றோழி யவரோடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை; மற்றிவை;
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா
மெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேனாற்
(உ)செல்லென்று நின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்கு
மெல்லிய தோரா வறிவு.

எ - து: அதுகேட்டவள், இனிக்காண்பாயாக; பின்னை இவை இத்
முாலே நிறையப்பட்ட மயிரினையுடைய என் தோழி ஆயத்தாருடனே காட்
டிடத்தே பறித்த சிறுமுல்லையென்றான்; அது கேட்டவன், முடிக்கூட
மயிரினையுடையாய்! யான் தனியே இவ்விடத்தே * கண்டேனான்; இருந்த இவை
முல்லைப்பூவாயின், இவை தொடுத்துமுடித்து நாம் கூடுதற்குப் பொழுதா
யின், ஒளி இத்தன்மைத்தாயிராநின்றது; நின் நினைவு போக்கிலேயாகி
யான் போவென்று விடுவதுஞ் செய்வேன்; பின்னை எனக்கு நின்னைப்
போகவிடுதலை † ஓராது இவ்வான் என் அறிவு இளைத்திராநின்றது; இனி இக்
கூட்டத்திற்கு உடம்பட நில்லென்றான். எ - து.

இது (ங)†இதோளி ஈதோளியெனச் சுட்டு நின்று நின்றது; இது சுட்டு
முதலாகிய இரையீற்று வல்லெழுத்து மிக்கு நின்றது.

க. (அ) “தோட்டார் கதப்பினான்” குறன். கக௦௫. (ஆ) “தோட்டார்
குழலியொடு” சிலப். க௫: ககஅ.

உ. “நின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண்
டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்” கலி. கக௩: க௭ - கஅ.

ங. “ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்து வாராதாலும்
பொருள் வேறுபடுதலுமுடைய; அதோளி இதோளி உதோளி எனவும்
சூயின் எனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத் துளவாகி இக்காலத் தில
வாயின. இவை முற்காலத் துளவென்பதென்கொண்டு வீழ்த்தகர்லத்தும்
செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் தூல் செய்த காலத்து
உளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்த்தமையிற் பாட்டினுக்
தொகையினும் அவற்றை காட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்தவர்;
அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகவு் னென்பது” என்ற பேராசிரி
யரும் “ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்கள் ஒருகாலத்து வழங்காதனவு
முள்” என்பதற்கு, அதோளி இதோளி உதோளி சூயின் என்ப
வற்றை மேற்கொள் காட்டி, ‘இவை இடைச்சங்கத்திற் காதாவாயின’

பிரதிபேதம்) * கண்டேனா யிருத்தலை, † ஓராநிவண்ணறியு, ஓராநி வண்ணறியு
† இது தொளியீதோளியென.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடனாக உபநித்தது.

என்று நச்சினர்க்கினியரும், “மரபேதானும்” என்னும் (தொல். டேய். ௮௦.) சூத்திரத்தினுரையில் எழுதி யிருக்கிறார்கள்; “இவை இடைச் சங்கத்திற் காகாவாயின” என்ற நச்சினர்க்கினியருக்குக் கடைச்சங்கத்திற் காகுமென்பது கருத்தென்று கொள்ளலாகாது; இச்சொற்கள் வழக்கி லில்லையென்பதே கருத்தென்று கொள்ள வேண்டும். ஆனால், ‘சுட்டி முதலாகிய விகரவிறதியும்’ என்னும் (தொல். தொகை. ௧௭) சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர்சுட்டிமுதலாகிய இகரவிறதிக்கு, அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னுஞ் சொற்களை உதாரணங்காட்டி யிருக்கிறார். நச்சினர்க்கினியரும் அவரையே பின்பற்றி அச்சூத்திரவுரையில் அப்பகுதிக்கு அச்சொற்களையே உதாரணங்காட்டி யிருப்பதோடு ‘அதோளி - அவ்விடமென்னும் பொருட்டு’ என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார். ‘ஓசுமலவென்னும் புள்ளிமுன்னர், யஃகா னிற்றன் மெய்பெற் றன்றே” என்னும் (தொல். நான்மரபு ௨௭.) சூத்திரத்துரையில், நெய்நன் ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்தவின் அக்காலத்து இந்நான்கு புள்ளிகளின் முன்னும் யகரம் வரப்பெற்று ஒரு மொழியாக வழங்கிப் பொற்கள் உள்வென்பது பெற்றும். அவை இந்நாலத்து இரத்தன் என்று கூறப்பவாகிய இவர், அதோளி முதலிய சொற்கள் முற்காலத்துவாகி இவர்காலத்து இலையாயின் ‘சுட்டி முதலாகிய விகரவிறதியும்’ என்னுஞ்சூத்திரவுரையிலும் ‘இங்ஙனம் ஆசிரியர்சூத்திரஞ்செய்தவின் அக்காலத்துச், சுட்டிமுதல் இகரவீரன சொற்கள் உள்வென்பது பெற்றும்; அவை இந்நாலத்து இறந்தன’ என்றன்றே கூறவேண்டாம். இவ் கூற்றுள்ளே முன்னுக்குப் பின் முரணாகின்றதே எனின் மு ன்னது அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நாமறிந்த அளவில் இச்சொற்குப் பொருளறிவித்தவர் இவரே. அங்கு, அதோளியென்பதற்கு அவ்விடமென்று பொருள்கூறி யிருப்பது போலவே இந்நூலிலும் இவ்வெய்யுளில் ‘இதோளி’ என்னுஞ் சொல்லுக்கு ‘இவ்விடம்’ என்று பொருள் கூறியிருக்கிறார். இவற்றையும் செய்யுளியலுரையில் இவர் எழுதியிருப்பதையும் நோக்கின், இச்சொற்கள் மிகுதியாக வழங்காமை கருதிச் செய்யுளியலில் அவ்வாறு எழுதினவென்றும் இவை அருகி வழங்குமென்பதே இவர் கருத்தென்றும் கொள்ளத்தலேதகுதியாம். “கதிர்த்ததண் பூண் கம்புடாழ் பீலிக் ககோரூர னாரைவண் டானம்” (கீவக. ௨௧௦௮.) என்பதனுரையில் ‘பூணிகம்பு னென்பன இறந்தவழக்கு’ என்று இவர் எழுதியுள்ள (9௪தேபதம்) * தோன்றிற்று.

இது கொச்சகக் கவி.

(கஎ)

*முல்லைக்கவி முற்றம்.

கருந்தையும் நோக்குக. 'இதோளி' என்னுஞ்சொல் ஒன்றே முதல்
நீண்டாவது இந்நூலிற் காணப்படுகின்றது; அதோளி உதோளி
யென்பன நாமறிந்த அளவில் ஓரிடத்துங் காணப்பட வில்லை. வடமலை
யானமாகிய தனிச்சேரிப்பட்டத்து இப்போதும் ஒளியென்பது இட
மென்னும் பொருளில் பெரிபாரைச் சுட்டி உயர்ச்சொற் கிளவியாய்
வழங்குமென்ப; இச்சொற்கள் பண்டைக்காலத்தே சுற்றிகரங்குறைந்து
ளக் கருவும் வழங்கின வென்பது தெரில். புள்ளி. ௧௦௩-ஆமருத்திர
வுடைபுள்ளி என்னுந் தாரணங்கொல் அறியலாகும். கன்னடத்தில் அத
வொன் இதொள் என்பது அதில் குதிவென்றும் பொருளில் வழங்கு
வென்பதும் இங்கே கருதக்கூகது. அன்றியும், இக்காலத்து அவ்விடம்
இவ்விடமென்னும் பொருளில் வழங்கும் அதோ இதோ என்னுஞ்
சொற்களும் அதோன் இதோன் என்பவற்றின் சிதைவோன்றும்
ஐயமுண்டாகிறது. இவற்றைப் பாகதச் சிதைவென்பாருமுனர்.
இவற்றள், இதோவென்பது சிவருளமுனிவரார் செய்யுளிலும் பல
இடத்து எடுத்தாளப்படுகிறது. "மற்றிகா கோன்றகின்ற, சோலைகுழி
வரையினெற்றி" (கீவக. ௧௨௩௨) என்பரி. இதா வென்பது இவ்விட
மென்னும் பொருளில் சிந்தாமனியிலும் வந்துள்ளது. அங்கு 'இதா,
திசைச்சொல்' என்று இவ்வுண்யாசிரியர் குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்.

'(பிரதிபேதம்) * முல்லைப்பாட்டு முற்றம், முல்லை முற்றம்.

உ

ஆ. மணிக்கம்,

மணவாழ் தாழ்கம்,

சென்வாழ் பரணை, சேலம்.

4372a

